SCOTT TUROW

ERORI JUDICIARE

Mai există încă rasism în America zilelor noastre, țara care a inventat termenii de *political correctness* și de segregare pozitivă? Avocatul Arthur Raven, desemnat să reprezinte într-un proces de recurs un tînăr de culoare condamnat la moarte pentru omor deosebit de grav, crede că nu. Curînd însă se va convinge de contrariu: clientul său se dovedește a fi victima unei înscenări ale cărei proporții o fac să semene cu o conspirație.

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-565-9
9 789735 765651
www.raobooks.com

SCOTT TUROW

Erori judiciare

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUROW, SCOTT
Erori judiciare / Scott Turow; trad.: Liviu Radu
București: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-565-9

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

SCOTT TUROW
Reversible Errors
© 2002 by Scott Turow

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

februarie 2004

ISBN 973-576-565-9

BIBLIOTECA JUD. CONSTANTA

Pentru Jonathan Galassi

Eroare ce duce la anulare *– greșeală din punct de vedere legal, făcută de un tribunal, care este atît de importantă, încît Curtea de Apel care revizuiește procesul trebuie să anuleze sentința tribunalului. Tribunalul va primi dispoziție fie să oprească procesul, fie să-l repună pe rol, fie să modifice într-un anumit fel sentința.*

CUPRINS

Prima parte
INVESTIGAȚIA

1. Avocat și client / 13
2. Detectivul / 29
3. Fosta judecătoare / 45
4. Procurorul / 60
5. Conducătorii anchetei / 68
6. Scrisoarea lui Gillian / 83
7. Închisoarea / 94
8. Squirrel / 107
9. Înăuntru / 115
10. Mărturisirea / 124
11. Amabilitate / 137
12. Ultimele știri / 145
13. Normalitate / 160

Partea a doua
PROCEDURA

14. Procurorul-șef adjunct / 169
15. Mărturia lui Erno / 180
16. Din nou la tribunal / 195

17. Istorie / 205
18. Interogatoriul încrucişat / 214
19. Victime tăcute / 233
20. Susan / 244
21. Collins / 259
22. Familia Raven / 275
23. Căutîndu-l pe doctorul Kevorkian / 286
24. Depoziţia lui Geneviève Carrière / 298

Partea a treia

DECIZIA

25. El e făptaşul / 321
26. Deştept / 336
27. Duşmanul / 343
28. Secretele lui Faraon / 353
29. Împreună / 360
30. Ar fi fost rău pentru mine / 368
31. Regulile Curţii / 376
32. Evident / 391
33. Pe mare / 402
34. Cunoştinţe vechi / 412
35. Zeul Amprentelor / 418
36. Ţara lui Lincoln / 430
37. Ei ştiu / 438
38. Altă poveste / 450
39. Mai întîi / 473
40. Heroină / 482
41. Midway / 487
42. Eliberarea / 495

PRIMA PARTE

INVESTIGAȚIA

1

20 aprilie 2001

Avocat și client

Clientul, ca majoritatea clienților, spunea că e nevinovat. Data execuției fusese fixată peste treizeci și trei de zile.

Arthur Raven, avocatul lui, era hotărît să nu-și facă griji. La urma urmei, se gîndea el, nici măcar nu se băgase în treaba asta de bunăvoie. Fusese ales de Curtea de Apel Federală ca să se asigure că, după zece ani de recursuri, nu mai rămăsese nimic care să-i salveze viața lui Rommy Gandolph. Iar a-și face griji nu intra în îndatoririle lui.

Dar își făcea griji.

– Ce-ai spus? întrebă Pamela Towns, tînăra lui parteneră, care stătea pe scaunul din dreapta.

Arthur scosese un oftat plin de îngrijorare, pe măsură ce analiza situația.

– N-am spus nimic, răspunse. Numai că nu-mi place să pierd din start.

– Atunci n-o să pierdem, îi zise Pamela, care arăta ca o prezentatoare de știri, zîmbindu-i cu gura pînă la urechi.

Erau departe de oraș, gonind cu o sută douăzeci de kilometri pe oră cu sedanul cel nou, nemțesc, al lui Arthur. Prin părțile acelea, drumul era atît de neted și de drept, că nici nu era nevoie să atingă volanul. Lăsau în urmă pămînturile fermelor din prerie, mirişti și ogoare, tăcute și încremenite în lumina slabă a dimineții. Părăsiseră Center City la șapte, ca să evite traficul aglomerat. Arthur spera ca întrevederea preliminară cu noul lor

client, Rommy Gandolph, de la închisoarea statală din Rudyard, să fie scurtă şi să ajungă înapoi în biroul său pînă la ora două sau trei, dacă îndrăznea s-o invite pe Pamela la prînz. Era perfect conştient de prezenţa tinerei femei de lîngă el, de părul blond-roşcat ce-i cădea moale pe umeri, de mîna care-i cobora din cînd în cînd pe coapsă, ca să-şi aranjeze fusta cadrilată, ce i se tot ridica.

Cu toate că dorea să-i fie pe plac, Arthur nu putea să-i dea speranţe în privinţa cazului.

– Din punct de vedere legal, în momentul acesta, singurul lucru care ne-ar putea duce la anularea sentinţei ar fi o dovadă nouă, care să-i demonstreze nevinovăţia. Şi n-o să găsim aşa ceva.

– De unde ştii? îl întrebă Pamela.

– De unde ştiu? Ştiu, pentru că individul şi-a mărturisit tuturor vina, cu excepţia celor de la *Daily Planet*. În urmă cu zece ani, Gandolph recunoscuse totul la poliţie, apoi dăduse o declaraţie scrisă procurorului Muriel Wynn, pe care o repetase în faţa camerei de luat vederi. De fiecare dată, recunoscuse că el a fost persoana care împuşcase doi bărbaţi şi o femeie, lăsîndu-i apoi în camera frigorifică a unui restaurant. Cazul era cunoscut şi acum, după cum îl denumise presa, drept „Masacrul din 4 Iulie".

– Dar la telefon nu încetează să spună că-i nevinovat! exclamă Pamela. Nu crezi că-i posibil?

Arthur, care fusese procuror-adjunct înainte de a se angaja, cu şapte ani în urmă, la firma O'Grady, Steinberg, Marconi şi Horgan, nu credea că-i posibil. Dar Pamela, care avea douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, de-abia începuse să practice meseria. Salvarea unui client nevinovat era acel soi de aventură pe care şi-o imaginase în timpul facultăţii – să alerge, precum Ioana d'Arc, în căutarea Dreptăţii. Cu toate acestea, se angajase la o firmă mare de avocatură, cu 120 000 de dolari pe an. Dar de

ce să nu ai totul? Nu poţi să condamni oamenii pentru visele lor. „Dumnezeu ştie ce au în minte", gîndi Arthur Raven.

– Ascultă, uite ce-am găsit în dosarul lui Rommy de punere în libertate sub supraveghere, zise Pamela. În data de 5 iulie 1991 fusese condamnat să-şi ispăşească pedeapsa în totalitate, pentru încălcarea condiţiilor de comportare în perioada de libertate sub supraveghere! Crimele au avut loc în dimineaţa zilei de 4 iulie. „Să-şi ispăşească pedeapsa" nu înseamnă că era la închisoare?

– Înseamnă că fusese la închisoare la un moment dat. Nu neapărat în ziua de 4 iulie. Documentele nu arată că era în puşcărie în ziua respectivă.

– Nu. Dar e ceva ce merită investigat, nu-i aşa?

Ar fi fost ceva demn de a fi investigat cu un deceniu în urmă, cînd mai existau dosarele care ar fi putut să dovedească faptul că asta era o idee prostească. Chiar şi aşa, Curtea de Apel Federală i-ar fi acordat lui Gandolph o scurtă amînare a execuţiei, timp în care Arthur şi Pamela ar fi fost obligaţi să se agite pentru o teorie tenace, dar inutilă pentru că nu avea nici o bază.

Din ce în ce mai iritat de posibilitatea de a irosi şi mai mult timp, Arthur apăsă puţin pedala de acceleraţie şi simţi o satisfacţie inexplicabilă văzînd cum automobilul răspunde la comenzi. Îşi cumpărase maşina cu două luni în urmă, considerînd-o un fel de trofeu, cînd devenise partener la firma de avocatură. Fusese unul dintre puţinele obiecte de lux pe care şi le permisese vreodată, însă, cînd răsucise cheia în contact, avusese senzaţia că nu respectă amintirea tatălui său, care murise de curînd. Acesta fusese un om iubitor, dar una dintre excentricităţile sale fusese cumpătarea exagerată.

– Ia ascultă, zise Pamela, care scosese din plicul gros pe care-l ţinea în poală lista cu infracţiunile săvîrşite de Rommy Gandolph şi citise ce scria în ea. Acesta fusese hoţ şi tăinuitor de lucruri furate. Fusese condamnat de şase ori pentru spargere, furt

și, de mai multe ori, pentru posesie de bunuri furate. Dar nu folosise niciodată arme, comentă Pamela. Fără violență. Nici o femeie victimă. Cum de-a devenit subit violator și ucigaș?

– Exersînd, exersînd, exersînd, îi răspunse Arthur.

Văzu, cu colțul ochiului, cum buzele pline ale Pamelei se țuguiară. Stricase totul. Ca de obicei Arthur nu știa exact cu ce anume greșea în felul în care se purta cu femeile, de rămăsese burlac pînă la treizeci și opt de ani. „Unul dintre motive era înfățișarea", se gîndi el. Încă din adolescență avea paloarea și lipsa de vlagă a celor de vîrstă medie. În timpul facultății fusese căsătorit pentru o perioadă scurtă și chinuitoare cu Maria, o imigrantă româncă. După aceea, lăsase o vreme impresia că nu avea nici chef, nici timp s-o ia de la început. Se dăruise prea mult avocaturii; pusese prea multă patimă și furie în fiecare proces; fuseseră prea multe nopți și week-end-uri în care preferase să fie singur, ca să se poată concentra. Sănătatea în declin a tatălui său, precum și problema viitorului surorii sale, Susan, îi înlăturaseră, ani de zile, orice preocupare pentru femei. Dar acum, cînd căuta cel mai slab semn care să arate că Pamela era interesată de el, se simți umilit de prostia lui. Speranțele lui de a avea succes erau nule, la fel ca speranțele ei de a-l salva pe Gandolph. Simți nevoia să le înlăture pe toate.

– Uite ce-i cu clientul nostru, cu Gandolph... Cu Rommy... Nu numai că Rommy a mărturisit imediat și de mai multe ori, dar cînd s-a ajuns la proces, apărarea lui s-a bazat pe ideea nebuniei. Ceea ce înseamnă că, implicit, avocatul său a recunoscut că Rommy a comis crima. După condamnare au urmat zece ani de recursuri, de petiții, de proceduri *habeas corpus*, cu două echipe diferite de procurori – și nici unul dintre ei n-a spus vreodată că Rommy nu ar fi făptașul. Să nu mai spun că Rommy s-a trezit că n-ar fi vinovat de nimic doar cînd mai erau patruzeci și cinci de zile pînă să dea ortul popii. Să fim serioși, Pamela! Crezi că le-a zis avocaților pe care i-a avut înaintea noastră că-i

nevinovat? Orice puşcăriaş ştie regulile jocului: avocaţi noi, poveşti noi.

Arthur zîmbi, încercînd să pară că le ştie pe toate, dar adevărul era că nu se obişnuise niciodată cu minciunile pe care le spuneau delincvenţii avocaţilor. După ce plecase din procuratură, Arthur lucrase rareori ca avocat al apărării, doar atunci cînd una dintre corporaţiile cliente ale firmei – sau şefii acestora – erau bănuite de vreo escrocherie financiară. Justiţia cu care avea el de-a face zilnic, ca practicant de drept civil, era o justiţie mai curăţică, în care ambele părţi acţionau fără patimă şi în care punctele în litigiu erau chestiuni mărunte de politică economică. Anii petrecuţi ca procuror păreau a fi aparţinut unui timp în care fusese obligat zilnic să curăţe un subsol inundat, în care bacteriile şi duhoarea de canalizare făceau să putrezească aproape orice. Se zice că puterea corupe. Dar zicala este valabilă şi în cazul răului. Răul corupe. Un singur gest nefiresc, o manifestare a unui psihopat, ce trece dincolo de limitele a ceea ce poate fi acceptat – un tată care-şi aruncă pruncul pe fereastră, de la etajul al zecelea; un fost elev care îi taie gîtul unui profesor; sau cineva, precum noul client al lui Arthur, care nu numai că a ucis, dar a şi sodomizat unul dintre cadavre – produce o reacţie inversă, care îi pîngăreşte pe toţi cei implicaţi: poliţişti, procurori, avocaţi ai apărării, judecători. Nici unul dintre cei care au de-a face cu aceste orori nu reacţionează cu lipsa de patimă pe care o presupune justiţia. Exista o singură concluzie: totul se ducea la naiba! Arthur nu-şi dorea deloc să se întoarcă pe tărîmul acela, în care haosul părea oricînd pe cale să se dezlănţuie.

După încă cincisprezece minute de mers, ajunseră la destinaţie. Rudyard era un orăşel ca multe altele din Vestul Mijlociu, avînd în centru cîteva clădiri întunecate, încă mînjite de funingine, şi nişte hangare din tablă, cu acoperişuri din plastic scorojit, care găzduiau diferite activităţi anexe ale fermelor. Periferia era în curs de modernizare, cu centre comerciale şi case de

locuit, ca efect al siguranţei economice produse de o industrie neobişnuită: închisoarea.

După ce trecură printr-un cartier ca un decor de film, cu arţari şi căsuţe din cărămidă, construcţia se ivi brusc la capătul unei străzi, ca un monstru din filmele de groază ce ţîşneşte dintr-un dulap. Era un şir de aproape un kilometru de clădiri din cărămidă galbenă, legate între ele la întîmplare, remarcabile prin îngustimea celor cîteva ferestre. Aceste clădiri înconjurau un edificiu vechi din piatră, suficient de solid ca să fi putut supravieţui din Evul Mediu. În jurul întregului perimetru se întindeau nu numai un zid din cărămidă, înalt de trei metri, ci şi un şanţ pietruit, din care ieşeau stîlpi ascuţiţi din oţel inoxidabil, iar, în spatele acestuia, o împrejmuire ce susţinea spirale de un metru şi jumătate din sîrmă ghimpată, care străluceau în soare.

Semnară în registrul de la intrarea în închisoare, apoi fură îndrumaţi către o bancă roasă, ca să aştepte pînă cînd va fi adus Rommy. În acest răstimp, Arthur revăzu scrisoarea acuzatului, care ajunsese, după ce trecuse prin diferite mîini, la Curtea de Apel. Era compusă dintr-un talmeş-balmeş de mîzgălituri, cu sublinieri în mai multe culori şi cu un scris prea neregulat pentru a fi considerat măcar copilăresc. Doar privind scrisoarea, îţi dădeai seama că Rommy Gandolph era disperat şi nebun.

Dragă domnule judecător,

Sînt în aşteptarea EXECUŢIEI pentru o CRiMă care n-am CoMis-o. Zic că am făcut toate RecursuRile şi că sentinţele au fost împotriva mea, Chiar dacă SÎNT NEVINOVAT. advocatul care a făcut recurs zice că NU POATE să mă mai reprezinte, conform leGiLor FeDerale. ce pot să fac? ziua în care urmează să fiu executat este 23 mai!!!! nu pot să obţin o amînare sau altceva pînă nu obţin un habeus, dar n-am un Advocat care s-o facă. Ce pot să fac? nu poate Cineva de acolo să mă Ajute? O să fiu omorît şi eu n-am făcut rău nimănui, nici în cazul

acela, nici altă dată despre care îmi amintesc AcuM. AJUTAŢIMĂ. N-AM OMORÎT PE NIMENI niciodată!!!!

Curtea de Apel a Statelor Unite emisese un ordin, considerînd scrisoarea lui Rommy Gandolph drept o petiţie corectă pentru atribuirea statutului federal de *habeas corpus* şi pentru desemnarea unui avocat – şi-l numiseră pe el, pe Arthur. Judecătorii agitau deseori bagheta lor magică la întîmplare, transformînd o broască lipsită de chef – un avocat foarte ocupat – într-un prinţ *pro bono*, cu un client nou, pretenţios şi pe gratis, pe care era obligat să-l accepte, conform regulilor Curţii. Unii ar fi putut considera numirea ca un compliment, Curtea solicitînd unui fost procuror, foarte respectat, să execute echivalentul legal al ultimei împărtăşanii. Dar asta însemna un supliment oneros pentru cineva cu o viaţă şi aşa foarte încărcată.

În cele din urmă, fu strigat numele lui Rommy. Pamela şi Arthur fură conduşi în zona de detenţie. Primul zăvor comandat electronic fu acţionat, iar uşa cu geam rezistent la gloanţe şi cu zăbrele din oţel se închise definitiv în urma lor, în timp ce mergeau în urma gardianului. Trecuseră mulţi ani de cînd Arthur fusese ultima oară în interiorul puşcăriei, dar Rudyard era, în felul ei, în afara timpului. Nu şi procedurile. Acestea, aşa cum şi le amintea, păreau că se schimbă la cîteva zile. Autorităţile – adunarea legislativă a statului, guvernatorul, conducerea închisorii – încercau veşnic să întărească disciplina, să oprească pătrunderea de articole de contrabandă, să stăpînească bandele, să împiedice deţinuţii, beţivi notorii, să se îmbete. Întotdeauna apăreau noi formulare de completat, locuri noi în care trebuia să fie lăsaţi banii, cheile, telefoanele celulare – tot ce era interzis în clădire. Întotdeauna alta era poarta prin care se intra şi, de fiecare dată, apărea o nouă metodă de percheziţie.

Dar starea de spirit, atmosfera, oamenii – astea rămîneau veşnic aceleaşi. Vopseaua era proaspătă, podeaua lucea. Nu conta. Puteau să facă oricîtă curăţenie voiau. Cu atît de mulţi

oameni înghesuiţi în celule atît de apropiate, cu cîte un closet în fiecare celulă, aerul era impregnat de mirosul de excremente şi de o duhoare specifică şi mai puternică, ce-l ameţi pe Arthur de cum păşi aici, aşa cum se întîmplase şi cu ani în urmă.

Merseră pe un coridor jos, din cărămidă, şi se apropiară de o uşă metalică, vopsită în verde, pe care scria: „Condamnaţi la moarte". După ce intrară, fură conduşi la camera avocaţilor, care nu era, de fapt, o cameră, ci două, un spaţiu lat doar de un metru şi jumătate, delimitat de un perete, ce avea în mijloc un gemuleţ asemănător cu cel al cuştii casierilor de la punctele de plată de pe autostradă – un panou din sticlă, cu un jgheab din metal dedesubt, prin care puteau fi strecurate acte. Deşi viola principiul confidenţialităţii avocat – client, sistemul penitenciar cîştigase dreptul de a ţine un gardian în colţul încăperii, în partea deţinutului.

Dincolo de fereastră stătea Rommy Gandolph, o apariţie spectrală, cu piele cafenie şi păr zburlit, pierdută în faldurile largi ale uniformei galbene purtate doar de deţinuţii care fuseseră condamnaţi la moarte. Braţele îi erau încătuşate, de aceea trebuia să ţină cu ambele mîini telefonul care-i permitea să converseze cu avocaţii. Stînd în partea rezervată lor, Arthur ridică receptorul şi-l ţinu între el şi Pamela, în timp ce se prezentară.

– Sînteţi primii avocaţi adevăraţi pe care-i am, le zise Rommy. Ceilalţi erau avocaţi din oficiu. Cred că s-ar putea să am o şansă acum, cu avocaţi adevăraţi, mai spuse el, apoi se apropie de geam, ca să le explice situaţia grea în care se afla. Ştiţi, sînt următorul Om Galben care urmează să fie dus. Toţi se uită la mine. De parc-aş fi altfel, doar pentru că urmează să mor în curînd.

Pamela se aplecă imediat către deschizătura pentru schimbul de documente şi-l încurajă. Îi făgădui că vor obţine chiar în ziua aceea o amînare a execuţiei.

– Da, zise Rommy, pentru că sînt nevinovat. N-am omorît pe nimeni. Vreau testul ADM, vedeți dacă pot să obțin așa ceva.

Testul ADN, la care se gîndiseră și ei în zilele acelea, nu însemna nici o speranță pentru Rommy, pentru că procuratura nu pretinsese niciodată că acesta ar fi lăsat la fața locului vreo dovadă identificabilă genetic – sînge, sperma, păr, bucăți de piele sau salivă.

Fără nici un avertisment, Gandolph se holbă la Pamela.

– Ești frumoasă, așa cum mi-am închipuit cînd am vorbit la telefon. Gîndește-te, ai putea să te mariți cu mine.

Zîmbetul care-i apăruse Pamelei pe față dispăru brusc.

– Omul trebuie să se însoare înainte să moară, nu? întrebă Rommy. Nu-i o idee bună?

„Grozav! își spuse Arthur. Acum am și concurenți!"

– Putem să ne căsătorim, îi spuse Rommy Pamelei. Am dreptul la vizite conjugale.

Judecînd după poziția ei țeapănă, chestia asta nu făcea parte din imaginea pe care și-o făcuse Pamela despre o avocată a apărării plină de spirit de sacrificiu. Arthur, care nu avea idee cum să înceapă discuția, luă repede sentința judecătoarei Gillian Sullivan din 1992, prin care Rommy fusese condamnat la moarte, și începu s-o citească cu voce tare.

– Augus-ce? Cine-i ăsta? întrebă Rommy Gandolph.

– Augustus Leonidis, zise Arthur.

– Și-l cunosc? se miră Rommy, iar pleoapele îi tresăriră peste ochii închiși, chinuindu-se să plaseze într-un context oarecare numele respectiv.

– E unul dintre cei trei, îi răspunse liniștit Arthur.

– Care trei?

– Cei trei pe care procuratura susține că i-ai ucis. „Că ai mărturisit că i-ai ucis", își spuse Arthur, dar nu era cazul să sublinieze aspectul ăsta, pentru moment.

– Mmmm... Nu cred că l-am cunoscut, spuse Rommy și clătină din cap, ca și cum nu și-ar fi amintit de-o întîlnire.

Gandolph avea aproape patruzeci de ani, ochii îi băteau într-o nuanță gălbuie și, după aparențe, sîngele întregii Americi îi curgea în vene. Teoretic, era considerat negru, dar se părea că avea și ascendență albă, indiană și hispanică. Părul îi era aspru și netuns, îi lipseau cîțiva dinți, dar nu era urît. Însă părea nebun. Privind ochii lui Rommy, care se agitau ca niște insecte mișunînd în apropierea luminii, Arthur nu avu nici o îndoială asupra motivului pentru care avocații anteriori ai acestuia se concentraseră asupra unei apărări pe motive psihice. Rommy Gandolph era, fără îndoială, „nebun", în înțelesul pe care-l dau cuvîntului oamenii obișnuiți. Dar nu suficient de nebun. Era sociopat. Tulburare de personalitate la limită, poate chiar schizoidie. Însă nu era complet dus cu pluta, nu era complet lipsit de o busolă, ca să nu distingă răul de bine, adică ceea ce justiția cerea unei apărări.

– Nu-s genul de individ care omoară oameni, zise Rommy, de parcă ar fi dat glas unui gînd întîrziat.

– Ai fost condamnat pentru că ai ucis trei persoane: pe Augustus Leonidis, pe Paul Judson și pe Luisa Remardi. Te-au acuzat că i-ai împușcat și i-ai lăsat într-o cameră frigorifică.

Procurorul spusese că o sodomizase pe Luisa după ce a murit, dar Rommy, probabil de rușine, refuzase să recunoască acest lucru. Judecătoarea Sullivan, care audiase cazul singură, fără juriu, îl găsise vinovat și de asta.

– Nu știu nimic despre așa ceva, zise Rommy și se uită chiorîș, de parcă remarca ar fi trebuit să închidă discuția.

Arthur, a cărui soră, Susan, era, poate, chiar mai nebună decît Rommy, bătu în geam ca să fie sigur că Rommy îl va privi din nou. Cînd ai de-a face cu oameni precum Rommy sau Susan, trebuie, uneori, să-i privești în ochi ca să te faci înțeles.

– Al cui e scrisul ăsta? îl întrebă cu blîndețe Arthur și împinse mărturisirea scrisă de Rommy pe sub geam.

Gardianul sări de pe scaun şi ceru să vadă fiecare pagină, pe faţă şi pe dos, ca să fie sigur că nu fusese ascuns nimic. Rommy studie documentul un timp, apoi întrebă:

– Ce credeţi despre acţiuni? Voi aveţi acţiuni? Cum e asta?

După o pauză considerabilă, Pamela începu să-i explice cum funcţionează bursa.

– Nu, vreau să ştiu cum e să ai acţiuni. Cum te simţi şi toate celelalte. Dacă o să ies vreodată de aici, o să-mi cumpăr nişte acţiuni. Şi o să le urmăresc la televizor. „Creşte un sfert de dolar." O să pricep ce-s toate chestiile astea.

Pamela continuă să expună mecanismul proprietăţii societăţilor pe acţiuni, iar Rommy dădea din cap plin de zel după fiecare frază, dar se plictisi repede. Arthur arătă din nou spre foile pe care le ţinea Rommy în mînă.

– Procurorul zice că tu le-ai scris.

Rommy privi în jos şi spuse:

– Aşa gîndeam şi eu. M-am uitat şi cre' că-i scrisul meu.

– În hîrtiile alea scrie că tu ai ucis trei oameni.

Rommy răsfoi hîrtiile în sens invers, de la ultima pînă la prima pagină, apoi zise:

– Ce-i aici nu mi se pare că are vreun înţeles.

– Nu-i adevărat?

– Omule, a fost cu mult timp în urmă. Cînd s-a întîmplat asta?

Arthur îi spuse, iar Rommy se aşeză din nou.

– Sînt în închisoare de atît de multă vreme? Unde s-au dus toţi anii ăştia?

– Tu ai scris mărturisirea la poliţie? îl întrebă Arthur.

– Ştiu că am scris ceva la secţie. Dar nu mi-a spus nimeni că-i pentru tribunal.

Sigur, în dosar exista un avertisment *Miranda* semnat, prin care i se aducea la cunoştinţă că orice declaraţie făcută de el putea fi folosită împotriva lui la tribunal.

– Şi n-am auzit nimic despre execuţie. Asta-i sigur. A fost acolo un poliţist care mi-a spus o mulţime de lucruri, pe care le-am scris. Dar nu-mi amintesc să fi scris nimic din toate astea. N-am omorît pe nimeni.

– Şi de ce ai scris ce ţi-a spus poliţistul? îl întrebă Arthur.

– Pentru că am făcut pe mine.

Una dintre dovezile cele mai controversate din acest caz fusese faptul că Rommy se căcase, literalmente, în pantaloni, atunci cînd detectivul însărcinat cu ancheta, Larry Starczek, începuse să-i pună întrebări. În timpul procesului, procuratura primise permisiunea de a prezenta chiloţii murdari ai lui Rommy ca o dovadă a faptului că acuzatul conştientizase că e vinovat. Chiloţii deveniseră, în schimb, dovada principală în multele recursuri ale lui Rommy, dovadă la care nici un tribunal nu reuşise să facă referinţă fără o nuanţă ironică.

Arthur îl întrebă dacă Larry, detectivul, îl bătuse, refuzase să-i dea de mîncat sau de băut sau nu-i permisese să ia legătura cu un avocat. Deşi rareori răspundea direct, Rommy părea că nu pretindea aşa ceva – doar că scrisese o declaraţie amănunţită în care-şi recunoştea vinovăţia, care nu era deloc adevărată.

– Îţi aminteşti unde erai pe 3 iulie 1991? îl întrebă Pamela.

Rommy făcu ochii mari, neînţelegînd ce voiau de la el, iar Pamela îl lămuri că se întrebau dacă nu fusese cumva la închisoare.

– Înainte să ajung pentru asta aici, n-am stat mult închis, răspunse Rommy, care credea, mai mult ca sigur, că se discuta despre caracterul său.

– Nu-i vorba de asta, îl lămuri Arthur. S-ar fi putut să fi fost în puşcărie în momentul în care au avut loc crimele acelea?

– A zis cineva asta? exclamă Rommy, aplecîndu-se în faţă, aşteptînd o indicaţie. După ce prinse bine ideea, reuşi să rîdă. Asta ar fi o poantă bună! Era ceva cu totul nou pentru el, dar le

zise că în zilele acelea fusese înhăţat cu regularitate de poliţie, oferind astfel un oarecare sprijin teoriei Pamelei.

Rommy nu le oferi nici un argument în favoarea sa, deşi, în timpul discuţiei, respinse fiecare element pe care se bazase acuzarea. Poliţiştii care-l arestaseră afirmau că găsiseră în buzunarul lui Gandolph un lănţişor ce aparţinuse Luisei Remardi, una dintre victime. Rommy spuse că şi asta fusese o minciună.

– Ei, poliţia avea deja obiectul ăla... Şi n-avea cum să fie la mine cînd am fost înhăţat.

După aceea, Arthur îi dădu Pamelei telefonul, pentru alte întrebări. Rommy îi prezentă versiunea proprie, bizară, a jalnicei istorii sociale dezvăluite şi de dosarul său. Era copil nelegitim. Mama sa, care avea paisprezece ani atunci, băuse cît timp fusese gravidă. Nu putuse să se ocupe de băiat şi-l dăduse în grija bunicilor din partea tatălui, care locuiau în DuSable şi erau genul de fundamentalişti care ajunseseră să considere pedeapsa ca fiind partea cea mai importantă a religiei. Rommy nu era neapărat nesupus, ci mai degrabă ciudat. Fusese diagnosticat ca retardat şi rămăsese în urmă cu şcoala. Începuse să calce strîmb. Furase de la o vîrstă fragedă. Se apucase de droguri, împreună cu alţi neisprăviţi. Închisoarea Rudyard era plină de indivizi ca Rommy, albi, negri sau mulatri.

După ce petrecuseră împreună mai mult de-o oră, Arthur se ridică, promiţînd că el şi Pamela vor face tot ce le stă în putinţă.

– Cînd vă întoarceţi aici, să aduci şi rochia de mireasă, îi spuse Rommy Pamelei. Avem un preot aici şi face treabă bună.

Cînd se ridică şi Rommy, gardianul ţîşni din nou în picioare, apucînd de lanţul care înconjura mijlocul lui Rommy, legîndu-l de cătuşele de la mîini şi de la picioare. Puteau să-l audă prin geam pe Rommy flecărind ca un copil. Ăştia erau avocaţi adevăraţi. Fata o să se mărite cu el. O să-l scoată de aici, pentru că era nevinovat. Gardianul, care părea să-l placă pe

Rommy, zîmbi cu indulgență și dădu din cap cînd Rommy îi ceru voie să se întoarcă. Gandolph își apăsă palmele de la mîinile sale încătușate pe geam, spunînd suficient de tare ca să se audă prin despărțitură:

– Vă mulțumesc pentru că ați venit aici și pentru tot ce faceți pentru mine! Vă mulțumesc!

Arthur și Pamela rămaseră tăcuți, cît timp fură conduși afară. Ajunși în aer liber, Pamela își scutură de ușurare umerii subțiri, în timp ce se îndreptau către mașina lui Arthur. După cum era de prevăzut, mintea îi rămăsese la apărarea lui Rommy.

– Arată ca un asasin? îl întrebă ea. E un tip ciudat. Dar așa arată un criminal?

„E bună, se gîndi Arthur, e un avocat bun." Cînd Pamela se oferise să participe la caz, își spusese că-i prea nouă în meserie ca să-i fie de mare ajutor. Acceptase din cauză că nu-i plăcea să dezamăgească pe cineva, fără a mai pune la socoteală că era și frumoasă, și fără obligații. Faptul că descoperise că era și talentată îl făcea s-o placă și mai mult.

– Pot să-ți spun a ce nu arată, îi zise Arthur. A soțul tău.

– E și asta ceva, nu? rîse Pamela.

Era suficient de frumoasă ca să nu se simtă jignită, pînă la un anumit nivel. Arthur fu silit să recunoască faptul că bărbații se purtau deseori ca niște caraghioși în fața ei.

Mai glumiră un pic și, încă tachinîndu-l, Pamela zise:

– Se pare că, în ultimul timp, nu întîlnesc nici o persoană simpatică și ăsta – adăugă ea, arătînd în direcția autostrăzii îndepărtate – e un drum prea lung de făcut în fiecare sîmbătă seara.

Se oprise în dreptul portierei din dreapta. Vîntul îi răsfira părul, iar femeia rîse din nou. Arthur simți că inima îi bate foarte tare. Chiar și la treizeci și opt de ani mai credea că undeva în el există un alt Arthur, mai înalt, mai zvelt, care arăta mai bine, o persoană cu o voce plăcută și lipsită de griji, care

i-ar fi putut răspunde Pamelei la remarca despre lipsa momentană a unui bărbat în viața ei printr-o invitație la prînz sau chiar la un eveniment monden mai important. Dar, ajuns în stadiul acela de încremenire, unde fanteziile se învecinau cu lumea reală, Arthur își dădu seama că, la fel ca de obicei, nu va face pasul înainte. Sigur, se temea să nu fie umilit, dar, dacă ar fi fost suficient de nonșalant, Pamela l-ar fi putut refuza – după cum era sigur că s-ar fi întîmplat – într-un mod la fel de inofensiv. Îl opri însă gîndul că ar fi fost incorect să-i facă avansuri. Pamela era o subalternă, mereu îngrijorată în ce privește viitorul său, iar el era acționar la acea firmă. N-avea cum să schimbe situația de inegalitate sau poziția sa. Arthur Raven nu avea cum să părăsească tărîmul acesta în care domnea decența, unde se simțea bine doar cu sine însuși. Și chiar dacă și-ar fi acceptat raționamentul, știa că, întotdeauna cînd era vorba de femei, trebuia să apară vreun obstacol, lăsîndu-l să se mulțumească doar cu durerea unei aspirații neîmplinite.

Folosi dispozitivul din buzunar ca să-i deschidă portiera Pamelei. Cînd aceasta intră în sedan, el rămase în praful chinuitor ce se ridicase în parcare. Moartea speranțelor, indiferent cît de puțin plauzibile ar fi fost acestea, era întotdeauna dureroasă. Dar vîntul preriei bătu din nou, de data asta curățînd aerul și aducînd de pe cîmpurile din afara orașului mirosul de pămînt proaspăt arat, o aromă a primăverii. Dragostea – dulcea, uimitoarea posibilitate de a o cunoaște – începu să cînte în pieptul său melodia perfectă. Dragostea! Era oarecum amețit de șansa pe care o pierduse. *Dragostea!* Și în acel moment se întrebă pentru prima oară care era situația lui Rommy Gandolph. Ce-ar fi dacă individul *era* nevinovat? Asta era o idee aproape la fel de plăcută ca și dragostea. Și dacă Rommy era *nevinovat?*

Apoi își dădu din nou seama că Rommy nu era nevinovat. Greutatea vieții îl copleși brusc pe Arthur, iar în minte îi

revenirā cîteva lucruri care-l defineau. Era acţionar la o firmă de avocatură. Nu avusese parte de dragoste. Tatăl lui murise. Susan era încă în viaţă. Analiză lista, simţi din nou că adăugase la ea mult mai puţin decît sperase sau decît ar fi avut dreptul să adauge, apoi deschise uşa maşinii, ca să se întoarcă la viaţă sa.

2

5 iulie 1991
Detectivul

Cînd Larry Starczek auzise de uciderea lui Gus Leonidis, se afla în pat cu o doamnă procuror numită Muriel Wynn, care tocmai îi spusese că avea o relație serioasă cu altcineva.

– Dan Quayle, îi răspunsese ea, cînd Larry îi ceruse numele individului. S-a îndrăgostit de felul în care pronunț cuvintele...

Plictisit, Larry pipăi cu piciorul mocheta camerei de hotel, căutîndu-și chiloții. Cînd atinse pagerul cu degetul, își dădu seama că acesta vibra.

– Chestii nasoale, îi spuse el lui Muriel, după ce închise telefonul. Gus cel Bun tocmai a ajuns la loc cu verdeață. L-au găsit, împreună cu doi clienți, în frigider. Morți în urma unor răni prin împușcare.

Își luă pantalonii și-i spuse femeii că trebuia să plece. Comandantul își voia toți oamenii „pe punte".

Muriel, o tipă micuță și brunetă, stătea întinsă pe cearșaful apretat al hotelului, un cearșaf nou, ce nu ajunsese încă să fie cîrpit.

– A fost repartizat deja un procuror? se interesă ea.

Larry nu avea habar, dar știa cum merg lucrurile. Dacă Muriel apărea acolo, oamenii și-ar fi închipuit că o trimisese cineva. „Asta era încă o chestie grozavă la Muriel, își spuse Larry. Îi plăcea munca de teren la fel de mult ca și lui."

O întrebă din nou cine era individul.

– Vreau doar să schimb ceva, îi răspunse Muriel. Cred că treaba asta poate să ducă undeva. S-ar putea să mă căsătoresc.

– Să te căsătorești!

– Ce naiba, Larry, căsnicia nu-i o boală! *Tu* ești căsătorit.

– Eh! oftă el.

Cu cinci ani în urmă, se însurase pentru a doua oară. I se păruse normal să facă asta. Nancy Marini, o asistentă medicală cumsecade, era sentimentală, amabilă și se purta frumos cu băieții lui. Dar, după cum îi spusese Nancy de mai multe ori în ultimul timp, el, Larry, nu renunțase la nici una din hibele care duseseră la ruina primei sale căsnicii, la hoinăreală sau la faptul că relația lui cea mai importantă era cu cadavrele pe care le găsea pe străzi. A doua sa căsătorie ținea deja de domeniul trecutului, dar Larry prefera să-și păstreze problemele doar pentru sine și să nu le discute nici măcar cu Muriel.

– Ai zis întotdeauna că măritișul e un dezastru! îi reproșă el.

– Căsătoria mea cu Rod a fost un dezastru. Însă pe atunci aveam doar nouăsprezece ani. La treizeci și patru de ani, Muriel știa ce înseamnă să fii văduvă mai bine de cinci ani.

Era week-end-ul de 4 Iulie, iar hotelul Gresham era ciudat de tăcut la începutul după-amiezei. Directorul îi era dator lui Larry, care-l ajutase în cîteva situații – clienți care nu voiau să mai plece, un hoț de buzunare care opera în hol... Avea grijă ca Larry să primească o cameră pentru cîteva ore, de fiecare dată cînd solicita una. Cînd Muriel trecu pe lîngă el, ducîndu-se spre oglindă, o apucă din spate și se frecă de ea, cu buzele lipite de cîrlionții scurți, negri, de lîngă ureche.

– Tipul tău cel nou e la fel de amuzant ca mine?

– Larry, n-ai fost eliminat din Campionatul Național de Regulat! Ne-am distrat bine împreună.

Certurile erau ceva obișnuit în relația lor. Probabil chestia asta îi plăcea lui Larry mai mult decît sexul. Se cunoscuseră în timpul Facultății de Drept, în urmă cu șapte ani, cînd ambii începuseră prin a lucra noaptea. Muriel devenise o adevărată vedetă și fusese transferată la divizia de zi. Larry se hotărîse să-și dea demisia, chiar înainte să cîștige custodia fiilor săi,

pentru că nu simţea nici o plăcere să lucreze acolo. Încercase să se potolească după divorţ, să nu mai intre în cîrciumi, ba chiar să le schimbe părerea părinţilor şi fraţilor săi, care considerau munca în poliţie drept un lucru care nu era de el. În cele din urmă, Muriel şi întîlnirile lor ocazionale fuseseră, probabil, cel mai bun lucru cu care se alesese din această perioadă. Existaseră şi alte femei în viaţa lui – prea multe – de care se simţise atras, dar cu care nu se simţise cu adevărat bine. Îşi spuneau după aceea unul altuia cît de grozav fusese, dar exista ceva trist în tot ce se întîmplase. Dar nu şi în cazul lui Muriel. Cu dinţii ei rari şi cu nasu-i cărnos, suficient de lung ca să poată să desfunde chiuveta cu el, Muriel n-avea mari şanse să apară pe copertele revistelor. Dar, după ce se însurase de două ori cu femei frumoase, Larry simţea uneori că i se strînge un laţ în jurul gîtului cînd era cu ea, numai la gîndul că ştia atît de puţin despre el însuşi.

Cînd Muriel îşi termină de pudrat pistruii de vară, Larry porni radioul. Toate posturile de ştiri vorbeau despre crime, dar Greer, comandantul poliţiei, nu furnizase amănunte.

– Mi-ar plăcea cu adevărat să preiau cazul ăsta, zise femeia. Lucra de trei ani şi jumătate ca procuror şi nu avusese şansa să i se repartizeze un caz important, nici măcar ca membru de rangul doi sau trei al echipei. Dar dacă-i spuneai lui Muriel să se potolească, nu ajungeai la nici un rezultat. Privirile li se întîlniră în oglinda de pe masa de toaletă.

– Îmi place istoria, spuse femeia. Ştii despre ce vorbesc. Evenimentele mari. Consecinţele lor. Cînd eram fetiţă, mama îmi spunea mereu: „Încearcă să fii un om care face istoria!"

Bărbatul dădu din cap. Cazul acesta urma să fie unul important.

– I-au venit de hac lui Gus, zise Larry. Cineva o să fie prăjit pentru asta, nu crezi?

Pudriera pocni cînd fu închisă, iar Muriel îl aprobă cu un zîmbet trist şi zise:

– Toţi îl simpatizau pe Gus...

Augustus Leonidis fusese, timp de mai bine de treizeci de ani, proprietarul unui restaurant numit Paradise. Cartierul North End, în care se afla, începuse să decadă la scurt timp după ce deschisese restaurantul. Apoi, ultima fortăreață a cartierului împotriva declinului – micul aeroport DuSable – fusese abandonată de liniile aeriene importante la începutul anilor șaizeci, pentru că avea pistele prea scurte, iar avioanele cu reacție nu puteau ateriza. Însă Gus, cu optimismul unui imigrant obraznic, refuzase să se mute. Era genul de patriot cum nu mai sînt, acum. Cum putea o zonă să fie „rea", din moment ce se afla în America?

În ciuda cartierului, afacerea lui Gus prosperase. Nu numai datorită faptului că ieșirea de est de pe autostrada națională 843 trecea exact prin fața ușii de la intrare a restaurantului, ci și datorită micului dejun ajuns legendar, în care specialitatea casei era o omletă la cuptor, care avea dimensiunile unui balon, cînd era adusă la masă. Paradise ajunsese un loc important de întîlnire din ținutul Kindle, unde oricine sosea se bucura de o primire entuziastă din partea proprietarului vorbăreț, căruia i se spunea Gus cel Bun de atît de mult timp, că nu-și mai aducea nimeni aminte de ce fusese poreclit așa – fie din cauza meselor oferite gratis celor săraci, fie a activităților sale cetățenești, fie a stilului său exuberant și imbatabil. De-a lungul anilor, fusese nominalizat constant pe lista anuală din *Tribune* drept unul dintre cetățenii cei mai simpatizați din ținutul Kindle.

Cînd Larry sosi în apropierea restaurantului, polițiștii de la patrulă făcuseră tot ce le stătuse în putință să se dea mari, parcîndu-și mașinile lor negru cu alb de-a curmezișul carosabilului și lăsînd girofarurile în funcțiune. Tot felul de vagabonzi și indivizi solizi fuseseră atrași de spectacol. Era iulie și nimeni nu purta prea multe haine, din moment ce clădirile vechi de apartamente din jur nu aveau instalații de aer condiționat. Niște fete amărîte, cu coafuri de fete amărîte – cîte o coamă zburlită de păr drept sau îmbibat cu fixativ –

stăteau pe trotuarul de vizavi, supraveghindu-şi pruncii. La curbă, mai multe dube ale posturilor TV se pregăteau să emită şi-şi ridicaseră antenele, care arătau ca nişte instrumente de bucătărie supradimensionate.

Muriel venise singură cu maşina ei, dar stătea lîngă fereastra imensă a restaurantului, aşteptînd s-o strecoare Larry în anchetă. În timp ce mergea, Larry îi făcu un semn, ca şi cum abia ar fi recunoscut-o, şi o salută. Chiar şi atunci cînd era îmbrăcată într-o ţinută lejeră, Muriel purta tocuri înalte, ca Minnie Mouse. Întotdeauna dorise să fie la înălţime, iar Larry bănuia că profita de ocazie ca să-şi scoată în evidenţă fundul drăguţ. Muriel ştia să se pună în valoare. Văzîndu-i pantalonii scurţi, albaştri, fluturînd în vînt, Larry simţi un fior cînd se gîndi la pielea ei, acum la adăpost de privirea celorlalţi.

Îşi arătă insigna celor doi poliţişti în uniformă, de lîngă uşă. Înăuntru, la stînga, trei civili stăteau împreună, pe o bancă dintr-un separeu – un negru cu şorţ, o femeie zdrobită de durere, îmbrăcată într-un capot de culoare bej, şi un bărbat mai tînăr, cu umerii căzuţi şi cu un cercel suficient de mare pentru ca Larry să-l vadă de la zece metri. Cei trei păreau a-şi fi construit propriul univers, izolaţi de vîrtejul activităţii poliţiei ce se desfăşura în jurul lor. „Angajaţi sau membri ai familiei, îşi spuse Larry, aşteptînd să fie interogaţi sau să pună ei înşişi întrebări.“ Îi făcu semn lui Muriel, iar aceasta se aşeză lîngă ei, pe unul dintre scaunele rotative de la barul cu răcoritoare, scaune care se întindeau în faţa tejghelei ca un şir de ciuperci. Scena crimei fusese cercetată de zeci de oameni – cel puţin şase tehnicieni în cămăşi kaki dădeau cu praf ca să ia amprente – dar atmosfera era deosebit de calmă. Într-un loc cu atît de mulţi oameni, de obicei e agitaţie, umor macabru şi mult zumzet. Dar în cazul acela, toţi fuseseră chemaţi într-o zi liberă, din mijlocul unui week-end de patru zile, ceea ce însemna că erau cu toţii îmbufnaţi sau somnoroşi. În plus,

comandantul era de față. Un individ, prin excelență, sobru. Iar crima era groaznică.

Comandantul detectivilor, Harold Greer, se stabilise în micul birou al lui Gus de lîngă bucătărie, iar echipa de detectivi pe care o chemase se adunase acolo. Surprinzător, Gus era un om ordonat. Deasupra biroului se aflau o cruce ortodoxă, un calendar cu fete, primit de la un furnizor de alimente, și fotografii de familie, făcute în timpul unei călătorii în Grecia, presupuse Larry. Fotografiile, în care se vedeau soția, două fiice și un fiu, păreau a fi vechi de vreo cincisprezece ani. Dar acelea erau vremurile pe care Gus, ca mulți alți bărbați pe care-i cunoștea Larry, voia să și le amintească, vremuri în care muncise din greu, pusese pe picioare o afacere, își întemeiase o familie. Soția, zîmbind și arătînd destul de atrăgătoare în costum de baie, era aceeași cu sărmana femeie zdrobită de durere care stătea lîngă ușă.

Greer vorbea la telefon, astupîndu-și o ureche cu un deget. Îi explica unui individ de la primărie care era situația, în timp ce detectivii din încăpere îl priveau. Larry se duse la Dan Lipranzer, să se informeze. Lip, care avea istețimea unui delincvent juvenil din anii cincizeci, stătea singur într-un colț, ca de obicei. Lipranzer părea întotdeauna răcit, chiar și în iulie, și arăta pleoștit, ca o pasăre ce năpîrlește. Fusese primul detectiv ajuns la locul crimei și-l interogase pe șeful turei de noapte, Rafael.

Paradise se închidea doar de două ori pe an – de Crăciunul ortodox și pe 4 Iulie, zilele de naștere ale lui Dumnezeu și ale Americii, cele două lucruri pe care le respectase Gus. În toate celelalte zile era coadă la ușă, de la cinci dimineața pînă la amiază. Vînzarea scădea în celelalte ore, clientela constînd îndeosebi în polițiști, taximetriști și în personalul care călătorea cu avionul, venind sau ducîndu-se la aeroportul DuSable, care reînviase de cînd Trans-National Air începuse, în urmă cu cîțiva ani, un program de servicii regionale.

Conform celor spuse lui Lipranzer de şeful turei de noapte, Gus venise ca să ia banii încasaţi şi-şi trimisese angajaţii acasă miercuri, 3 iulie, cu puţin înainte de miezul nopţii. Fiecare lucrător primise cîte o sută de dolari din casă. Înainte de a pune plăcuţa cu „Închis", a intrat în restaurant Luisa Remardi, care lucra la Trans-National, ca vînzătoare de bilete la aeroport. Era o obişnuită a localului şi Gus, care avea o slăbiciune pentru cliente, i-a trimis acasă pe Rafael, pe grataragiu şi pe picolo, urmînd să se ocupe el însuşi de bucătărie. La un moment dat, în următoarea oră – sau în următoarele două ore – Gus, Luisa şi o a treia persoană au fost ucise. Ultima victimă era un alb de aproape patruzeci de ani, identificat provizoriu drept Paul Judson, atît pe baza numărului de înmatriculare al automobilului care se cocea încă la soarele de iulie în parcarea lui Gus cît şi pe baza declaraţiei de persoană dispărută, din ziua anterioară, depusă de soţia acestuia. Doamna Judson spusese că Paul trebuia să sosească la aeroportul DuSable în noaptea de 4 iulie, la ora douăsprezece şi treizeci de minute.

Rafael se întorsese a doua zi dimineaţa, la ora patru şi jumătate, ca să deschidă localul. Nu s-a sinchisit prea mult de dezordinea găsită, presupunînd că Gus se grăbise să plece de îndată ce scăpase de clientă, ca să nu apară şi alţi consumatori. Pe la cinci dimineaţa, doamna Leonidis, Athena, telefonase disperată, pentru că Gus nu apăruse în ziua anterioară la cabana lor de lîngă Skageon. Rafael a observat Cadillac-ul lui Gus în parcare şi a început să se întrebe dacă urma de sînge de lîngă casa de marcat provenea într-adevăr de la carnea congelată pe care Gus o cărase la bucătărie. Cînd a sosit grataragiul, au sunat la poliţie şi, după ce-au discutat un timp, au deschis uşa de la frigiderul din subsol, sperînd să mai fie cineva în viaţă. Nu mai era nimeni viu.

Pe la trei şi jumătate după-amiaza, Greer puse în furcă telefonul şi îi anunţă pe cei doisprezece detectivi pe care-i convocase că era momentul să se apuce de treabă. În ciuda căldurii de

peste treizeci de grade Celsius, Greer purta o haină sport, din lînă, și cravată, știind că urma să apară la televizor. Avea un caiet de notițe și începu să anunțe sarcinile, pentru ca fiecare polițist să știe din ce unghi să examineze scena crimei. Harold urma să conducă ancheta, primind toate rapoartele de la un grup operativ. Asta îi putea impresiona pe reporteri, dar Larry știa că rezultatul va fi că șase detectivi se vor călca pe picioare, făcînd aceleași lucruri și uitînd cu toții să facă altele. Peste o săptămînă, Greer – în ciuda bunelor lui intenții – va începe să se ocupe de alte cazuri, de hîrtiile care se strînseseră pe biroul lui, iar polițiștii își vor vedea și ei de treburile lor.

Larry încercă să-și stăpînească o grimasă, cînd Greer îl anunță ca va face echipă cu Wilma Amos. Wilma nu era bună decît de cuier pentru pălării. Iar asta însemna că Larry n-o să aibă nici o șansă să se afle în preajma celui ce conducea ancheta. În schimb, el și Wilma fuseseră desemnați să cerceteze trecutul femeii-victimă, Luisa Remardi.

– Să dăm o tură! zise Harold și traversă bucătăria.

Harold Greer impresiona multă lume, pentru că era un negru solid, bun de gură, calm și ordonat. Pe Larry nu-l impresiona. Harold era un politician mai slab decît majoritatea ofițerilor superiori din poliție, dar era competent, făcea parte dintre puținii polițiști pe care Larry îi considera tot atît de deștepți ca și el.

Tehnicienii trasaseră o cărare, iar Harold îi instrui să meargă în șir indian și să-și țină mîinile în buzunar. Un individ cu pregătire în criminologie ar fi spus că Greer e nebun, din moment ce aduce încă o duzină de indivizi la locul crimei. Exista riscul contaminării probelor și, chiar dacă toți ar fi purtat papuci de balet, avocatul apărării ar fi putut prezenta vizita ca fiind un lucru asemănător călătoriei lui Hannibal peste Alpi, însoțit de elefanți. Dar Harold știa că nici un anchetator n-ar fi simțit că i s-a încredințat un caz pînă nu ar fi văzut scena crimei.

Unui copoi trebuie să-i dai să adulmece mirosul celui pe care trebuie să-l urmărească.

– Teoriile de lucru, anunţă Harold.

Stătea lîngă casa de marcat, care se afla pe o vitrină din sticlă, în rafturile căreia erau aşezate trabuce vechi şi batoane de zahăr. Pe partea exterioară a vitrinei, amprente de un purpuriu strălucitor arătau ca nişte ornamente.

– Teoria numărul unu, care-i destul de solidă: e vorba de un jaf armat care a luat-o razna. Casa de marcat e goală, punga cu banii ce urmau să fie depuşi la bancă a dispărut, iar victimele n-au ceas, portofel sau bijuterii. A doua teorie: am spus astăzi că a fost un singur făptaş. E o teorie destul de slabă, dar îmi place din ce în ce mai mult. Gloanţele pe care le-am recuperat arată a fi toate de calibrul 38 şi au aceleaşi semne de ghinturi. A fost un singur ţintaş, sînt aproape sigur. Poate că au existat şi complici, deşi nu cred. Gus a fost ucis chiar aici. Stătea la casă şi încerca să telefoneze, cînd a văzut ce se întîmplă. Un glonţ în partea stîngă a craniului. Painless spune – pe baza examinării preliminare – că a fost tras de la o distanţă de un metru sau doi, ceea ce înseamnă că trăgătorul se afla chiar lîngă casă. Un jaf armat care a luat-o razna, repetă Greer. Harold scoase din buzunarul interior al hainei un stilou subţire din argint şi arătă sîngele, o pată mare, uscată, pe linoleumul murdar, şi stropi pe telefonul verde, de pe perete. Apoi continuă: După ce individul l-a doborît pe Gus, s-a trezit că are o problemă serioasă, pentru că erau doi clienţi în restaurant. Şi aşa ajungem de la crimă gravă la crimă brutală şi abominabilă.

Cuvintele erau adevăraţi termeni artistici. O crimă „brutală şi abominabilă" conducea, în acel stat, la pedeapsa capitală.

– În loc să fugă pe uşă, ca un ticălos obişnuit, individul nostru a decis să lichideze martorii. Doamna Remardi a fost ucisă chiar aici. Un singur glonţ, în abdomen.

Harold coborî cîţiva metri, pînă la un separeu care, în planul original al restaurantului, se afla vizavi de uşa din faţă. Probabil

că atunci cînd Gus cumpărase localul, cu mult înainte de a se fi extins, atît în est cît şi în vest, acesta avusese un aer medieval. De-o parte şi de alta a unui panou central se aflau două şiruri de separeuri, din scînduri de culoare neagră, cu aspect neregulat. În fiecare colţ se ridica, precum un turn, cîte un cuier.

– Se pare că doamna Remardi a decis că singura ei şansă era să încerce să pună mîna pe pistol. Am găsit vînătăi pe braţele şi pe mîinile sale, iar un deget i-a fost rupt. Dar tentativa ei n-a avut succes. Stofa uniformei sale este arsă în jurul rănii, iar ţesuturile distruse, deci împuşcătura a fost de foarte aproape. Painless crede că glonţul a trecut prin ficatul şi prin aorta femeii, judecînd după rana lăsată de glonţ. Deci, doamna Remardi a murit în cîteva minute.

Tehnicienii scoseseră glonţul din panoul din centru. Un inel neregulat de sînge uscat rămăsese în jurul locului în care lemnul fusese găurit şi lăsa să se vadă scîndura grosolană de pin de dedesubt. Asta însemna că Luisa murise în timp ce se ridica. O ceaşcă de cafea, cu o semilună lucitoare pe ea, de la rujul femeii, rămăsese pe masă, împreună cu o scrumieră plină de chiştoace.

– Dacă doamna Remardi ar fi văzut vreun complice, ar fi considerat că n-are nici un rost să încerce să lupte. Aşadar, iată încă un motiv pentru care cred că treaba a fost făcută de un singur individ.

Harold arătă sub masă o farfurie întinsă, murdară de sos de friptură, care căzuse şi se spărsese în timpul încăierării. O bucată de grăsime de vită zăcea printre cioburi, împreună cu un pachet de ţigări, plin doar pe jumătate, şi cu o brichetă.

– Domnul Judson mînca în spate, în colţul de lîngă fereastră. Rafael a strîns în dimineaţa asta de pe masa aceea o farfurie, un pahar şi o cutie de 7UP. În partea stîngă a costumului domnului Judson există o dungă de praf, ceea ce sugerează că s-a băgat sub masă, să se ferească de împuşcături. Sau că, pur şi simplu, s-a ascuns. Dar asasinul l-a găsit. Judecînd după

urmele de paşi lăsate în pata de sînge şi de dîra de tîrîre, precum şi după lividitatea cadavrelor lui Gus şi Luisa, domnul Judson a fost obligat, sub ameninţarea armei, să care ambele trupuri în frigiderul din subsol.

Harold îşi conduse detectivii, ca pe nişte elevi de şcoală primară, pe lîngă tejgheaua barului, unde Muriel continua să aştepte, apoi pe o uşă îngustă. Scara era luminată de un singur bec, iar grupul coborî pe treptele de lemn. În pivniţa cu zid din cărămidă, poliţiştii văzură o scenă impresionantă. Trei tărgi pe roţi stăteau în drum, în aşteptarea cadavrelor, care nu puteau fi mutate pentru că erau congelate. Medicul legist al poliţiei, Painless Kumagai, avea de efectuat mai multe teste şi măsurători, înainte de a permite ridicarea trupurilor. În timp ce grupul se apropia, Larry auzi vocea stridentă, cu accent, a lui Painless, care dădea comenzi echipei sale. Harold îi făcu atenţi pe poliţiştii din spatele său la firul electric întins pe podea, care alimenta becurile cu halogen aduse de echipa lui Painless, pentru a face fotografii.

Folosind stiloul, Harold deschise mai larg uşa camerei frigorifice. Trupul lui Judson se afla chiar în pragul uşii. Harold le arătă pantofii cadavrului. Ambele tălpi erau cafenii, din cauza sîngelui. Modelul tălpilor se potrivea cu urmele din restaurant. Painless şi oamenii lui, purtînd mănuşi din cauciuc, lucrau în cealaltă parte a frigiderului.

– După ce domnul Judson a dus cadavrele în dulapul frigorific pentru alimente, a fost legat cu un cablu electric, i s-a pus un căluş improvizat dintr-o cîrpă, apoi a fost împuşcat, în stil execuţie – în ceafă.

Stiloul de argint al lui Harold spintecă aerul ca o rachetă, arătînd tot ce merita atenţie. Forţa împuşcăturii îl răsturnase pe Judson într-o parte.

– Apoi – presupun că pentru a-şi sărbători isprava – eroul nostru a sodomizat cadavrul doamnei Remardi.

Unul dintre medici se dădu la o parte, lăsînd să se vadă trupul Luisei Remardi. După examinarea preliminară, legiştii o aşezaseră în poziţia în care fusese găsită, întinsă cu faţa în jos peste un morman de saci de douăzeci şi cinci de kilograme cu cartofi franţuzeşti congelaţi. În partea de sus a corpului era îmbrăcată în uniforma de culoare ruginie a companiei Trans-National. Glonţul care-i ieşise din trup făcuse o mică ruptură în stofă, ca şi cum vesta i se agăţase de ceva, iar aureola de sînge pe care Larry o văzuse imprimată pe peretele separeului de sus era mai întinsă aici, întunecînd materialul, ca o pată de vopsea. Fusta de la uniformă şi chiloţii roşii îi fuseseră traşi pînă la glezne şi, sub pulpanele bluzei albe, rotunjimea de pepene a bucilor rămăsese expusă în aer, despicată de elipsa întunecată a sfincterului anal, care se destinsese în momentul morţii. Cineva o violase chiar acolo – exista o roşeaţă, care însemna – dacă Harold avea dreptate – că acest lucru se întîmplase la scurt timp după moarte, atunci cînd mai fusese posibilă o reacţie.

– Rezultatul testului de viol e negativ, dar veţi găsi o bucată de ambalaj de prezervativ aici, în chiloţii ei, iar în jurul anusului se vede ceea ce pare a fi o urmă de lubrifiant.

La indicaţia lui Greer, un legist mai tînăr îndreptă raza unei lanterne, pentru a demonstra ultimul punct. Gelul nu se evaporase, din cauza frigului. Violatorii din zilele noastre se tem de SIDA şi au auzit de ADN. „Nu a existat nici un complice", îşi spuse Larry. Nu, dacă lucrurile se desfăşuraseră astfel. Necrofilii şi sodomiştii nu dau spectacole cu public. Pînă şi canaliile ştiu ce-i ruşinea.

Harold dădu cîteva ordine referitoare la procedura de urmat, apoi se îndreptă spre scară. Larry rămase în camera frigorifică şi-l întrebă pe Painless dacă putea să mai cerceteze locul.

– Să nu atingi nimic, îi zise Painless. Legistul lucra în poliţie de două decenii şi ştia, ca o certitudine, că următorul poliţist era mai prost decît cel anterior.

Larry fusese primul care declarase că întreaga desfăşurare a anchetei i se părea foarte bizară, dar nu era singurul care credea asta. Jumătate dintre poliţiştii de la omucideri pe care-i cunoştea mărturisiseră, după vreo două whiskyuri, că simţiseră uneori prezenţa unor fantome care-i ghidau. Larry nu pretindea că înţelege despre ce-i vorba, dar răul la o asemenea scară părea să declanşeze un soi de conflict cosmic. De aceea, fără să ştie dacă avea vreun rost, începea deseori investigaţiile cu un moment de comuniune solemnă cu victimele.

Rămase lîngă Gus timp de un minut. Dacă nu ţinea seama de membrii unor bande – care azi erau suspecţi, iar mîine erau ucişi – Larry rareori cunoscuse personal vreo victimă. Nu-l cunoscuse bine nici pe Gus, dar îi plăcuse agitaţia tipică a imigrantului şi apreciase omletele – primite întotdeauna gratuit. Dar Gus avea un anume talent, ca un profesor bun sau ca un preot înzestrat – stabilea legături directe cu ceilalţi. Îl simţeai.

„Sînt alături de tine, cumetre", gîndi Larry.

Glonţul pătrunsese în occipital prin ceafă, aruncînd în afară fragmente de ţesut şi de oase. Gus se afla încă în aceeaşi poziţie în care fusese găsit, cu faţa pe o cutie de pateuri cu carne de vită şi cu gura deschisă. Ca un peşte mort. Toţi arătau ca nişte peşti morţi.

Ca întotdeauna în asemenea momente, Larry era extrem de lucid. Asta îi era meseria. Crimă. Ca orice om obişnuit, se gîndea să-şi cumpere un furtun nou pentru grădină, se gîndea cine va juca în partida de hochei de a doua zi sau cum să facă să ajungă la meciurile de fotbal ale băieţilor săi. Dar, într-un anumit moment al fiecărei zile, se cufunda în grota acoperită de licheni a crimei, se cufunda în acel întuneric umed, cutremurător, al unei minţi criminale.

Nu avea pentru ce să-şi ceară scuze. Crima făcea parte din viaţa oamenilor. Iar societatea exista ca s-o stăpînească. Pentru Larry singura slujbă mai importantă decît a lui era cea de mamă. „Citiţi lucrări de antropologie", le spunea el civililor

care-l întrebau. „Nu vedeţi scheletele alea abia dezgropate, cu securea de piatră încă înfiptă în cap? Credeţi că treaba asta s-a declanşat abia acum? Toţi au crima în ei." Larry ucisese. În Vietnam. Doar Dumnezeu ştie pe cine împuşcase cînd trăsese cu o M-16 în beznă. Adevărul era că avusese ocazia să cunoască moartea mult mai bine. Într-o zi, în scurta perioadă cînd făcuse parte din patrule, aruncase o grenadă într-un tunel şi privise cum pămîntul e dat la o parte, iar trupurile zburaseră în sus, într-o fîntînă arteziană de praf şi sînge. Primul om fusese făcut bucăţi, rămăsese doar trunchiul cu un braţ, picioarele plutind separat prin aer. Dar ceilalţi doi indivizi ţîşniseră din pămînt întregi. Larry şi-i amintea încă zburînd prin aer, unul ţipînd, celălalt murise probabil, dar avea întipărită pe chip o expresie pe care ai fi putut-o numi profundă. Asta e, se gîndea individul – te-ai fi aşteptat să-ţi facă şi un semn. Larry revedea deseori expresia aceea. O vedea acum pe figura lui Gus. Cel mai important lucru din viaţă – moartea – îl umplea de fiecare dată pe Larry de o emoţie istovitoare, ce-i tăia răsuflarea, ca aceea produsă de o pictură realistă perfectă pe care o vezi într-un muzeu – de Hopper sau de Wyeth. Chestia aia: asta e.

Acesta era sfîrşitul pentru victimă, momentul capitulării. Dar puţini o făceau de bunăvoie. Moartea fiind atît de iminentă şi de neaşteptată, fiecare om era redus la teroare şi dorinţă – dorinţa de a continua şi teama că nu va reuşi. Nimeni, considera Larry, nu putea să moară cu demnitate în asemenea circumstanţe. Cu siguranţă că Paul Judson, îngrămădit acum în uşa frigiderului, nu putuse. Era un locuitor alb din suburbie, unul cu aspect de om cumsecade, care abia începuse să piardă din păru-i blond, fin precum mătasea de porumb. Probabil că era tipul de persoană care nu-şi exterioriza emoţiile. Dar acum le exterioriza. Stînd în genunchi, Larry văzu urme de sare în colţul ochilor lui. Paul murise, aşa cum ar fi făcut şi Larry, plîngînd să-i fie cruţată viaţa.

În cele din urmă, Larry se duse la Luisa Remardi şi – aceasta fiind în responsabilitatea lui – o examină cu cea mai mare atenţie. Sîngele ei pătase sacii uriaşi pe care fusese ghemuit trupul, dar murise sus, în restaurant. Despicate de glonţ, ca o clădire în urma exploziei unei bombe, arterele şi organele distruse aruncaseră afară sîngele pe care inima continuase prosteşte să-l pompeze. Luisa se moleşise mai întîi, apoi, pe măsură ce tot mai puţin oxigen ajungea la creier, începuse să aibă halucinaţii – probabil că unele dintre ele fuseseră îngrozitoare – pînă cînd visele ei se dizolvaseră în lumina infinită...

După ce legiştii îşi dădură acordul, se căţără pe grămada de saci, să-i vadă faţa. Luisa era frumoasă, cu un pic de guşă, dar cu pomeţi plăcuţi, proeminenţi. Avea părul negru cu şuviţe de culoare deschisă şi, cu toate că lucra în tură de noapte, se fardase strident – un machiaj complicat în jurul ochilor ei mari, căprui. La gît se putea vedea linia unde se sfîrşeau fondul de ten şi pudra, iar paloarea ei naturală rămăsese nemodificată. Era una dintre gagicile italiene – Larry cunoştea o mulţime – care se lăţeau după treizeci de ani, dar care nu încetau să se considere nemaipomenite.

„Acum eşti fata mea, Luisa! O să am grijă de tine."

Cînd ajunse sus, Larry îl căută pe Greer, să vadă dacă poate s-o strecoare pe Muriel în anchetă. În drum se opri la o masă, unde un tehnician din echipa care strîngea probele, un puşti numit Brown, inventaria conţinutul poşetei Luisei care fusese împrăştiat pe podea, lîngă uşă.

– Ai găsit ceva? întrebă Larry.

– Agenda cu adrese, răspunse Brown şi întoarse paginile cu mîna-i înmănuşată, ca să le vadă Larry.

– Frumos scris! remarcă Larry.

Restul era amestecul obişnuit: cheile casei, chitanţe, bomboane mentolate. Brown îi arătă că sub învelişul de plastic al carnetului de cecuri erau ascunse două prezervative, cu ambalaj de

culoare maro, precum cel găsit în chiloții ei. „Ce-o fi însemnînd asta, se întrebă Larry, în afară de faptul că Luisa își cam făcea de cap? Poate că individul cel rău le găsise atunci cînd căutase portofelul în poșetă și l-au apucat poftele..."

Nu poți niciodată să reconstitui evenimentele cu exactitate. Larry știa asta. Trecutul rămînea trecut, scăpînd întotdeauna de eforturile de a-ți aminti totul sau de cele mai bune tehnici ale criminaliștilor. Și nici nu conta asta. Informațiile esențiale ajunseseră în prezent. Trei oameni muriseră. Fără demnitate. Îngroziți. Și un cretin plin de cruzime jubilase de fiecare dată cînd apăsase pe trăgaci.

Stînd în locul în care Luisa fusese ucisă, Larry închise ochii, să transmită un mesaj. Era sigur că undeva, probabil nu prea departe, un om simțise un spasm dureros în inimă.

„Vin să te caut, jigodie", îi spuse Larry.

3

4 mai 2001

Fosta judecătoare

Gillian Sullivan, o femeie de patruzeci şi şapte de ani, fusese eliberată de curînd din Închisoarea Federală pentru Femei, de la Alderson, Virginia de Vest. Acum stătea, fumînd o ţigară într-o cafenea micuţă din Center City, şi-l aştepta pe Arthur Raven. Cînd vorbiseră la telefon, Raven – pe care-l cunoscuse cu un deceniu în urmă – se mulţumise să-i spună că voia s-o vadă în interes de serviciu. Ca şi alţi cunoscuţi de-ai ei părea că nu dorea ca Gillian să-şi imagineze că i-ar oferi sprijin şi consolare. Începuse să-i pară rău că venise, cînd îl văzu pe Arthur năvălind pe uşa de sticlă a localului, ţinînd sub braţ o servietă plină cu acte.

– Doamnă judecător, o salută bărbatul, întinzîndu-i mîna.

Un salut ce sună fals. Nu obişnuia să-i spună „doamnă judecător" cînd discutau în particular, pe vremuri, înainte să-nceapă necazurile ei.

– Athur, ar fi mult mai potrivit să-mi spui Gillian.

– Scuză-mă.

– Să trecem peste asta.

Gillian strivi ţigara în scrumieră, dîndu-şi seama destul de tîrziu că bărbatul putea să nu suporte fumul. Cît fusese în închisoare, nu se plînsese nimeni din cauza asta. Fumatul era un privilegiu.

Pe vremuri, Gillian fusese procuror, ajunsese judecător, iar apoi delincvent judecat şi condamnat. Un exemplu exagerat, dar chiar şi cariera ei bizară reflecta dinamica baroului, care semăna

foarte mult cu repertoriul unui teatru, în care fiecare jurist interpreta pe rînd alt rol. Procurorul care ți-a fost adversar într-un caz putea să fie pe banca acuzaților, cînd îl vedeai data viitoare, ca la un deceniu după aceea să-ți racoleze clienții, ca avocat particular. Rivalitățile și prieteniile se întăreau sau erau uitate pe măsură ce treceau anii, în timp ce succesele sau eșecurile sfîrșeau undeva, în memoria comunității.

Înțelegînd toate astea, Gillian nu considera însă că întîmplarea care făcuse să-l reîntîlnească pe micuțul și amărîtul de Arthur ar fi mai ușor de acceptat. Cu treisprezece ani în urmă, după douăzeci de luni de așteptare, Gillian primise prima ei slujbă la tribunal, audiind diferite cazuri de delicte și de posibile procese penale. Arthur Raven era procurorul-adjunct delegat la Curtea condusă de ea. Ambii erau noi în funcție, iar în momentul acela, ea fusese sigură că avea șanse mult mai mari de reușită decît Arthur. În practica juridică întîlneai deseori oameni antrenați să pară fermecători, oameni ale căror gesturi sugerau candoare și umilință, chiar și atunci cînd acestea mascau un temperament vulcanic, ros de egoism și ambiție. La Arthur, ce se vedea aia și era: o ardoare nepotolită și o dorință de a învinge, vecină cu disperarea. În majoritatea cazurilor în care se aflase în fața ei de-abia se abținuse să nu-l sfătuiască să ia o pilulă, ca să se potolească. Gillian recunoștea că nu fusese – nici măcar în opinia ei – un judecător prea amabil sau răbdător. Dar cine putea s-o învinovățească? Mai mult decît orice Arthur părea să creadă că succesul i-ar aduce reputația de învingător după care, în mod clar, tînjea.

– Cum ai dus-o? o întrebă Arthur, de parcă n-ar fi pus o întrebare ridicolă.

– Așa și așa, răspunse ea.

Adevărul era că, după cîțiva ani de încordare, își dăduse seama că nu mai era deloc încordată. Existau perioade de timp – aproape mereu acum și asta dura de cîțiva ani – cînd rușinea provocată de situația în care ajunsese o înnebunea, o înnebunea

în sensul că-şi dădea seama că gîndurile ei o luau razna, ca o maşină aruncată de colo-colo pe un drum plin de gropi.

– Arăţi minunat, se strădui bărbatul să fie amabil.

Experienţa o învăţase pe Gillian că bărbaţii aveau întotdeauna motive suspecte să complimenteze o femeie – un pas către sex sau manipulare cu un scop ceva mai puţin grandios. Îl întrebă direct despre ce era vorba.

– Ca să folosesc expresia ta, e ceva penibil. Am fost desemnat de Curtea de Apel a Statelor Unite să mă ocup de un caz. Un al doilea *habeas*. Rommy Gandolph. Îţi aminteşti numele?

Sigur că şi-l amintea. În anii în care fusese la Curtea Penală, doar în două cazuri dăduse sentinţe capitale. În celălalt caz, pedeapsa cu moartea fusese impusă de juraţi. De a lui Rommy Gandolph era responsabilă ea singură. Proces fără juriu. Sentinţă fără juriu. Se gîndise din nou la caz cu două luni în urmă, cînd primise o scrisoare de la Rudyard, plină de pretenţiile nebuneşti tipice ale unui puşcăriaş care, la zece ani după crime, se trezise brusc că are să-i împărtăşească nişte informaţii vitale. Probabil că era vorba de cineva pe care-l trimisese la închisoare şi care spera să iasă de acolo, ca s-o scuipe în ochi. Scotocind prin amintirile legate de procesul lui Gandolph, îi revenură în minte fotografiile cadavrelor din camera frigorifică a restaurantului. În timpul procesului, unul dintre poliţişti îi explicase că frigiderul era atît de mare din cauza meniurilor variate pe care le oferea Paradise. O explicaţie bizară.

– Corect, zise Raven, după ce Gillian îi descrise cazul. Gus cel Bun. Dar ştii cum stau lucrurile. Trebuie să scotocesc peste tot. Sînt chiar momente în care mă las amăgit şi cred că s-ar putea ca individul să fie nevinovat. Am o parteneră care se străduieşte foarte mult şi descoperă lucruri uimitoare. Uită-te la asta!

Raven scoase mai multe foi de hîrtie din servieta-i burdușită şi i-o întinse pe prima. Se părea că încerca să pună la punct o

teorie, conform căreia, în momentul crimelor, Gandolph ar fi fost la închisoare pentru încălcarea condiţiilor din perioada în care fusese pus în libertate sub supraveghere. Se păstraseră puţine dosare de atunci, iar cazierul lui Gandolph nu oferea nici un fel de informaţii suplimentare. Dar Arthur găsise, în ultimele zile, un document de transfer, care arăta că acest client al lui fusese dus la tribunal, în dimineaţa zilei de 5 iulie 1991, de la Casa de Corecţie.

– Muriel ce zice de asta? se interesă Gillian.

Muriel Wynn, care fusese procurorul stagiar în cazul acela, cu un deceniu în urmă, era acum procuror-şef adjunct şi avea mari şanse ca să-i urmeze lui Ned Halsey în funcţia de procuror-şef, după alegerile din anul următor. Gillian n-o simpatiza prea mult pe Muriel, care era tipul de femeie dură, aşa cum erau femeile care se remarcau acum prin tribunalele penale. Dar, sincer vorbind, părerea bună pe care o avusese cîndva Gillian despre procurori, ţinînd seama că fusese şi ea unul dintre ei, dispăruse complet în urma celor suferite în ultimii ani.

– Crede că poliţistul care îl supraveghea pe Rommy îl arestase în dimineaţa aceea, ca să nu lipsească de la tribunal, îi răspunse Arthur. Nu cred că s-a întîmplat aşa ceva într-o vineri, imediat după o sărbătoare, cînd n-are nimeni chef de muncă. Muriel mai zice că-i ridicol să cred că atît clientul cît şi avocatul lui nu şi-au dat seama că Rommy fusese la închisoare în momentul în care au fost săvîrşite crimele. Dar Rommy n-a fost arestat decît după patru luni de la asasinate, iar el nu-i în stare să deosebească ziua de azi de cea de mîine.

Gillian ar fi pus pariu că Muriel avea dreptate, dar n-avea chef de discuţii în contradictoriu. Avînd de-a face cu Arthur, se trezi gîndind într-un fel pe care credea că-l uitase: încerca să fie nepărtinitoare. În ciuda eforturilor ei de a-şi păstra neutralitatea, bărbatul păru că-i simte scepticismul.

– Au existat o grămadă de dovezi, zise Arthur. Ştiu asta. Rommy a mărturisit de vreo douăzeci de ori. Iar dacă Iisus s-ar

întoarce pe pământ și ar depune mărturie în favoarea clientului meu, tot aș pierde procesul, cu dovezile pe care le am acum. Însă individul, potrivit cazierului său, nu a mai săvîrșit infracțiuni însoțite de violență. Lucru pe care Molto și Muriel l-au explicat în timpul procesului susținînd că omul meu se drogase, dar cercetările privind psihologia criminalilor afirmă că asta nu duce la violență. Deci, asta-i tot ce am.

– Cum de-ai fost desemnat de Curtea de Apel, Arthur?

– Indivizii își imaginează că firmele mari de avocatură au posibilitatea să facă așa ceva. Iar cineva de acolo și-a amintit că am experiență, pentru că am reprezentat acuzarea în procesul lui Francesco Fortunato.

– Tipul care și-a otrăvit familia?

– A omorît trei generații, de la bunici la nepoți, și rîdea în gura mare în sala tribunalului de fiecare dată cînd era menționat numele vreunei victime. Chiar și așa, aproape că am leșinat de emoție cînd jurații au anunțat sentința: pedeapsa cu moartea. De aceea m-am transferat la Delicte Financiare. Cred că aș fi murit dacă ar fi trebuit să apăs butonul din camera de execuție, deși, în principiu, mai cred în pedeapsa capitală.

În mod ciudat, Gillian nu credea în asta acum, cum nu crezuse nici pe vremuri. Ca să rezume problema, aducea prea multă bătaie de cap. Cu un deceniu în urmă, după ce se terminase procesul lui Rommy Gandolph, avocatul individului, Ed Murkowski, recunoscuse față de ea că preferase un proces fără juați pentru că auzise niște zvonuri în legătură cu opiniile ei. Dar nu fusese pusă acolo să facă legi. Dacă meritase cineva să fie executat, atunci acela fusese Gandolph.

– Și ce vrei să afli de la mine, Arthur? Dacă m-am răzgîndit între timp?

În momentul acela, nu-i păsa nimănui de opiniile ei. Iar ea nu avea nici o îndoială privind vinovăția lui Gandolph – se lămurise în această privință cu luni în urmă, cînd sosise scrisoarea deținutului de la Rudyard. Gillian își aminti o altă

remarcă a lui Murkowski, făcută după anunțarea sentinței, cînd toți, inclusiv procurorul, discutaseră un timp în biroul ei, după ce fusese rostită condamnarea. Gillian comentase sec ideea apărării pe baza nebuniei, iar Ed răspunsese:

– Era oricum o idee mai bună decît ce voia el să povestească, doamnă judecător. Nu avea nimic de spus în apărarea lui, doar să-și recunoască vina.

Se gîndi să-i explice toate astea lui Arthur, dar acesta privea cu ochii lui negri în scrumieră, uitîndu-se la resturile cenușii de parcă ar fi fost frunze de ceai.[1] Apoi își dădu seama că Arthur urma să spună ce avea de spus.

– Curtea de Apel mă ucide cu amabilitatea sa, zise el. Probabil din cauză că m-a desemnat în postul ăsta. Mă rog să am șansa de a descoperi ceva, pentru ca indivizii să poată transmite problema Curții Districtuale pînă-n 30 iunie, deci înainte de a decide dacă să-i permită lui Gandolph să solicite un nou *habeas*. Așa că scotocesc pe sub fiecare piatră. Puse capăt efortului de a nu se uita la ea și zise: Nu te supăra, trebuie să te întreb. Pe cînd lucrai în Tribunalul Penal și audiai cazuri de vătămări, făceai ceea ce ți-a provocat ulterior necazuri?

Conversația oricum nu-i făcuse plăcere lui Gillian, dar acum, cînd recunoscuse direcția în care se îndrepta discuția, simți că o cuprinde un fior cunoscut.

– Așa se spune?

– Gillian, te rog să nu glumești. Nici să nu te simți insultată. Fac ceea ce trebuie să fac.

– Nu, Arthur, n-am primit bani pe cînd audiam cazuri penale. Nimeni nu mi-a oferit mită în cazul Rommy Gandolph – și nici în vreun alt caz din perioada aceea. Treaba a început la Curtea Proceselor de Drept Comun, unde părea a fi o chestie obișnuită.

---

[1] Referire la ghicitul în frunze de ceai (n.tr.).

Femeia își scutură capul, atît din cauza absurdității situației cît și din cauză că remarca ei sunase ca o scuză.

– Bine, răspunse bărbatul, dar se vedea că-i analizează cuvintele ca un jurist, cîntărindu-le veridicitatea.

În timp ce-l privea făcîndu-și socotelile, Gillian își spuse că Arthur nu arăta prea bine. Era scund, nu fusese niciodată prea elegant și îmbătrînise prematur. Avea ochii înfundați în orbite și încercănați, ceea ce sugera muncă în exces și mîncare proastă. Părul i se rărise. Dar, mai rău decît toate, avea înfățișarea plină de nerăbdare a unui ogar, gata să scoată oricînd limba din gură. Își aminti că Arthur avea o problemă, avea niște necazuri în familie, cu cineva bolnav incurabil. Poate că treaba asta îl consumase atît de mult...

– Dar cu băutura cum a fost, doamnă judecător?

– Cu băutura?

– Ai avut probleme cu alcoolul în timpul judecării cazului lui Rommy Gandolph?

– Nu.

– Nu beai?

Arthur era neîncrezător – și avea motive, știa și ea.

– Așa spune lumea?

– Nu contează ce spune lumea, dacă vei depune mărturie că nu beai mult în perioada aceea.

– Beam, Arthur. Dar nu exagerat.

– Nu în perioada aceea?

Gillian își plimbă limba prin gură. Raven își ratase țelul, pentru că interpretase lucrurile în mod normal. Ar fi putut să-l corecteze sau să-i răspundă: „N-am băut niciodată", ca să vadă dacă Arthur va ajunge la concluzia corectă. Dar își aminti sfaturile pe care le dădea orice avocat cu experiență unui martor pe care-l instruia cum să depună mărturie. „Răspunde la întrebarea care ți-a fost pusă. Dacă-i posibil, pe scurt. Și nu da de bunăvoie alte informații."

– Nu, Arthur, nu beam în perioada aceea.

Își puse țigările în poșeta din piele de căprioară și o închise demonstrativ. Se pregătea să plece și voia să afle dacă Raven terminase. În loc să-i răspundă, acesta pierdu o secundă plimbîndu-și degetul pe marginea ceștii de cafea. După care zise:

– Aș vrea să-ți pun o întrebare cu caracter personal, dacă nu te superi.

Probabil că voia s-o întrebe lucrul care-i uimea pe toți. De ce? De ce, din moment ce avusese o carieră foarte promițătoare, ajunsese la delincvență? Raven nu era prea diplomat și n-ar fi ezitat, într-o situație în care politețea i-ar fi făcut pe alții să tacă. Simți că o cuprind iarăși resentimentele. De ce nu pricepeau oamenii că era o problemă pe care n-o înțelegea nici ea? Că și acum prăbușirea ei reprezenta un mister deplin? Dar întrebarea lui Raven se referea la ceva mult mai banal.

– Mă întreb de ce te-ai întors aici. Vreau să spun că ești în situația mea. Necăsătorită, fără copii...

Adică Raven ar fi plecat, dacă n-ar fi avut obligații. Gillian simți o împotrivire instinctivă, la gîndul de a se compara cu Arthur. Fusese o femeie singură, dar pentru că așa dorise ea și privise singurătatea ei ca fiind o opțiune temporară. Avea treizeci și nouă de ani în seara în care agenții federali apăruseră la ușa ei, dar căsătoria și familia reprezentau trăsături importante ale portretului pe care și-l schițase pentru viitor.

– Mama mea era pe moarte. Iar Direcția Închisorilor voia să-mi ofere șansa de-a o îngriji. Sincer vorbind, a fost propunerea Direcției.

Ca și alte răspunsuri pe care i le dăduse lui Raven, și acesta fusese incomplet. Părăsise închisoarea fără nici un ban – guvernul și avocații îi luaseră totul. Iar Duffy Muldawer, sponsorul ei, cum i se spunea în limbajul programelor de reabilitare, dorise să-i ofere o locuință. Împărtășea și ea, din cînd în cînd, uimirea lui Raven referitoare la faptul că se întorsese la ceea ce fusese, în toate înțelesurile cuvîntului, scena crimei.

– Probabil că, după ce va expira termenul eliberării condiționate, voi cere să mi se permită să mă mut în altă parte.

– Mama ta a murit?

– Acum patru luni.

– Condoleanțe.

Gillian ridică din umeri. Nu se lămurise încă ce simțea în legătură cu moartea părinților ei – deși mult timp i se păruse o dovadă de tărie să nu se gîndească la asemenea probleme. Avusese o locuință și o copilărie mai rele decît ale multora, dar mai bune decît ale altora. Trăiseră în casa aia șase copii și doi părinți alcoolici, iar între ei exista o continuă stare de conflict și rivalitate. Ca rezultat al felului cum fusese crescută, Gillian își dorise un singur lucru: să persevereze. De parcă ar fi fost din Pompei – puteai doar să fugi de ruinele fumegînde și de atmosfera otrăvită. Civilizația trebuia reinventată în altă parte. Gillian credea doar în două lucruri: în inteligență și în frumusețe. Arăta minunat și era deșteaptă, iar cu asemenea zestre nu avea nici un motiv de a fi ținută pe loc de trecut. Jill Sullivan, cea născută în casa aceea, dispăruse atunci cînd Gillian ieșise în lume. Iar apoi se distrusese singură.

– Tatăl meu a murit acum trei luni și nu mi-am revenit încă, zise Arthur, iar pe figură îi apăru, pentru scurt timp, o expresie îndurerată. M-a scos din minți întotdeauna. Probabil că a fost ființa cea mai nervoasă care a călcat vreodată pe fața pămîntului. Ar fi trebuit să moară de anxietate cu mulți ani în urmă. Dar cicăleala lui mă făcea să-mi dau seama cît de mult îi păsa de mine.

Ochii lui Raven, umezi din cauza amintirilor, o priveau cu o expresie de tristețe, arătînd cît de rare erau asemenea persoane în viața lui. Arthur era ca un cățeluș ce-și împinge botul umed în palma ta. În clipa următoare, păru stînjenit, fie din cauză că destăinuise prea multe, fie pentru că văzuse jena ei.

– Dar de ce-ți povestesc toate astea?

– Probabil pentru că-ţi imaginezi că o persoană ca mine n-are altceva mai bun de făcut, îi răspunse ea.

Tonul ei fusese normal şi Gillian crezu, în primul moment, că vorbele trebuie să fi avut alt sens decît păreau să fi avut. Dar nu avuseseră. Pentru o clipă, brutalitatea evidentă a replicii păru să-i zăpăcească pe amîndoi. Figura palidă a lui Raven se crispă, apoi bărbatul se îndreptă, ţeapăn, şi-şi încheie un nasture la pardesiu, după care zise:

– Regret că te-am plictisit. Am făcut greşeala de a crede că avem ceva în comun.

Străduindu-se să se stăpînească, Gillian scoase pachetul din poşeta ei de piele să îşi aprindă o ţigară. Mîna îi tremura, cînd luă un băţ de chibrit. Era periculos pentru ea să se lase pradă ruşinii. Dacă începea să facă asta, n-ar fi reuşit niciodată să mai iasă de sub muntele de gunoaie. Se uită la flacăra ce se întindea şi transforma lemnul în cenuşă. Auzi, dincolo de masă, cum se închidea fermoarul servietei lui Raven.

– Aş putea să te convoc pentru depoziţie sub jurămînt, zise Arthur.

Touché, îşi spuse Gillian. Şi s-o facă praf, de îndată ce va avea ocazia. Merita aşa ceva.

– Vei accepta convocarea prin poştă? întrebă Raven, interesîndu-se cum să dea de ea fără să apeleze la biroul de supraveghere al deţinuţilor eliberaţi condiţionat.

Femeia îi răspunse că locuia în apartamentul de la demisolul casei lui Duffy Muldawer. Duffy, un fost preot romano-catolic, fusese şeful apărătorilor din oficiu din tribunalul condus de Gillian cu ani în urmă şi, ca urmare, oponentul permanent al lui Raven. Arthur nu-şi pierdu vremea cu întrebări politicoase despre Duffy. În schimb, îşi notă adresa lui Duffy pe o agendă electronică, una dintre milioanele de minuni, fiecare mai mică decît cea anterioară, care deveniseră indispensabile americanilor în cei patru ani şi jumătate în care Gillian lipsise din lume. Fuioarele albastre de fum zăboviră între ei, iar o chelneriţă

interveni pentru o clipă, întrebîndu-i dacă mai doresc cafea. Gillian aşteptă să plece fata, apoi zise:

– N-am avut nici un motiv să fiu grosolană cu tine, Arthur.

– Nu-i nimic, Gillian. Ştiu că ai considerat întotdeauna că-s un individ plictisitor.

Femeia zîmbi cu amărăciune, simţind totuşi un pic de admiraţie pentru Arthur. Acesta crescuse. Putea să se descurce singur. Şi avea succes. Încercă din nou:

– Nu mă simt în largul meu, Arthur. Şi cred că o să mă simt şi mai stînjenită dacă aş întîlni oameni pe care i-am cunoscut cîndva. Aş avea parte de amintiri dureroase.

O prostie, bineînţeles. La urma urmei, cine se simţea bine? În nici un caz Arthur Raven, urît şi neîndemînatic, singur cu necazurile lui de familie – acum îşi amintea că era vorba de o soră cu probleme psihice. Oricum, nimănui nu-i păsa de starea emoţională a lui Gillian. Nu că n-ar fi ştiut că suferea. Numai că-şi ziceau că merită acest lucru.

Fără să răspundă, Raven se ridică, spuse că vor păstra legătura, apoi se îndreptă spre uşă. În timp ce-l privea ieşind, Gillian îşi surprinse imaginea în oglinzile ieftine, cu ramă aurie, care acopereau stîlpii ce sprijineau tavanul restaurantului. Era deseori uimită cînd îşi vedea chipul, pentru că arăta mult mai bine decît se simţea. Îşi dădea seama că, la fel ca oţelul inoxidabil, putea să treacă nevătămată prin nenorociri. Era înaltă, robustă, iar timpul nu lăsase semne pe faţa ei. Mai pierduse din culoare. Părul ei blond-roşcat căpătase o nuanţă de cenuşiu. Încărunţea. Ca la toate persoanele cu piele foarte albă, ca de porţelan, i se vedea fiecare rid. Dar amănuntele ce ţineau de modă – un costum de stofă, un şirag de perle, o coafură întărită cu fixativ – ajutau alura demnă pe care o avea. O poză pe care şi-o luase din adolescenţă, falsă ca toate autoportretele făcute de majoritatea adolescenţilor, dar la care nu renunţase niciodată, nici la aparenţa de putere exterioară, nici la sentimentul de amăgire absurdă pe care-l implica aceasta.

Sigur că-l dezamăgise pe Arthur Raven. Îl mințise, apoi îl jignise, ca să fie sigură că n-o să ajungă să afle adevărul. Raven auzise zvonuri și pălăvrăgeli despre ea, care circulaseră cu ani în urmă, atunci cînd se alesese praful de viața ei. Se spusese că era o bețivă – dar nu fusese. Se spusese că se îmbăta la prînz și venea amețită la tribunal, după-amiaza. Era însă adevărat că adormise uneori – nu doar o moțăială de moment, ci punea capul pe masă și era atît de dusă pe altă lume, că atunci cînd o trezea aprodul, putea să vadă în oglindă urmele mapei de piele de pe birou, care i se imprimaseră pe obraz. Lumea se amuzase de bombănelile ei neinteligibile și de felul în care-i insulta pe ceilalți, dar deplînsese faptul că își îneca în băutură inteligența sclipitoare care o făcuse să absolvească Facultatea de Drept de la Harvard și o adusese în funcția de judecător la numai treizeci și doi de ani. Oamenii pălăvrăgeau despre faptul că nu fusese în stare să țină seama de avertismentele repetate de a se potoli. Dar, în tot acest timp, Gillian ascunsese un secret teribil. Gillian Sullivan nu era o bețivă, așa cum spunea legenda creată în jurul ei, nu era nici măcar o consumatoare de pilule, după cum bănuiau cei care lucrau la tribunal, pentru că respirația ei nu mirosise niciodată a alcool. Nu, Gillian Sullivan, fostă procuror-adjunct, apoi judecător la Curtea Superioară, era o drogată, dependentă de heroină.

Nu se injectase niciodată. Fiind o persoană care-și prețuia înfățișarea nu s-ar fi desfigurat nici măcar în cea mai disperată situație. În schimb, fuma heroina. Folosea un fel de pipă cu un tub, făcut din folie de aluminiu, cu care aspira fumul, pe măsură ce pulberea încălzită de transforma întîi într-un sirop cafeniu, apoi într-un delir usturător. Drogul acționa încet, treceau mai degrabă minute decît secunde pînă cînd o cuprindea un teribil torent de plăcere, dar Gillian fusese chibzuită în tot ce făcuse în viață și acest fel de a se droga se potrivea cu imaginea ei despre sine, era mai curat și mai greu de detectat – nu

existau urme de injectare, nici sîngerare a nasului, din cauza aspirării prafului.

Totul începuse din cauza unui bărbat. Nu începe întotdeauna așa? Toby Elias era o ființă galantă, frumoasă, sofisticată. Asistent în Biroul procurorului general. Gillian se gîndise să se mărite cu el. Într-o seară, Toby venise acasă cu un strop de heroină luată din probele unui caz la care lucra. Era o mostră „de gust", pe care un traficant de droguri o oferise altuia, înaintea unei vînzări, prezentată apoi ca probă la proces și nerestituită poliției după verdict. „De ce să nu încercăm?" o întrebase el. Toby reușea întotdeauna să facă perversiunea să pară ceva elegant. O fermecase dorința lui plină de ironie de a nu respecta regulile pe care le respectau toți ceilalți. Au aspirat praful și s-au făcut pulbere în prima seară, apoi au redus cantitatea în serile următoare. Îi cuprinsese o pace nepămîntească, dar nu fusese ceva care să trebuiască repetat.

După o lună, Toby a fost călcat de un camion. N-a aflat niciodată dacă fusese un accident. Toby n-a murit. Luni de zile a fost doar un trup ce-a zăcut în pat, apoi o ruină într-un scaun cu rotile. Apoi, Gillian l-a părăsit. Nu era măritată cu el. Nu-i putea dedica viața, din moment ce el nu i-o promisese pe a lui.

Dar acela fusese un punct crucial. Toby nu-și revenise niciodată. Nici ea. La trei-patru luni după aceea, Gillian furase pentru prima oară o probă. În timpul unui proces ce se desfășurase în fața ei, permisese chimistului apărării să desigileze punga cu dovezi, ca să cîntărească heroina care fusese capturată. De data asta, valul de plăcere i se păruse mult mai delicios. Nu s-a mai mulțumit cu ocazii, a început să dea ordin să se facă teste pe care nu le solicitase nimeni, încuraja procurorii să lase probele în biroul ei peste noapte, în loc să le ducă înapoi în biroul procuraturii. Ulterior, furturile au fost descoperite, dar a fost bănuit un polițist al tribunalului, care a fost surghiunit într-o circumscripție

de la periferie. După asta a trebuit să-şi cumpere marfa din stradă. Şi avea nevoie de bani...

Începuse să fie considerată o bețivă. Ca avertisment, fusese transferată de la Divizia de Procese Penale la Curtea Proceselor de Drept Comun, și anume la Prejudicii, unde audia cazuri legate de furturi. Apoi cineva a aflat. Unul dintre drogații pe care-i condamnase a recunoscut-o. O doamnă albă, drăguță, care hoinărea prin cartierele ce arătau ca lovite de bombe, aflate doar la un kilometru de tribunal. Individul a povestit polițistului care-l arestase. De la acesta, ştirea a ajuns la preşedintele Curții de Drept Comun, un ticălos numit Brendan Tuohey, şi la complicele acestuia, Rollo Kosic. Kosic a vizitat-o, dar n-a pedepsit-o, ci i-a oferit bani. Doar bani. Ca să țină seama de sfatul lui din cînd în cînd, atunci cînd dădea vreo sentință. Iar pentru asta urma să primească alți bani.

Şi ea a acceptat, cu regret, iar viața ei devenise mizerabilă între momentele în care se droga. Într-o seară a ciocănit cineva la uşă şi a urmat o scenă din *1984* sau din *Darkness at Noon*. Pe treptele din fața uşii se aflau un procuror şi agenți ai FBI-ului. Era acuzată pentru luare de mită, nu pentru folosire de narcotice. Plînsese şi vorbise aiurea, îndată ce indivizii plecaseră.

După seara aceea, se dusese la Duffy, proprietarul ei actual, un alcoolic care se tratase şi care avea o experiență vastă în calitate de consilier, de pe vremea cînd fusese preot. Era trează cînd fusese condamnată, viciul rămînînd singurul ei secret dintr-o perioadă în care se simțise ca şi cum ar fi fost biciuită goală şi obligată să meargă în lanțuri pe strada principală. Nu avea de gînd să retrăiască toate lucrurile acelea, în nici un caz pentru Arthur Raven sau pentru un asasin care fusese suficient de animalic, încît să violeze o moartă.

Dar răutatea subită de care dăduse dovadă față de Arthur o şocase. De parcă descoperise o fisură în solul de sub picioarele ei. Dorind să fie scutită de o viitoare ruşine, reuşise să o provoace. Ore în şir avea să fie urmărită de Raven şi de felul în

care gura lui scosese un „o!“ neîncrezător, auzindu-i remarca. Avea nevoie de Duffy în seara aceea, de sfaturile lui calme, ca să nu se prăbușească.

Fiindu-i limpezi toate acestea, se ridică de la măsuță și se privi din nou în oglindă. Pe dinafară se vedea o femeie slabă, elegantă, îngrijit îmbrăcată. Dar în ea se afla adevăratul dușman, un ego demonic, care, chiar și după nenorocire și închisoare, rămăsese nesatisfăcut, nepotolit și – cu excepția dorinței lui de a o vedea suferind – necunoscut.

4

5 iulie 1991
Procurorul

Un vaiet, pornit din senin, se auzi de pe banca din fața lui Muriel, adică vizavi de barul pentru răcoritoare la care stătea aceasta, speriind-o groaznic pe doamna procuror. Un negru cu un șorț lung, probabil bucătarul, se ridicase în picioare, iar eventualitatea plecării acestuia păru să reîmprospăteze suferința femeii care stătea acolo. Femeia, oacheșă și slabă, se atîrnase de negru. Bărbatul mai tînăr, cu un cercel strălucitor în ureche, stătea neajutorat lîngă cei doi.

– Văduva, șopti unul dintre tehnicieni, dînd cu praf pe vitrina din fața casei de marcaj. Nu vrea să se ducă acasă.

Bucătarul o conduse la bărbatul mai tînăr, care puse cam lipsit de chef un braț pe umărul ei, iar doamna Leonidis se agăță de el cu un gest violent. Într-unul din momentele ei de luciditate rece, pentru care fusese remarcată în cadrul biroului procuraturii, Muriel își dădu brusc seama că văduva lui Gus trecea prin toate manifestările obișnuite de durere. Plînsetele, țipetele țineau de datoria ei. O reacție mai sinceră, provocată de moartea soțului său, adică jalea cea adevărată sau ușurarea, se va ivi mult mai tîrziu și nu de față cu alții.

Încă din ziua în care debutase ca procuror, Muriel avusese o înțelegere instinctivă a supraviețuitorilor actelor de violență. Nu era convinsă că fusese foarte legată de părinții ei sau de un alt om, inclusiv de soțul ei care decedase, într-atît încît să fie interesată profund de soarta acestora. Dar îi păsa de aceste victime, cu o putere ce egala furia exploziilor nucleare din soare.

Nu avusese nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că suferinţa lor era provocată nu numai de pierderea pe care o suferiseră, ci şi de natura imposibil de măsurat a acesteia. Durerea lor nu fusese provocată de o calamitate adusă de soartă, cum ar fi, de exemplu, un taifun, sau de un duşman iraţional şi accidental, precum o boală, ci de o greşeală omenească, de voinţa dementă a unui agresor şi de eşecul raţiunii şi al legilor, menite să-l oprească. Victimele erau îndreptăţite să creadă că n-ar fi trebuit să li se întîmple asemenea lucruri – întrucît, conform legii, asemenea lucruri nu trebuiau să se petreacă.

Cînd doamna Leonidis reuşi să se stăpînească, se duse la toaletă, trecînd pe lîngă Muriel. Tînărul, care o însoţise pînă la jumătatea drumului, o privi pe Muriel cu timiditate, după ce uşa toaletei se închisese.

– Nu pot să vorbesc cu ea, îi explică el lui Muriel. Surorile mele vin încoace, din afara oraşului. O vor lua de aici. Pe mine nu mă ascultă nimeni...

Tînărul arăta blînd şi sperios. Începuse să cheleasca şi avea părul tuns scurt, ca un recrut din armată. Fiind aproape, Muriel văzu că avea ochii umezi. Îl întrebă dacă era rudă cu Gus.

– Sînt fiul lui, răspunse el, cu un ton lăudăros. Fiul din Grecia. Individul găsea un umor amar în ceea ce spusese. Se prezentă ca fiind John Leonidis şi-i întinse o mînă transpirată. Slavă Domnului! exclamă el, după ce Muriel se prezentă la rîndul ei, spunîndu-şi numele şi funcţia. Asta aştepta mama mea: să discute cu procurorul, mai zise el şi scotoci în buzunar, pînă-şi dădu seama că ţinea pachetul de Kools în mînă. Pot să vă întreb ceva? continuă el, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă ea. Sînt suspect?

– Suspect?

– Nu ştiu ce să zic, îmi trec prin minte tot felul de lucruri. Îmi imaginez că singura persoană care ar fi vrut să-l omoare pe Gus sînt eu.

– Şi l-ai omorît? îl întrebă Muriel, pe un ton obişnuit.

John Leonidis se uită la capătul arzînd al ţigării. Avea unghiile de la degete roase pînă la carne.

– N-am avut niciodată un asemenea curaj, mărturisi el. Dar toată chestia aia cu „Gus cel Bun"... Numai de ochii lumii. Acasă se purta ca un porc. O punea pe mama să-i taie unghiile de la picioare. Vă puteţi imagina aşa ceva? Vara, stătea ca un sultan la soare, pe veranda din spate, în timp ce ea îi făcea pedichiura! Să-ţi vină să vomiţi!

John dădu cu amărăciune din cap, apoi, din senin, începu să plîngă. Muriel fusese la cuţite cu tatăl ei, înainte ca acesta să moară cu doi ani în urmă, aşa că înţelese imediat vîrtejul de sentimente confuze ce-l copleşise pe John. Tom Wynn fusese preşedintele sindicatului local de la fabrica Ford de lîngă Fort Hill, un om care vorbea despre frăţie la uzină şi era plin de furie acasă. La scurt timp după moartea lui, mama ei se recăsătorise cu directorul şcolii în care preda, iar acum era mai fericită în dragoste decît fusese Muriel vreodată. Ca şi John, Muriel rămăsese să se chinuie cu emoţiile inutile care însoţesc orice lucru neterminat. În timp ce John se străduia să se stăpînească, ciupindu-se de nas, Muriel îşi puse mîna pe cea a tînărului, aflată pe tejgheaua barului.

Între timp, mama lui John ieşise de la toaletă, iar tînărul îşi reveni. După cum prevăzuse John, de îndată ce Muriel îi fu prezentată ca doamna procuror, Athena Leonidis, care fusese copleşită de durere cu o clipă înainte, se stăpîni, ca să-şi transmită mesajul.

– Ar trebui să moară, vreau să moară gunoiul care i-a făcut asta lui Gus al meu! Să moară! Vreau să văd cu ochii mei! N-o să am linişte pînă n-o să văd asta!

Apoi îşi pierdu iarăşi cumpătul şi se prăbuşi peste fiul ei, care-i aruncă o privire înnegurată lui Muriel, peste umărul mamei sale.

Muriel o înţelegea pe doamna Leonidis. Şi ea credea în pedeapsă. Mama ei, învăţătoare, era genul sensibil, care întorcea

şi celălalt obraz, dar Muriel fusese de acord cu tatăl ei, care justifica unele acţiuni violente din viaţa sindicatului spunînd că oamenii nu vor fi buni din proprie pornire şi că au nevoie să fie îndrumaţi. Într-o lume ideală, poţi să dai o medalie fiecărui om cu o viaţă dreaptă. Dar nu-i destul cositor, nici destul timp ca să faci asta în viaţa adevărată. Aici e nevoie de altfel de lucruri, pentru ca cei buni să primească totuşi ceva pentru strădania lor. Celor răi le revenea durerea fizică. Nu pentru că suferinţa lor ar produce vreo bucurie. Ci pentru că şi cei buni suferă – povara restricţiilor, înfrînarea... Cei buni merită o răsplată pe măsură. Crima impune pedeapsa cu moartea. Asta făcea parte din reciprocitatea fundamentală care constituie legea.

Apăru comandantul detectivilor, Harold Greer. O sfătui pe doamna Leonidis să se ducă acasă. De fapt, voia să discute cu Muriel. Greer o invită în micul birou al lui Gus.

– Aştept de două ore să vină cineva de la biroul procuraturii. Nu reuşesc să-l găsesc pe Tommy Molto.

Molto, şeful de la Omucideri, fusese recent numit din nou în funcţie, ca angajat civil, după ce fusese concediat pentru o presupusă înscenare împotriva unui acuzat. Nimeni nu ştia prea bine ce se putea face cu Tommy. Greer continuă:

– Larry zice că eşti deşteaptă.

Muriel ridică din umeri şi replică:

– Ţineţi seama de sursa informaţiei.

Sobru de felul lui, Greer reuşi totuşi să chicotească încîntat. Larry nu avusese niciodată un şef pe care să nu-l transforme în rival.

– Bine, dacă eşti destul de deşteaptă ca să obţii un mandat de percheziţie într-un week-end de sărbătoare, atunci pentru mine eşti destul de deşteaptă, îi zise Greer.

Muriel sfîrşi prin a-şi lua notiţe pe una dintre foile verzi folosite de chelneri pentru a scrie comenzile. Harold avea nevoie de mandate de percheziţie pentru maşinile din parcare şi ca să verifice locuinţele angajaţilor lui Gus. Înainte să se despartă,

Muriel se simţi obligată să-i repete vorbele lui John Leonidis, că ar fi vrut să-şi omoare tatăl.

– Ce naiba! exclamă Harold, încruntîndu-se, pentru că nimănui nu-i place să lovească pe cineva care abia a suferit o pierdere grea.

– A zis asta din cauza şocului, spuse Muriel. Ştii cum e. Ai familie?

– Ştiu, mormăi Greer, care avea şi el familie. Obţine-mi mandatele alea! Şi lasă-mi numărul tău de telefon, în cazul în care o să am nevoie şi de altceva.

Muriel n-avea idee unde să găsească un judecător care să-i semneze un mandat la ora patru după-amiaza, vineri, într-un week-end de sărbătoare. După ce Harold plecă, femeia rămase în biroul cel mic, simţindu-se copleşită de tristeţe din cauza faptului că se afla atît de aproape de lucrurile lui Gus, apoi sună acasă la judecătoarea de cazuri penale. Gillian Sullivan, ultima cu care ar fi vrut Muriel să aibă de-a face, părea, ca de obicei, beată şi somnoroasă, dar era disponibilă. Muriel se îndreptă spre biroul pe care-l avea la primărie, unde trebui să-şi dactilografieze singură mandatele.

Era emoţionată. În procuratură exista o regulă: dacă ai pus mîna pe un caz, al tău era. Regula îi împiedica pe procurori să se implice în răfuieli personale şi nu-i lăsa pe cei cu sprijin politic să-şi aleagă cazurile pe sprînceană. Chiar dacă ajunsese prima, se putea să ocupe locul al treilea în echipă, pentru că urma să se solicite pedeapsa capitală. Procuratura ar ezita să solicite pedeapsa cu moartea doar în cazul în care John şi Athena ar declara că nu vor să mai fie şi alţi morţi, dar se văzuse că familia Leonidis nu avea o asemenea intenţie. Deci, va avea loc un proces, un proces mare. Muriel urma să-şi vadă numele pe prima pagină din *Tribune*, înainte să se termine toată povestea. Perspectiva o făcu să simtă furnicături prin tot trupul.

Pe cînd era copil, se temuse mult timp de moarte. Zăcea în pat tremurînd, dîndu-şi seama că lungul drum spre maturitate

nu face decît s-o aducă mai aproape de clipa de întunecime înfiorătoare de la sfîrşitul vieţii. Totuşi, cu timpul, acceptase sfatul mamei sale. Exista o singură cale de salvare: să laşi un semn, să laşi în urma ta ceva care să nu se volatilizeze în eternitate. Dorea ca, după o sută de ani, cineva să spună: „Muriel Wynn a făcut lucruri bune şi o ducem cu toţii mai bine". Nu se gîndise niciodată că un asemenea lucru ar fi uşor. Realizarea acestui ţel implica muncă asiduă şi risc. Dar era important să facă dreptate pentru Gus şi pentru toţi oamenii aceia. Era de datoria ei, ce nu se termina niciodată, să pună umărul pentru a stăvili impulsurile acelea îngrozitoare care ameninţau să cuprindă întreaga lume.

Cînd plecă, îl găsi pe Larry stînd pe trotuar, în faţa restaurantului, cu Stanley Rosenberg, un reporter cu figură de şobolan, care lucra pentru Channel 5. Stanley îl linguşea, cu toate că Larry îi spusese de mai multe ori să discute cu Greer, şi, în cele din urmă, Starczek, care nu prea dădea informaţii ziariştilor, pur şi simplu plecă.

– Sînt nişte şacali, îi zise lui Muriel, care mergea alături de el, pentru că maşinile lor se aflau în aceeaşi direcţie.

Femeia simţea durerea pe care o lăsaseră în urmă însoţind-o pe străzi, ca o duhoare ce-ţi rămîne în haine.

– Deci, Harold te-a luat în echipă?

– Ai făcut treabă bună, recunoscu ea.

Ajunseră la Honda ei. Femeia îi mulţumi lui Larry, dar bărbatul o prinse de mînă şi o întrebă:

– Cine-i?

Cînd, în cele din urmă, îşi dădu seama ce voia, îi spuse s-o lase în pace.

– Crezi că n-o să aflu?

Se mai certară un pic, înainte ca femeia să cedeze şi să mărturisească:

– Talmadge.

– Talmadge Lorman?

– Chiar el, Larry. Cîți oameni ai întîlnit în viața ta pe care să-i cheme Talmadge?

Talmadge, fost membru al Congresului, iar acum avocat renumit în probleme de drept comercial și lobbyist, fusese profesorul lor de probleme contractuale, pe vremea cînd Larry și Muriel urmaseră Facultatea de Drept. Soția lui Talmadge murise cu trei ani în urmă, la patruzeci și unu de ani, bolnavă de cancer la sîn. Faptul că și soțul lui Muriel murise prematur îi apropiase pe cei doi. Fusese o relație încinsă, dar ocazională, după cum păreau a fi toate relațiile lui Muriel cu bărbații. Însă, cu timpul, relația evoluase. Cele două fiice ale lui Talmadge urmau colegiul și bărbatul se plictisise să fie singur. Iar lui Muriel îi plăcea desfășurarea de forțe din jurul lui. De fiecare dată cînd era cu Talmadge, avea impresia că asistă la evenimente majore.

– Chiar ai de gînd să te mariți cu Talmadge Lorman?

– N-o să ne căsătorim. Ți-am spus că am impresia că s-ar putea, că-i posibil, că-i probabil ca legătura asta să ducă la ceva. În clipa asta, căsătoria se află la un milion de kilometri. Am vrut doar să-ți explic de ce n-o să vin în fugă de fiecare dată cînd o să fluieri.

– Cînd o să fluier?

Poate din cauza conversației, care părea bizară, Muriel simți că o cuprinde o stare de detașare, de parcă ar fi urmărit scena de undeva de deasupra, din afara propriei persoane. I se întîmplase deseori în ultimii ani să aibă asemenea momente, cînd adevărata Muriel părea a fi prezentă, dar nedetectabilă, ca un sîmbure mărunt, care exista, dar nu avea formă vizibilă. Fusese o adolescentă obișnuită, rebelă, care credea că lumea întreagă e o cacealma. Într-un fel, nu depășise momentul acela. Știa că fiecare trebuia să se descurce singur. Asta o făcuse să urmeze Dreptul – își dăduse seama că unul dintre aspectele meseriei de avocat era acela de a cerceta dincolo de

aparenţe. Dar aceeaşi convingere o făcea să-i fie greu să se apropie de ceilalţi.

De aceea se întîlnea din cînd în cînd cu Larry – pentru că-l cunoştea. Era deştept, mai mult deştept decît drăguţ, şi-i plăcea umorul lui arţăgos, precum şi faptul că şi el se simţea în siguranţă cu ea. Era un bărbat solid. Cu ascendenţă poloneză şi germană, cu ochi albaştri, nevinovaţi, cu figură mare, rotundă şi păr blond, care începuse să se rărească. Un tip mai degrabă masculin decît arătos, dar plin de şarm natural. A-şi face de cap cu el însemna să revină la soiul ăla de dezmăţ care-i marcase anii tinereţii, cînd îşi închipuia că-i o răzvrătită, dacă era fluşturatică. Dar individul era căsătorit – şi poliţist pînă-n măduva oaselor. De data asta îşi spuse ceea ce-i spusese şi lui: trebuia să se despartă.

Se uită în jur, să fie sigură că nu-i vede cineva, şi-l apucă de un nasture de la cămaşa largă, sintetică, pe care o purta sub o haină sport din poplin. Îl trase cu familiaritate, într-un gest ce se dorea a fi o rugăminte de iertare. Apoi întoarse cheia în contactul maşinii. Motorul porni, iar inima începu să-i bată puternic, atunci cînd îşi aminti de cazul de care urma să se ocupe.

5

3 octombrie 1991
Conducătorii anchetei

În drum spre aeroportul DuSable, unde spera să afle mai multe despre Luisa Remardi, Larry se opri în Point, să vadă o casă. Cu zece ani în urmă, imediat după ce rezolvase cazul asasinării unui agent de bursă, Larry se apucase de revînzări, renunţînd la locuinţă cam la fiecare optsprezece luni, pentru sume frumuşele. Cînd era mai tînăr, considera munca în sprijinul legii doar o etapă a vieţii sale. Îi plăcea slujba aceea, dar pînă să renunţe la Facultatea de Drept şi să accepte intrarea în poliţie, îşi imaginase pentru sine un viitor strălucit, ceva care să-l ducă printre cei din elita puterii. Acum, oricare i-ar fi fost cîndva aspiraţiile, se mulţumea cu ce avea.

În după-amiaza aceea de toamnă blîndă, Larry examină casa, despre care aflase de la un agent imobiliar că va fi pusă în vînzare la sfîrşitul săptămînii. Point, care rămăsese mult timp un sanctuar pentru clasa mijlocie afro-americană – redusă ca număr – din ţinutul Kindle, începuse să atragă oameni singuri sau familii tinere de toate rasele, care căutau case cu preţ mai bun, în apropiere de Center City. Casa aceea mare, cu arhitectură victoriană, îi atrăgea ca un magnet pe tinerii prosperi. Fusese împărţită în apartamente, dar multe dintre caracteristicile iniţiale rămăseseră intacte, inclusiv platformele pătrate din jurul foişoarele de la capetele clădirii şi gardul originar din fier forjat, cu vîrfuri ca de lance, în care se înfipseseră grămezi de frunze galbene.

Mai era şi un spaţiu mare, bătut de soare, într-un colţ, unde putea planta margarete mexicane, năsturei, dalii, gladiole,

gălbenele şi părăluţe, ca să aibă flori din mai pînă-n octombrie. Cu timpul, descoperise că banii investiţi în grădinărit aduceau un cîştig de trei la unu, prin îmbunătăţirea aspectului casei. Ciudat, dar grădinăritul devenise, treptat, partea plăcută a trudei sale. Bunicul său fusese fermier în Polonia. Iar Larry se întorsese la aceeaşi ocupaţie. Îi plăcea să aibă de-a face cu lucruri de care nu-i păsase mai înainte. În miezul iernii se gîndea la îngheţul solului, la microbii care erau omorîţi, la zăpada care hrănea pămîntul. Urmărea înălţimea soarelui şi aprecia vremea în funcţie de nevoia de ploaie. Acum nu se mai gîndea, ca altădată, că pămîntul era mai puţin important decît asfaltul.

Trecuse de ora patru după-amiază cînd ajunse la aeroport. Desfăşurarea de forţe pe care-o adunase Harold Greer la Paradise se vînturase prin Tri-Cities timp de cinci săptămîni dar, după cum anticipase Larry, Greer nu avea nici o şansă să conducă o anchetă din comandamentul poliţiei, aflat în edificiul măreţ, din piatră, cunoscut sub numele de McGrath Hall. Acesta semăna cu un palat medieval, plin de zvonuri despre cine se reglează cu cine şi ce jigodie e în graţiile şefilor. Nu se făcea muncă serioasă de investigaţie, poliţiştii îşi pierdeau timpul făcînd politică şi pălăvrăgind. Prin august, FBI-ul crezuse că arestase vinovatul undeva, în Iowa. S-a dovedit că nu era cel căutat, dar, între timp, majoritatea poliţiştilor se întorseseră la vechile lor ocupaţii. Din cîte ştia Larry, el era singurul din echipa de intervenţie care scria rapoarte mai des decît unul la două săptămîni.

Luisa se dovedise a fi suficient de enigmatică, încît să fie încă interesat de cazul ei. Autopsia făcuse să apară întrebări privind circumstanţele reale ale morţii femeii. Painless identificase un număr de stropi superficiali în jurul anusului ei, stropi în care existau urme slabe de sînge. Morţii nu sîngerează. Teoria de moment a lui Larry era că Luisa îndurase un prim viol, sperînd să-şi salveze viaţa. Dar ce făcuse Judson – a treia victimă, cel care cărase mai tîrziu trupul femeii la subsol – în

timpul în care Luisa fusese violată? Fusese amenințat cu pistolul de un complice?

Larry parcă în fața centrului administrativ, construit recent de TN Air. O dată cu apariția avioanelor cu reacție care aveau nevoie de piste de aterizare mai scurte, Trans-National își reluase activitatea la DuSable, servind o clientelă aparte, compusă din oameni de afaceri și cartofori. Compania aeriană oferea zboruri fără mare confort, către alte orașe din Vestul Mijlociu, către Las Vegas și către Atlantic City. Zboruri la orice oră din zi. Programul avusese un succes uluitor. Alte trei companii aeriene naționale cumpăraseră terminale, iar autoritatea aeriană a ținutului autorizase o extindere masivă a aeroportului, sperînd să reducă balamucul de la aeroportul Tri-Cities, unde aglomerația nu se reducea nici o clipă din zi. Un hotel important și mai multe restaurante apăruseră în vecinătatea aeroportului, iar TN deschisese recent, cu mare fast, noul centru administrativ, într-un loc în care fusese prevăzut cu cinci ani în urmă să se ridice un cartier de locuințe, dar proiectul dăduse greș. Clădirea din beton avea în față un portic fusiform din sticlă. O construcție nouă tipică: ziduri subțiri și lumini strălucitoare. Lui Larry nu-i plăceau prea mult construcțiile moderne.

Ceruse serviciului de pază de la TN să-i aranjeze altă întîlnire cu Geneviève Carrière, o vînzătoare de bilete pe care toată lumea o considera cea mai bună prietenă a Luisei. Nancy Díaz, fostă polițistă a comitatului, ca mulți dintre membrii serviciului de pază, o chemase deja pe Geneviève în biroul său cînd sosi Larry și-l lăsă pe acesta singur cu ea, ducîndu-se să-și vadă de treabă. Înainte de a pleca, îi zise lui Larry:

– Erno vrea să discute cu tine, după ce termini.

Erno Erdai era șeful serviciului de pază al liniei aeriene și supraveghea activitatea de pe aeroport. Larry îl cunoștea de mulți ani – fuseseră împreună la Academia de Poliție –, dar Erno nu se obosise să-l salute pe Larry, cînd acesta venise pe acolo la

începutul anchetei, să cerceteze situația. Acum Erno voia, probabil, să-i arate lui Larry cît de mare ajunsese.

Biroul lui Nancy avea o masă din imitație de lemn și tuburi fluorescente cu lumină puternică, pentru a nu se remarca lipsa ferestrelor. Geneviève, îmbrăcată într-o uniformă de culoarea prunei, stătea cu picioarele încrucișate la glezne, sobră ca o învățătoare – ceea ce și fusese, înainte să lucreze la aeroport. Își întreținea bărbatul, care studia medicina, și găsise că munca de aici era mai ușoară și mai bine plătită, mai ales că putea să stea acasă în timpul zilei și să aibă grijă de copilul lor de un an. Cam durdulie, cu o cruciuliță de argint la gît, Geneviève avea obrajii rotofei, accentuați un pic de dinții ca de iepure. Era obișnuită să-și ridice bărbia și să privească oamenii în ochi, atunci cînd vorbea cu ei, iar Larry crezuse că detectase un tremurat, că-i ascunsese ceva în ziua în care o interogase, cu două luni și jumătate în urmă.

Vorbiră puțin despre copilul femeii. Larry discutase ultima oară la ea acasă, iar ea îi pusese pe masă un portofel din piele, cu fotografii. De data asta, Larry îi spuse că voia să discute despre bani.

– Despre bani? îl întrebă Geneviève. Nu știm prea multe despre bani. Aș vrea să știm mai multe.

– Nu, o corectă Larry, vreau să vorbim despre banii Luisei.

Chestia asta o zăpăci și mai mult pe Geneviève. Carmine, spuse ea, adică fostul soț al Luisei, îi plătea pensia alimentară cu întîrziere de cîteva luni, iar Luisa era mereu strîmtorată. Locuise împreună cu mama ei, o femeie în vîrstă, și cu cele două fiice ale sale. Se transferase cu cinci ani în urmă de la un aeroport mare la DuSable și lucra în ture alternative cu Geneviève, de la opt seara la șase dimineața într-o zi, de la șase după-amiaza pînă la miezul nopții în următoarea zi, fiind singură la casă în timp ce avioanele veneau și plecau la Las Vegas. Programul îi permitea să-și ducă dimineața fetele la școală și să le vadă cînd se

întorceau, ba chiar să fie acasă la cină, în zilele fără soț. Dormea în timpul zilei.

Din discuții, Larry înțelesese că Luisa era o fată crescută la oraș, focoasă, prinsă în vîltoarea vieții de familie. Avusese copii cu Carmine și apoi relația se împotmolise – poate femeia luase cîteva kilograme, poate îi amintea lui Carmine într-un mod neplăcut de mama lui sau de-a ei... După ce bărbatul o părăsise, Luisa rămăsese cu o ipotecă mare la West Bank, pentru casa ei de vis, cu patru dormitoare. Dar fusese hotărîtă să nu-și facă fetele să sufere pentru prostia tatălui lor. Rezultatul a fost că era plină de datorii. Avea o mulțime. Larry descoperise că, în urmă cu un an, avea un minus de treizeci de mii de dolari pe cartea ei de credit. Apoi începuse să trimită băncii cecul cu tot salariul ei. Atunci cu ce plătea alte lucruri, precum nota de la băcănie sau pachetele pentru școală? Se dovedi că achita cu bani gheață. Luisa avea bani la ea, oriunde se ducea.

Dacă exista vreun alt detectiv în Departamentul Omucideri care să știe cum să descopere secretele financiare ale cuiva, atunci Larry nu-l întîlnise încă și se simțea mîndru cînd înșira pe masă, în fața lui Geneviève, documentele pe care le primise de la bancă. Luisa era prietena cea zănatică a lui Geneviève – vorbea mai urît, petrecea mai multe nopți prin cluburi și-i treceau prin pat mai mulți bărbați decît ar fi visat vreodată Geneviève. Larry bănuia că Geneviève auzise multe, dar femeia clătină din cap, uluită.

– N-am auzit nimic despre așa ceva! Jur!

Cînd vezi prea mulți bani gheață, îți imaginezi că nu-i ceva curat, iar Larry verificase în NCIC, baza națională de date a FBI-ului despre criminali, numele tuturor celor trecuți în carnetul cu adrese al Luisei. Nu descoperise nimic. Încerca să găsească împreună cu Geneviève o explicație mai puțin scandaloasă pentru provenienta banilor. Existase oare în viața Luisei vreun bărbat mai în vîrstă?

– Dacă a existat vreunul, îi răspunse Geneviève, eu n-am auzit. Nu prea îi mai păsa de bărbați. Mai ales după ce-o părăsise Carmine. Oricum, n-o interesa o relație. Știi, se distra sîmbătă noaptea, dar n-a pomenit niciodată de vreun amant.

– Știi de vreo altă activitate care ar putea explica provenienta banilor?

– De exemplu?

– Droguri, replică Larry și așteptă o reacție, dar Geneviève părea șocată cu adevărat. Am găsit lucrul ăsta în dosarul ei personal, îi explică Larry.

Pentru siguranța avioanelor, toți angajații societății TN trebuiau să dea, trimestrial, cîte o probă de urină. Cu două luni în urmă, proba Luisei nu ieșise bine. Apoi, în timp ce serviciul de securitate al companiei făcea investigații, primise o informație anonimă că Luisa vindea droguri prin localuri. Fusese anunțat sindicatul stewarzilor și se solicitase o percheziție imediată, la care Luisa se supusese, după cîteva obiecții pline de furie. Percheziția n-a dat nici un rezultat, iar la o nouă examinare, proba ei s-a dovedit negativă. Dar după ce Larry văzuse cu ce bani umbla, se gîndise că s-ar fi putut să fie ceva adevărat în toată povestea aceea. Un angajat al unui aeroport are posibilități deosebite, dacă vrea să se implice în importul de droguri.

Geneviève avea altă teorie.

– A fost o înscenare. Mi-a povestit totul. Lu era furioasă. Nu avusese nici un necaz în zece ani, de cînd lucra la compania aeriană. Și pe urmă au percheziționat-o. Nu-i ceva dubios?

– Bine. Atunci, cine i-a înscenat chestia aia?

– Luisa avea gură mare. Știi cum se întîmplă. Probabil că a supărat pe cineva.

– Și nu știi pe cine?

Geneviève se uită la Larry, de parcă ar fi avut în minte un nume, două, dar nu avea de gînd să repete greșeala Luisei și să spună ce gîndea. Polițistul se strădui s-o facă să-i destăinuie ce știa, dar femeia se mulțumi să-i zîmbească și să-și dea ochii

peste cap. Se făcuse tîrziu. Larry nu voia să-l scape pe Erno, așa că o lăsă pe Geneviève să plece, spunîndu-i că s-ar putea s-o contacteze din nou. Femeia nu păru încîntată de această posibilitate. Un aspect nenorocit al muncii de polițist consta în faptul că trebuia să se certe deseori cu oameni ca Geneviève, pe care-i simpatiza. Știa Geneviève de unde proveneau banii Luisei? Șaptezeci și trei la sută dintre americani ar fi răspuns afirmativ. Numai că Geneviève era convinsă că treaba aceea n-avea nici o legătură cu uciderea Luisei. Într-un fel sau altul, femeia apăra amintirea prietenei sale, iar Larry o respecta pentru asta. Poate că o ajuta un unchi mafiot. Poate că mama Luisei, o femeie de modă veche, își escrocase foștii vecini din Kewahnee sau, mai degrabă, își împrumuta fata cu banii pe care-i păstrase sub saltea.

Petrecu vreo cîteva minute dînd tîrcoale unei plante dintr-un ghiveci de lîngă ușa lui Erno, înainte ca secretara acestuia să-l poftească înăuntru. Șeful serviciului de pază de la TN își avea sediul la un aeroport mai important al companiei, așa că Erno era cel mai mare în funcție aici. Avea un birou prea spațios pentru mobila pe care o primise. Lumina ce pătrundea prin ferestrele largi făcea să strălucească masa sa de lucru, pe care nu se afla nimic, nici măcar praf.

– Pot să te întreb ce știi? zise Erno, după ce se așezaseră. Birocraților din Center City le place să afle ei primii și se înfurie dacă citesc în ziare despre un angajat de aici.

Erno fugise din Ungaria în 1956, după ce rusnacii îi spînzuraseră tatăl de stîlpul de telegraf din fața casei familiei sale. Avea o urmă de accent, care se simțea în vorbirea lui ca o muzică de fond nepotrivită: lungea unele vocale și scotea unele sunete din fundul gîtului. Era tipic pentru Erno faptul că se purta de parcă nimeni nu i-ar fi remarcat accentul. Era un individ care voia să pară că le știe pe toate și de aceea se silea să afle ce descoperise Larry. Însă curiozitatea lui îi oferea lui Larry posibilitatea de a-l manevra. În loc să-i răspundă,

polițistul deschise un carnețel cu foile prinse într-un arc spiralat și îi zise că n-a găsit nici o informație despre percheziția legată de narcotice, percheziție menționată în dosarul Luisei. În timp ce se gîndea cît l-ar costa să recunoască adevărul, Erno își mușcă buzele, apoi se aplecă, atît cît să-și proptească ambele coate de masă.

– Nu vreau să notezi ce-o să-ți spun. Cred că băieții mei au fost cam nervoși. Tînăra aceea, Luisa, din cîte am auzit, crea probleme. Ai văzut în dosar ce caracterizare avea. „Nedisciplinată". Apare de mai multe ori. Așa că presupun că a făcut ceva scandal cînd analizele i-au ieșit prost, iar treaba asta l-a făcut pe un individ bănuitor să devină și mai bănuitor.

Erno spuse ultima frază strîmbîndu-se. Sugera că oamenii lui aranjaseră „proba", ca să aibă motiv s-o percheziționeze. Chestii din astea se întîlneau și în poliție. Geneviève avusese dreptate. Luisa avusese parte de necazuri pentru că vorbea prea mult.

– Deci, e o pistă falsă?

– Complet! îl aprobă Erno, cu autoritate, după care scotoci în sertarul biroului și scoase o scobitoare, pe care o vîrî în colțul gurii.

Erno era un tip slab și agitat, cu o figură îngustă, de tip slav, cu un nas lung, subțire, și sprîncene atît de blonde, că abia le vedeai. Larry nu-l agrease niciodată. Erno avea un fel enervant de a se purta și se încrunta deseori, de parcă i-ar fi mirosit ceva rău – poate chiar persoana de față. Probabil că ar fi fost un polițist bun, suficient de deștept și care și-ar fi luat slujba în serios, dar nu ajunsese polițist. Pe cînd era în Academie, în urma unei dispute familiale și-a împușcat și ucis soacra. Ancheta a ținut seama de mărturia soției lui Erno, care a confirmat că bătrîna a vrut să-l ucidă pe Erno cu un cuțit, dar poliția n-a acceptat în rîndurile sale un individ care ucisese pe cineva cu revolverul de serviciu, înainte de a fi primit insigna.

Dar, ca o ironie a sorţii, lucrul acesta fusese în favoarea lui Erno. Nişte poliţişti de la Academie îi făcuseră legătura cu serviciul de pază de la TN. Acum menţinea liniştea pe aeroport, îi va ajuta pe vameşi să captureze droguri şi avea grijă să nu urce nimeni în avion, dacă nu avea bilet. Lucra în costum şi cu cravată. Ajunsese să aibă o casă drăguţă în suburbie, contribuţie la pensie, acţiuni ale companiei aeriene şi conducea o echipă numeroasă de foşti poliţişti. O ducea bine. Dar mulţi ani fusese doar un individ care ar fi vrut să ajungă poliţist şi care frecventa barul Ike's, localul de la Tri-Cities apreciat de apărătorii legii. Voia să aibă armă, insignă şi etichetă de tip dur. Zăbovea la o bere şi asculta poveştile poliţiştilor cu mutra unui ratat de vîrstă medie, care aude vorbindu-se despre lucruri pe care alţii le-au realizat la vîrsta aceea, inclusiv Larry.

– Ce-i cu povestea cu drogurile? se interesă Erno. Credeam că Greer îşi imaginează că a fost împuşcată de un hoţ. S-a aflat în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

– Probabil. Dar fata asta, Luisa, primea o grămadă de bani de undeva.

Asta păru să-l dea gata pe Erno. Larry ştia, din proprie experienţă, că Erno era un om zgîrcit, foarte interesat de bani, mai ales de ai lui. Nu se lăuda. Cînd vorbea despre acţiunile pe care le deţinea, semăna mai degrabă cu un individ care se lăuda că are colesterolul scăzut, de parcă ar fi avut noroc. Îi amintea lui Larry de unele dintre rudele sale poloneze în vîrstă, care puteau povesti istoria fiecărui dolar cheltuit sau cîştigat. O chestie care ţinea de Lumea Veche, unde banii însemnau siguranţă. Dacă erai poliţist la Omucideri, aflai două lucruri despre bani. Primul era că oamenii mor din cauza banilor. Doar din cauza dragostei se murea mai des. Al doilea era că n-aveai niciodată destui bani cînd îţi suna la uşă omul negru.

– De unde avea banii? întrebă Erno.

– Asta voiam să aflu de la băieţii tăi. A furat ceva?

Erno rămase pe gînduri, analizînd întrebarea. Dincolo de stradă, pe pista nord-sud, un Boeing 737 ateriza ca o rață ce se așază pe un lac. Avionul, o minune din nituri și aluminiu, se abătu un pic de la centrul pistei, dar se corectă imediat. Larry presupuse că ferestrele lui Erno aveau strat triplu de geam, pentru că nu se auzea nici un zgomot.

– Nu fura bilete, dacă la asta te-ai gîndit, răspunse Erno.

– Mai degrabă mă întrebam dacă n-a băgat mîna în casă.

– Nici o șansă. Se face socoteala foarte exact, atunci cînd avem bani gheață.

– Și de ce crezi că n-a furat bilete?

– Bilete? E lucrul cel mai ușor de furat. E vorba de o bucată de hîrtie care valorează o mie de dolari pe stradă. Dar oamenii care fac asta sînt prinși întotdeauna.

Erno îi înșiră procedurile. Casierii emit bilete, de obicei pe calculator, uneori le scriu de mînă. Biletul nu-i valabil pînă nu e identificat casierul care a emis biletul, fie prin codul de pe calculator, fie – în cazul biletelor scrise de mînă – prin ștanța casierului, o placă din metal ce se potrivea într-o mașină asemănătoare unui imprimator de cărți de credit, care era folosită pentru a valida bilete necompletate.

– De fiecare dată cînd cineva călătorește, contabilitatea compară tichetul de zbor cu plata făcută. Dacă nu s-a plătit, sînt anunțat prin telefon. Iar prima ușă la care batem este cea a vînzătorului de la casa de bilete.

– Și? Telefonul tău sună?

– Un bilet, două, din cînd în cînd. Dar nimic care să aducă mii de dolari cuiva, dacă despre asta vorbeam. Nu lipsește nici o ștanță. Asta ar fi fost ceva important. Compania e dură în privința asta. Te caută și-și recuperează banii, nu contează că-i vorba de un dolar și nouăzeci și cinci de cenți. Toleranță zero! Și are efect. I-a speriat pe toți. Cum a mers discuția cu Geneviève? Avea idee unde-și ascundea Luisa copacul care făcea bani?

– Cele trei maimuțe, bombăni Larry[1].

– Adevărat? se miră Erno.

– Adevărat. Există vreo șansă să fie în același rahat ca și Luisa?

– Să nu spui niciodată „niciodată"! Dar o să spun. E prea virtuoasă. Respectă toate regulile. De ce n-o citezi în fața juraților? Cineva ca ea n-ar minți, după ce ai pune-o să jure pe Biblie. Pun pariu că așa o să afli ce-a făcut Luisa.

Era o idee bună, iar Larry și-o notă în carnețel, fiind însă convins că Muriel și Tommy Molto n-o vor accepta. Dacă o chemau în fața juraților însemna să aibă de-a face cu avocații apărării, care o să zbiere din răsputeri că persecutau o persoană albă, cumsecade, doar pe baza unei simple bănuieli.

Erno admise pe Larry dacă se mai gîndise și la altceva.

– Nu prea mi-a rămas mare lucru de făcut, recunoscu Larry. N-o văd pe Luisa ținînd un jurnal – mai ales că jumătate dintre oamenii care vin aici sînt în drum spre Las Vegas.

Erno recunoscu că spusese un lucru logic.

– Ce fel de probleme ai aici? se interesă Larry.

– Avem de-a face cu un oraș mic. Singura noastră problemă o reprezintă vagabonzii, pe timp de iarnă. Golanii care hoinăresc pe străzile din North End vor să stea într-un loc cald. Îi găsim pretutindeni: în toalete, în spatele benzii rulante pentru bagaje... Fură, sperie pasagerii, vomită pe podele...

– Dar curve?

Există mulți bărbați care călătoresc singuri și care caută pe cineva să le țină de urît. O tînără precum Luisa, îmbrăcată în uniforma companiei aeriene, putea să treacă drept însoțitoare de bord și să atragă atenția cuiva – în timpul prînzului, al pauzei de cafea, după serviciu, în momentele fără activitate ale nopții, cînd nimeni nu face nimic. Dar, după cum sublinie

---

[1] Aluzie la statuetele care reprezintă dictonul mafiot: „Nu auzi, nu vezi, nu spui nimic" (n.tr.).

Erno, nu se găsea nici o cameră de hotel în jur pentru ca o tînără să desfăşoare o asemenea activitate.

– Nu pot să spun că m-ai ajutat prea mult, bombăni Larry.

Erno îşi trase limba într-o parte a gurii, chestie care în cazul lui putea fi considerată drept zîmbet.

– De fapt, zise el, mişcîndu-şi scobitoarea, s-ar putea să am ceva pentru tine. Nu ştiu dacă merită să vorbesc despre aşa ceva. Există un puşti – eh, nu-i puşti – un tip pe care-l cunosc. Mda, nu-i chiar un tip oarecare. Larry, o să fiu sincer. E nepotul meu. Nu cred că o să-ţi dai seama de asta, atunci cînd o să-l întîlneşti.

– Nu arată la fel de bine?

– Nu, arată bine. Tatăl lui a fost un armăsar arătos, iar el este tot un armăsar arătos. Dar are altă culoare a pielii decît mine sau decît tine.

– Aha! exclamă Larry.

– Sora mea... Pe cînd eram puşti, în South End, toţi bătrînii ziceau să-i alungăm pe nubieni din oraş. Ştii, ne învecinam cu ei din trei părţi şi nu voiam să avem de-a face cu ticăloşii ăia cafenii, cu drogurile şi cu tîrfele lor. *Fekete*. Negru. Aşa se zice în ungureşte. Tot timpul auzeai: *„Fekete!"*, de parcă ar fi fost un blestem. Deci, după cum era normal, au existat fete care, la o anumită vîrstă, au zis: „Să vă ia dracu', mamă, tată, cu tot rahatul vostru romano-catolic!" Ideea lor de a trăi periculos era să se repeadă cît de iute puteau la primul tip negru pe care-l întîlneau, ca să-l agaţe. Sora mea mai mică, Ilona, a fost una dintre unguroaicele liberale care nu se mai sătura să aibă de-a face cu negrii. Şi aşa a apărut pe lume nepotul meu. Părinţii mei nu ştiau pe cine să omoare mai întîi, pe soră-mea sau pe ei înşişi, aşa că fratele cel mare, onoratul tău prieten, s-a grăbit să le dea o mînă de ajutor. Dar e vorba de o telenovelă cu vreo şase sute de episoade. Ai timp pentru o versiune prescurtată? O să te ajute să înţelegi restul poveştii.

– O să fac ore suplimentare, zise Larry.

– Deci, ca să lămurim lucrurile, puştiul e un copil fără tată, cu pielea cafenie. Vechiul cartier nu-l putea ajuta cu nimic şi nici el nu era de vreun folos cartierului. Sora mea încerca să facă bine şi nu reuşea decît să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. L-a trimis la o şcoală publică, în loc să-l trimită la Saint Jerome, iar acolo nu era singurul puşti negru, aşa că a ajuns curînd ceea ce e acum, un puşti negru, vorbind ca negrii, umblînd cu bande de cartier şi drogîndu-se. Iar eu am fost tot timpul ca un individ cu jăratic în mînă, străduindu-mă să-l scot din chestiile alea. A fost condamnat prima oară pentru T's and Blues, un analgezic sau un sirop de tuse, care se vindea cu reţetă, cel mai ieftin drog prin anii optzeci, înainte de cocaină. Am pus pilele în mişcare şi am reuşit să fie trimis la o fermă de reeducare. Numai că am început să cred că la indivizii ăştia e vorba de ceva genetic. A continuat să ia droguri. Le-a încercat pe toate. De inteligent, era foarte inteligent. Dar îl rodea chestia cu rasa. O urăşte pe maică-sa, mă dispreţuieşte pe mine... Nu putem să-i spunem ce să facă, pentru că nu ştim cum e să fii un negru într-o Americă albă. Oho, poate să-ţi ţină cele mai grozave discursuri pe care le-am auzit vreodată! M-am străduit să-i găsesc de lucru aici, cînd am deschis centrul ăsta, dar el trebuia să fie un şef mare, nu un negrotei de rînd, care să stea lîngă detectorul de metale! Şi voia să călătorească! Aşa că s-a înrolat în armată. L-au dat afară după opt luni – pentru droguri, bineînţeles – deci l-am trimis în ţara străbună. Nu-şi are rădăcinile aici, zicea el, şi a tulit-o în Africa. Dar ce crezi că s-a întîmplat? Acolo nimeni nu juca baschet, nici nu se strîngeau la colţul străzii, ca acasă. Aşa că s-a întors şi a zis că-i pregătit să se poarte ca un adult. A decis că vrea să lucreze în industrie.

– Care industrie?

– Călătorii aeriene. Să vadă lumea şi să fie plătit pentru asta. O chestie absolut ridicolă, pentru că toate companiile aeriene depun mari eforturi să se ferească de droguri, mai

degrabă ar angaja un urangutan decît un puşti care a fost condamnat pentru consum de stupefiante. Dar, după atîta timp, cunosc o grămadă de chestii despre agenţiile de călătorii. Deci, m-am ploconit la cine trebuia şi a fost angajat la Time To Travel. Să mă bată Dumnezeu, dar s-a descurcat bine! Collins – aşa-l cheamă, Collins – a obţinut colaborarea şi licenţa de agent. Îi place să poarte costum şi cravată. Îi place să discute cu oamenii. Se pricepe la calculatoare. A fost promovat agent, nu mai e doar funcţionar. Şi, timp de cinci minute, mi-am zis că o să meargă, că puştiul va reuşi. Dar, bineînţeles, s-a apucat iar de droguri şi a fost prins vînzîndu-le. S-a ales cu trei ani. Şi cu continuarea primei condamnări. A făcut optsprezece luni. A pierdut licenţa de agent de voiaj în statul ăsta. A aflat de asta cînd a ieşit şi chestia l-a supărat mai mult decît timpul pierdut în puşcărie. I-am spus să se mute, să scape de influenţa celor din anturaj. Există treizeci şi şase de state în care licenţa lui e valabilă. Dar ştii dinainte cum s-a sfîrşit treaba: m-a sunat săptămîna trecută. S-a întors.

– E la puşcărie sau la spital?

– La hotelul cu zăbrele.

– Pentru ce?

– A fost prins de o razie în timp ce cumpăra droguri.

– Cît?

– Şase zone, cum se zice pentru şase uncii. Încadrat la clasa X.

– Nasol.

– Foarte nasol. Asta îl face să fie un triplu X.

Triplu X, adică trei condamnări pentru narcotice, însemna închisoare pe viaţă, fără eliberare condiţionată, dacă nepotul lui Erno nu le oferea ceva procurorilor. Larry nu ştia unde voia să ajungă Erno, care cunoştea o grămadă de tipi de la Narcotice, pe care să-i roage să-l ajute.

– Aş zice că va trebui să-şi dea drumul la gură, zise Larry.

– Mda... numai că el își imaginează că o să arate ca o strecurătoare dacă toarnă pe vreunul dintre gangsterii cu care face afaceri. S-ar putea să aibă altceva. Știi, m-a sunat de fiecare dată cînd vor să-l stoarcă de informații. I-am spus să nu se mai atingă de telefon, dar ce pot să fac? Ieri plîngea, iar printre hohote a zis că a auzit ceva sau a văzut ceva legat de cazul tău.

– De cazul ăsta?

– Așa a spus. A zis că a văzut un individ cu bijuterii. Și crede că bijuteriile aparțin uneia dintre victimele tale.

– Căreia?

– Nu mă întreba. Știam că o să vii și i-am promis că o să-ți spun. Cinstit vorbind, avînd în vedere că-l cunosc pe Collins cum îl cunosc, cred că-i doar pălăvrăgeală de pușcăriași – Rudy i-a spus lui Trudy care i-a zis lui Judy. Dar dacă știe ceva, dacă-ți dă informații, va trebui să-l scoți de acolo.

– N-o să fie nici o problemă, îi făgădui Larry, dar ar fi bine să nimerească drept la țintă.

– Ar fi grozav!

Larry își notă numele: Collins Farwell. Începuse să se întunece cînd părăsi clădirea, iar dincolo de stradă un avion cu sigla în zigzag a companiei TN se îndreptă spre cer cu o forță cutremurătoare. Larry se simți fericit, fără să-și dea seama la început din ce cauză. Apoi înțelese: trebuia s-o sune pe Muriel Wynn.

6

15 mai 2001

Scrisoarea lui Gillian

Intrînd în clădire din ploaia de afară, Gillian Sullivan arăta așa cum i se păruse întotdeauna lui Arthur Raven că arată: de-o frumusețe calmă și senină. Își scutură umbrela în holul spațios de la intrarea în firma de avocatură O'Grady, Steinberg, Marconi și Horgan, apoi își scoase pelerina de ploaie din plastic. Părul ei scurt, zburlit, se pleoștise un pic în aerul umed, dar era îmbrăcată elegant, într-un costum de culoare închisă.

Arthur o conduse într-o cameră de ședințe, dominată de o masă din granit verde, cu dîre albe. Prin ferestrele cu ramă din oțel ale clădirii IBM se zărea, la treizeci și șase de etaje sub ei, rîul Kindle, scăldat în lumina slabă a serii. Gillian telefonase cu o zi înainte și-i spusese fără ocolișuri că au ceva de discutat. Încheiase convorbirea cerîndu-și încă o dată scuze pentru că fusese grosolană în timpul ultimei lor întîlniri. Arthur îi răspunsese că uitase incidentul. Avea obiceiul bine înrădăcinat de a evita orice supărare care ar fi putut să apară în relațiile lui cu femeile, iar în acest caz, ca în multe altele, ar fi putut să-i prevadă reacția. Nu poți să te aștepți să fie cineva politicos cu tine, după ce i-ai sugerat că fusese prea beat sau prea corupt ca să-i pese de viața altcuiva.

Arthur ridică telefonul, ca s-o anunțe pe Pamela. Înainte ca aceasta să-i răspundă, o întrebă pe Gillian dacă lucra undeva.

– Vînd cosmetice la Morton.

– Și cum e?

– Îmi petrec ziua făcînd complimente de-o sinceritate îndoielnică. Dar primesc un cec la două săptămîni. Cheltuiesc majoritatea banilor ca să-mi completez garderoba. Mă consider competentă. Machiajul și hainele sînt singurele lucruri la care mă pricep, în afară de legi.

– Ai fost întotdeauna elegantă, îi spuse Arthur.

– Nu m-am simțit niciodată elegantă.

– Oh, arătai ca o regină! Chiar așa! Eram îndrăgostit de tine, mărturisi Arthur.

Se simțea ca un școlar care stătea lîngă catedra învățătoarei, dar stînjeneala sa îi provocă femeii doar un zîmbet trecător. Sigur, „îndrăgostit" nu era chiar cuvîntul potrivit. Pasiunile lui Arthur nu erau atît inocente, cît rare. Fanteziile lui, vii și pline de patimă, treceau repede. Cam la șase luni o dată – și asta începînd de pe la doisprezece-treisprezece ani – se îndrăgostea cu disperare de cîte o femeie minunată și intangibilă, care-i copleșea gîndurile, ca un miraj. Gillian Sullivan, fata-minune a tribunalului, cu fizic atrăgător și strălucitor de inteligentă, fusese tocmai potrivită pentru un asemenea rol, iar el se înamorase lulea aproape imediat după ce fusese repartizat la judecătoria ei. Cînd era la bară sau în conferințe de instruire, adică atunci cînd se afla în apropierea judecătoarei – întotdeauna elegantă și parfumată – fusese deseori obligat să-și țină dosarul galben într-o poziție strategică, pentru a ascunde o erecție. Nu fusese singurul procuror-adjunct care simțise atracție carnală față de Gillian. Mick Goya, care băuse ceva într-o cîrciumă de lîngă tribunal, o văzuse pe Gillian trecînd, calmă și elegantă ca un palmier, și exclamase: „Aș regula un perete, dacă aș crede că ea e în spatele lui!"

Chiar dacă trecuse mult timp de la prăbușirea lui Gillian, femeia continua să-l obsedeze pe Athur. Necazurile prin care trecuse o făcuseră să scadă în greutate, putea fi considerată slăbuță, dar arăta mult mai bine decît atunci cînd o văzuse ultima oară,

cu ani în urmă, palidă și zăpăcită de băutură. Dar pe Arthur, fiind sentimental, îl emoționase perspectiva vizitei ei.

Pamela apăru și le strînse mîinile, destul de oficial, fără să se străduiască să zîmbească. Faptul că-l condamnase pe Rommy la moarte părea suficient ca Gillian să figureze pe lista dușmanilor Pamelei, dar, de fapt, tînăra fusese șocată cînd Arthur îi explicase prin ce trecuse Gillian. O judecătoare care primea mită! Observînd comportarea rece a Pamelei, Arthur își dădu seama că Gillian provoca de obicei asemenea reacții, îndeosebi cînd se aventura în sanctuarele legii. Dăduse dovadă de curaj venind acolo.

Cei trei se așezară împreună, la un capăt al mesei de granit, unde cădea lumina arămie. Arthur îi spusese Pamelei că se putea ca întîlnirea lor, ce avusese loc cu zece zile în urmă, să o fi făcut pe judecătoarea Sullivan să-și amintească vreun amănunt. Dar, în loc să le povestească, Gillian își deschise poșeta.

– Am ceva ce-ar trebui să vedeți.

Scoase un plic alb. Chiar înainte să i-l înmîneze lui Arthur, acesta își dădu seama de unde provenea. În colțul din stînga sus, plicul avea tipărită adresa închisorii Rudyard, cu numărul deținutului scris de mînă, cu cerneală.

În plic se găsea o scrisoare din luna martie a acelui an, scrisă cu grijă de mînă, pe două foi galbene. În timp ce Arthur citea, Pamela privea peste umărul lui.

Dragă doamnă judecător,

Mă numesc Erno Erdai, sînt deținut în secția de securitate maximă din Rudyard și efectuez o pedeapsă de zece ani pentru că am împușcat un om, în autoapărare. Voi fi eliberat în aprilie 2002, dar nu mă aștept să apuc acest moment, pentru că am cancer și nu mă simt bine. Probabil că nu vă amintiți de mine, dar am fost șeful adjunct al serviciului de pază al companiei aeriene TN și am răspuns de aeroportul DuSable. Am venit în judecătoria dumneavoastră de vreo

două ori, cînd am depus plîngeri referitoare la problemele aeroportului, de obicei legate de pasageri clandestini. Oricum, nu încerc să vă trezesc amintiri, deşi am mult timp la dispoziţie pentru aşa ceva, dacă vă interesează. (Asta e o glumă.)

Vă scriu pentru că am informaţii referitoare la un caz pe care l-aţi judecat şi în care aţi condamnat un om la moarte. Individul se află acum în secţia pentru condamnaţi la moarte de aici şi este programat să fie următorul care va face Drumul, deci e ceva urgent, pentru că mă aştept ca lucrurile pe care le am de spus să schimbe complet ceea ce urmează să se întîmple.

Nu e genul de lucruri despre care îmi place să vorbesc şi, de fapt, am pierdut o grămadă de timp încercînd să atrag atenţia oamenilor potriviţi. Cu doi ani în urmă i-am scris detectivului care s-a ocupat de caz, Larry Starczek, dar acesta nu mai e interesat de mine acum, cînd nu-i mai pot face nici un bine. Am scris şi la Biroul Avocaţilor din Oficiu, dar indivizii nu răspund la scrisorile clienţilor lor, cu atît mai puţin unui deţinut de care n-au auzit niciodată. Am petrecut mulţi ani fiind pe jumătate poliţist, dar n-am întîlnit niciodată un avocat din oficiu care să-mi placă sau în care să am încredere. Poate că dumneavoastră aţi avut experienţe mai bune. Dar mă abat de la subiect.

Dacă n-aţi fi avut probleme, probabil că v-aş fi contactat mai devreme. Am auzit că aţi fost eliberată şi, din punctul meu de vedere, mă simt poate mai bine să discutăm acum. Puşcăriaşii nu te judecă. Sper că doriţi să vă osteniţi să reparaţi ceva despre care n-aţi avut informaţii corecte. Scrisoarea pe care v-o trimit va fi citită – probabil că ştiţi acest lucru – de aceea nu spun mai multe acum. Nu ştiu cum vor reacţiona oamenii de aici la chestia asta. E ceva distanţă, dar trebuie să veniţi aici şi să auziţi cu urechile

dumneavoastră. Dacă o să mă priviți în ochi, o să știți că nu mint.

Al dumneavoastră sincer,

Erno Erdai

Pamela îl strînsese pe Arthur de umăr – probabil cînd citise că deținutul avea informații care ar schimba lucrurile în privința execuției ce urma să aibă loc – iar ca rezultat, bărbatul simți că-i cazul s-o sfătuiască din nou să fie prudentă. Scrisoarea nu menționa numele lui Rommy. Iar deținuții – care erau, literalmente, cei mai răi oameni din lume – găseau întotdeauna noi metode de a atrage atenția.

Gillian le aștepta reacția. Arthur o întrebă dacă-și amintea de acest Erno Erdai, dar judecătoarea clătină din cap.

– De ce ești sigură că vorbește despre clientul meu?

– Pentru că am dat doar două sentințe de condamnare la moarte, iar al doilea individ, McKesson Wingo, a fost executat în Texas, cu mult timp în urmă. Mai mult, Starczek a fost detectivul care a anchetat cazul respectiv.

Se întoarse către Pamela, așteptîndu-se s-o vadă jubilînd, dar tînăra examina plicul în care sosise scrisoarea lui Erdai, concentrîndu-se, după cît se părea, asupra timbrului poștal.

– Ai primit scrisoarea în martie? zise ea, întorcîndu-se spre Gillian. Și ai stat, pur și simplu, timp de două luni?

Tonul ei certăreț îl surprinse pe Arthur. În general, Pamela își păstra modul de comportare caracteristic generației sale, adică o vagă amabilitate, ce sugera că nu exista nimic în viața asta care să merite osteneala unei neînțelegeri.

– Acum sîntem cu toții aici, îi spuse cu blîndețe Arthur.

Dar era evident că Pamela avea dreptate. Gillian trăsese de timp, întrebîndu-se ce să facă sau dacă trebuia să facă ceva.

– M-am gîndit la ea după ce ne-am întîlnit, îi spuse Gillian lui Arthur.

Pamela nu era mulțumită de răspuns:

– Dar te-ai dus să-l vezi pe omul acela?

– Nu-i treaba mea, domnişoară, răspunse Gillian, încruntîndu-se.

– Şi să priveşti cum este executat un nevinovat este?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Arthur, întinzînd palma către Pamela, ca un polițist de la circulație.

Tînăra tăcu, dar aruncă o privire furioasă către Gillian. Bărbatul o întrebă pe judecătoare dacă îi dă voie să copieze scrisoarea, iar Gillian, cu figura ascunsă după mîna subțire, pistruiată, dădu din cap. În timp ce Pamela înhăță paginile, Arthur era convins că Gillian Sullivan se întreba de ce se ostenise să vină acolo.

Pe vremea cînd Gillian slujise legea, atît ca procuror cît şi ca judecător, îşi impusese să nu i se citească niciodată nimic pe figură. Nu conta cît de obraznici erau avocații, ea nu le oferea plăcerea unui răspuns emoțional. În timp ce tînăra parteneră a lui Arthur, cu ghete pînă la glezne şi fustă din piele, ieşea din încăpere, Gillian voi să-i dea un sfat. Să-i spună: „Stăpîneşte-te!" Dar Pamela i-ar fi răspuns, pe bună dreptate, că nu-şi dorea să fie ca ea.

– Cu ce-o hrăneşti, Arthur? îl întrebă Gillian, după ce uşa se închise. Cu benzină?

– Va fi un avocat foarte bun, îi răspunse bărbatul, pe un ton care sugera că nu-i chiar un compliment.

– Primesc tot timpul scrisori de la puşcăriaşi, Athur. Nu-mi dau seama cum mă găsesc. Şi-s numai prostii. Pe lîngă previzibilele fantezii pornografice, inspirate de amintirea unei femei atrăgătoare unor bărbați răi închişi undeva, mai sînt şi diferite mesaje, nu foarte deosebite de cel al lui Erdai, trimise cu speranța puțin probabilă că judecătoarea ar regîndi anumite cazuri şi că le va repara, acum, după ce ştie cum e la puşcărie. Nu pot să le iau în serios. Ştii cum e cu scrisoarea asta, Arthur. Gangsterii sînt întotdeauna gata să-l ajute pe unul de-al lor.

– Erno Erdai? După nume, pare alb. Rommy e negru. Şi e prea ciudat ca să facă parte dintr-o bandă. Nu se pomeneşte de vreo bandă în dosarul lui.

– Au tot felul de alianţe în închisoare. Ca în Războiul celor Două Roze.

Arthur dădu din umeri şi spuse că singurul mod de a afla despre ce-i vorba e să se ducă şi să discute cu Erdai.

– Cred că ar trebui să te duci tu. De aceea ţi-am adus scrisoarea.

– Spune în scrisoare că vrea să discute cu tine.

– Fii serios! îi zise Gillian şi căută ceva în poşetă. Pot să fumez aici?

– Aici nu se fumează, îi explică Raven.

Exista o sală undeva, dar aerul de acolo era atît de încărcat, că ar fi putut să respire direct scrumul. Gillian închise poşeta, decisă, ca întotdeauna, să-şi stăpînească pofta.

– N-ar fi fost oportun să mă duc acolo, zise ea.

Raven se strîmbă, poate încercînd să nu zîmbească. Iar femeia înţelese imediat. Nu mai exista nici o autoritate care s-o pedepsească pentru lipsă de etică, nu mai era nimeni care s-o izgonească de la bară sau să-i revoce licenţa în drept. Toate astea fuseseră deja făcute. În faza asta, orice lucru pentru care nu putea fi băgată la închisoare era bun.

– Gillian, nimeni n-o să mă blameze – nici pe tine, de altfel – dacă vom face tot ce trebuie ca să auzim povestea aia. Individul n-o să reuşească nimic, avînd în vedere ce părere are despre avocaţi.

– Ar putea să discute cu tine.

– Sau să nu mă agreeze şi să refuze să mai discute cu cineva. Gillian, au rămas doar şase săptămîni pînă cînd Curtea de Apel va decide dacă-l va executa pe omul acela. În faza asta, nu-mi permit să pierd timpul sau să ratez ocaziile.

– Nu pot să merg la Rudyard, Arthur.

Numai gîndul la închisoare făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Nu mai voia să simtă aerul acela ucigător, nici să aibă de-a face cu realitatea pervertită a puşcăriaşilor. Petrecuse cea mai mare parte a timpului în izolator, despărţită de majoritatea deţinutelor, pentru că Direcţia Închisorilor nu putea să afle cine era sora sau fata cuiva pe care Gillian îl judecase şi-l condamnase şi care, ca rezultat al acestui lucru, avea intenţii criminale. Asta fusese bine. Rareori se întîmpla să fie închisă cu alte deţinute, de obicei femei gravide cînd intraseră în puşcărie sau care fuseseră despărţite de celelalte ca pedeapsă pentru că săvîrşiseră vreo infracţiune. Toate erau victime, în mintea lor şi, uneori, şi în fapt. Majoritatea nu aveau nici o şansă să-şi refacă viaţa şi urmau să se ducă la fund. Unele erau deştepte. Multe erau o companie plăcută. Dar, dacă le cunoşteai, descopereai, mai devreme sau mai tîrziu, defecte de caracter mari cît Gibraltarul: minţeau, aveau un temperament vulcanic cît Vezuviul şi înţelegeau deformat lumea, ca şi cum ar fi suferit de un daltonism care le împiedica, pur şi simplu, să vadă unele aspecte ale normalităţii. Ţinuse toate astea pentru sine, le ajutase în probleme juridice şi i se spunea „judecătoarea", în ciuda eforturilor ei de a le descuraja. Se părea că tuturor celor de acolo – deţinute sau gardiene – le făcea plăcere să ştie că unul dintre cei puternici se prăbuşise.

Dar Raven nu avea de gînd să renunţe.

– Nu vreau să-ţi ţin predici, dar acest Erdai ştie ceva. Tu ai dat sentinţa. L-ai găsit pe omul acela vinovat şi l-ai condamnat la moarte. Nu crezi că ai o anume responsabilitate, dacă individul de care mă ocup nu merita să fie condamnat?

– Arthur, îţi spun deschis că am făcut mai mult decît trebuia.

Se frămîntase cîteva zile, înainte să se hotărască să-i aducă scrisoarea. Ştia că-i o prostie să rişte să-l întîlnească pe Raven, care putea să devină mai precis în întrebările privind trecutul ei. Nu simţea că are vreo obligaţie faţă de lege, ale cărei stratageme şi subtilităţi o încîntaseră cîndva, dar care, ca un suveran, o exilase din regatul său. Însă o durea, cînd îşi amintea remarca

plină de cruzime pe care i-o aruncase lui Arthur. Nu legea o obliga să fie aici, ci regulile pe care le stabilise ea însăşi, cu ajutorul lui Duffy, sponsorul şi proprietarul locuinţei sale. „Fără prostii, fără distrugerea cu nepăsare a altora sau a ta. Dacă-i nevoie, căieşte-te!"

Tînjind după nicotină, se ridică şi se duse într-un colţ al încăperii. În lunile de cînd ieşise din puşcărie nu călcase în vreun birou de avocatură, iar atmosfera de prosperitate de aici i se părea caraghioasă. Toţi se îmbogăţiseră în anii în care ea lipsise. Era de neimaginat că oameni obişnuiţi lucrau într-un asemenea lux – mobilă scumpă, granit, serviciu suedez de cafea, din argint, fotolii acoperite cu piele moale de viţel... Nu-şi dorise niciodată aşa ceva. Însă îi era greu să-l vadă răsfăţat de noroc pe Arthur Raven, un individ competent şi harnic, dar nu foarte talentat.

În timp ce o privea, Raven îşi aranjă părul rar, cu un gest automat. Ca de obicei, Arthur părea că muncea din greu – avea cravata lărgită la gît, pete de cerneală pe mîini şi pe manşetele cămăşii. Femeia căută, intuitiv, o cale ca să-l destindă.

– Ce mai face sora ta, Arthur? Îmi amintesc bine? Era bolnavă?

– E schizofrenică. Am internat-o într-un azil, dar trec pe acolo tot timpul. Ultimele cuvinte ale tatălui meu au fost: „Ai grijă de Susan!" Lucru care nu m-a surprins. Îmi spunea chestia asta de cînd am împlinit doisprezece ani.

– Nu mai ai alte rude?

– Am rămas doar eu şi Susan.

– Cînd a murit mama ta?

– Mama e bine sănătoasă. S-a spălat pe mîini de toate acum treizeci de ani, cînd s-a îmbolnăvit Susan. A stat mult timp în Mexic, apoi s-a întors aici. Are un soi de concepţii liberale, nu se potrivea deloc cu tatăl meu. Şi-a cumpărat o locuinţă mică aici, în Center City, şi-şi cîştigă existenţa ca model pentru clasele de desen după natură, de la şcoala Muzeului de Artă.

– Model *nud?*

– Bineînțeles. Zice că trupul omenesc arată minunat la orice vîrstă. Presupun că, de fapt, asta-i o provocare la adresa ridurilor... Raven zîmbea oarecum rușinat de cele mărturisite.

– Te întîlnești cu ea?

– Din cînd în cînd. E ca și cum aș vizita o rudă îndepărtată. Pe cînd eram în liceu, aveam doi prieteni negri, care fuseseră crescuți de bunicile lor. Își cunoșteau mamele așa cum o cunoșteam și eu pe a mea – ca și cum ai avea un amic mult mai în vîrstă. Așa am crescut. Ce mai știi despre mine?

Zîmbi la fel ca înainte. Se vedea că doamna Raven se afla la polul opus lui May Sullivan, care voise să fie cea mai importantă din viața tuturor membrilor familiei. Avea o inteligență sclipitoare, dar cînd Gillian venea acasă, după-amiaza, de la St. Margaret, găsea în bucătărie sticla de triplu sec deja deschisă. Serile treceau într-o încordare plină de suspans. Cu cine se va certa mami? Va țipa sau, așa cum se întîmpla de multe ori în timpul scandalurilor cu tatăl lui Gillian, va sări la bătaie? Furia ei făcea ca locuința – în care trăiau zece oameni – să fie cuprinsă, ore în șir, de-o tăcere îngrozită.

Arthur, care păruse că agreează interesul lui Gillian față de el, reveni la strădania de a o convinge să-l viziteze pe Erdai. Femeia își aminti că disciplina fusese una dintre calitățile lui profesionale.

– Nu știu cum să te conving, zise Arthur. Nu-ți cer prea mult. Doar să-mi deschizi calea către individ.

Raven îi promise că, dacă voia, nu trebuia să asculte povestea lui Erdai. Îi făgădui că o va duce el însuși, ca să fie siguri că toată povestea, cu tot cu drumul dus-întors, nu va dura mai mult de-o zi.

– Gillian, n-am vrut cazul ăsta. Curtea mi l-a pus în spinare, ca pe o șa. N-am mai avut o zi liberă de patru săptămîni. Dar îmi fac datoria. Și mă văd silit să-ți cer ajutorul.

Arhur întinse către ea brațele-i scurte, avînd o mutră plîngăcioasă și arătînd dezarmant de umil. Zîmbea așa cum zîmbise în timp ce-i vorbise despre mama sa: asta era tot ce știa și nu aveai de ales, trebuia să accepți. Gillian își dădu seama

că era un om cumsecade. Îşi dorise să fie un om cumsecade, un om care ştia despre sine mai mult decît ar fi crezut ea. Era un tip harnic, care făcea lucrurile bine şi se temea să nu greşească, dar care ştia – după cum îi spusese atunci cînd se întîlniseră ultima oară – că unele persoane, asemenea ei, îl considerau plictisitor. Gillian îşi dădu seama că în privinţa asta greşise. Nu era singura ei greşeală, ci doar una dintre ele. Ar fi trebuit să manifeste mai mult respect faţă de Arthur şi de cei asemenea lui. Şi-şi dădu seama că asta ar fi însemnat un pas spre reabilitarea ei. Pentru că – înţelese ea acum – dorea să se reabiliteze. Undeva, într-un loc acuns al minţii, îşi dorise tot timpul ca atunci cînd îşi va recăpăta puterile să se schimbe şi să se refacă, să-şi umple cu o putere mai mare urciorul fără fund pe care-l golise în viaţă.

– O să vin, răspunse ea.

De îndată ce rosti cuvintele, acestea părură porţelanuri preţioase, dărîmate de pe o etajeră. Le văzu căzînd şi le văzu impactul – lumina ce se întinsese pe figura lui Raven – bănuind de îndată că făcuse o greşeală fatală. Dorise doar o viaţă sigură, anesteziată. Trăise conform unui plan zilnic – să-şi ia calmantele şi să reducă orice contact cu viaţa de dinainte. Simţi panica naturală a fostului dependent de droguri la gîndul că îşi încălcase hotărîrea.

În timp ce-o conducea către frumosul hol de la intrare, Raven o copleşi cu manifestările sale prostesti de mulţumire şi recunoştinţă. Îşi recuperă umbrela udă şi pelerina. Un covor uriaş, în culori luminoase, opera unui artist modern care trecuse de la pictură la textile, acoperea parchetul lustruit, iar Gillian, încă profund şocată, privi formele abstracte. Se întîlnise de două ori cu Arthur Raven în două săptămîni, de parcă intervenise un spirit ce-i vorbise, ca un elf care bîntuia un copac...

Îşi luă brusc rămas-bun şi intră în ascensorul de mare viteză, nemulţumită de sine şi de senzaţia ce-i fremăta în piept, ca o flacără în colţul unei cuşti. Nu avea să dureze prea mult, aşa că nu trebuia să decidă dacă merita să-şi facă iluzii.

7

4 octombrie 1991
Închisoarea

Mulți deținuți își dădeau nume false, cînd ajungeau la Casa de Corecție. Dacă apărătorii legii descopereau că aveai cazier, aveai mai puține șanse să faci contestație sau să ieși pe cauțiune. Așa că atunci cînd infractorii erau arestați, aveau tendința să uite cum îi striga mămica. De obicei treceau cîteva săptămîni, pînă cînd Divizia Identificări de la McGrath Hall compara cele zece amprente din dosar cu ce se afla în fișiere și descoperea cine era fiecare.

Din nefericire pentru el, Collins Farwell fusese identificat repede. Deși spusese în timpul arestării că se numește Congo Fanon, în momentul în care Larry o sunase pe Muriel se știa că individul folosise un pseudonim. Muriel lucra la un caz de jefuire de bancă, dar acceptă să-l întîlnească pe Larry la închisoare, după ce termina treaba la tribunal. Cînd sosi, bărbatul o aștepta pe unul dintre blocurile de granit din hol, care serveau drept bănci. Ochii lui mari, albaștri, o privirà cu dor, în timp ce se apropia.

– Ești foarte elegantă, îi spuse Larry.

Muriel se îmbrăcase pentru tribunal într-un costum roșu și se fardase mai tare decît pe vremea cînd stătea în birou și scotocea prin dosare. Cu un gest exagerat de familiar, Larry îi atinse unul dintre cerceii mari.

– E african?

– Exact.

– Foarte frumos!

Femeia întrebă despre ce e vorba, iar Larry îi oferi o versiune mai amânunţită decît cea spusă prin telefon, cînd o anunţase despre ce-i povestise Erno cu o zi înainte. Era ora cinci după-amiază, iar prizonierii erau închişi pentru apel, ceea ce însemna că mai aveau de aşteptat, dacă voiau să-l interogheze pe Collins.

– Vrei să vedem cum arată? întrebă Larry.

Se legitimară şi se căţărară pe pasarela din bare, din faţa celulelor. Muriel se chinui puţin. Nu avusese timp să-şi schimbe pantofii şi nu-i era uşor să se suie cu tocuri înalte pe gratii. Dacă s-ar fi împiedicat, situaţia putea să fie mai neplăcută decît un moment de stînjeneală. Civilii – atît bărbaţi cît şi femei – erau instruiţi să se ţină la distanţă de celule. Nişte bărbaţi fuseseră strangulaţi cu cravatele lor, iar femeile, bineînţeles, o păţiseră şi mai rău. Ajutoarele şerifului, care serveau ca paznici, stabiliseră un *modus vivendi* cu deţinuţii şi nu se grăbeau să intervină.

În timp ce mergeau, îndurară scenele obişnuite din închisoare – figuri întunecate, duhoare, insulte şi aluzii sexuale aruncate în spatele lor. În cîteva celule, oamenii întinseseră cearşafuri, împărţind spaţiul şi aşa redus. Lipiseră fotografii de zăbrele – ale familiei sau poze cu fete, decupate din reviste. În timpul apelului, deţinuţii leneveau sau dormeau, ascultau radioul sau se strigau între ei, de obicei în vorbirea codificată a bandelor. Un poliţist într-o uniformă bej, un negru solid, veni să-i însoţească, atunci cînd trecură prin ultima poartă de la etaj. Individul era evident furios, pentru că fusese deranjat. Lovi de două ori cu bastonul în zăbrele ca să le arate că ajunseseră la celula lui Collins şi plecă, trecîndu-şi bastonul peste bare, ca să ştie băieţii că se afla acolo.

– Care din voi e Collins? îi întrebă Larry pe cei doi bărbaţi din celulă.

Unul stătea pe closet, iar celălalt juca o partidă de cărţi, printre zăbrele, cu deţinutul din celula alăturată.

– Nu pot să am o clipă de intimitate! bombăni Collins către Muriel, de pe closetul din oțel inoxidabil, însă continuînd să-și facă treaba, fără să-i pese de nou-sosiți.

Aceștia se dădură imediat ceva mai încolo. Cînd revenirā, Collins își trăgea fermoarul salopetei portocalii.

– Sînteți de la Narcotice? îi întrebă Collins, cînd Larry își flutură insigna.

Collins Farwell avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, ochi căprui și un ciuf bine tuns, în stil african. După cum i se spusese lui Larry, era solid și arătos. Avea ochii aproape portocalii și fosforescenți, ca de pisică. Se vedea că-i conștient că arată bine. În timp ce se uita la Muriel, Collins își aranjă salopeta pe umeri, să fie sigur că stă cum trebuie.

– De la Omucideri, îi răspunse Larry.

– N-am omorît pe nimeni. Probabil că ați venit după alt negrotei. Nu-s ucigaș. Eu sînt amant.

Collins fredonă un fragment din cîntecul lui Otis Redding, ca să-și demonstreze spusele, provocînd un amuzament teribil în multe celule, de deasupra și de dedesubt. După asta, Collins se întoarse, își trase fermoarul salopetei și se îndreptă către closet. Se uită drept în ochii lui Muriel, așteptîndu-se ca aceasta s-o ia la fugă. Femeia îi înfruntă privirea, timp de un minut.

– Ce părere ai? întrebă Larry, în timp ce se îndreptau spre ieșire.

– Arată al naibii de bine! răspunse Muriel. Individul semăna cu fețele mamei ei, Harry Belafonte.

– Să văd dacă putem să căpătăm o poză de-a lui, să ți-o înrămez. Oare pierdem timpul degeaba? Femeia vru să știe la ce se gîndea Larry. Cred că-i un pușcăriaș obișnuit, de tot rahatul. Dar o să pierd o oră, dacă vrei și tu.

După ora de masă, cînd Collins se întorcea printre ceilalți, puteau să-l cheme jos și să-l interogheze, fără prea mult tărăboi. Cînd ajunseră în biroul administrației, Larry îi ceru ofițerului de serviciu să facă aranjamentele necesare, spunîndu-i doar că

trebuia să-l interogheze pe Farwell, în legătură cu o crimă. Jumătate din cei închiși acolo făceau parte dintr-o bandă sau aveau legături cu vreo bandă, așa că s-ar fi răspîndit repede zvonul, dacă s-ar fi crezut că Farwell colabora cu poliția. Ofițerul de serviciu îi conduse pe Muriel și pe Larry într-o mică încăpere pentru interogatorii, un trapezoid din plăci de plastic ieftin, purtînd în partea de jos a pereților urme de tocuri de pantofi. Se așezară pe niște scaune din plastic care, ca și măsuța dintre ele, fuseseră fixate în podea cu șuruburi groase.

– Ce mai face Talmadge? întrebă Larry și se uită imediat în altă parte, ca și cum i s-ar fi făcut rușine, de îndată ce rostise vorbele.

Mulți oameni pomeneau de Talmadge în prezența lui Muriel. Cu o săptămînă în urmă, în ziare apăruse o fotografie, făcută la o întrunire pentru strîngere de fonduri. Dar nu era un subiect de discutat cu Larry.

– Larry, nu mi-am închipuit că ești gelos.

– A fost doar o chestie de politețe, protestă bărbatul. Ca o discuție despre vreme. Sau: „Ce mai faci? Dar familia ta?"

– Aha!

– Deci?

– Potolește-te, Larry! Mă întîlnesc cu omul ăla. Iar noi ne-am distrat de minune.

– Și n-o să te mai întîlnești cu mine.

– Larry, nu-mi amintesc să ne fi întîlnit foarte des. Din cîte știu, nu te-ai gîndit niciodată la mine cînd nu erai excitat.

– Și ce-i rău în asta? o întrebă Larry. Femeia se enervă, apoi își dădu seama că se distra pe socoteala ei. De acum, o să-ți trimit flori în fiecare zi și bilete de amor.

„Bilete de amor!" Larry te surprindea întotdeauna. Dar femeia abia dacă se uită la el.

– O să-ți las un timp de gîndire, mai zise Larry. Cred că ai nevoie.

– Am nevoie de timp, Larry...

Cînd Muriel închise ochii, genele păreau să i se fi lipit de la rimel. Larry, care se baza pe instinctele sale, își dădu seama că se întîmpla ceva. Cu două nopți în urmă, pe cînd Talmadge pleca din locuința ei, își dusese mîna la piept și spusese: „Poate ar trebui să începem să ne gîndim să transformăm relația asta în ceva permanent". Muriel știuse de la început că spre asta se îndreptau, dar declarația o emoționase. În felul ei, se străduise din greu să nu se gîndească la ceea ce tocmai îi spusese Talmadge, declarație care avusese ca urmare faptul că nu se mai putuse gîndi la altceva.

Era ca și cum s-ar fi uitat în jos, în Marele Canion. Prima ei căsătorie, care constituise rareori un subiect de meditație pentru ea, avusese loc cu mult timp în urmă. Se măritase la nouăsprezece ani, cînd oamenii fac o grămadă de tîmpenii, închipuindu-și că a dat lovitura. Rod fusese profesorul ei de engleză în liceu; era un tip inteligent, sarcastic și rămăsese neînsurat pînă la patruzeci și doi de ani – iar ei nu-i trecuse prin cap să se întrebe de ce. În vara în care absolvise școala îl prinsese într-un colț și flirtase de zor cu el, pentru că descoperise în anii aceia că îndrăzneala sexuală poate face minuni în cazul unei fete a cărei înfățișare nu-i făcea pe șoferi să-și oprească mașinile în plină stradă. Îl urmărise, îl rugase s-o însoțească la prînz, să meargă la film – toate în glumă. Părinții ei fuseseră îngroziți cînd îi anunțase că se va mărita. Trăsese din greu și-și terminase colegiul în cinci ani, apoi predase la o școală de stat, făcînd Facultatea de Drept la seral.

Sigur, o dată cu trecerea timpului farmecul lui Rod se pierduse. Eh, nu fusese chiar așa. Rămăsese unul dintre indivizii teribil de amuzanți pe care-i cunoscuse – bețivul înțelept de la capătul barului, care recita cele mai bune replici din comediile engleze. Dar, altfel spus, tipul fusese un om necopt. Un băiat sclipitor, care se complăcea în propria nefericire și care știa lucrul ăsta, pretinzînd deseori că problema lui fundamentală în viață era faptul că nu putea să țină un pahar, o țigară și o

telecomandă cu doar două mîini. Probabil că era homosexual, dar fusese prea laş ca să accepte acest lucru. Sigur era doar că nu fusese prea mult timp interesat să facă sex cu ea, după ce se căsătoriseră. Din al treilea an al mariajului, lipsa lui de interes sexual o dusese spre relaţii cu alţi bărbaţi. Rod ştia şi nu se sinchisea. Mai mult, se enerva de fiecare dată cînd Muriel pomenea de divorţ. Nu îndrăznea să-i spună mamei lui aşa ceva. Aceasta era tipul de femeie severă, imperturbabilă, din lumea bună, căreia Rod ar fi trebuit de mult să-i spună să-l lase în pace. În schimb, îi permisese să-l judece. Pînă în ziua în care a murit. Din cauza unui accident coronarian pe care moartea prematură a tatălui şi a bunicului său îl prevestiseră. În ciuda avertismentelor, Rod nu se sinchisise şi se ducea la doctor doar ca să-şi bată joc de acesta. Însă pierderea fusese neaşteptat de puternică pentru Muriel, nu numai din cauza lui Rod în sine, ci mai ales din cauza a ceea ce însemnase el pentru ea pe cînd avusese doar nouăsprezece ani.

Cînd te-ai măritat cu un bărbat suficient de bătrîn ca să-ţi fie tată, poţi să priveşti în urmă şi să-ţi spui: am tras nişte învăţăminte. Dar, cu timpul, motivul ei intim devenise identificabil şi familiar: dorise să facă ceva cu viaţa ei. Rod, un beţiv iresponsabil, şi Talmadge, mereu tot mai puternic, nu aveau în comun nici măcar cît au o piatră şi o plantă. Iar cincisprezece ani – cît trecuse de cînd se măritase prima oară – însemnau literalmente o viaţă de om. Dar senzaţia că fusese neînţeleasă şi că se considerase ea însăşi neînsemnată continua s-o chinuie. Însă voia să pară decisă, faţă de Larry.

– Nu pot să cred că Talmadge înseamnă atît de mult pentru tine, zise Muriel.

– Nu ştiu, răspunse bărbatul. Am impresia că eu sînt cel care pierde.

Mai spuse că urma să divorţeze, iar de data asta părea că vorbeşte serios. Fusese cu Nancy la o avocată, o femeie care încercase la început să-i împace. Nu aveau probleme cu proprietăţile.

Singura problemă erau băieţii lui. Nancy se ataşase de ei şi propusese să-i primească în custodie. Larry refuzase furios. Pentru moment, se aflau într-un impas, dar îşi imagina că vor rezolva problema într-un fel. Amîndoi voiau să fie liberi.

– Păcat, zise Larry.

Părea să fie sincer. Nu se osteni să se uite la ea. Spre meritul său, Larry nu se prefăcea niciodată.

De afară se auzea muzica familiară de puşcărie, cea a zăngănitului de lanţuri. Un paznic ciocăni la uşă şi-l împinse pe Collins Farwell în încăpere. Acesta avea un lanţ prins de brîu, iar mîinile şi picioarele îi erau încătuşate. Poliţistul îl aşeză pe Collins la o masă alăturată şi-i prinse lanţul de la glezna de o încuietoare înfiptă în podea.

– Vreau o reducere a pedepsei, omule, zise Collins, de îndată ce poliţistul ieşi pe uşă.

– Oho! replică Larry. Ia-o mai încet, amice.

Poate ar trebui să începi cu a spune „bună ziua".

– Am zis că vreau o reducere a pedepsei, răspunse Collins.

Acum, cînd nu mai era în celulă, accentul lui devenise mai apropiat de cel al albilor. Se adresase lui Muriel, părînd că-şi dă seama că ea era procurorul, care urma să decidă.

– Ce cantitate de droguri aveai cînd te-au arestat?

Collins îşi frecă faţa, pe care îi crescuse o barbă creaţă, nerasă de mai multe zile. Probabil o chestie de modă. Fiind în puşcărie, Collins nu putea fi interogat fără să i se repete avertismentul *Miranda*. În logica întortocheată a legii, orice ar fi spus acolo nu putea fi folosit împotriva lui. Muriel îi explică toate astea, dar Collins fusese destul de des prin zonă ca să priceapă şi singur. Profită de ocazie ca să-şi stabilească tactica.

– Am avut un sfert de kilogram, omule, zise el în cele din urmă. Pînă tipii de la Narcotice şi-au luat porţia. Acum au rămas şase uncii. Destul ca să fie vorba de un X.

Collins izbucni în rîs, amintindu-şi de depravarea poliţiei. Poliţiştii vînd cîte două uncii pe stradă sau folosesc ei înşişi

drogurile. Iar el urma să fie condamnat la închisoare pe viață, fără drept la eliberare sub supraveghere.

– Ce-ar fi să ne spui ce știi? îi zise Muriel.

– Ce-ar fi să-mi spui cum e cu reducerea pedepsei și să încetezi să te porți de parcă aș fi un negrotei tîmpit, pe care abia l-a prins poliția?

Larry se ridică. Se dezmorți un pic, dar, după cum se dovedi după aceea, se prefăcuse, ca să ajungă în spatele lui Collins. Ajuns acolo, apucă lanțul prins de podea și trase de el, strîngîndu-l în jurul mijlocului tînărului. Muriel îi aruncă lui Larry o privire de avertisment, dar bărbatul știa cît de departe putea să meargă. Puse mîna pe umărul lui Collins și-i zise:

– Ești cam obraznic, amice! Nu trebuie să ne spui nimic. Chiar nu trebuie. Noi o să plecăm, iar tu o să te alegi cu condamnarea pe viață. Dacă vrei să scapi, atunci să începi prin a te purta cum se cuvine. Pentru că nu văd nici un șir de procurori care să stea la ușă, așteptînd să-ți propună un tîrg mai bun.

Cînd Larry dădu drumul lanțului, Collins se uită la el cu insolență, apoi își îndreptă privirea spre Muriel. Împotriva propriei voințe, aceasta se simțea atrasă de el. Nici Collins nu-și dădea prea bine seama cît de jigodie era. Muriel îi făcu un semn lui Larry, apoi ieșiră amîndoi și începură să discute abia după ce gardianul intră în încăpere, ca să păzească deținutul.

– Nu-mi place să mă tîrguiesc cu furnizorii de droguri, zise Larry. Se pricep la asta mai bine decît mine.

Muriel izbucni în rîs. Larry putea să se ia în bășcălie. Asta era o chestie pe care Talmadge n-o s-o învețe niciodată. Larry purta încă haina pe el, o jachetă din piele neagră și, în timp ce șușotea cu el în liniștea închisorii, simțea căldura de animal ce radia întotdeauna din făptura lui masivă.

– Nu știu dacă avortonul ăsta nu încearcă să obțină ceva de la noi, fără să ne ofere nimic, zise Larry, sau dacă ne poate face foarte fericiți.

– Putem afla într-un singur fel. N-am venit să ne uităm la vitrine. Trebuie să ne spună ce știe. Și după ce scuipă tot, o să vedem dacă se verifică. Dacă ne dă pe mînă un asasin și depune mărturie, atunci s-ar putea ca cei de la Narcotice să descopere că are mai puțin de șase uncii și să-i dea între zece și doisprezece ani. Dar n-o să-i promit nimic de capul meu.

Larry dădu din cap. Era un plan bun. Muriel îl apucă de braț, înainte să apuce să se întoarcă.

– Ar trebui să mă lași pe mine să discut. Cred că ai jucat deja rolul polițistului celui rău.

Cînd se întoarseră, Muriel explică regulile tîrgului. După ce avusese timp de gîndire, Collins căpătase un ton mai agreabil, dar refuză propunerea.

– N-am spus nimănui că am să depun mărturie, omule. O să fiu închis ceva timp, nu-i așa? Indiferent ce o să spun, tot o să fiu închis. Muriel dădu din cap. Atunci o să trec prin momente grele, dacă o să depun mărturie. Gangsterilor nu le place să te întîlnești de două ori cu oamenii statului.

– Nu-ți închipui că ești martorul pe care l-am visat. Un triplu X care depune mărturie ca să scape de condamnarea pe viață nu convinge juriul așa cum ar face o călugăriță. Dar dacă nu susții ceea ce ne vei spune, vorbele tale nu valorează nimic.

– Nu pot să depun mărturie. Puneți-mă la cutia de minciuni, de acord, dar nu merg acolo. Sînt informator confidențial.

Continuară tot așa cîteva minute. Muriel voia să depună mărturie. Avea impresia că individul se va descurca, deși nu prea merita să te ocupi de un caz care avea nevoie de un martor triplu X. În cele din urmă, se oferi să încerce să-i obțină o reducere a pedepsei numai dacă informațiile lui Collins duceau la condamnarea vinovatului. Și trebuia să audă chiar atunci ce avea de oferit.

– Și dacă o să mă înșeli, omule? Dacă o să-l arestezi pe tip și o să uiți de mine? Cu ce o să mă aleg? Ochii lui Collins, o

umbră de lumină, se ațintiră asupra lui Larry, de parcă individul se întreba dacă o să-l fraierească.

– Credeam că unchiul tău ți-a spus că poți să ai încredere în mine, replică Larry.

– Unchiul meu! Omule! exclamă Collins, izbucnind în rîs cînd se gîndi la Erno. Ce știe el? Omule, dacă rujezi un porc, tot porc rămîne!

Fără să vrea, Muriel zîmbi, dar Larry se crispă. Cuvîntul „porc" mai amintea și-n zilele acelea de insulta adresată pe vremuri polițiștilor. Muriel îl prinse de braț și-i spuse lui Collins că asta era tot ce-i putea oferi, dacă voia să accepte.

Collins își roti capul, ca și cum ar fi vrut să-și potolească vreo durere.

– Eram în taverna aia. Lamplight.

– Cînd? întrebă Muriel.

– Săptămîna trecută. Chiar înainte să fiu înhățat. Și apare un tip. Știi, un zdrențăros de pe stradă.

– Cum îl cheamă?

– Indivizii de acolo îi spuneau Squirrel[1]. Nu știu de ce. Probabil pentru că-i țicnit. Oricum, eu pălăvrăgeam cu niște tipi, iar Squirrel se învîrtea pe acolo, vînzînd niște rahaturi.

– Ce fel de rahaturi vindea? întrebă Larry.

– Săptămîna trecută vindea aur. Lănțișoare. Iar cînd le-a scos din buzunar mai avea ceva – cum naiba se cheamă lănțișorul ăla pentru femei, cu o figură atîrnată de el?

– Medalion? își dădu cu părerea Muriel.

Collins pocni din degetele-i lungi și continuă:

– Unul dintre frații de la bar voia să-l vadă, iar Squirrel l-a arătat, dar a zis: „Nici vorbă, omule, nu-i de vînzare!" L-a întors și l-a deschis – știi, în partea de jos a figurii are o încuietoare – și avea înăuntru două poze mici, doi copilași. „Neamurile o să dea o grămadă de bani pentru asta", a mai zis el. Neamuri? Să

[1] Veveriță. Există o expresie în engleză: „Nebun ca o veveriță" (n.tr.).

mă ia naiba dacă am priceput despre ce vorbea. Mai tîrziu m-am dus la toaletă și l-am întîlnit din nou și amîndoi aveam chef de-o șuetă, așa că l-am întrebat: „Ce-ai vrut să spui cînd ai pomenit de *neamuri?*" „Doamna de la care am luat asta e acum la doi metri sub pămînt. Am curățat-o." Omule, fratele ăla nu arăta ca unul care ar fi omorît pe cineva. I-am zis: „Omule, ești drogat?" „Pe cuvîntul meu, mi-a răspuns el, am împușcat-o, pe ea și pe încă doi, pe 4 Iulie. Ai văzut la televizor, omule, am fost faimos și toate celea. Am luat o grămadă de rahaturi de la ei toți, dar am scăpat de ele, în afară de bucata aia, pen' că nimeni n-o să-mi dea pe ea cît o să-mi dea neamurile ei. Ca s-o răscumpere, după ce s-or potoli lucrurile, că am nevoie de bani ca să închiriez o casă în care să stau."

Collins dădu din umeri, fără să știe nici el ce să creadă.

Larry îi ceru să-i descrie medalionul. Multe dintre lucrurile furate de la victime fuseseră descrise în ziare, iar Larry căuta vreun amănunt care nu fusese dezvăluit publicului.

– Mai știi ceva? îl întrebă Muriel, după ce Collins îi răspunsese lui Larry.

– Nu cred, mormăi Collins.

– Nu știi numele întreg al individului? se interesă Larry.

– Nu-l știu, omule. Cred că cineva i-a zis Ronny sau ceva de genul ăsta.

– Crezi că mințea, cînd a zis că a omorît trei oameni?

Collins se uită la amîndoi. De data asta nu se mai prefăcea.

– S-ar putea să fi mințit, răspunse el. În clipa asta sper că n-a mințit, dar știi cum e, dacă un tip e sonat, poate să spună orice. Se lăuda, asta-i sigur.

Collins își făcea bine treaba, își spuse Muriel, spusese adevărul. Dacă la sfîrșitul zilei se dovedea că Squirrel nu era individul pe care-l căutau, o să pună totuși o vorbă bună pentru el.

Larry îi mai puse cîteva întrebări, la care Collins nu știa să răspundă. După aceea îl trimiseră înapoi în celulă. Nu vorbiră

despre el pînă cînd nu ajunseră în stradă, afară din imensa fortăreață care era Casa de Corecție.

– Crezi că a fost cinstit? întrebă femeia.

– Probabil. Dacă ar fi mințit, ar fi spus ceva mai consistent.

Muriel fu de acord, dar vru să știe dacă își închipuia că Farwell e implicat în crimă.

– Dacă este, iar Squirrel îl toarnă, atunci Collins s-a ars. Știe foarte bine asta, așa că pun pariu că nu-i implicat.

În privința asta și Muriel vedea lucrurile în același fel. Mai întrebă cît din cele spuse de Collins despre medalion apăruse în ziare.

– N-am spus nicăieri că se deschidea, răspunse Larry. Înăuntru sînt pozele de la botez ale fetelor Luisei. Știi ce mă face să cred că spune adevărul? Chestia aia are o mare valoare sentimentală. E un fel de moștenire de familie, din Italia. Mama o avea de la mama ei, care o avea de la mama ei... Vagabondul ăla, Squirrel, aflase într-un fel ceva...

– Vrei să-l suni pe Harold?

– Vreau să-l văd mai întîi pe Squirrel.

Asta însemna că lui Larry îi era teamă că șeful putea să pună un alt detectiv să-l urmărească pe vagabond. Polițiștii urmăreau statistica arestărilor făcute de ei, de parcă aceasta ar fi fost o tabelă de marcaj a unui meci ce avea loc în McGrath Hall. Larry, ca toți ceilalți, voia să aibă scorul cel mai mare.

– N-o să-i spun nimic lui Molto, îi replică Muriel.

Stătură în frigul pătrunzător, atrași, ca în multe alte situații, de viteza cu care se înțelegeau. Scoteau aburi cînd respirau, iar aerul avea aroma sumbră a toamnei. Într-o parte a închisorii se formase coada pentru vizita de seară, în principal femei tinere, majoritatea cu un copil sau doi. Copiii plîngeau.

Larry o privi îndelung, în lumina slabă, și-i propuse:

– Ai timp de-o răcoritoare?

Femeia se uită la el, mijindu-și un ochi, apoi răspunse:

– Sună cam periculos...

– Ţie îţi place pericolul, replică el.

Asta era adevărat. Întotdeauna îi plăcuse pericolul. Iar Larry era un pericol. Dar Muriel avea de gînd să se poarte matur.

– Avocatul apărării o să încerce să dea lovitura mîine. Trebuie să-mi pregătesc contrainterogatoriul. Schiţă un zîmbet, menit să exprime doar o umbră de regret, apoi se răsuci şi se duse către biroul procuraturii, de peste drum.

– Muriel! o strigă Larry.

Cînd femeia întoarse capul, îl văzu cu mîinile în buzunarele jachetei sale lungi. Gura i se mişca, dar se vedea că nu ştia ce să spună. Rămaseră faţă în faţă în noapte, lăsînd ca numele ei, ca un ecou slab, îndurerat, să fie ultimul cuvînt rostit.

8

8 octombrie 1991

Squirrel

– Squirrel? întrebă Carney Lenahan. Îl căutăm deja pe idiotul ăla.

– Ce-i cu el? se interesă Larry. E dependent de droguri?

Îi răspunse Christine Woznicki, partenera lui Lenahan:

– E o belea.

Apoi îi spuse lui Larry numele adevărat al lui Squirrel: Romeo Gandolph. Larry şi-l notă. Se aflau în camera poliţiştilor din Secţia Şase, puţin după ora şase după-amiaza. Comandantul din tura aceea abia terminase de făcut rezumatul ultimelor evenimente, iar doi poliţişti se pregăteau să plece în patrulare. Woznicki arăta extraordinar de bine, dar afişa o duritate şi o asprime care-l făceau pe Larry să-şi amintească de o curea pentru ascuţit briciul. Probabil că aşa era felul ei, dar lui Larry nu-i păsa. Tatăl ei lucrase în poliţie, pe vremea cînd Larry îşi începuse cariera aici, în Secţia Şase, cu cincisprezece ani în urmă. Stan Woznicki lucrase şi cu Carney. „Cu cît trăieşti mai mult, cu atît roata este mai mare", îşi spuse Larry.

– E un hoţ, asta e, zise Lenahan. Şi tăinuitor de lucruri furate. Fură sau vinde, de preferinţă amîndouă. Mai rău ca un ţigan. Avem parte de prezenţa lui aici cel puţin o dată pe lună. Ed Norris l-a prins ieri.

– De ce?

– Tîmpeniile obişnuite. *Lady* Carroll are un magazin de peruci. Aşa îşi zice, *Lady* Carroll. Deci, *Lady* Carroll a fost cam zăpăcită şi n-a încuiat uşa din spate. Iar pasărea asta de colivie,

Squirrel, e specializat în uşile din spate, aşa că a intrat, s-a ascuns în toaletă şi a aşteptat să se închidă magazinul. Ieri-dimineaţă, jumătate din marfa femeii făcuse picioare. Şi jumătate dintre prostituatele din cartier purtau o chică nouă. Aşa că Ed l-a adus pe Squirrel să zăbovească pe aici pînă seara, numai că individul n-a vrut să coopereze. El a fost. Crede-mă! Sînt sigur că a ascuns restul mărfii.

Carney arăta de parcă ar fi fost în prag de pensionare şi mai avea doar o zi pînă să împlinească şaizeci de ani. Totul era cenuşiu la el. Chiar şi figura lui arăta cenuşie, în lumina slabă din încăpere. Lui Larry îi plăceau poliţiştii de felul acela. Văzuseră tot ce se putea vedea, făcuseră tot ce se putea face, dar în ei rămăsese totuşi ceva bun. Cînd Larry îşi începuse munca, în 1975, Carney se plîngea încă de faptul că poliţia cumpărase maşini cu aer condiţionat. Asta ducea la necazuri, zicea el, pentru că încuraja elementele leneşe, care nu voiau să iasă din maşină atunci cînd trebuia.

– Avea ceva la el? întrebă Larry. Atunci cînd l-a arestat Norris.

Lenahan aruncă o privire spre Woznicki, iar aceasta dădu din umeri şi răspunse:

– Scapă repede de tot ce fură.

Larry spuse că ar vrea să vadă raportul lui Norris. Cînd întrebă dacă Squirrel avusese vreo legătură cu Gus, Carney izbucni în rîs.

– Ăştia doi erau ca mangusta şi cobra. Gus îşi imagina că Squirrel voia să-i fure banii din casa de marcat. Presupun că a încercat să-şi vîre mîinile acolo. Dacă Gus îl găsea pe Squirrel la tejghea, bînd o cafea, îl dădea afară.

La Paradise, toţi cei care îşi plăteau nota erau egali. Şefii de bandă stăteau alături de politicieni şi de curve de douăzeci de dolari. Dacă apăreau necazuri – puşti din zonă care făceau tărăboi, vagabonzi care uitau să mai plece sau idioţi ca Squirrel –

Gus prefera să le rezolve singur, chiar dacă se afla vreun polițist în unul dintre separeurile sale.

– L-am văzut odată pe Gus fugărindu-l cu un cuțit de bucătărie, povesti Lenahan. Nu cred că ăștia doi își scriau bilețele de dragoste.

Larry simți că-l străbate un fior. Ăsta era făptașul! Squirrel.

– Cum e cu drogurile? întrebă Larry. Ia ceva?

– N-are nici o preferință, îi răspunse Woznicki. Se droghează ca și ceilalți. Un timp a mirosit vopsea, adăugă ea, referindu-se la toluen. S-ar putea ca o parte din problemele lui să vină de aici. Îi lipsește o doagă. Și-și trăiește viața. Vrea să fure atît cît să fie complet drogat cînd se lasă noaptea și să uite cît de ciudat este. Nu trebuie să-l întrebi pe Budha, ca să afli asta.

– Umblă cu pistol? vru să știe Larry.

– Nu, din cîte am văzut eu. De fapt, e un fel de cățeluș amărît, zise Christine. Dă din gură, dar nu-l cred în stare să se războiască. Îți imaginezi că-i individul care l-a curățat pe Gus?

– Încep să cred că-i așa.

– N-are rahatul ăsta atîta curaj!

Mirîndu-se, Woznicki își strîmbă pentru o secundă figura îngustă, cu fălci lungi. Asta era una dintre lecțiile triste ale vieții din poliție. Oamenii aveau tendința să fie mai răi decît te-ai fi așteptat, în loc să fie mai buni.

Lenahan și Woznicki plecară să-și facă rondul. Larry se duse în biroul din față și îi ceru funcționarului de la dosare să-i arate documentele. Cazierul lui Rommy urma să sosească prin fax, peste o jumătate de oră, dar funcționarul îi spuse că raportul lui Norris, din seara trecută, putea să fie încă în dosar. În timp ce individul scotocea prin hîrtii, Larry îl sună pe Harold Greer.

Harold era într-o ședință, lucru care nu conta. Larry vorbi cu Aparicio, mîna dreaptă a lui Harold, un individ prea amabil ca să pună întrebări. Larry trebui să mai dea un telefon.

– Vrei un mandat? îl întrebă Muriel, care se afla în biroul ei, așteptînd decizia juriului.

– Încă nu. Dar fii pregătită.

– Ca întotdeauna, îi răspunse Muriel.

„Ca întotdeauna", își spuse el. Ce naiba însemna asta? În seara trecută, stînd în fața închisorii, se uitase la Muriel, care era îmbrăcată în hainele cu care se ducea la tribunal și avea pantofi roșii, cu tocuri înalte, și simțise deodată că lumea era doar un spațiu gol. Sentimentul care îl legase de ea fusese cel mai sigur lucru din lume. Puterea acelei senzații – care nu consta doar în valul de dorință, ci era și un dor nedefinit – îl lăsase fără cuvinte după ce-i rostise numele.

– Ca întotdeauna, mormăi el, punînd telefonul în furcă.

După încă o oră, ceru dispecerului să dea de Lenahan și Woznicki. Aceștia se aflau la cîteva străzi de el și-i întîlni în spatele clădirii poliției. Trecuse de amiază și acolo era o înghesuială ca într-un mare centru comercial.

– Gata? îl întrebă Woznicki, prin fereastra mașinii de patrulare. Ai găsit raportul?

– Da.

– L-am sunat pe Norris, puțin mai devreme.

– Bine. Acum am nevoie de ajutor ca să-l umflu pe Squirrel. Unde-l pot găsi?

– De obicei pe stradă, răspunse Lenahan. Nu-i destul de rece ca să-și caute un adăpost în aeroport. Dar, indiferent pe unde-și face micile învîrteli, o să-l găsim într-o anumită pizzerie de pe Duhaney.

– Ce face acolo?

– Mănîncă. Nu știu dacă din cauza emoțiilor sau pentru că-i e foame.

– Probabil că-i e foame, zise Woznicki. Urcă, să dăm o raită.

În ziua aceea, Squirrel renunțase la pizza. După vreo două ore, s-au dus în cîrciuma în care Collins spusese că-l întîlnise pe Gandolph. Se numea Lamplight și era de mirare că avea un nume. Arăta ca o văgăună. Îți dădeai seama că o să ai necazuri doar cînd vedeai un local care avea ferestrele acoperite cu

obloane pentru ciclon, atunci cînd era deschis. Lîngă ușă se găsea un bar mic, cu marfa încuiată în spatele unor gratii grele, iar în spate se afla un salon întunecos. Larry mai văzuse așa ceva de mii de ori: ardeau doar cîteva becuri, incluzîndu-le și pe cele de la reclamele luminoase pentru bere, iar la lumina lor, tot ce se vedea era învechit, murdar și distrus. Lambriurile din încăpere arătau atît de vechi, că începuseră să se destrame, ca niște haine uzate. Toaleta din singurul closet era pătată și avea scaunul crăpat în două, iar rezervorul spart curgea tot timpul. Chiar de la intrare, localul putea a putregai și, oarecum, a pierdere de gaze. În încăperea din spate se găseau clienți toată ziua, mici grupuri de tineri care discutau despre lucruri pe care nu le credea nimeni și care se strîngeau din cînd în cînd pe la colțuri și vindeau droguri. După toate probabilitățile, asta îl adusese pe Collins aici.

Afară, pe trotuarul de lîngă ușă, lucrurile arătau la fel: curve zgomotoase, care încercau să agațe clienți, invalizi sau indivizi cu înfățișare ciudată... O mulțime de bețivi. Cînd apărură cei trei polițiști, o tulură cu toții. Carney și Christine se duseră la ușa din față, iar Larry ocoli pe alee, pentru eventualitatea în care Squirrel ar fi preferat să iasă prin ușa din spate.

După un minut, auzi că-l fluieră Lenahan.

– Detectiv Starczek, fă cunoștință cu Romeo Gandolph! îi zise Carney, împingînd un individ costeliv, cu înfățișare de nebun și cu niște ochi care luceau ca luminile unei farfurii zburătoare, privind tot timpul în jur.

Nu trebuia să convoci jurații ca să-ți dai seama de ce i se zicea Squirrel. Larry îl împinse către mașina poliției și-l puse să stea jos. Rommy se smiorcăia, întrebînd de mai multe ori ce făcuse.

– Unde-i medalionul? vru să știe Larry.

După cum se aștepta, Romeo răspunse că nu știa nimic despre un asemenea obiect.

– Rahat! exclamă Larry.

Ar fi fost culmea ca Gandolph să fi păstrat medalionul luni de zile și să-l fi vîndut tocmai acum! Larry îi descrise bijuteria, dar Squirrel o ținu morțiș că nu văzuse așa ceva.

Larry își aminti că Erno îl avertizase în privința lui Collins. N-ar fi fost prima oară cînd un informator pușcăriaș îi turna gogoși. Se pregătea să-i dea drumul lui Squirrel, cînd, pe neașteptate, Lenahan îl apucă pe Gandolph de ciuful zburlit și-l împinse pe bancheta din spate a mașinii. Squirrel se văita că-l doare brațul, pentru că fusese încătușat toată seara anterioară de un inel de fier, prins în perete deasupra capului său.

Cînd ajunseră la Secția Șase, Lenahan îl împinse pe Rommy pe o bancă – Rommy știa foarte bine unde trebuia să se așeze – apoi îl apucă pe Larry de braț. Acesta își dădu seama că era vorba de ceva grav din felul în care Carney se uita în jur.

– N-ai să găsești nici un raport din seara trecută.

– De ce?

– Pentru că nu se pomenește nicăieri de medalionul ăla.

Larry scoase un geamăt. Era prea bătrîn pentru asemenea tîmpenii.

– Carney, știu că nu-i vina ta, dar nenorocitul ăsta o să-mi spună că a avut medalionul seara trecută, cînd a fost arestat. Știi că așa a fost. Ce-o să-i spun lui Harold?

– Am înțeles, zise Carney. O să fac tot ce se poate. L-am căutat pe Norris toată ziua. E pe drum. Prietena lui jură că a plecat către noi.

Au fost întrerupți de un funcționar. Larry era căutat la telefon. Își imagină că era vorba de Muriel, dar îl căuta Greer. Larry încercă să pară bucuros.

– Cred că am descoperit ceva care să lămurească problema, domnule comandant, zise el, după care îi dădu lui Harold o serie de amănunte.

– Cu cine ești, Larry?

Ştia că Harold se referea la detectivii din grupul de intervenţie operativ, dar făcu pe prostul şi-i menţionă pe Lenahan şi pe Woznicki.

– Călăreţul Singuratic acţionează din nou, comentă Greer, apoi îi spuse lui Larry că va trebui să cheme un detectiv de la Omucideri.

Cînd Larry puse telefonul în furcă, văzu că-l aştepta un negru solid, care purta o scurtă din piele şi o cămaşă descheiată, care nu-i acoperea toată burta. Zîmbea de parcă ar fi vrut să-i vîndă ceva. Individul era Norris.

– Am auzit că ai nevoie de asta, zise Norris şi scoase medalionul din buzunar. Nici măcar nu se ostenise să-l pună într-o pungă din plastic.

De cînd lucra în poliţie, Larry avea ca principiu vechea zicală „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască", ştiind foarte bine că papa n-o să-l declare sfînt. Dar îşi făcea treaba. Poate că de-aia era atît de mîndru de el însuşi. Venea în fiecare zi la slujbă – nu ca să tragă un pui de somn, ca să bată drogaţi sau ca să se ascundă undeva în secţie şi să-şi aranjeze un lung concediu medical. Îşi făcea treaba, ca oricare alt poliţist bun pe care-l cunoştea. Dar asta era prea mult! Înhăţă medalionul din mîna lui Norris. Pozele de la botez era înăuntru, doi copilaşi încă ameţiţi de călătoria dură din timpul naşterii.

– Cine dracu' te crezi? se răsti Larry la Norris. Ai arestat un individ care avea în buzunar bijuterii prezentate la televizor timp de o săptămînă, pentru că aparţineau victimei unui asasinat. Iar individul pe care l-ai umflat avusese cu o altă victimă un conflict despre care ştia toată lumea. Şi tu la ce te-ai gîndit? Cît de mulţi bani poţi să obţii dacă vinzi nenorocita aia de dovadă! Sper că nu mai ai pe-acasă fraţi care să-ţi semene!

– Potoleşte-te! Nu-i omul pe care-l cauţi. Ăsta-i doar un hoţ mărunt. N-a vrut să colaboreze, aşa că l-am învăţat minte. Ce rău am făcut?

– Ce rău? Am o dovadă grozavă! Care nu-i trecută în registrul cu dovezi! Cum să-i dovedesc avocatului că ai găsit chestia asta la clientul lui?

– Nu-mi vinde gogoşi, omule! Toţi cei de aici ştiu cum se obţine o mărturie.

Larry îi întoarse spatele, dar Norris strigă după el:

– Dacă-i vinovat de crimă, ar trebui să mă aleg şi eu cu ceva!

Larry nu se osteni să-i răspundă. Nu se putea discuta cu un asemenea individ.

9

22 mai 2001
Înăuntru

Gillian fumă o ultimă ţigară înainte să intre în Închisoarea de Maximă Securitate pentru Bărbaţi, de la Rudyard. Stătea cu spatele către puşcărie, privind strada frumoasă din Vestul Mijlociu, cu case mici, ale căror pajişti înverziseră de curînd, şi arţarii din parc, acoperiţi de frunze noi. Arthur stătea încă în automobilul său scump, vorbind la telefonul din maşină cu cineva de la birou. Pe drum, referindu-se la munca sa spusese: „Baronul jafurilor apărat de mine împotriva baronului jafurilor apărat de tine". Dar, ca toţi avocaţii *in medias res*, părea să se fi dedicat complet acestei activităţi, convingîndu-şi clienţii şi punînd la punct strategii pentru acel război aprig al cuvintelor, reprezentat de litigiile de drept civil.

De dragul lui Gillian, Arthur o lăsase la firmă pe tînăra şi agresiva sa parteneră. În timp ce goneau pe autostradă, printre cîmpurile cu porumb, în care plantele ţîşniseră din pămînt, agitîndu-şi frunzele verzi ca nişte mîini ce le urau bun venit, Arthur şi Gillian discutaseră, plini de amabilitate. Bărbatul îi povestise ceea ce aflase despre Erno Erdai, deţinutul pe care urmau să-l vadă, vorbiseră îndelung despre Duffy Muldawer, proprietarul locuinţei lui Gillian, pe care Arthur îl întîlnise în timpul dimineţii, cînd cei doi îşi amintiseră despre bătăliile lor din tribunal, care avuseseră loc cu ani în urmă, pe vremea cînd Arthur era procuror-adjunct în acelaşi tribunal ca şi Gillian.

De fapt, Duffy nu prea fusese avocat – urmase Facultatea de Drept ca o completare [illegible] ilor sale preoţeşti şi sfîrşise

ca avocat din oficiu atunci cînd dragostea – care, din nefericire, nu durase – îl făcuse să-și abandoneze vocația. Harul său adevărat se afla în prima lui chemare. Gillian descoperise lucrul acesta în 1993, atunci cînd începuse unul dintre celebrele programe în doisprezece pași. Se aștepta la o condamnare, deci trebuia să se vindece, dar nu suporta văicărelile, formulele standard și grupurile de drogați care-și expuneau necazurile. Disperată, apelase la Duffy, care se oferise s-o ajute, atunci cînd apăruseră în presă primele articole despre ea. Fusese singurul căruia i se confesase cu adevărat. Fără el nu și-ar mai fi revenit niciodată.

Pentru că discuția lui Arthur la telefon începuse s-o plictisească, Gillian își stinse țigara, strivind-o cu piciorul, apoi se privi într-unul din geamurile fumurii ale automobilului. Purta un costum David Dart cu pantaloni, perle și cercei din aur. Intenționa să arate sobru și să atragă cît mai puțin atenția. Dar Arthur, care o privise prin parbriz în timp ce-și termina convorbirea la telefon, părea să nu-și fi dat seama de intenția ei și-i zise, în timp ce ieșea din mașină:

– Arăți minunat, ca de obicei.

Vorbise cu același entuziasm pe care-l manifestase în birou. Simți la Raven, ca și în cazul altor bărbați, un apetit sexual nedomolit. Dar îi știa prea bine pe bărbați. Începuse să poarte la serviciu o verighetă din plastic. Se părea că vînzătoarele aveau aceeași reputație ca și infirmierele sau ca fetele care zăboveau în cîrciumă la ora închiderii. Raionul ei era deseori vizitat de bărbați. Uneori, cîte unul părea că o cunoscuse pe vremuri, iar printre ei existau cîțiva indivizi care – fără vreun motiv justificat – o priveau ca pe o tipă ușor de agățat. Îi respingea pe toți. Sexul n-o atrăsese prea mult niciodată. Prea multă școală catolică sau ceva de genul ăsta... Îi plăcea să fie atrăgătoare, asta îi creștea puterea. Dar mecanica dragostei, ca și dragostea în sine, nu i se păruse ceva satisfăcător.

Îi mulţumi lui Raven pentru amabilitate şi se întoarse cu faţa către închisoare, încercînd să se decidă. Decenii la rînd, lui Gillian îi apăruse în faţa ochilor, în asemenea momente, imaginea unei bile de rulment, lustruite, sclipitoare şi impenetrabile. Tot asta era în mintea ei şi atunci cînd ajunseseră la poarta din faţă a puşcăriei.

Arthur purtă toate discuţiile necesare cu paznicii. Plănuiseră ca ea să-l viziteze singură pe Erdai, care o aştepta, în speranţa că acesta va fi de acord să-l întîlnească apoi pe Raven. Nu ştia ce o s-o aştepte, dar rapoartele poliţiei şi celelalte documente pe care i le arătase Arthur făceau ca povestea lui Erdai să pară neplăcută, ca şi a ei. Făcuse o carieră impresionantă, de la cadet la Academia de Poliţie la o poziţie importantă la TN, apoi, într-un moment inexplicabil, pierduse totul. În februarie 1997, Erdai se dusese la Ike's, un local bine cunoscut de poliţişti, unde s-a certat cu un individ numit Faro Cole. Conform declaraţiei ulterioare a lui Erdai, îl anchetase cîndva pe Cole, pentru furtul unui bilet de avion. Cole – descris în documente ca un negru de vreo treizeci de ani – intrase în cîrciumă şi scosese la iveală un pistol, apoi ţipase că fusese vina lui Erdai că se nenorocise. Mai mulţi poliţişti din local îşi îndreptaseră armele spre Cole, iar individul ridicase braţele în aer, ţinînd încă pistolul în mînă, dar de ţeavă, nu cu degetul pe trăgaci. În cele din urmă, după scurte negocieri, îi dăduse pistolul lui Erdai şi fusese de acord să iasă afară împreună cu acesta, ca să stea de vorbă. După doar cinci minute, Cole năvălise înăuntru pe uşa barului. Conform tuturor relatărilor, Erdai, care se afla la doi metri în urma lui, îl doborîse pe tînăr cu o singură împuşcătură în spate.

Erdai afirmase, fără şanse de crezare, că trăsese în autoapărare, dar găsise puţină înţelegere, mai ales în lumina a ceea ce arătase raportul balistic. Fusese acuzat de tentativă de crimă. Cole, care se vindecase, recunoscuse printr-un avocat că fusese drogat, că-l provocase pe Erno şi acceptase chiar ca avocatul lui

Erdai să pledeze pentru îngăduința Curții. Dar, întrucît Erno își împușcase și ucisese soacra, cu multe decenii mai înainte, Biroul Procuraturii pretinsese că i se oferise deja o a doua șansă. Erdai fusese încadrat la săvîrșirea de violență cu armă de foc și primise o condamnare de zece ani, ceea ce i-ar fi permis să iasă din închisoare după cinci ani, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit de cancer la plămîni, în faza a patra. Direcția închisorii îi confirmase lui Arthur că șansele de vindecare ale lui Erdai erau reduse. Cu toate acestea, Comitetul de Revizuire a Pedepselor Deținuților refuzase solicitarea acestuia de comutare a pedepsei sau de învoire medicală, așa cum refuza toate cererile. Erdai avea să moară acolo, iar acest lucru i se păru îngrozitor lui Gillian, care aștepta pe bancă, alături de Arthur.

– E încă lucid? îl întrebă ea pe Arthur.

– Așa spune echipa medicală. Chiar atunci își auzi strigat numele. O să vezi chiar tu cum stau lucrurile.

– Exact, răspunse ea și se ridică.

Din cîte își dădea seama Gillian, Erdai era ultima speranță a lui Rommy Gandolph, iar Arthur devenise de-a dreptul nervos acum, cînd se apropia momentul adevărului. Bărbatul se ridică în picioare și, urîndu-i noroc, îi întinse o mînă transpirată. Apoi Gillian plecă, condusă de o gardiană. Cînd poarta principală a clădirii cu celule se închise în urma lor, Gillian simți că i se oprește inima. Probabil că scosese un sunet, pentru că gardiana se întoarse și o întrebă cum se simte.

– Bine, îi răspunse Gillian, dar simți că se înroșise la față.

Gardiana, care lucra în infirmeria către care se îndreptau și care se prezentase drept Ruthie, era o femeie solidă, cu părul drept. Nici măcar închisoarea n-o făcea să-și piardă veselia, iar comentariile ei neobosite pe diferite teme – despre Erdai, despre noua clădire sau despre vreme – reprezentau o destindere bine venită.

Cînd ajunseră, Gillian văzu că infirmeria era o clădire separată, cu două etaje, legată de clădirea principală printr-un

hol întunecos. O urmă pe Ruthie prin coridor, către un grup de două uşi cu gratii. Un gardian stătea într-o cameră de comandă dintr-o parte, supraveghind intrările şi ieşirile printr-un geam rezistent la gloanţe. Ruthie ridică permisul de vizitator ce atîrna de gîtul lui Gillian şi se auzi cum se deschide uşa.

În spitalul închisorii exista o libertate bizară. Parcă ai fi intrat într-un azil. Cei condamnaţi pentru crime grave erau legaţi cu cătuşele de pat, dar numai dacă făceau probleme. Iar în curte pînă şi asasinii se plimbau liberi. În secţia în care o conduse Ruthie pe Gillian, doi gardieni în uniformă stăteau în colţuri, pe scaune pliante, ridicîndu-se din cînd în cînd şi plimbîndu-se, aparent fără vreo ţintă. În salonul în care intrară, Ruthie trase o perdea. În spatele acesteia, în pat, stătea Erno Erdai.

În momentul acela se refăcea după a doua operaţie de extirpare a unui lob pulmonar. Citea o carte. Patul de spital fusese ridicat, ca să se poată sprijini. Purta un halat uzat de spital şi avea o perfuzie în braţul stîng. Erdai era slab şi palid, cu un nas lung, de tip slav. Cînd îşi ridică privirea, se uită îndelung la Gillian, apoi tuşi puternic. După ce-şi reveni, îşi întinse mîna.

– Vă las să vorbiţi, zise Ruthie.

Dar nu plecă. Aduse un scaun din plastic pentru Gillian, după care se duse în cealaltă parte a salonului şi se prefăcu că se uită în altă parte.

– L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, zise Erdai. Avea o urmă de accent străin, de parcă ar fi trăit într-o casă în care engleza era a doua limbă. La Academie. A fost instructorul meu. Ne preda tactici stradale. Se pricepea. Scotea untul din toţi.

Erno zîmbi. Avea un depresor pentru limbă într-un colţ al gurii şi-l mesteca periodic. Gillian auzise deseori despre tatăl ei, dar îi era greu să se împace cu om pe care-l văzuse de atîtea ori bătut de mama ei. Dorise cu disperare să riposteze. Era înalt de un metru şi nouăzeci de centimetri şi şi-ar fi doborît nevasta,

dacă i-ar fi tras o scatoalcă. Dar era speriat de May, ca și ceilalți. Gillian îl urîse din cauza asta.

– Presupun că nu vă mai amintiți că ne-am întîlnit la tribunal, îi zise Erdai.

Părea că-i important pentru el să-i fi rămas în amintire, dar Gillian nu considera că trebuia să fie amabilă, așa că-i răspunse:

– Regret, dar nu-mi aduc aminte.

– Eu vă țin minte. Arătați mult mai bine. Vă supărați dacă vă spun asta? Se pare că nu mai beți.

– Nu mă supăr.

– N-am vrut să vă simțiți stînjenită. Și eu am băut prea mult. Numai că eu nu-s ca dumneavoastră. M-am apucat din nou. Vă închipuiți cum e marfa de aici, făcută de deținuți. Are același gust ca propria-ți viață. Dar o beau și așa, cînd am ocazia.

Erno dădu din cap, apoi se uită la cartea care rămăsese deschisă în mîinile lui. O istorie a celui de-Al Doilea Război Mondial. Gillian îl întrebă dacă-i plăcea cartea.

– E bună. Am ceva de făcut. Citeați mult cînd ați fost în închisoare?

– Citeam. Nu atît de mult cît aș fi vrut. Uneori încerc să-mi amintesc ce am făcut acolo, dar nu prea îmi aduc aminte de nimic. Cred că am petrecut o grămadă de timp privind în gol.

Erau o mulțime de lucruri la care trebuise să renunțe. Să nu se mai gîndească la faptul că fusese judecător; un cetățean respectabil. Trebuise să uite cu desăvîrșire de justiție, la care în multe privințe se redusese viața ei. Ar putea spune acum că trecuse prin arestare, proces și primul an de închisoare avînd parcă în minte un fel de ecran cu zgomot de fond. Aparatul funcționa, dar nu recepționa nici un semnal. Uneori plîngea noaptea, de obicei trezită din somn de un vis, și trecea prin momente cumplite cînd își dădea seama că nu se afla acasă, în pat, așteptîndu-și procesele de a doua zi, ci acolo, în închisoare, fiind doar o deținută, un gunoi. Se prăbușise tot mai jos, de parcă ar fi căzut într-un puț ce ducea în centrul pămîntului. Ceea

ce simţise în acele momente, pe care ar fi fost bucuroasă să le uite pentru totdeauna, îi reveni în minte pentru o clipă. Se strădui să-şi păstreze calmul.

– Deci, vreţi să-mi ascultaţi povestea? o întrebă Erdai.

Gillian îi povesti despre Arthur. Ea venise doar pentru că avusese impresia că e ceva important pentru Erno, dar avocatul apărării era mai potrivit ca să asculte ce avea el de spus.

– De aceea a venit avocatul! se lămuri Erno. Crezusem că v-a însoţit ca să vă sfătuiască. Bine, n-are decît să se învîrtească pe-aici ca să potrivească apoi lucrurile după cum îi convine. Pentru că aşa fac ăştia, nu? Orice, doar să le apară numele în ziare.

– Fii sigur că n-a venit să facă cercetări despre dumneata. Dacă vă e teamă că...

– Nu mi-e teamă de nimic, o întrerupse bolnavul. Ce poate să-mi facă? Să mă condamne la moarte? o întrebă Erdai, uitîndu-se la picioarele sale, acoperite de cuvertură, de parcă ar fi fost emblema faptului că era muritor, iar el putea pricepe lucrul ăsta în cîteva clipe. Ştii, m-a preocupat faptul că Gandolph e aici. Nu-i vedem niciodată pe oamenii în galben[1], dar ştiam că se află peste drum. Îl aveam pe conştiinţă. M-am gîndit că o să ies de aici, aşa că de ce să-mi mai bat capul cu el? Dar acum lucrurile stau altfel. Individul a făcut puşcărie pentru tot ce zic ei că ar fi făcut, dar nu l-au prins.

Îşi folosi limba ca să mute tubul în altă parte a gurii şi zîmbi. Gillian, zăpăcită complet de discurs, se gîndi să-l întrebe ceva, dar renunţă.

– Nu gîndeam şi noi aşa pe vremuri? o întrebă Erno. Toţi indivizii ăştia au făcut ceva.

Femeia se îndoia că fusese atît de cinică. Nu-i crezuse pe mulţi dintre acuzaţi care susţineau că-s nevinovaţi, dar nu încheiase socotelile vîrîndu-i la puşcărie, pentru că – mai mult

---

[1] Oamenii în galben – aşa sînt numiţi condamnaţii la moarte, datorită culorii galbene a salopetei pe care o poartă pînă la executarea sentinţei (n. red.).

ca sigur – erau ei vinovați de ceva. Dar nu dorea să se certe cu Erdai. Individul dădea dovadă de asprime. Avea dreptate, așa se întîmplase întotdeauna, dar Gillian simțea că în supărarea lui se ascundea ceva. Ceva profund. Nu-și dădea seama dacă era vorba de ceva căruia trebuia să-i țină piept sau de ceva care pusese stăpînire deja pe el.

– Trebuie să recunosc că nu mi-am închipuit că o să vă văd la față. Voiam doar să aflu dacă există cineva care să aibă curajul să facă așa ceva – să se abată de la calea sa ca să facă dreptate. Nu mi-a plăcut să fiu singurul prost. Mi-am îmbunătățit mult părerea despre dumneavoastră, pentru că ați venit.

Femeia îi răspunse că nu mai avea ce pierde, în afară de ziua aceea.

– Oh, ba da, îi zise Erno. De îndată ce vor încerca să afle cu ce s-a greșit în cazul acesta, ziarele vor dezvălui totul. Și despre dumneavoastră. Știți că o vor face.

Gillian nu se gîndise la asta, nu încă, pentru că nu avusese nici o idee despre ce va spune Erdai. Dar, după ce o avertiză, simți cum îi îngheață sîngele în vine. Singurul refugiu pe care-l avea era să treacă nebăgată în seamă. Apoi, într-o secundă, teama dispăru. Va continua, chiar dacă va redeveni o *cause célèbre*. Se întorsese în Tri-Cities știind că, dacă nu va privi totul din nou, cu calm, nu se va împăca niciodată cu cele întîmplate. Nu se simțea încă pregătită să plece. Dar va fi, într-o zi. Plecarea rămînea o parte a planului său.

Erdai o privea, fără jenă.

– Credeți că ar trebui să discut cu avocatul ăla?

– E un tip drăguț. Cred că va fi corect.

Erno o întrebă cum se numea avocatul, sperînd să-l fi cunoscut. Își aminti că auzise de un Raven de la Biroul Procuraturii, dar nu avusese de-a face cu el.

– Dacă aveți informații care să demonstreze că Gandolph nu trebuie executat, atunci Arthur trebuie să le audă.

– Da, am informații, zîmbi Erno. N-a făcut nimic.

– Cine? Gandolph?

– E nevinovat, zise calm Erdai și o privi un timp. Nu credeți, nu-i așa?

Era o întrebare logică, iar Gillian nu pierdu vremea înainte să-i răspundă:

– Nu.

Cît fusese în închisoare, cel puțin jumătate dintre deținute susțineau că erau nevinovate. Cu trecerea timpului, ajunsese să le creadă pe cîteva. Se putea ca numărul nevinovaților să fie ceva mai mare într-o închisoare ca aceasta, în care deținuții fuseseră trimiși de o justiție ce acționase uneori conform unor principii generale. Însă fusese foarte atentă cu ani în urmă, atunci cînd Rommy Gandolph se aflase în sala ei de judecată. Pe vremea aceea heroina reprezenta încă o distracție, deci putuse să înțeleagă gravitatea unui caz capital. Deși se afla în prezența lui Erno, nu putea să accepte că se înșelase, că se înșelaseră cu toții – Molto, Muriel, detectivul Starczek, chiar și Ed Murkowski, avocatul apărării, care recunoscuse în particular că-l considera vinovat pe Gandolph.

– Nu, zise Erno, iar ochii lui, deschiși la culoare, se ațintiră asupra ei un timp. Nici eu n-aș crede.

Îl cuprinse un alt acces de tuse. Gillian îl privi zguduindu-se și așteptă pînă să-l întrebe ce-a vrut să spună. Dar cînd Erdai termină, respiră profund de cîteva ori, după care îi zise, hotărît:

– Bine, spuneți-i avocatului că o să mă întîlnesc cu el. Acum o să mă ducă jos, la niște analize. Aduceți-l aici peste vreo oră.

După aceea, Erno își luă cartea. Conversația se încheiase. Nu se osteni s-o privească atunci cînd ea își luă rămas-bun.

10

8 octombrie 1991
Mărturisirea

Cînd apăreau la televizor, criminalii erau, de obicei, genii ale răului, cu poftă de a ucide. Larry întîlnise de două ori în cariera sa așa ceva: un avocat și un director care puseseră la punct planuri diabolice ca să scape de nevastă, respectiv de partenerul de afaceri. Dar membrii bandelor, adică indivizii cu care avea de-a face Larry, se împărțeau în două grupe: cei de soi rău, care începeau prin a tortura pisici la vîrsta de șase ani, și cei care primiseră atîtea șuturi în fund, încît învățaseră să facă același lucru altora, adică tipi care apăsau pe trăgaci doar ca să dovedească faptul că măcar o dată nu erau dispuși să înghită rahatul oricui. Din categoria asta făcea parte Squirrel.

Stăteau la o masă pătrată din oțel, dintr-o celulă mică din Secția Șase, de parcă Gandolph ar fi fost un oaspete invitat la masă. Larry știa că nu-i bine să discute cu Squirrel fără martori, dar Woznicki și Lenahan fuseseră chemați la datorie, pentru că avusese loc o spargere. Larry își imagina că va lămuri repede lucrurile cu individul, dacă-l va pune în fața dovezilor.

– Ai văzut vreodată asta? îl întrebă Larry.

Medalionul se afla pe masa cenușie, între cei doi bărbați. Pe un fond cafeniu fusese gravat profilul unei femei cu guler de dantelă. Obiectul arăta foarte frumos, dar Squirrel fusese destul de deștept ca să nu se atingă de el. Răspunsul îi rămase în gît.

– Nu-mi amintesc, omule, zise el, în cele din urmă. E o chestie drăguță. Ar trebui să-mi amintesc, dacă l-aș fi văzut.

– Îți bați joc de mine, Squirrel?

– Nici vorbă, omule. Nu-mi bat joc de poliție.

– Ba îți bați joc de mine. Am medalionul de la polițistul care l-a luat de la tine. Spui că-i mincinos?

– N-am spus cuvîntul mincinos. Tu l-ai spus.

– Deci, polițistul minte?

– Nu știu nimic despre asta, zise Squirrel, trecîndu-și degetul de-a lungul unei inscripții săpată în masă de vreun tînăr neimpresionat de locul în care se afla. Mai degrabă hoți. Hoții mint. N-am dreptate?

– Sîntem la ora de filozofie? N-am văzut vreo tăbliță pe ușă. Te întreb din nou. E al tău?

– Nnnnu. N-ar trebui să am așa ceva.

Larry zîmbi. Individul era atît de prost, că începea să-ți placă.

– Știu că n-ar trebui să ai așa ceva. Dar îl aveai, nu-i așa?

În ochii lui Squirrel se citea nesiguranță. Puștiul era prea încordat.

– Știi, ar trebui să mă duc.

– Să te duci?

– Da, la băieți, zise Gandolph, zîmbind de parcă ar fi spus ceva deștept.

Îi lipseau cîțiva dinți din partea stîngă a gurii. Larry observă că Squirrel începuse să bată din picior.

– Stai aici și ține-mi puțin companie. Vreau să aflu mai multe despre medalionul ăsta.

– Poliția l-a furat de la mine.

– Nu-i adevărat. Eu sînt polițist. Ține, ți-l dau înapoi. Da? Ține-l!

Squirrel rezistă tentației de a-l lua.

– Cum de-a ajuns pe mîna ta?

– Mmmm... făcu Rommy, apoi se frecă îndelung la gură.

– Cred că ar fi mai bine să spui ceva. Medalionul ăsta te va băga în belele. E furat. Ai mai fost arestat pentru posesie de bunuri furate. Iar eu cred că tu ești cel care l-a furat.

– Nnnuuu, zise Squirrel.

– Cunoşti o femeie pe nume Luisa Remardi?

– Cine? întrebă individul, aplecîndu-se înainte, fără să reuşească să se prefacă prea bine; cînd auzise numele Luisei, ochii i se făcuseră cît nişte boabe de cafea.

– Ajută-mă, Squirrel! Medalionul ăsta este al Luisei. Dacă n-o cunoşti pe Luisa, de unde-l ai?

Figura lui Gandolph se crispă, de parcă ar fi analizat problema.

– L-am luat de la altă doamnă, zise el, în cele din urmă.

– Adevărat?

– Da, mi l-a dat să-l ţin, pentru că-mi era datoare pentru ceva.

– Pentru ce-ţi era datoare?

– Pentru un serviciu pe care i l-am făcut. Nici nu-mi amintesc prea limpede.

– Şi care-i numele doamnei?

– Omule, ştiam că o să mă întrebi. Cum naiba o cheamă?

– Exact. Numele ei este „Cum-naiba-o-cheamă", zîmbi Larry, dar asta nu însemna nimic pentru Squirrel, nu se prindea de poantă. Ce zici, Squirrel? O să dau un telefon, o să mergem la sediul central al poliţiei, iar acolo o să dai proba cu detectorul de minciuni şi o să-i povesteşti ofiţerului despre doamna Cum-o-cheamă. Crezi că o să treci testul? Eu nu cred. Dar hai să aflăm. Bine?

– Nu ştiu nimic despre cutia pentru minciuni, zise Squirrel, apoi se strîmbă, sperînd să fie amuzant. Omule, lasă-mă să ies. O să explodez dacă mai aştept!

– Ştii că medalionul a fost furat?

– Hai, omule! Lasă-mă să mă duc! Sînt gata să mă cac în pantaloni!

Larry îl prinse de încheietura mîinii şi-l privi drept în ochi.

– Dacă te caci în pantaloni, te fac să-ţi mănînci rahatul! zise Larry, apoi aşteptă o secundă, ca Gandolph să aibă timp

să-l înțeleagă. Hai, spune-mi, Squirrel! L-ai întîlnit vreodată pe Gus Leonidis? Pe Gus cel Bun? Îl cunoști?

Gandolph privea în jur, cu ochi plini de groază.

– Nu cred că-mi amintesc numele ăsta. Leo și mai cum?

Larry menționă numele lui Paul Judson. Squirrel negă că l-ar fi cunoscut.

– Ținînd seama de ce-am auzit, sînt sigur că, dacă o să-ți dau jos pantalonii, o să găsesc urmele pe care le-a lăsat gheata lui Gus pe fundul tău. Pentru că ți-a tras foarte des șuturi!

Squirrel nu se putu abține să nu rîdă.

– Asta-i bună!

Dar amuzamentul îi trecu repede și începu din nou să privească în jur.

– Omule, dacă mai rîd o dată, o să-ți trîntesc un rahat pe podea!

– Acum știi cine-i Gus cel Bun?

– Da, bine, știu.

– Iar medalionul ăsta a fost furat de la o doamnă, în restaurantul lui Gus.

Dură mult pînă cînd Squirrel înțelese.

– Ce zici de asta? întrebă Squirrel. L-am furat în restaurantul lui Gus. Ce zici de asta?

Larry îl strînse de încheietură, de data asta mai tare.

– Ți-am spus să nu-ți bați joc de mine! Squirrel întoarse capul și dădu nebunește din picior. Squirrel, de unde ai medalionul?

– De la o doamnă.

Larry își desprinse cătușele de la brîu și prinse o brățară în jurul încheieturii lui Squirrel, pe care o ținea încă în mîna sa.

– Omule, nu mă băga la pușcărie! Omule, tipii din închisoare sînt răi cu mine! Chiar sînt! Eu sînt neutron, omule. Sînt răi cu mine. Voia să spună că-i neutru, că nu face parte din nici o bandă și, drept urmare, prada tuturor. Hai, omule! Măcar lasă-mă la toaletă mai întîi! Bine?

Larry prinse cealaltă brățară a cătușelor într-o încuietoare din spatele lui Gandolph.

– Mă duc la șef, zise Larry.

Întîrzie destul și se întoarse peste douăzeci de minute. Squirrel se chircea, legănîndu-se pe scaun.

– Al cui e medalionul?

– Al cui zici tu, omule!

– Și cum a ajuns la tine bijuteria unei moarte?

– Lasă-mă să mă duc, omule! Te rog să mă lași!

– L-ai omorît pe Gus.

Squirrel începu să geamă și să se vaite, așa cum făcuse și în mașină, pretinzînd că-i gata să izbucnească în lacrimi.

– Bine, l-am omorît. Lasă-mă să mă duc. Încep să fac pe mine, omule!

– Și pe mai cine?

– Ce?

– Pe cine ai mai omorît?

– N-am omorît pe nimeni. Hai, omule!

Larry îl lăsă iar singur o oră. Cînd se întoarse, în cameră putea groaznic.

– Doamne, Dumnezeule! Iisuse! exclamă Larry și deschise o fereastră. În ultimele zile, vremea se schimbase, iar iarna începuse să-și facă simțită prezența ceva mai mult. Aerul era rece, uscat, erau vreo șase-șapte grade Celsius. Squirrel începuse să plîngă de îndată ce-l văzuse pe Larry în ușă.

Polițistul se întoarse cu un sac pentru gunoi și cu un ziar. Îl puse pe Gandolph – care nu purta lenjerie de corp – să-și scoată pantalonii și să-i arunce în sac.

– Nu-mi aduci un avocat, ceva?

– O să primești tot ce vrei, Squirrel. Dar pentru ce-ți trebuie avocat? Ce vrei să facă?

– Să ți-o tragă, omule! M-ai făcut să mă cac în pantaloni. Asta nu-i bine. Nici nu-i legal!

– Şi ce-ţi închipui, că orice nenorocit poate să facă pe el şi dup-aia să spună că poliţiştii sînt răi? Nu cred că ţine!

– Omule, n-a fost aşa! răcni Squirrel şi mai tare.

Larry văzu o pată de fecale pe unul din pantofii individului şi-i spuse să arunce pantoful în sac. Squirrel începu să scîncească.

– Eşti rău, omule! Eşti cel mai rău poliţist pe care l-am întîlnit! Cum o să merg fără pantofi? Sînt singurii pe care-i am!

Larry îi spuse că s-ar putea să treacă un timp pînă cînd o să-i dea voie să plece. Apoi puse ziarul pe scaunul lui Gandolph şi-i spuse individului – acum gol de la brîu în jos – să se aşeze pe scaun. Squirrel bombănea de unul singur şi părea prea preocupat ca să-l audă. Larry izbi cu palma în masă, ca să-l facă să tacă.

– Squirrel, ce s-a întîmplat cu Gus? Cu Gus cel Bun? Ce s-a întîmplat cu el?

– Nu ştiu, omule.

Individul mînţea ca un copil, privind în jos, ca să-şi ascundă faţa.

– Nu ştii? E mort, Squirrel!

– A, da! Cred că am auzit asta.

– Pun pariu că ţi s-a rupt sufletul! Pentru un om care te-a şutuit cum a făcut-o el!

Cu toate că era prost, Squirrel îşi dădu seama unde voia să-l aducă. Îşi şterse nasul cu degetele, apoi zise:

– Nu, omule. Pe mine mă şutuiesc tot felul de oameni. Şi poliţia mă şutuieşte.

– Eu nu ţi-am tras nici un şut, Squirrel. Pînă acum.

– Omule, de ce-mi faci aşa ceva? Mă faci să mă cac în pantaloni şi dup-aia mă pui să stau aici ca un bebeluş! Mă pui să stau dezbrăcat!

– Ascultă, Squirrel! Ai colindat oraşul cu o bijuterie care aparţinea unei femei ucise. Care a fost omorîtă în acelaşi timp cu bărbatul care te lua la bătaie de fiecare dată cînd îţi vedea

figura jegoasă. Iar tu îmi spui că-i doar o coincidență caraghioasă? Asta îmi spui?

– Omule, aici e frig. Nu mai am haine pe mine. Uită-te la mine. Mi s-a făcut pielea de găină.

Larry lovi din nou cu palma în masă.

– Tu i-ai omorît, Squirrel! Tu l-ai împușcat pe Gus. L-ai împușcat pe el, ai împușcat-o pe Luisa și l-ai împușcat pe Paul. Ai jefuit casa de marcat. De-abia așteptai să-ți vîri mîinile în ea! Asta s-a întîmplat. Apoi i-ai tîrît pe sărmanii oameni în frigider și ai sodomizat-o pe Luisa Remardi. Asta s-a întîmplat.

Squirrel dădu din cap a negație. Larry considerà cà venise timpul sà încerce altceva.

– Am găsit amprentele tale, Squirrel. La locul crimei. Știai? Le-am găsit pe casă!

Gandolph amuți. Dacă n-ar fi scotocit înăuntru sau dacă n-ar fi fost prin apropierea casei de marcaj, ar fi știut că Larry mințea. Dar Squirrel nu avea de gînd să cedeze prea ușor.

– N-am spus că n-am fost niciodată acolo. Am fost. O mulțime de oameni pot să-ți spună asta. Îmi plăcea să glumesc cu Gus.

– Să glumești? Așa numești tu uciderea lui?

– Omule, că am fost acolo, că am zis salut și altele, nu-i totuna cu uciderea.

– Continuă sà negi, Squirrel! Avem suficient timp. N-am nimic mai bun de făcut decît sà te ascult mințind.

Larry închise caloriferul, înainte sà părăsească încăperea. Se întoarse după patruzeci de minute împreună cu Wilma Amos, partenera sa din echipà, care sosise în cele din urmà. Squirrel era ghemuit lîngà încuietoare, sperînd, poate, s-o deschidà – sau, poate, ca sà reziste frigului. Cînd îi văzu, începu sà strige:

– Sà nu aduci o doamnà aici, cà n-am pantaloni pe mine!

Larry i-o prezentă pe Wilma, care-şi îndreptă statura solidă şi aruncă o privire de evaluare către Gandolph. Squirrel se întorsese cu spatele şi se acoperea cu mîna liberă.

– Squirrel, te întreb în prezenţa detectivului Amos: vrei să mănînci? Vrei să bei ceva rece?

Gandolph spuse că poliţia era grozavă, fără nici o îndoială.

– Cred că asta înseamnă „nu", îi zise Larry Wilmei.

Se înţeleseseră dinainte ca Wilma să plece din cameră, dar să rămînă lîngă uşă şi să noteze totul.

– Omule, vreau nişte pantaloni. Asta vreau. O să mor de frig.

– Dar ai pantaloni. Poţi să ţi-i pui cînd vrei.

Squirrel începu din nou să plîngă. Cu lacrimi. Fusese înfrînt.

– Omule, ce-am făcut de-mi faci asta?

– Ai omorît trei oameni. I-ai împuşcat pe Gus, pe Luisa şi pe Paul. I-ai jefuit. Şi ai violat-o pe doamna aceea în poponeţ.

– De ce tot spui chestia asta, omule?

– Pentru că ăsta-i adevărul.

– Chiar aşa? întrebă Squirrel.

Larry dădu din cap.

– Dacă am făcut aşa ceva, am omorît trei oameni şi alte chestii, cum de nu-mi amintesc nimic?

– O să te ajut eu să-ţi aminteşti, Squirrel. Vreau să te gîndeşti bine.

Întotdeauna spuneau că nu-şi amintesc nimic. Ca un soţ beţiv care se întoarce acasă. Larry spusese de multe ori că nu-şi amintea nimic. Şi nu-şi amintea. Dacă nu voia să-şi amintească. Dar, dacă discutai cu infractorii, mai devreme sau mai tîrziu îşi aminteau. Întotdeauna exista ceva care ieşea la iveală, amănunte pe care poliţiştii nu le înţeleseseră pînă atunci.

– Cînd s-au întîmplat toate astea? întrebă apatic Gandolph.

– În week-end-ul de 4 Iulie.

– 4 Iulie, repetă Squirrel. Am impresia că n-am fost pe aici de 4 Iulie.

– Cum adică n-ai fost pe aici? Ce, ai fost în croazieră?

Squirrel își șterse nasul cu dosul palmei. Larry îl prinse din nou de încheietura mîinii.

– Rommy, uită-te la mine! Uită-te la mine!

Gandolph îl privi cu ochii lui căprui, încețoșați. Cuprins de teamă, copleșit. Iar Larry simți un fel de fior – individul nu mai rezista. Îl avea la degetul mic pe Squirrel. Îl controla.

– Ai omorît trei oameni. Știu că ai omorît trei oameni. Acum spune-mi tu. Spune-mi dacă greșesc. Eu zic că tu ai făcut toate alea. Spun că i-ai omorît și te-ai distrat cu doamna.

– N-am făcut nimic vreunei doamne.

– Dacă n-ai făcut-o tu, atunci cine a făcut-o? Mai era cineva cu tine?

– Nnnuuu, răspunse Rommy, apoi păru că se stăpînește. Omule, nu-mi amintesc nimic. Atunci cum să-mi amintesc dacă a fost cineva cu mine? Tot ce pot să-ți spun e că n-aș face așa ceva unei doamne, indiferent cît de mult aș urî-o.

Larry își scărpină urechea, cu un gest de-o normalitate studiată. Dar auzise ceva nou.

– O urai pe Luisa? îl întrebă el.

– Omule, știi, să urăști... „Să nu urăști pe nimeni." N-a spus așa Iisus?

– Mda, zise Larry, lovindu-și ușor urechea. Atunci, ce aveai cu Luisa?

Squirrel dădu din mîini și spuse:

– Era doar una dintre tîrfele alea afurisite. Știi? Îți promit un lucru și fac altul. Știi cum se întîmplă.

– Sigur, zise Larry. Am uitat. Cum ai cunoscut-o?

Gandolph păru, pentru prima oară, să fie înzestrat cu memorie.

– Știi, e doar o păpușică pe care am cunoscut-o la aeroport.

„Aeroportul, își zise Larry. Grozav detectiv mai sînt!" Probabil că-l pocnise cineva cu o cărămidă în cap! Deci,

Squirrel o cunoştea pe Luisa de pe aeroport. Lucrurile începeau să se închege.

– A fost ceva între voi?

– Nu, rîse Rommy cu gura pînă la urechi, ruşinat, dar şi flatat de ideea lui Larry. N-a fost nimic de felul ăsta. Nu acostez asemenea doamne.

– Atunci de ce ai zis că-i o tîrfă afurisită? Te-ai culcat cu ea? N-a făcut-o bine?

– Omule, ce idei ciudate poţi să ai?

– Oare? Nu cred. Să-ţi spun eu ce-i ciudat, Squirrel. Ai spus că nu i-ai cunoscut pe nici unul dintre cei trei. Dar îi cunoşteai. Îl cunoşteai pe Gus. O cunoşteai pe Luisa.

– Nici vorbă, omule! N-am spus aşa ceva. Am spus doar că n-am omorît pe nici unul dintre ei.

– Aşa cum nici nu-i cunoşteai.

Dacă minţeai într-o privinţă, atunci minţeai în toate, conform logicii justiţiei. Squirrel înţelese, judecînd după faptul că încremeni subit.

– Uite ce-i, Rommy. Sincer vorbind, eu încerc să te ajut. Vreau să înţeleg cum vezi tu lucrurile. Adică ai trecut prin faţa ferestrei restaurantului lui Gus şi ai văzut-o pe muierea care-şi bătea joc de tine. Ai intrat. Te-ai certat cu ea. Iar Gus a încercat să te dea afară. Îmi dau seama că lucrurile au scăpat de sub control. Vreau să spun că nu pari a fi un ucigaş. Nu eşti ucigaş, nu-i aşa?

În cele din urmă, aşa ajungi să-i faci să coopereze, spunîndu-le că-i înţelegi, dînd din cap cînd zic că n-au avut de ales...

– N-am crezut niciodată că sînt, răspunse Gandolph.

– Atunci cum s-a întîmplat?

Squirrel nu răspunse.

– Rommy, ce droguri foloseşti? Marijuana?

– Omule, ştii, nu folosesc mai nimic. Uneori miros vopsea. Doar că ultima oară cînd am fost în Manteko, doctorul de acolo

a zis că nu-i bine pentru mine, a zis că n-am destule celule ca să le irosesc.

– Dar te droghezi din cînd în cînd, nu-i așa?

Squirrel fu de acord.

– Crezi că te-ai drogat pe 4 Iulie? Oamenii nu-și amintesc prea mult și-i face să fie cu capsa pusă. O grămadă de tipi cumsecade fac lucruri nasoale, dacă iau PCP[1].

– Mda, zise Squirrel, căruia îi plăcea partea aceea.

– Hai, Squirrel. Spune-mi toată povestea.

Gandolph îndrăzni – pentru o clipă – să se uite la el.

– Să nu mai aduci doamne aici.

– Nu, făgădui Larry.

– Nu vrei să închizi afurisita aia de fereastră?

– Mai întîi să discutăm, replică Larry.

După cincisprezece minute, închise fereastra. Între timp, Wilma apăruse cu o pătură militară. Squirrel se ascunsese în faldurile ei, iar Wilma se așezase într-un colț, mîzgălind notițe prin care Gandolph confirma faptele de bază: o văzuse pe Luisa prin fereastră, în timp ce trecea pe lîngă Paradise. Gîndindu-se mai bine, recunoscu că luase puțin PCP.

– Bine, deci ai trecut pe acolo pe la unu dimineața. Ce s-a întîmplat după aceea? întrebă Larry.

– Omule, nu pot să-mi amintesc nimic. Pentru că eram drogat.

– Hai, Squirrel! Ce s-a întîmplat?

– Omule! Bătrînul Gus cel Bun mi-a spus, ca de obicei, să ies afară.

– Și ai ieșit?

– Dacă i-am împușcat pe toți, cum am putut să fac asta?

– De unde ai luat arma?

---

[1] Fenciclidină (n.tr.).

Rommy clătină din cap, pus cu adevărat în încurcătură de întrebare.

– Omule, n-am avut niciodată armă. Cred că aş fi în stare să mă nimeresc pe mine, nu pe altcineva.

Probabil că avea dreptate.

– Da, dar ai avut un pistol în noaptea aia, nu-i aşa?

Gandolph se uită la emailul cenuşiu de pe piciorul de oţel al mesei.

– Se pare că Gus avea un pistol.

Larry se uită la Wilma. Nu spusese nimeni asta. Dar se potrivea. În cartierul lui Gus, nu aşteptai să te salveze cavaleria.

– Mda, zise Rommy. Gus avea un pistol. M-a ameninţat cu el odată, cînd m-a aruncat afară. Omule, era iarnă, ningea şi era gheaţă, tremuram şi el mi-a zis să ies afară!

– Deci, ştiai unde ţine arma?

– Sub casa de marcaj. Sub ţigări şi batoane Hershey, în chestia aia de sticlă.

– De acolo l-ai luat?

Squirrel se uită în jur, apoi zise:

– Omule, nu poţi să porneşti căldura?

Larry se duse lîngă calorifer şi întrebă:

– De acolo ai luat arma?

Squirrel dădu din cap, iar Larry deschise valva şi termină cu Squirrel. „Chestie tipică pentru o forţă de intervenţie, îşi zise Larry. Nimeni nu-i întrebase pe membrii familiei dacă Gus avea o armă, pentru că fiecare detectiv îşi imaginase că întrebase altcineva."

Îl lăsă pe Squirrel cu Wilma şi se duse să-i telefoneze lui John, fiul lui Gus. John confirmă, cu oarecare prudenţă, că tatăl său ţinea un revolver în spatele tejghelei. Nu-şi amintea mai mult, doar că Athena insistase să ţină o armă. Îl lăsă pe Larry să aştepte şi, după cîteva minute, găsi chitanţa în dosarele tatălui său. Gus cumpărase cu patru ani în urmă un

Smith & Wesson Chief's Special, de calibrul 38, un revolver cu cinci focuri – exact arma crimei pe care o identificaseră cei de la Balistică, după urmele de canelură de pe gloanțele descoperite la locul crimei. Tehnicienii nu găsiseră nici un tub gol de cartuș, în ciuda eforturilor lor. La un revolver, tuburile goale rămîneau în butoiaș.

„Întotdeauna știe, își zise Larry. Ucigașul știe întotdeauna ceva care ar fi trebuit să le sară în ochi, dar care le-a scăpat tuturor." Îi spuse Wilmei să-l sune pe Greer și-i telefonă el însuși lui Muriel.

11

22 mai 2001

Amabilitate

Gîndul că va petrece cîteva ore singur cu Gillian îl făcuse pe Arthur să se trezească în ziua aceea la patru dimineața. Pe drum, momentele în care nu-și găsise cuvintele alternaseră cu cele în care pălăvrăgise aiurea. Iar acum, inima începu să-i bată mai iute cînd o văzu între ușile din gratii din fundul postului de gardă. Dar agitația nu-i fusese provocată de una din stările lui de visare, ci de consecințele pe care le-ar putea avea discuția pentru clientul său. Se grăbi către ușă, înainte ca aceasta să fie deschisă pentru a o lăsa pe Gillian să intre.

– O să discute cu tine, îi zise judecătoarea.

– Grozav!

Arthur să întoarse în grabă la servieta sa și strînse paginile unei ciorne de moțiune, pentru un alt caz, pe care o revăzuse. Cînd se întoarse, o văzu zîmbind, din cauza grabei lui.

– Încă nu, Arthur. Doar peste vreo oră. Apoi Gillian îi explică în ce stare se afla Erdai.

Oarecum întristat, Arthur se duse la ghișeu, să facă aranjamentele necesare. Cînd sunase la biroul directorului închisorii, se așteptase să aibă probleme pentru că Gillian fusese deținută, adică făcea parte dintr-o categorie de persoane care nu erau de obicei primite cu căldură printre vizitatorii pușcăriașilor. Nu se întîmplase asta și toate problemele fuseseră legate doar de el, pentru că Erdai nu-i cunoștea numele. Erno nu spusese nimic conducerii închisorii în legătură cu motivul vizitei lui Gillian – se părea că se crezuse că avea legătură cu averea sa – dar, în cele

din urmă, Arthur primi aprobarea de a o acompania pe Gillian, presupunîndu-se că era avocatul femeii, lucru pe care el nu-l negă. Ca rezultat al acestei confuzii, locotenentul de la ghişeu îl informă pe Arthur că, dacă dorea să-l vadă pe Erdai, trebuia să fie însoţit de Gillian. Femeia se încruntă, cînd auzi explicaţia lui Arthur. Probabil că-şi închipuise că intrase pentru ultima oară într-o puşcărie.

– Pot măcar să te invit la masă? o întrebă Arthur, căruia i se făcuse foame.

Gillian acceptă fără prea mult entuziasm şi-şi aprinse o ţigară în clipa în care ieşiră din clădire.

– Erdai ţi-a spus despre ce e vorba? o întrebă Arthur.

– Clientul tău e nevinovat.

– *Ne*vinovat? exclamă Arthur, oprindu-se din mers şi rămînînd cu gura căscată. Ţi-a explicat de ce?

Gillian clătină din cap, în timp ce expira fumul în bătaia vîntului.

– Crede că tipul tău va fi eliberat, pentru că a stat destul în puşcărie. Presupun că-ţi va spune că oamenii aceia au fost ucişi de altcineva. Dar nu mi-a spus de cine. Nici dacă ştie acest lucru.

– Şi l-ai crezut?

– M-a întrebat acelaşi lucru, Arthur, şi i-am răspuns că nu-l cred. Nu pentru că mi-ar fi făcut o impresie proastă. Este, cu certitudine, un individ deştept. O să-ţi dai singur seama. Dar poate că am prea multe prejudecăţi.

Revenindu-şi, Arthur îi puse mai multe întrebări, chiar şi după ce se lămurise că Gillian nu-i putea răspunde. În cele din urmă se potoli şi merseră în tăcere spre maşină. *Nevinovat*. Nu ştia ce se aşteptase să audă de la Erdai. După ce citise de vreo zece ori scrisoarea acestuia către Gillian, Arthur presupusese că acest Erdai, care lucrase la aeroportul DuSable – aflat aproape de Paradise –, fusese martor la crimă sau vorbise cu cineva care asistase la asasinat şi avea informaţii noi. Dar refuzase să o asculte pe Pamela, atunci cînd aceasta încercase să-l convingă

că Rommy nu era vinovat. Nevinovat! Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Ca să se liniștească, se concentră asupra locului în care se afla. Se găsea la Rudyard, unde erau trimiși oameni care nu știau cum să se poarte. Aici ajungeau bandiți, mincinoși și alți indivizi fără de lege. În ciuda speranțelor, Arthur încercă să fie rațional și-și spuse că pînă la sfîrșitul zilei va împărtăși părerea lui Gillian privind adevărul spuselor lui Erdai.

Căutară un restaurant, dar nu găsiră mare lucru în orășelul acela. Majoritatea vizitatorilor deținuților erau săraci, permițîndu-și mai degrabă să mănînce din pachet, decît să frecventeze localurile de pe marginea șoselei. Restaurantul în care intrară era întunecos și foarte mare, un local de familie, cu mese acoperite cu mușama ce imita lemnul. După cum arăta, Arthur presupuse că fusese cîndva popicărie.

Gillian comandă o salată. Arthur alese specialitatea casei, adică *meat loaf*[1].

– Probabil că mîncarea n-o să fie foarte bună, zise Arthur, după ce chelnerița plecă. Într-un loc ca ăsta, cred că a fost încălzită și reîncălzită. O să am senzația că mestec o ghiulea de tun.

Cînd îi sosi mîncarea, Arthur luă cuțitul – așa cum făcea de obicei – și separă tot ce avea în farfurie. Despărți mazărea de cartofi și roti lama, astfel încît sosul cafeniu să înconjoare bine carnea. Gillian, care-și aprinsese a doua țigară o dată cu aducerea mîncării, se uita cu interes la el.

– Obișnuința, îi spuse bărbatul.

– Așa am crezut și eu. Cum e mîncarea? Așa cum te-ai temut că va fi?

Arthur mestecă un moment, apoi răspunse:

– Mai rău!

– Poți să-mi spui de ce ai comandat felul ăsta?

---

[1] Un fel de mîncare preparat din carne și asezonat cu legume (n.red.).

– Tata ne punea întotdeauna să comandăm specialitatea casei. Considera că-i cea mai bună afacere. Se supăra dacă alegeam altceva. M-ai întrebat de mama, cînd am discutat ultima oară. Cred că a plecat din cauza chestiilor de felul ăsta, să comanzi neapărat specialitatea casei. Mestecă din greu carnea, de parcă ar fi rumegat, apoi încheie: Acum o înţeleg.

Gillian zîmbi. Bărbatul intenţionase să o amuze, dar atinsese unul dintre punctele sensibile de care părea că nu se mai vindecă, fiind copilul unor oameni atît de nepotriviţi: faptul că înţelegea punctele de vedere ale ambilor părinţi. Împărtăşise amărăciunea tatălui cînd fuseseră părăsiţi de mamă, dar înţelesese umilinţa ei de a fi ţinută în loc de o persoană care-şi transmitea nervozitatea tuturor. Mama nu era la fel de generoasă cu Arthur. Considera că acesta semăna prea mult cu tatăl lui, că-i lipsit de spontaneitate şi de spiritul aventurii. Dar, amintindu-şi că mama sa era o excentrică, reuşise – e adevărat, după mari eforturi – să-i ignore opiniile, pe care nu şi le exprima oricînd. Dar acum, cînd se apropia de patruzeci de ani, se pomenea preocupat deseori de exemplul ei. Cineva se eliberase de restricţiile tradiţionale şi dusese viaţa pe care o dorise. Ce dorea el? Misterul acestei întrebări era suficient de mare ca să-l copleşească uneori.

– Cînd ne-am întîlnit la Duke's, ai lăsat impresia că ţineai foarte mult la tatăl tău.

Gillian adăugase ultimele cuvinte cu multă grijă.

– Ţineam la el? În viaţa mea, tata a fost precum gravitaţia. Fără el, lumea s-ar fi prăbuşit.

La vremea aceea, tatăl său fusese subiectul preferat al lui Arthur. Discuţiile despre el îl făceau să simtă că-i păstrează vie amintirea. Înţelegea ce făcea şi cît de trecător era lucrul acela, dar nu se putea abţine. De aceea avusese probleme, la prima întîlnire cu Gillian. Iar acum – evident, ca să o ierte – femeia stătea pe canapeaua din piele a separeului, cu o ţigară între două degete îngrijite, acordîndu-i întreaga ei atenţie.

Harvey Raven își petrecuse întreaga viață activă ca muncitor necalificat în cimitirul de mașini al unei rude, recuperînd piese de automobil. Oricum, ăsta fusese un element esențial care-l făcuse pe speriatul și îngrijoratul domn Raven să creadă că, dacă numai cîteva lucruri ar fi fost altfel, viața sa ar fi fost dacă nu bună, atunci măcar liniștită. Dacă ar fi urmat colegiul. Dacă ar fi fost proprietarul cimitirului de mașini, nu un simplu muncitor. Dacă ar fi avut bani. Dacă, dacă – acesta fusese sloganul vieții sale. Și cine putea să spună că se înșela? În tot timpul pe care-l petrecuse Arthur în firma de avocatură, printre oameni înstăriți, educați și bine situați, știuse că aceștia nu aveau nici o idee despre cei ca el. Nu înțelegeau nevoia disperată de bani sau de siguranța care se putea cumpăra cu aceștia. Nu înțelegeau cum e să fii la mila întregii lumi. Arthur se simțea încă înduioșat cînd își amintea de înfățișarea încîntată a tatălui său cînd aflase că a absolvit Facultatea de Drept sau cînd aflase, cu șapte ani în urmă, că Arthur părăsise Biroul Procuraturii, pentru a se alătura unei firme de avocați, pentru uluitorul salariu de o sută de mii de dolari pe an.

– Lumea nu pune prea mult preț pe viața oamenilor de rînd, îi spuse Arthur lui Gillian. Pe cea a indivizilor obișnuiți. Dar, pe măsură ce îmbătrînea și îmbătrîneam și eu, vedeam tot mai mult cît de viteaz a fost tatăl meu. Pur și simplu e un miracol că un om sperios de felul lui a reușit să se preocupe de alții și să aibă grijă de ei.

Arthur ajunsese în acel punct în care simțea că i se pune un nod în gît și că e gata să izbucnească în lacrimi și părea, ca întotdeauna, stors de vlagă la sfîrșitul acestei preamăriri.

– Și cînd a murit, tatăl meu a dat dovadă de curaj. Avea cancer la ficat. L-a ros pe dinăuntru. S-a dus la doctor și a aflat prognoza cea groaznică: mai avea de trăit șase luni, cea mai mare parte a acestui timp urmînd să sufere dureri teribile. A tratat lucrurile în mod filozofic. Pînă la capăt. Îmi venea să-l apuc de hainele de spital și să-i spun: „Iisuse! Toată viața ai

fost speriat de orice, ţi-ai făcut griji pentru lucruri care n-ar fi trebuit să te îngrijoreze niciodată, de-au ajuns să te înnebunească, iar acum ce faci?" Era calm şi accepta totul cu seninătate. Ca urmare, ne-am simţit foarte bine. Cînd avea momente bune, rîdeam. S-a dovedit că am fi putut avea o viaţă minunată împreună. Mă iubea. Îl iubeam. Se preocupa de noi, lucru pe care nu l-ar fi făcut oricine. Am făcut ce a dorit să fac. Ştia că o să am grijă de Susan. Vreau să spun că a existat recunoştinţă din partea amîndurora.

Arthur pierdu bătălia, în acel moment. Îşi întoarse faţa, să nu-l vadă Gillian, dar lacrimile îi ţîşniră din ochi. Scotoci după batistă. Cînd îşi reveni, văzu că Gillian stătea ţeapănă, probabil din cauza situaţiei penibile care se crease.

– Oh, Doamne! exclamă el. M-am făcut de rîs. Plîng tot timpul, de cînd a murit tata. Plîng în timpul emisiunilor de la televizor, plîng cînd urmăresc ştirile. Încerc să înţeleg dacă există vreo logică. Avem o mare nevoie de a-i iubi pe alţii, iar acest lucru ne face viaţa de nesuportat cînd îi pierdem. Ţi se pare logic?

– Nu, răspunse Gillian, cu o şoaptă răguşită. Se înroşise. Pistruii de pe gît îi ieşiseră în evidenţă. Ţinea ochii închişi. Se vedea bine linia machiajului şi norul de vopsea de pe pleoape. Nu, spuse ea din nou, apoi adăugă, după o scurtă pauză: Ai un efect ciudat asupra mea, Arthur.

– Unul bun?

– N-aş zice.

– Mda, mormăi el, resemnat.

– Nu, nu! Nu-i din cauza ta! Eu sînt de vină. Gillian se lupta cu ceva, privindu-şi mîinile lungi. Era încă roşie la faţă. Eu n-am avut niciodată parte de gratitudinea şi de admiraţia de care vorbeşti. Niciodată. Încercă să zîmbească, dar nu avu şi curajul de a-l privi. După un timp, îl întrebă dacă puteau să plece.

În timp ce se întorceau spre închisoare, Arthur nu scoase un cuvînt. După ce petrecuse cîteva ore împreună cu ea, începuse

să înțeleagă oarecum situația complicată în care se afla Gillian Sullivan. Dumnezeule, ar fi trebuit să se vadă, dat fiind modul în care-și distrusese viața! Dar comportarea ei părea – chiar și acum – atît de senină și de stăpînită, încît fusese surprins să descopere un element neprevizibil în personalitatea ei. Reacțiile ei erau cînd amabile, cînd dure. Fiind obișnuit să se străduiască să placă femeilor, se simțea acum ca o minge de ping-pong. Oricum, Gillian părea să-l placă mai mult decît sperase. În ciuda faptului că își propusese să fie precaut, găsi că descoperirea aceea îl emoționa.

Cînd ajunseră la închisoare, Gillian părea încă stînjenită. De data asta o deranja ideea de a se întoarce în clădire. Stînd pe scaunul mașinii, aplecată puțin în față, privi întinderea imensă a pușcăriei și clătină din cap. Arthur își ceru scuze că o obliga să treacă de două ori prin chinurile acelea.

– Nu-i vina ta, Arthur. Atunci cînd am venit aici știam ce fac. Dar mi-e greu să înfrunt amintirile.

– Ți-ai dorit să fi trecut pentru ultima dată prin ceva atît de neplăcut?

Gillian, care scotocea prin poșetă după o ultimă țigară, se gîndi puțin înainte să-i răspundă.

– Oamenii își imaginează cîte ceva despre închisoare. Fiecare își închipuie că anumite lucruri vor fi groaznice.

– Ce fel de lucruri? Sex?

– Și sexul. Da. Asta e imaginea standard. Teama de a trăi fără sex. Teama de a fi acostat de homosexuali. Cînd am fost în închisoare, cea mai mare parte a activităților lesbiene se petreceau printre gardiene. Ăsta-i adevărul. Sexul sfîrșește prin a fi încă un lucru la care n-ai acces. Asta-i principala formă de pedeapsă: separarea. De oameni. De obiceiuri. De mîncare. De viața pe care o știai. Și asta se presupune că-i închisoarea. Sigur, în toată chestia asta există o ironie a sorții. După ce s-a spus și s-a făcut totul, după toată teama de orori întîmplătoare, adevărata pedeapsă este exact ce se intenționa să fie. E ca și cum ai fi

suferit o amputare. Încetezi să aştepţi. Abandonezi, pur şi simplu. Aşa am făcut eu. Dorinţa este înlocuită de plictiseală. Aici te plictiseşti de moarte. Îţi imaginezi că poţi să găseşti ceva care să te intereseze, pentru că eşti deştept. Dar, pentru că toată lumea aşteaptă să treacă timpul, nimic nu mai pare a avea importanţă. Ştii că ai fost condamnat să simţi greutatea trecerii timpului şi simţi acest lucru. Am trăit momente în care puteam, literalmente, să aud ticăind ceasul pe care-l purtam la mînă. Auzeam fiecare secundă pe care o pierdeam.

Văzînd cu ce figură plină de suferinţă se uita Gillian la închisoare, Arthur începu din nou să plîngă, în ciuda voinţei sale. De data asta plîngea în tăcere, lacrimile curgîndu-i pe ambii obraji. Se şterse cu dosul palmei şi-şi ceru scuze încă o dată, deşi Gillian păru neimpresionată de faptul că-şi pierduse stăpînirea de sine.

– O dată ce-am început...

– Nu-i nimic. Ai fost foarte amabil, Arthur, zise Gillian, părînd şocată de ceea ce spusese. După aceea îl privi în ochi şi repetă: Foarte amabil. Apoi privi în jos, la ţigara ei neaprinsă, şi ieşi din maşină.

12

9 octombrie 1991
Ultimele ştiri

Mă numesc Romeo Gandolph. Am douăzeci şi şapte de ani. Fac această declaraţie de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Nimeni nu mi-a promis nimic în schimbul declaraţiei. Am înţeles că această declaraţie va fi înregistrată pe bandă video, în timp ce o citesc.

În data de 4 iulie 1991, după miezul nopţii, m-am oprit la Paradise, care este un restaurant. Gus, proprietarul, se pregătea să închidă. Îl cunoşteam pe Gus de mult timp. Am încercat o dată să fur bani din casa lui de marcat. M-a gonit în stradă, m-a urmărit şi m-a bătut rău de tot. După aceea, de fiecare dată cînd mă vedea, îmi spunea să ies afară din restaurantul lui. Uneori glumea, alteori vorbea foarte serios. Odată, cînd am intrat în restaurant, a scos un pistol de sub casa de marcat şi mi-a spus să plec.

În ziua de 4 iulie am văzut prin fereastră o doamnă pe care, întîmplător, o cunoşteam şi am intrat înăuntru. Femeia se numea Luisa Remardi şi obişnuiam s-o salut, cînd hoinăream prin aeroport.

Cînd am intrat, în ziua de 4 iulie, Gus a spus că vreau să mă strecor în local şi să mă ascund pînă ce închide, ca să pot fura ceva. Luasem o doză de PCP, iar Gus m-a făcut să mă înfurii. Am început să ţipăm unul la altul. Gus s-a dus la casa de marcat, ca să scoată revolverul, dar am ajuns înaintea lui. Gus a

continuat să țipe la mine și s-a dus la telefon, să cheme poliția. Iar eu l-am împușcat. Nu gîndeam.

Luisa striga întruna că-s nebun și nu voia să tacă. Atunci cînd m-am dus să-i spun să tacă, a sărit să-mi ia arma și am sfîrșit prin a o împușca și pe ea. Mai era un tip în restaurant, un alb. S-a ascuns sub masă, dar l-am văzut. L-am amenințat cu pistolul și i-am spus să-i tragă pe Gus și pe Luisa jos, în răcitorul din pivniță. După ce-a făcut asta, n-am așteptat nici o secundă ca să-l împușc. Am furat ce-am găsit la fiecare și am plecat. Am aruncat pistolul. Nu mai știu unde.

Luasem mult PCP și nu-mi amintesc prea limpede. Asta-i tot ce-mi pot aminti acum. Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut.

*

Muriel stătea în fața lui Squirrel în camera pentru interogatorii. Un tehnician aranjă o cameră video pe un trepied, în apropierea lor. Reflectorul dispozitivului minuscul aruncă o rază puternică pe Squirrel, care purta acum o salopetă portocalie, de pușcăriaș. Clipind din cauza luminii, Squirrel se împiedicase de cîteva ori în timpul cititului și-i ceruse lui Muriel să-i reamintească anumite cuvinte. Prima dată cînd se întîmplase asta, pe la jumătatea declarației, rederulaseră caseta și o luaseră de la început. Lui Squirrel îi tremurau mîinile, în timp ce ținea hîrtia, dar altfel părea în regulă.

– Aceasta este declarația dumneavoastră, domnule Gandolph?

– Da, doamnă.

– Declarația a fost făcută cu cuvintele dumneavoastră?

– Detectivul de acolo m-a ajutat.

– Dar declarația reflectă ceea ce vă amintiți că s-a petrecut în 4 iulie 1991?

– Da, doamnă.

– Aşa i-aţi descris detectivului că s-a întîmplat?

– Da, după ce-am discutat despre asta, da...

– V-a lovit cineva, v-a ameninţat sau a folosit mijloace violente ca să vă oblige să faceţi această declaraţie?

– Nu, din cîte îmi amintesc.

– Vă amintiţi că v-ar fi lovit cineva?

– Nu m-a lovit nimeni.

– Aţi avut hrană şi apă?

– Am primit acum. N-am avut poftă de mîncare pînă acum.

– Aveţi vreo plîngere referitoare la modul în care aţi fost tratat?

– Ştiţi, am făcut în pantaloni. N-a fost deloc plăcut. Eram ca un copil stînd în murdărie, zise Squirrel, clătinîndu-şi chica zburlită. Mai bine să nu vorbesc de asta acum. Şi m-au îngheţat de moarte!

Muriel se uită spre Larry.

– A trebuit să deschid fereastra, din cauza duhorii.

În încăpere puţea încă, atunci cînd venişe ea. Îi spusese, citîndu-l pe tatăl ei, care zicea, de fiecare dată cînd intra în singura baie a casei, pe care o folosea toată familia: „Miroase de parcă ar fi murit cineva aici!" Mai tîrziu îi spusese lui Larry să păstreze pantalonii lui Gandolph ca dovadă – ca manifestare a sentimentului de vinovăţie.

Muriel îl întrebă pe Rommy dacă voia să mai adauge ceva.

– Nu pot să cred că am făcut aşa ceva. N-aş face rău nici măcar unei muşte. N-am mai făcut nimic de felul ăsta, zise Rommy şi-şi sprijini capul în mîini.

– Vom opri înregistrarea. Este ora douăsprezece şi treizeci şi două de minute, în ziua de 9 octombrie.

Cînd Muriel dădu din cap, tehnicianul stinse aparatul.

Un poliţist veni şi-l duse pe Rommy în zona de deţinere, unde acesta rămase pînă la ora şase după-amiaza, cînd fu condus la Casa de Corecţie. Rommy, cu mîinile încătuşate la spate,

rămase amețit și supus, așa cum fusese tot timpul cît stătuse împreună cu Muriel.

– La revedere, Rommy, îi zise Larry.

Rommy aruncă o privire în urmă și dădu din cap.

– Ce i-ai făcut? întrebă Muriel, după ce individul ieșise.

– Nimic. Mi-am făcut meseria.

– Ești uluitor!

Larry zîmbi ca un copil.

Greer sosise în timpul înregistrării. La unu noaptea, Harold era proaspăt ras, cu cămașa scrobită și fără nici o cută. Greer îl cunoștea pe Talmadge, iar Muriel stătuse alături de el la dineul pentru Orașul Speranței, ce avusese loc cu o săptămînă în urmă. Femeia fusese impresionată, se convinsese că este unul dintre acei negri care au acceptat că trebuie să fie întotdeauna cei mai buni și care nu lasă niciodată garda jos, mai ales atunci cînd sînt albi în jur. Făcea lucrurile astea de atît de mult timp, încît nu-și mai dădea seama că le face. Ținînd mîinile în șolduri în timp ce vorbea cu Larry, comandantul nu lăsa impresia că ar fi încîntat de isprava detectivului său. La început îl întrebă pe Larry cum de-l descoperise pe Gandolph.

– Am avut o informație. Un drogat din pușcărie a zis că l-a văzut cu un medalion.

– Și Gandolph îl avea la el cînd l-ați arestat?

– Da, zise Larry, dînd de mai multe ori din cap. Vreau să fie trecuți în raport Lenahan și Woznicki, pentru că m-au ajutat.

– Ce-i cu violul? întrebă Greer. N-a recunoscut?

– Încă nu.

– Deci, care-i teoria noastră? îi întrebă Greer pe amîndoi.

– Teoria mea, răspunse Larry, este că i se încinseseră călcîiele după Luisa. A violat-o, amenințînd-o cu pistolul, și a mai violat-o o dată, după ce-a murit. Dar aș zice să nu prezentăm asta la tribunal. Ne lipsesc dovezile, încă mai căutăm.

Cînd Greer se întoarse spre Muriel, aceasta îi spuse că Larry greșea încercînd să prezinte lucrurile într-un fel suportabil, în loc

să arate adevărul așa cum era. Trebuia ca vinovatul să fie acuzat de viol.

– N-o să găsești dovezi, dacă nu le cauți, zise ea. Iar într-un caz de delict care se pedepsește cu moartea, vrei să te asiguri că juriul va auzi lucruri convingătoare. Dovezile sînt destul de subțiri, dar presupun că putem obține condamnarea. N-a violat-o bau-bau-ul! Făptașul este Rommy sau un complice. Iar Rommy este responsabil, din punct de vedere juridic, în ambele cazuri.

Greer nu clipi, în timp ce asculta. Era vădit impresionat.

Cînd Muriel se dăduse jos din pat în dimineața aceea, exista o listă nesfîrșită de lucruri pe care nu le știa despre sine: dacă voia să se mărite sau să rămînă necăsătorită, care era culoarea ei favorită, dacă va fi vreodată în stare să voteze cu un republican sau dacă greșise că nu se distrase niciodată cu o fată. Dar dacă-i dădeai un dosar pe mînă, judecata ei era perfectă ca soarele. Problemele deveneau boboci în sera minții ei și înfloreau, transformîndu-se în soluții. În comunitatea juriștilor, legenda despre ea se răspîndise deja – se zicea că lasă în urmă o dîră de aburi.

– Există un complice? întrebă Greer.

– El zice că nu, îi răspunse Larry. Dar cînd o să-și dea seama că-l așteaptă injecția letală, o să aflăm care-i adevărul. Dacă ne spune un nume, nu mai face călătoria pe lumea cealaltă.

Greer se gîndi un timp, apoi îi întinse mîna lui Larry. La urmă i-o strînse și lui Muriel.

– Foarte bună treabă, încheie el.

Afară așteptau reporterii. Greer le ceru lui Larry și lui Muriel să stea alături de el în timp ce era filmat și făcu o scurtă declarație. Blițurile sclipiră de îndată ce intrară în holul vechi, din cărămidă, al sediului Secției Șase, pentru că reporterii aveau voie să pătrundă doar acolo. Chiar la ora aceea tîrzie, fiecare post de televiziune trimisese o echipă. Veniseră și doi ziariști din presa scrisă. Reporterii se strînseră în jurul lor, iar Greer anunță

arestarea, prezentînd numele, vîrsta și cazierul lui Gandolph. Se aflase deja despre medalionul Luisei. Nu existau secrete în secția de poliție. Greer confirmă că Squirrel avusese bijuteria în buzunar, în seara aceea. Cu asta, Harold încheie. Cameramanii înregistraseră destul, cît să aibă ce prezenta la știri toată ziua.

Greer îi făcu un semn lui Muriel cînd se despărțiră și-i zise:

– Transmite-i salutări lui Talmadge.

O frază banală, dar femeia se temu de reacția lui Larry. Se duse către parcare însoțită de acesta. Larry părea gata să spună iarăși o prostie, dar interveni Stew Dubinsky de la *Tribune*, cu figura lui rotundă, ca de îngeraș. Voia să-i facă o poză lui Larry – investigatorul cel neînfricat care a obținut un nou succes. Larry îl refuză, dar fu politicos cu reporterul, într-un mod ce nu-l caracteriza. Știa că Stew, care scria reportaje despre ce se întîmpla la tribunal, putea să-i facă reclamă lui Muriel.

După ce Dubinsky plecă, cei doi rămaseră între mașini. Parcarea era luminată ca la un meci în nocturnă. Nu se sinchisea nimeni de cei care se pipăiau în spatele secției de poliție.

– Juriul tău a făcut ce trebuia? o întrebă Larry.

– Jurații au dat verdictul în după-amiaza asta. Vinovat, la toate capetele de acuzare.

Bărbatul zîmbi, bucurîndu-se pentru ea. Se vedea că Larry era obosit. Începea să îmbătrînească. Părul lui rar se zburlise în bătaia vîntului. Avea pielea fragilă, ca a celor din nordul Europei, la fel ca a scandinavilor blonzi, o piele care se bronza și se și usca repede. Muriel se gîndea deja la Larry ca la ceva stabil din tinerețea ei și i se părea de neînțeles că timpul începuse să-l zdrobească.

Se întîlniseră prima oară ca să-l ajute la cursul de prejudicii, dar sfîrșise culcîndu-se cu el. Pe atunci soțul ei era internat în spital, din cauza tulburărilor cardiace care au dus, în cele din urmă, la moartea sa, după doi ani. Fusese o chestie prostească, dar protească într-un mod adolescentin – căutase ceva la limită, dorise să se implice într-un pic de scandal, din momentul în care

se cufundase în lumea banală a dreptului și a responsabilităților de adult. Dar relația lor continuase. Într-un mod bizar, intermitent. După ce Larry se recăsătorise. După ce Rod murise. Credeau că s-a terminat, dar îl întîlnea pe Larry la tribunal și de la una treceau la alta... Căutarea – așa cum era ea – continua, plină de doruri și de dorințe ce aparțineau unei vîrste la care nu știi nimic sigur despre ce vrei. Dar, pentru ea timpul trecuse, pînă la urmă. Și-i părea rău, într-un fel ciudat, pentru ei doi...

– Mor de foame, zise Larry. Vrei să mănînci ceva?

Muriel n-ar fi vrut să-l părăsească din nou. Larry arăta de parcă l-ar fi înjunghiat în seara trecută, cînd ieșiseră din clădirea închisorii. Apoi femeii îi trecu prin minte ceva care să se potrivească perfect:

– Ce-ai zice să mergem la Paradise?

– Grozav! exclamă Larry, care nu putuse să discute prea mult cu John la telefon și promisese să-l contacteze cînd se va putea. John ar fi trebuit să fie la restaurant în noaptea aceea.

Cînd ajunseră, John nu se zărea nicăieri. Aflară că trebăluia prin bucătărie. John îi zări prin ferestruica îngustă, din oțel inoxidabil, prin care transmiteau comenzile chelnerițele, și veni imediat, ținînd în mînă o spatulă și purtînd un șorț înfășurat de două ori în jurul lui. După cît era de mare se vedea clar că-i aparținuse lui Gus.

– E adevărat? întrebă el, arătînd spre un radio, care se afla lîngă casa de marcat.

Cînd cei doi îi răspunseră că era adevărat, John se așeză pe un scaun. Se uită un timp la o pată întunecată de pe lambriu, apoi își ascunse fața în mîini și izbucni în plîns. Începu, printre lacrimi, să le mulțumească amîndurora.

– Asta-i meseria noastră, John, îi zise Muriel, bătîndu-l pe umăr, deși era gata să plîngă și ea.

De încordare, o mulțime de sentimente o copleșiră; avu senzația că a făcut ce trebuia să facă.

– Nu ştiţi cît de greu e să te gîndeşti că persoana care i-a ucis umblă pe undeva, prin apropiere, le explică John. Simţeam în fiecare clipă că trebuie să fac ceva, să nu-l las neràzbunat pe tatăl meu.

Muriel discutase de multe ori cu John din iulie şi, cu trecerea timpului, se dovedea că Gus îi devenise mult mai drag lui John de cînd murise decît îi fusese pe cînd trăia. Muriel mai văzuse întîmplîndu-se aşa ceva, dar nu înţelegea o asemenea transformare. John fusese obligat să preia conducerea restaurantului şi probabil că, în puţinele luni de cînd se afla în postura în care fusese Gus, înţelesese mai bine nu numai punctul de vedere al tatălui său, dar şi dificultăţile cărora trebuise să le facă faţă acesta. Totuşi Muriel fusese şocată – atunci cînd discutase la telefon cu John – simţind ferocitatea cu care tînărul vorbea despre ucigaşul tatălui său. La un moment dat, bănuise că John îl ura pe asasin pentru că provocase acel moment ruşinos în care fiul se bucurase de moartea tatălui. Dar, orice s-ar fi întîmplat, Muriel simţea că durerea şi şocul provocate de asasinat – şi de faptul că prin acesta se pusese capăt oricărei posibilităţi de împăcare între tată şi fiu – acoperiseră scandalurile anterioare din familia Leonidis, aşa că John nu mai putea să le diferenţieze.

John se lansă în mulţumiri patetice, iar Larry le puse capăt luîndu-l pe tînăr de după gît şi spunîndu-i că venise de fapt ca să mănînce pe gratis. Plin de recunoştinţă, John fugi în bucătărie.

Cei doi se îndreptară spre mese. Muriel şi Larry, cei care trăiau experienţe fără limite şi fără tabuuri, se aşezară lîngă separeul în care fusese ucisă Luisa Remardi. Îşi aruncară o privire şi se aşezară în acelaşi timp, faţă în faţă. Muriel se uită în jos un moment, ca să nu izbucnească în rîs. Femeia fuma numai în timpul proceselor şi avea un pachet de ţigări în poşetă. Larry îi luă ţigara dintre degete şi trase un fum, înainte de a i-o înapoia, apoi zise:

– Sper că ai remarcat că n-am pomenit numele lui Talmadge.

– Pînă acum.

Larry se încruntă, luînd o înfățișare inchizitorială, și o întrebă:

– O să te mariți cu individul?

Era ora două dimineața, iar Larry, oricum ar fi fost, merita să știe adevărul. Muriel se întîlnea de nouăsprezece ani cu bărbați, schimbîndu-i ca pe rochii, sperînd în tot acest timp că, într-o zi, se va uita în oglindă și se va recunoaște. Se săturase de chestia asta. Dorea să trăiască și o altfel de viață. Să aibă copii, stabilitate, sentimentul că e destul de bună ca să-i pese de ea cuiva. Talmadge o emoționa. Lui Muriel i-ar fi plăcut să facă parte din viața lui. Împărtășea nevoia acestuia de a lua parte la evenimente, de a lăsa ceva în urma lui. Individul era amuzant. Era bogat. Arăta bine. Și avea un cuvînt de spus în lume.

Se uită peste masă. O șoca să descopere că-i păsa atît de mult de Larry, că între ei exista nu doar un fior sexual, ci și simpatie. Și înțelegere. Și cunoaștere reciprocă. Mai mult, aveau aceleași intuiții, de parcă ar fi fost făcuți din același aluat. Își dădu seama că, peste ani, va identifica acest moment drept acela în care se hotărîse.

– E cea mai bună alegere pe care pot s-o fac, răspunse ea.

Larry se rezemă de speteaza neagră a separeului. Știuse ce avea de gînd să facă Muriel și totuși părea uluit.

– Mda, bombăni Larry. Întotdeauna tipii bogați cuceresc fetele...

– Crezi că asta mă atrage la el?

– Cred că individul, cu tot ce înseamnă el – bogatul, celebrul, puternicul Talmadge –, poate să facă multe pentru tine.

Conversația luase o turnură greșită de la început. Muriel se uită într-o parte și nu-i răspunse.

– Să nu-mi spui că nu-i așa! insistă Larry.

– Nu-i așa, replică femeia.

Larry încercă să se stăpînească. În ciuda eforturilor sale, fu gata să spună ceva, dar îl întrerupse John, care apăru cu cîte o farfurie cu friptură și ouă, pentru fiecare. După ce îi ceru voie,

John luă o ţigară din pachetul lui Muriel de pe masă şi fumă în timp ce ei mîncau. Rămase în picioare, trăgîndu-se de cercel sau muşcîndu-şi unghiile, punîndu-le întrebări sau bucurîndu-se la gîndul că asasinul fusese – în sfîrşit – prins. Ce părea că-l preocupă era faptul că individul nu era un monstru ieşit din canalizare, ci un tip pe care îl văzuse deseori pe acolo.

– Mă înnebuneşte gîndul că Gus credea că tipul era amuzant. Individul era o belea. Cînd îl gonea, tata se distra. Îmi amintesc că, odată, tata a fugit după el cu un cuţit de măcelărie şi cu un sandviş. I-a dat un hamburger, apoi i-a zis că-l omoară dacă mai vine vreodată pe aici. Era un fel de întrecere. Pentru amîndoi. Tipul ăla, Gandolph, se uita pe fereastră să vadă dacă tata era de faţă şi intra de parcă localul i-ar fi aparţinut, apoi fugea ca lovit de streche cînd venea Gus din bucătărie. Asta se întîmpla cel puţin o dată pe săptămînă.

John o ţinu tot aşa, iar Muriel şi Larry încercară să-i explice natura pur accidentală a acestui fel de nenorociri.

– Ştiu că nu foloseşte la nimic, dar probabil că tatăl tău îl plăcea pe individ. Iar dacă Squirrel n-ar fi luat o doză mare de drog şi n-ar fi văzut-o aici tocmai pe femeia după care i se aprinseseră călcîiele, am fi avut parte de distracţia obişnuită. Numai că n-am avut parte. Nu în noaptea aceea. În noaptea aia, Squirrel şi-a dorit ceea ce îşi dorise toată viaţa şi nu putuse obţine, aşa că a explodat. Aşa cum ar fi explodat conducta de gaz care trece pe sub restaurant. E o prostie, dar ăsta-i adevărul, John, asta-i viaţa! Nu întotdeauna e corect ce se întîmplă.

Muriel observă că Larry îi aruncă o privire, cînd rosti ultima propoziţie.

Se făcuse aproape patru, cînd plecară de la Paradise. Larry era atît de obosit, încît simţea că se prăbuşeşte, că trag de el demoni ghemuiţi şi vise nevăzute. De peste drum se auzea zgomotul autostrăzii. Circulau doar cei pe care nevoia îi făcuse să iasă din casă la patru dimineaţa – camionagii care voiau să

traverseze mai iute orașul, speculanți de acțiuni care doreau să vadă evoluția burselor din străinătate, amanți care părăsiseră patul altcuiva în miez de noapte, ca să treacă pe acasă înainte să-i apuce dimineața.

În restaurant, Larry încercase să-l consoleze pe băiatul lui Gus, ca să se consoleze pe el însuși. Nu reușise. John vorbise despre toți durii pe care-i înfruntase tatăl său – mafioți care voiseră să-l oblige să cumpere fețe de masă sau bandiți care încercaseră să-l jefuiască. În timp ce stătea acolo cu Muriel, Larry se simțea de parcă-i explodase inima.

– Muriel, spuse el, cu același ton plîngăcios pe care-l avusese la ieșirea din clădirea închisorii, trebuie să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– Despre Talmadge, zise Larry, dînd din mînă, frustrat. Despre tot.

– Nu vreau să discutăm despre Talmadge.

– Ascultă-mă!

Era destul de obosit ca să se simtă amețit și să-i fie un pic greață, dar se simțea rău în primul rînd din cauza lui însuși. De cîteva zile își consumase toată energia pentru rezolvarea cazului, ca un medic care încearcă să resusciteze trupul unui mort. Pînă la urmă reușise. Pentru Muriel. Văzuse multe, dar nu tot ce trebuia. Nu voia doar să stea de vorbă cu ea. Sau să se aleagă cu un alt refuz. Nu, în mintea lui încețoșată, adolescentină, rulase pînă atunci un film western sentimental. Îl prinsese pe individul cel rău cu lasoul, deci Muriel urma să-și revină și să recunoască faptul că el era cel mai grozav tip de pe-acolo. Va renunța la Talmadge și la marșul ei spre glorie. Dar, cînd își dădu seama de propriile intenții – prea tîrziu și prea limpede – Larry se simți făcut praf. „Ce mai detectiv!" își zise el.

– Vreau să mă asculți, îi zise el.

Mașinile lor se aflau în parcare, aproape de locul în care Cadillac-ul lui Gus și automobilele Luisei și al lui Paul se prăjiseră o zi la soarele de iulie, în timp ce trupurile lor se congelau.

Honda lui Muriel se găsea mai aproape și se așezară pe scaunele din față. Mașina nu era curată. Muriel folosea podeaua pe post de coș de gunoi – arunca pe jos ambalaje de mîncare, învelișul de plastic al unor obiecte pe care le cumpărase și scrisori primite la birou.

– Știi, cînd ești tînăr, toți îți spun să te maturizezi, zise Larry. Îi auzi și ți se pare o idee foarte bună. Dar ce naiba poți să faci? Ce naiba trebuie să fac eu? Oamenii îți spun să fii serios, dar tu nu-ți dai seama ce dorești cu adevărat. În timp ce vorbea, Larry se uita la zidul netencuit, de cărămidă, din fața sa. Cu ani în urmă, pe el fusese pictată o reclamă pentru băuturi răcoritoare. La lumina becurilor se zăreau încă resturile fantomatice ale unei tinere frumoase, cu un pahar în mînă. M-am întrebat întotdeauna cum naiba o să aflu. Unii oameni, cei ca tine, au știut întotdeauna ce vor. Ți-ai văzut de drumul tău încă de cînd te-am cunoscut. Eu sînt altfel. Adică nu știu ce vreau pînă cînd n-am nevoie de lucrul ăla. Așa cum s-a întîmplat cînd Nancy a spus că ar vrea să ia ea băieții.

Cînd se gîndi la fiii săi, Larry se pomeni că-l copleșește un potop de emoții. Îi văzu ținîndu-se după el ca niște cățeluși, în timp ce aranja pereți, punea țiglă și lucra la casele alea... Le plăcea să fie cu el. Darrell avea un ferăstrău, pe care-l tîra pe podelele prăfuite, iar Michael, ținînd ciocanul cu ambele mîini, bătea cuie strîmbe într-o scîndură. Larry trebuia să fie cu ochii pe ei în fiecare clipă. Chiar și așa se trezea în miez de noapte, lovit de teamă ca un copac fulgerat, convins că nu fusese suficient de atent și că unul din copii fusese rănit grav.

Se ciupi de nas, sperînd că durerea nu-l va lăsa să cedeze nervos. Exista un anume tip de polițiști pe care-i privea cu neîncredere, bărbați – chiar și femei – care nu-și controlau emoțiile, pentru că se purtau ca niște duri în misiune, dar plîngeau în hohote cînd li se îmbolnăvea papagalul, deși, cu o oră înainte, abia de clătinaseră din cap cînd văzuseră un copil de șapte ani ucis într-un accident de un șofer care fugise de la locul faptei.

Însă era convins că el poate să facă față la toate, că poate să spună – așa cum încercase să-i explice lui John – că doare ca naiba, dar că așa-i viața.

– Așa că-s suficient de idiot să nu știu că o relație s-a terminat. Există oameni de felul ăsta, zise Larry. Nu-s singurul.

Nu putea să vadă figura lui Muriel prin beznă, îi zărea doar ochii sclipitori și silueta din profil. Muriel stătea rezemată de ușa mașinii, cu capul acoperit de bucle scurte înălțat într-o poziție care sugera că e neliniștită.

– Unde vrei să ajungi?

Nu se putea împiedica să fie Muriel. Trebuia să ajungă la capătul curbei atunci cînd toți ceilalți erau la începutul ei. Din cîte știa Larry, Muriel provenea dintr-o familie albă obișnuită. Însă ea părea să fi fost o tipă calculată încă din pîntecele mamei. Ca unele vaci care știu întotdeauna drumul cel mai scurt către locul de destinație, Muriel avea un sistem de orientare propriu care nu dădea greș niciodată și care-i lumina traseul cel mai convenabil pentru interesele sale. Chiar și cînd era amabilă – ceea ce se întîmpla des – părea oarecum distantă, de parcă ar fi avut nevoie de o clipă ca să se gîndească dacă lucrul ăsta îi folosea la ceva.

În timp ce se străduia să găsească un răspuns, Larry se uită în jos și fu surprins să vadă că avea pămînt sub unghii. Cu o zi înainte fusese la o căsuță din Point, proiectul lui din momentul acela, și plantase niște brebenei, pentru că mai era încă vremea grădinăritului de toamnă. Mama lui obișnuia mereu să-l bată la cap să se spele pe mîini. Îl uimea faptul că nu remarcase murdăria pînă atunci. Asta demonstra cît de mult se concentrase asupra lui Squirrel de cînd se trezise, cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că m-am săturat de rahatul în care mă aflu? o întrebă el. Sînt sătul să caut o viață mai bună. Ce-ai zice dacă ai afla că am început să-mi imaginez altceva? Grădinăresc, îi zise el, arătîndu-i unghiile.

– Grădinăreşti?

– Îmi place să cultiv cîte ceva. Asta înseamnă ceva pentru tine?

– Larry!

– Cred că ştiu de ce am nevoie în viaţă. Dar noi ce facem? În privinţa asta, nici unul din noi n-a fost prea cinstit. Există multe...

– Există, replică ea, apucîndu-l de braţ. Dar, Larry... Acum ea era cea care vorbea cu dificultate. Se mutase în lumină, iar Larry putea sa-i vadă ochii, care clipeau din cauza încordării. Nu cred că mai putem continua. *Eu* nu pot. Acum sînt cu gîndul în altă parte.

Vorbele ei îl durură, poate mai mult decît cele din restaurant. Îşi simţi plămînii arzînd. „Iisuse! îşi spuse el, ce făptură nenorocită sînt! Fă haz de necaz atunci cînd o femeie îţi spune că se mărită cu altul!"

– Mă simt ca un idiot. Îmi vine să plîng, mormăi Larry.

Femeia se întinse şi-l mîngîie pe ceafă.

– Hai, Larry! N-am crezut niciodată că o să dureze la nesfîrşit. Linişteşte-te!

– Ar fi trebuit să dureze.

– A fost bine, Larry. A fost bine într-un milion de feluri. Dar a fost doar o aventură, Lar. Aşa am vrut noi să fie. Să ne facem de cap. Să facem dragoste. Nu poţi să pretinzi că asta e o viaţă normală. Mi-a plăcut tocmai pentru că a fost cum a fost. Adică grozav. Rîse, amuzată de amintiri. Îl cuprinse de după umeri şi-şi apropie faţa de a lui. Ne-am distrat de minune, adăugă ea, mîngîindu-l pe coapsă, în amintirea celor ce-au fost. El o împinse, îl împinse şi ea. Se înghiontiră un timp, rîzînd, bucurîndu-se de momentul hîrjonelii, de uşurarea produsă de aceasta. În cele din urma, Larry îi prinse mîna, dar Muriel şi-o coborî pe cea de pe umărul lui şi-i trase fermoarul, înainte ca bărbatul s-o împingă de lîngă el.

– Muriel, n-am nevoie de asta!

– Eu am, îi răspunse ea, în felul ei neruşinat, şi-şi puse mîna din nou pe şliţul lui.

Larry crezuse că nu putea fi excitat, dar se înşelase. Femeia îşi coborî capul, iar el se lăsă cuprins de plăcere, înainte s-o respingă.

– Pentru Dumnezeu, sîntem într-o parcare!

Muriel vîrî cheia în contact şi conduse maşina după colţ, ţinîndu-şi mîna liberă pe mădularul lui excitat, frecîndu-i-l cînd şi cînd, în timp ce şofa. Cînd opri, se dedică pe deplin lui. Larry privi pe geam şi-şi dădu seama că se aflau într-un cartier potrivit pentru asemenea lucruri. Plăcerea se cumpăra ieftin şi se făcea în grabă acolo, în spatele acelor clădiri, sub firele acelea de telefon, printre gunoaie împrăştiate şi maşini ruginite. Muriel profita pe deplin, nu se grăbea, frecîndu-i scula, lingîndu-i-o, mîngîindu-i-o cu buzele, iar şi iar, urmărindu-l cu atenţie şi ştiind exact reacţia pe care i-o provoca fiecare mişcare. Muriel era şi asta. Sigură de sine. Privind lucrurile în faţă şi savurînd puterea pe care o deţine o femeie prin faptul că este dorită. „Doamne, am dat greş", continuă să-şi spună Larry. Iar cînd termină, se simţi ca şi cum ar fi plîns o veşnicie.

13

22 mai 2001
Normalitate

– Deci, nu poţi să te despărţi de mine, zise Ruthie, care o însoţise pe Gillian şi prima dată. Femeia solidă întredeschisese uşa şi o întîmpinase pe Gillian ca pe o veche prietenă, după care îl salutase şi pe Arthur, dînd din cap. Înţelesesem că ai terminat de discutat cu Ernie, spuse Ruthie, în timp ce-i conducea pe coridorul din piatră şi cărămidă.

Arthur îi povesti că locotenentul ceruse ca Gillian să fie prezentă în timpul convorbirii, iar Ruthie izbucni în rîs, apoi comentă:

– Există unii pe aici cărora nu le ajung regulile pe care le avem şi inventează altele noi.

La concluzia asta ajunsese şi Gillian. Funcţionarii dintr-o închisoare reprezentau o categorie extrem de rigidă. Inevitabil, printre ei nimereau şi cîţiva sadici, care erau încîntaţi să vadă oameni în cuşti. Dar Gillian găsise la Alderson multe gardiene ca Ruthie, cu firi binevoitoare, care aleseseră meseria aceea doar pentru că fusese cea mai bine plătită dintre cele pe care le putuseră găsi sau pentru că se simţeau mai bine printre oameni care nu aveau nici un drept să le privească de sus.

Cînd ajunseră în infirmerie, Ruthie se oferi s-o conducă pe Gillian înapoi de îndată ce Arthur îi va fi prezentat lui Erdai şi o asigură că ofiţerul nu va şti niciodată că lucrurile nu s-au petrecut aşa cum dorise el. Gillian era curioasă să afle ce avea de spus Erdai, deşi zilele în care îşi făcea o părere în privinţa martorilor,

comparîndu-le povestea cu ce-şi amintea ea despre alte dovezi, trecuseră de mult. Pentru ea, cel mai bun lucru era să plece.

Arthur devenise agitat din cauza a ceea ce urma să afle, aşa că dispăru pe uşa infirmeriei fără să-şi ia rămas-bun. Ruthie se întoarse după cîteva minute şi o conduse către ieşire, prin labirintul de coridoare şi zăbrele.

În clădirea principală, un deţinut care împingea un cărucior din oţel inoxidabil se întoarse către ele cînd o văzu pe Gillian. Femeia simţi că e privită, dar îşi închipui că individul se holbează ca la orice femeie. Fu surprinsă să-şi audă numele.

– Eşti judecătoarea Sullivan?

Ruthie veni lîngă ea, alarmată, dar Gillian răspunse:

– Am fost.

– El este Ralph, zise Ruthie. E în regulă. În cea mai mare parte a timpului.

Ruthie glumea, iar Ralph zîmbi, dar atenţia îi rămase îndreptată spre Gillian.

– Mi-ai dat şaizeci, spuse el. Pentru atac armat.

Gillian se gîndise că în închisoare puteau să existe mulţi deţinuţi pe care-i condamnase ea, dar fusese atît de preocupată de propriile reacţii, încît uitase de riscul de a se afla printre indivizii ăia. Acum nu simţea nici un pericol. Ralph era înalt, avea barbă, dar atinsese o vîrstă la care nu mai reprezenta o ameninţare.

– Ai împuşcat pe cineva? îl întrebă Gillian.

– Pe un tip care era cu mine. Am jefuit un magazin de băuturi. Vînzătorul a scos o armă, iar eu l-am nimerit pe partenerul meu. Ce porcărie! Iar procuratura m-a acuzat de asta. De asta şi de jaf armat. Nu-mi pasă de acuzaţia de jaf, dar de ce să fiu acuzat că am împuşcat pe cineva pe care n-aveam de gînd să-l împuşc?

– Pentru că ai vrut să-l împuşti pe vînzător, îi răspunse Gillian.

– Dar nu l-am împuşcat. Am fost doar cam nervos.

– Puteai să omori pe cineva.

– Da, dar n-am făcut-o. Vezi, asta-i partea pe care nu reușesc s-o înțeleg.

Înțelegea, dar dorise să discute despre subiectul acela. Nu dormea noaptea gîndindu-se că viața sa fusese decisă într-o clipă.

– Ralph, acum nu mai sînt decît amintiri, îi zise Ruthie.

– Da. Iar eu am îmbătrînit din cauza lor, zise Ralph, zîmbind.

– Ce s-a întîmplat cu partenerul tău? se interesă Gillian.

– E bine. Are probleme cu stomacul, dar asta-i tot ce-a pățit. Lui i-ai dat numai treizeci de ani. O să iasă în 2003.

– El n-avea pistol.

Învins, Ralph se întoarse la căruciorul lui. Părea împăcat, dar peste o zi, două, o să se convingă iarăși că verdictul fusese greșit.

Ruthie pălăvrăgi tot timpul drumului pînă la punctul de control, informînd-o pe Gillian despre necazurile pe care le avea Ralph cu familia. Probabil că Ruthie credea că un secret trebuie povestit doar unui sfert din populația pămîntului. Dar era simpatică. O ajută pe Gillian să-și ia poșeta din dulapul în care fusese obligată să și-o lase și, ca o gazdă bine educată, o conduse pe Gillian pînă la ușa din fața a clădirii, făcîndu-i semn unui locotenent de la ghișeu – altul decît cel dinainte – să descuie poarta.

Gillian deschise ușa din gratii grele și privi dincolo de porțile închisorii spectacolul zilei de sfîrșit de primăvară. Era ora de plimbare în curte și se auzea tumultul oamenilor, care strigau și pălăvrăgeau la oarecare distanță. Închisoarea din Alderson era mărginită de căi ferate. Majoritatea trenurilor ce treceau pe acolo erau mărfare cu o sută de vagoane, încărcate cu cărbune, dar circula și rapidul D.C. – Chicago[1] și puteai să-i vezi bine pe toți pasagerii. Gillian nu se putea împiedica să nu se uite la rapidul

[1] D.C. – Districtul Columbia, în care se află capitala Statelor Unite, Washington (n.tr.).

acela. Îi privea pe călători cu o invidie greu de suportat. Aceştia puteau să se ducă oriunde doreau. În minte le spunea Normalii.

Se întoarse către Ruthie şi-i zise:

– Am uitat ceva. N-am trecut în formular ora la care am ieşit.

– O să mă ocup eu de asta, îi făgădui Ruthie.

– Vreau s-o fac eu însămi.

Nu voia asta, ci să intre înapoi în închisoare, să facă un semn cu mîna, iar uşa să se deschidă. Cînd auzi pocnetul produs de broască, Gillian se simţi ca şi cum mecanismul respectiv ar fi fost comandat de sufletul ei. Devenise o Normală.

Se aşeză pe o bancă, lîngă un copac, bancă aflată la jumătatea drumului spre parcare. Privi oamenii care veneau şi plecau. Toţi erau Normali. Ca şi ea. După un timp, scoase din poşetă cartea pe care o citea. Tucidide. I-o recomandase Duffy, căruia îi plăceau clasicii. Spre surprinderea ei, găsise o mare uşurare citind istorie, învăţînd din nou lecţia trecutului îndepărtat şi descoperind nebuniile omeneşti uitate. Uşurarea – bănuia ea – îi era provocată de cunoaşterea faptului că şi ea va fi uitată într-o zi, că păcatele ei vor fi spălate de mareea uriaşă a timpului, care-i va pulveriza pe toţi, transformîndu-i, împreună cu ea, în ceva ce nu va fi mai demn de amintire decît nisipul. Cu excepţia unui om, doi – un savant, un artist...

Trecu mai mult de o oră şi jumătate pînă cînd se întoarse Arthur. Gillian se gîndea sa se ducă pe jos pînă în oraş, să bea ceva rece, cînd avocatul apăru din clădirea gardienilor.

– Îmi pare rău că a durat atît de mult. Am vrut ca înainte de plecare să-l văd pe Rommy.

Femeia îi spuse că nu o deranjase aşteptarea. Fusese o zi mai bună decît se aşteptase.

– Cum au mers lucrurile cu Erdai? îl întrebă ea.

– Grozav! Cum nu se poate mai bine.

Se întîmpla ceva ciudat cu Arthur. Părea lipsit de concentrare. Se uită în gol o secundă, aproape ca un animal care

încearcă să adulmece ceva. După care nu mai spuse nimic. În cele din urmă, Gillian îl întrebă ce părere avea despre ce-i povestise Erdai.

– Oh, l-am crezut. Complet. De aceea m-am dus să-l văd pe Rommy. Voiam să-i spun ştirea chiar eu. A trebuit să mă cert cu căpitanul, dar în cele din urmă individul a fost de acord să-l aducă jos pe Rommy pentru cîteva minute. Rommy nu pricepea de ce am fost surprins, zise Arthur, zîmbind. De parcă tot ce s-a întîmplat ar fi fost ceva normal! „Ţi-am zis că n-am nici o legătură cu ce s-a întîmplat." Îl emoţiona gîndul că va ieşi din închisoare. Dar faptul că era nevinovat nu era ceva nou pentru el. Ce-o să-mi spună Pamela cînd o să audă că Rommy e nevinovat! Arthur se uită la pămîntul din jurul copacului şi repetă: Rommy e nevinovat!

– Pot să întreb cum aşa? I-a oferit Erno un alibi lui Gandolph? Sau ştie cine-i asasinul?

– Ştie, răspunse Arthur. Este el. Erdai. Mi-a spus o poveste bizară. Dar se potrivesc toate faptele. Toate amănuntele. Deci, trebuie să fie adevărată. De ce ar minţi un muribund? Erdai i-a ucis pe oamenii aceia.

Arthur se aşeză pe bancă, lîngă ea, de parcă l-ar fi apăsat cuvintele pe care tocmai le spusese.

Gillian aşteptă. Nu era convinsă că voia să ştie mai mult. Indiferent cît de mult dorea ca judecata ei să fie neinfluenţată de trecut, povestea i se păru incredibilă. Nu puteai să nu ţii seama de coincidenţa: un deţinut muribund, din aceeaşi închisoare cu Gandolph, îşi asuma crima acestuia.

Judecînd lucrurile din punctul acesta bizar de vedere, se gîndi la început că Arthur îi împărtăşea dubiile, în ciuda a ceea ce tocmai spusese. Apoi bănui că reacţia sa era un revers al scepticismului iniţial. Cu ani în urmă, şeful ei de la Biroul Procuraturii, Raymond Horgan, care acum era şeful lui Arthur la firma de avocatură, îi povestise că înainte de a fi numit procuror, pe cînd practica avocatura, obişnuia să ţină pe birou

o foaie de hîrtie. Pe aceasta caligrafiase ceea ce considera a fi rugăciunea avocatului apărării: „Dumnezeu să mă ferească să am un client nevinovat!"

Vedea acum că Arthur, convins fiind de către Erdai, se pomenise brusc pe cea mai înaltă culme a carierei sale. Viața lui Rommy Gandolph – viața unui om nevinovat – se afla în mîinile lui Arthur. Justiția, principiile fundamentale ale dreptului – care puteau face mai corecte puținele elemente ale existenței pe care le putea controla omul – depindeau acum de el. Arthur devenise variabila principală, totul depindea de activitatea sa, de inteligența sa, de abilitatea sa de a conduce și a cîștiga cea mai monumentală bătălie a societății civile. În ochii căprui precum cafeaua ai lui Arthur se citea numai groază.

PARTEA A DOUA

PROCEDURA

14

12 iunie 2001

Procurorul-șef adjunct

Muriel Wynn, procurorul-șef adjunct al ținutului Kindle, stătea la birou, examinînd niște hîrtii. Descoperise la slujbă o trăsătură a firii sale – ordinea – pe care o ignorase în anii de început ai meseriei. Dulapul ei din dormitor și listele de cumpărături erau guvernate de haos, dar la slujbă făcea totul foarte bine. Biroul ei, lung de aproape trei metri, fusese aranjat cu grijă. Teancurile de hîrtii – seturi pentru acuzări, adrese interne, poștă juridică – erau ordonate, avînd distanțe egale între ele. Corespondența legată de următoarea campanie de alegeri pentru procuratură – campanie care urma să înceapă în curînd – se afla la distanță de celelalte hîrtii, într-un colț, urmînd a fi strînsă la sfîrșitul zilei și citită acasă, în timpul ei liber.

După un sunet strident, pe ecranul calculatorului lui Muriel apăru un mesaj: „12:02 p.m.: Detectivul locotenent Starczek a venit pentru audiere". Îl întîmpină pe Larry în holul larg din fața biroului, în care lucrau șase asistente; vizitatorii așteptau dincolo de o balustradă veche din mahon. Vizavi, împărțind aceeași echipă de secretariat, se afla biroul procurorului-șef, care fusese superiorul ei în ultimul deceniu. Ned Halsey era gata să i-l predea de îndată ce ar fi fost aleasă în anul următor.

Pentru că mergea la tribunal, Larry purta cravată și un sacou sport, din in, ambele foarte șic. Întotdeauna îi plăcuseră hainele, chiar dacă nu-i mai veneau prea bine. Se buhăise, iar părul care-i rămăsese, cărunt și mătăsos, fusese pieptănat cu grijă într-o parte. Dar își menținuse înfățișarea sigură de sine,

care provenea din faptul că știa cine era. Cînd o văzu, îi zîmbi cu gura pînă la urechi, iar Muriel simți că era bine dispus – viața era distractivă, dificilă într-un mod plăcut și atît de imprevizibilă, așa că nu-ți rămînea decît să-ți vezi de drum și să supraviețuiești.

– Salut, îi zise Muriel.

– Salut, îi răspunse Larry.

Femeia îl întrebă dacă n-ar vrea să prînzească.

– Cred că am putea mînca ceva în drum spre tribunal. O să discutăm și despre audierea asta stupidă.

– Marfă! exclamă Larry.

Muriel zîmbi, văzînd influența limbajului fiilor lui, și-l întrebă ce-i mai fac băieții.

– Or fi copiii mei? Cred că sînt odraslele lui Satan! Avea în portofel fotografiile lor. Michael avea douăzeci de ani, era student la Universitatea Michigan. Băiatul cel mic, Darrell, era eroul liceului, așa cum fuseseră tatăl și fratele lui, cu toate că juca fotbal european, nu american. Larry spuse că spera că va fi cooptat în divizia A a campionatului școlar. Numai să nu-l omor pînă atunci. E o figură! Părinții mei se amuză, bineînțeles, ne privesc și se amuză, de parcă ar vedea un serial vechi, de familie, în care se aud rîsete înregistrate în fiecare clipă.

Muriel îl conduse în biroul ei pentru un minut, ca să-i arate fotografia lui Theo, primul nepot al lui Talmadge. Avea doar trei ani, dar puteai să-ți dai seama că va semăna cu bunicul său, că va fi zdravăn și solid. Un băiețel drăguț, pe care-l iubea din tot sufletul.

– Nu faceți și voi unul, tu cu Talmadge? o întrebă Larry.

Probabil că era singura întrebare care o enerva, dar se vedea că Larry voia doar să-și verifice memoria.

– Nu reușim, mărturisi Muriel și-l conduse spre ușă.

În timp ce coborau cu liftul, Larry îi ceru să-i explice despre ce era vorba.

– Raven a cerut mărturia unui individ numit Erdo Ernai. Se spune că-l cunoşti, îi zise Muriel.

– Îl cunosc.

– Arthur vrea ca declaraţia să aibă loc în prezenţa unui judecător, ca afirmaţiile individului să reprezinte o mărturie credibilă ulterior, pentru că Erno n-o să poată participa la proces, dacă se va ajunge acolo. E pe moarte, din cauza cancerului.

– Moare? Doamne, lucrurile au mers tare prost pentru Erno în ultimii ani! Îi cunoşti povestea?

În calitate de şef al Departamentului Delicte cu Violenţă, Muriel revăzuse cazul Erdai cu patru ani în urmă, cînd avusese loc conflictul încheiat cu împuşcarea adversarului. Fost cadet al Academiei de Poliţie, şef la TN şi cetăţean onorabil, înnebunise subit într-un bar pentru poliţişti. Mel Tooley îl apărase pe Erno şi se zbătuse din greu să-l scape. Îl adusese pe avocatul victimei, care declarase că n-are nici o obiecţie. Dar Muriel nu-l putea ierta pe un individ aşa, ştergînd totul cu buretele, numai pentru că locuia în suburbii. Justiţia băga în puşcărie douăzeci de negri pe săptămînă, doar în oraşul lor, pentru că împuşcau pe cineva. Erno trebuia să intre la închisoare.

– Apropo, ce mai face bătrînul Arthur? o întrebă Larry.

– Se tot zbate ca un om care încearcă să scape de înec. E bine.

– Mi-a plăcut să-i aduc cazuri lui Arthur. Semăna cu un cal de povară, nu cu unul de curse, dar îşi făcea treaba pînă la capăt.

– Asta face şi acum. Duce un caz pînă la capăt. S-a enervat teribil cînd a fost desemnat de Curtea de Apel să se ocupe de cazul ăsta, dar a reuşit să descopere lucruri noi. A anunţat, săptămîna asta, că Erno este un martor important.

– Da, important. Important pentru cine?

– O să afli, zîmbi Muriel. Şi va trebui să dai unele explicaţii. Moţiunea depusă de Arthur pretinde că Erdai ţi-a îndreptat atenţia spre dovezi false, iar tu te-ai lăsat înşelat.

– Nu-mi place chestia asta, bombăni Larry, declarînd imediat că toată povestea e un rahat. Erno mi-a scris de două ori din închisoare. A făcut același lucru cu jumătate din poliție, cerînd ajutor. Ce naiba trebuia să fac, să-i trimit o carte poștală în semn de simpatie? Pun pariu că Erno a trecut de partea deținuților. S-a dat cu ei.

– Se poate. Am vrut să discut cu el acum o săptămînă și a refuzat să mă vadă. Cei de la Rudyard n-au nici o idee despre ce-i în mintea lui.

După ce plecară de la tribunal, Muriel opri mașina în apropiere, la restaurantul Bao Din.

– Îți mai place mîncarea chinezească?

– Bineînțeles. Dar nu prea condimentată.

Restaurantul era de modă veche, cu un paravan din bambus la intrarea din față și mese din imitație de lemn. Localul mirosea a ulei de alune încins și a mirodenii orientale. Muriel rămăsese încă nelămurită în privința modului de preparare a cărnii în bucătăria restaurantului și comanda feluri vegetariene. În calitate de client obișnuit și de persoană importantă, fu salutată cu căldură de Lloyd Wu, proprietarul. Muriel i-l prezentă pe Larry.

Avînd în vedere afirmațiile din moțiune, Muriel nu avea de ales, trebuia să-i ceară lui Larry să se prezinte la audiere, cu toate că în ultimul deceniu nu petrecuseră împreună mai mult de zece minute de fiecare dată cînd se văzuseră. Cînd venea la procuratură cu un caz, Larry trecea uneori pe la ea. În cîteva minute, aflau cum o mai duce fiecare, discutau despre băieții lui, despre poliție, despre procuratură. Rîdeau, iar după ce Larry pleca, Muriel se gîndea că greșise făcîndu-și de cap cu el. Nu din cauza lui Larry – Larry cel bătrîn nu era atît de dur ca acela pe care-l întîlnise cu șaptesprezece ani în urmă, la Facultatea de Drept. Dar făcea parte dintr-un trecut pe care-l dăduse la o parte cu grijă, fusese un apendice al unei Muriel

mai tinere şi pierdute, o femeie mai rea, mai fluşturatică şi mai nefericită decît cea de acum.

Însă astăzi avea nevoie de Larry. Poliţiştii nu uită niciodată de dovezile dintr-un caz. Carol Keeney – inspectoarea de la Curtea de Apel care se ocupase de problemă în ultimii ani, pînă la executarea sentinţei – nu descoperise nici o menţionare a numelui Erdai în dosar. Larry îi reaminti lui Muriel felul în care începuse povestea. Emo îi spusese despre Collins. Collins îi povestise despre Squirrel. Muriel nu-şi dăduse seama că Erdai fusese sursa iniţială de informaţii. Închise ochii, aşteptînd să facă vreo legătură, dar nu găsi nimic. Se aplecă peste masă şi zise:

– Larry, spune-mi, de dragul timpurilor de altădată. Rămîne între noi. Avem vreun motiv de îngrijorare? Ai vreo idee despre ce plănuiesc?

– Te referi la ce-ar putea să ştie Emo?

– Şi împotriva cui va fi mărturia lui.

– Nu mai eşti fecioară, Muriel! zise Larry, amintindu-i de lucruri unanim recunoscute. Exista un adevăr al străzii şi unul al Curţii, iar un poliţist bun, precum Larry, ştia să le pună de acord, fără să rişte nimic. Muriel nu-i răspunse, iar Larry o întrebă:

– Ce fel de dovadă se zice că am ascuns?

– Arthur n-a spus, iar noi n-am aflat nimic. Am trimis-o pe Carol să cerceteze, cînd a fost depusă moţiunea, dar l-a enervat cu ceva pe judecător şi n-a vrut să-i spună nimic. Larry, ştii cum merg lucrurile. Harlow face parte din categoria celor care consideră că un avocat desemnat de Curte trebuie sprijinit, mai ales într-un caz de condamnare la moarte. Probabil că-i place de Arthur. Firma la care e angajat Arthur lucrează mult pentru guvern.

– Grozav! Îmi plac tribunalele federale. Sînt precum clubul Union League. Toţi vorbesc între ei încet şi-şi zîmbesc, pentru că nu-s nişte bieţi ţărănoi.

Muriel zîmbi iarăşi. Uitase cît de amuzant putea fi Larry. Ca procuror-şef adjunct şi viitoare procuror-şef, era tratată cu deferenţă în rarele ocazii în care ajungea la Curtea statală. Judecătorii Curţii Supreme erau aleşi, ceea ce însemna că, mai devreme sau mai tîrziu, mulţi dintre ei urmau să se afle pe acelaşi buletin de vot cu ea. Dar Curtea federală era un alt univers, unde judecătorii erau numiţi pe viaţă. Muriel fusese acolo doar de cîteva ori în toată cariera sa şi, în general, gîndea despre sistemul federal ca Larry.

– Cred că Harlow îl lasă pe Raven să-şi folosească poanta cît mai bine. Dar pînă la urmă ne vom descurca.

Larry dădu din cap, părînd uşurat. Cînd erau studenţi la Drept, fusese primul care crezuse în talentul ei juridic. Pentru el, părerile ei despre lege erau ca Biblia.

– Crezi că nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui Erno? o întrebă Larry. Speram că ai găsit o cale ca să scăpăm de tot circul ăsta.

– N-o să fie nevoie să-ţi dai demisia.

– Crezi? Mi-am depus dosarul, Muriel. Împlinesc cincizeci şi cinci de ani în noiembrie şi o să ies la pensie pe 1 ianuarie 2002. Oamenii se vor omorî întotdeauna între ei. Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre chestia asta. La anul va fi numit un alt comandant al detectivilor. Aş putea fi numit eu – ceea ce ar fi ridicol – sau oricine altcineva – ceea ce ar fi şi mai ciudat. Timpul trece. Mai ţii minte treaba aia cu amenajarea locuinţelor? Acum am şase angajaţi. E greu să ai două slujbe la cincizeci şi patru de ani.

– Şase angajaţi?

– Anul trecut am amenajat opt case.

– Bravo, Larry! Eşti un om bogat.

– Nu ca tine şi Talmadge, dar o duc bine. M-am descurcat mai bine decît s-au aşteptat cei din familia mea. Mai am şi nişte acţiuni. Cîştigul net se exprimă printr-un număr mare, dar

lucrurile nu sînt încă stabile. Zîmbi, de parcă s-ar fi amuzat, apoi o întrebă cum o duce.

– Bine, răspunse ea, fără să continue. Muriel gonea în cursa aceea tipic feminină, care începea în zori, cu temerea continuă că nu va avea timp să facă nimic. Temere care – spre deosebire de altele – nu se baza pe fapte. Nimic nu i se părea perfect – nici munca ei, nici căsnicia, nici modul în care se purta ca soacră. Dar avea parte de toate în viață: muncă plăcută, bani, băiețelul acela minunat... Se concentrase asupra acestor lucruri și ignorase dezamăgirile.

– Cum îți merge căsnicia? o întrebă Larry.

Muriel izbucni în rîs și-i replică:

– Adulții nu discută despre căsniciile lor, Larry.

– De ce nu?

– Bine, cum merge căsnicia ta? Ai încheiat un tratat de pace cu Nancy?

– Știi cum am ajuns aici. Tu nu m-ai vrut, deci oricare alta era la fel de bună. Voiam să spun că mariajul meu merge bine, zîmbi el. Nancy e o femeie cumsecade. Cu adevărat cumsecade. Ce poți să spui despre o femeie care-ți adoptă copiii? Nimic rău. Viața nu-i perfectă, nu-i așa?

– Așa se pare.

– Mă gîndesc tot mai mult la bunicii mei. Părinții mamei mele. Pe cînd bunicul avea șaisprezece ani, părinții lui l-au dat ucenic la un rotar – părea o meserie de viitor – și i-au găsit o nevastă. A văzut-o prima oară pe bunica peste doi ani, cu trei zile înainte să se însoare cu ea. Și sînt împreună de șaizeci și cinci de ani. Nu s-au certat niciodată. Poți să-ți imaginezi cum e?

În timp ce vorbea, rotea între degete ceainicul ieftin, din oțel inoxidabil. Iar Muriel îl asculta și i se părea că e surprinzător de calm. Se dovedea în momentul acela că în viață existau legături pe care nu le puteai rupe. Una dintre ele era faptul că

te-ai culcat cu cineva. Cel puţin din punctul ei de vedere. Purta cu ea o bucată din Larry. Pentru tot restul vieţii.

– Bine, e rîndul tău, insistă Larry. E greu? Mă uit la televizor cînd apare Talmadge şi-mi spun că trebuie să fie greu să trăieşti cu el.

– Căsătoria cu Talmadge nu-ţi cere decît să ai simţul umorului şi o rochie neagră. Muriel încercase să glumească, dar fusese deranjată de ce lăsase să se subînţeleagă. Petrecuse ani de zile spunîndu-şi că nu se va lăsa înfrîntă de mărunţişuri, ca toţi ceilalţi. Normal. Mijlociu. Mediu. Cuvintele acestea făceau să i se înmoaie genunchii. Larry, Talmadge e Talmadge. Ai impresia că te plimbi cu trăsura, alături de Zeul Soarelui. Îi simţi oricum strălucirea.

Soţul ei conducea viaţa Americii de început de mileniu, zburînd undeva cu avionul de trei-patru ori pe săptămînă. Avea clienţi în toată lumea, inclusiv cîteva guverne. Casa era pentru Talmadge un loc în care se putea ascunde în siguranţă, transformîndu-se din persoana publică sclipitoare în ceva surprinzător de mohorît. Stătea treaz pînă tîrziu, bînd whisky, meditînd şi îngrijindu-şi rănile pe care n-apucase să le simtă în focul bătăliei. Deşi de obicei era mîndru de cît succes avea, atunci cînd era prost dispus înclina să creadă că lumea îl favorizase doar ca să-l înjosească, doar ca să i se dovedească faptul că nu merita cu adevărat locul pe care îl ocupa. Iar ea trebuia în cele din urmă să-l potolească...

– Talmadge mă respectă, zise Muriel, iar asta înseamnă mult pentru mine. Ne ascultăm reciproc. Ne sfătuim. Discutăm mult. Deci, căsnicia merge bine.

– O căsătorie între titani, spuse Larry. Superavocatul şi Procurorul-şef.

Pe Muriel o enerva faptul că o femeie ambiţioasă era acceptată mult mai uşor dacă se căsătorea cu un bărbat ambiţios. Şi,

de fapt, îşi spuse ea, probabil că ştiuse lucrul acesta, atunci cînd se măritase cu Talmadge. Dar răspunse:

– N-am fost încă aleasă procuror-şef.

– N-ai cum să pierzi. Cine naiba ar candida împotriva ta? Toţi cei din justiţie fac parte din tabăra ta. Ai toate femeile de partea ta, fără a mai pomeni de prietenii lui Talmadge, care şi-au deschis deja carnetele de cecuri. Ziarele spun că-ţi vei încheia cariera ca senator.

Senator. Primar. Citise despre amîndouă variantele, recunoscînd logica strictă ce conducea la asemenea concluzii, dar refuza să trateze aceste speculaţii altfel decît cu amuzament.

– Larry, asta-i slujba pe care mi-o doresc. Candidez pentru că-i uşor. Ned s-a retras. Talmadge va conduce campania, de la Airfones. Chiar şi aşa, mă întreb de ce m-am vîrît în chestia asta...

– Aiurea! A fost visul tău dintotdeauna!

– Nu ştiu, Larry. Ezită un timp, încercînd să-şi imagineze ce-o apucase, apoi renunţă, ceea ce se întîmpla întotdeauna cînd era cu Larry. Cu un an în urmă, speram să am timp să mă mai gîndesc înainte de a candida. Dar a trebuit să accept faptul că n-o să rămîn niciodată însărcinată. Asta ar fi fost adevărata prioritate. Ştiu atît de multe despre fertilitate...

Se opri. Niciodată în viaţa ei nu-i fusese milă de ea însăşi, dar cînd îşi amintea de anii de mers la medici, de tratamente, de irigaţii, de cronometrări, de socotire a zilelor, de luare a temperaturii, de speranţe şi iarăşi speranţe, i se părea că îndurase destul ca să se lase învinsă. Cînd era mai tînără nu-şi închipuise unde o va duce dorinţa ei de a fi o persoană importantă în lume. Legămîntul acela făcut în copilărie, că va lăsa o urmă pentru eternitate, dusese – prin firea lucrurilor – la dorinţa puternică de a se reproduce, de a creşte, de a îngriji, de a învăţa, de a iubi pe cineva. Nici un dor pe care-l mai trăise, nici mareea libidoului, nici foamea, nici măcar ambiţia

nu egalau puterea acelei nevoi care se născuse în Muriel după ce se măritase. Ca și cum sufletul ei ar fi fost împins înainte de o imensă roată – sub care urma să fie strivit ulterior. Trăia simțind că-i lipsește ceva, într-o tristețe ce urma să continue pînă-n ultima zi a vieții sale.

Larry o asculta cu atenție, privind-o cu ochii lui albaștri. În cele din urmă îi spuse:

– O să ai votul meu. Vreau să fii procuror. Pentru mine contează să obții ceea ce-ți dorești.

I se citea pe față faptul că e convins de ce spune. Muriel descoperi cu plăcere că Larry rămăsese prietenul ei.

Se certară care din ei să plătească masa, dar Larry insistă, amintindu-i că era bogat chiar și în lumea ei. Apoi merseră pe jos, prin înghesuiala de la prînz, pînă la vechiul Tribunal Federal. Kenton Harlow, judecătorul principal al Curții Districtuale își repartizase depoziția chiar lui, în loc să o plaseze altui magistrat. Statutul procedural al cazului era oricum bizar, ca rezultat al eforturilor recente ale Congresului de a pune capăt șirului nesfîrșit de apeluri și atacuri colaterale care alcătuiau litigiile în cazurile de pedeapsă cu moartea. Curtea de Apel, care nu audia niciodată, își rezervase dreptul de a evalua dovezile în perioada limitată de prezentare a acestora și de a decide singură dacă acel caz va continua, lucru rezervat prin tradiție judecătorilor de instanță din Curtea Districtuală. Nici unul dintre cei cu care discutase Muriel nu trecuse printr-o asemenea procedură.

Judecătorul principal prezida în sala de judecată pentru ceremonii. Avînd în vedere abundența de marmură cafenie folosită, încăperea vastă putea fi confundată cu o capelă. Dar atenția lui Muriel fu curînd atrasă de altceva. În primul șir de bănci din lemn de nuc, pe pernele stacojii, stăteau mai mulți ziariști. Nu numai obișnuiții tribunalelor, ci și mulți reporteri de la televiziune. Stanley Rosenberg de la Channel 5, Jill Jones

şi alţi cîţiva – precum şi doi desenatori. Prezenţa acestora putea fi motivată doar prin faptul că-i informase Arthur, făgăduindu-le că vor asista la ceva important.

Îl apucă pe Larry de braţ cînd văzu acel semn de piază-rea şi-i şopti un cuvînt pe care Larry îl folosise în Vietnam, pentru ca bărbatul să-şi dea seama de gravitatea situaţiei:

– Şase!

15

12 iunie 2001
Mărturia lui Erno

– Vă rog să vă spuneți numele, pentru a fi trecut la dosar.

– Erno Erdai.

Din fotoliul său, care se afla mai sus decît scaunul martorului, judecătorul Harlow repetă numele lui Erno, ca să fie sigur că l-a reținut. Așa era Harlow, își zise Arthur. Avea amabilitatea de a se adresa fiecăruia rostindu-i corect numele, chiar dacă aflase că Erno împușcase cinci oameni, dintre care patru muriseră.

Deseori judecătorul Kenton Harlow era comparat cu Lincoln. Era slab și înalt de peste un metru și nouăzeci de centimetri, cu o barbă subțire și cu o față lată, impunătoare. Avea un stil direct și se supunea cu entuziasm idealurilor constituționale. Comparația cu Lincoln nu-l mira, pentru că acesta fusese modelul lui de cînd devenise adult. Camerele judecătorului erau împodobite cu o varietate de lucruri care aminteau de Lincoln, începînd cu prima ediție a biografiei scrise de Carl Sandburg și sfîrșind cu numeroase busturi, măști și figurine din bronz ale Cinstitului Abe, la toate vîrstele. În calitate de jurist, de profesor, de cercetător în probleme constituționale și de procuror general-adjunct al Statelor Unite care răspundea de Divizia Drepturi Civile, în perioada administrației Carter, Harlow se consacrase crezului pe care i-l atribuia lui Lincoln, considerînd justiția manifestarea supremă a umanismului.

Arthur îi puse lui Erno întrebările preliminare. Erdai arăta mai slab decît fusese în urmă cu trei săptămîni, atunci cînd Arthur îl văzuse în închisoare. Plămînii începuseră să-l lase. Poliţiştii aduseseră un tub cu oxigen, pe un cărucior, şi-l puseseră lîngă scaunul martorilor, la picioarele lui Erno, iar un tub transparent, care pornea de la cilindru, fusese fixat în nasul lui Erdai. În ciuda situaţiei, Erno părea bine dispus. Cu toate că Arthur îi spusese că nu e necesar, Erno însistase să fie îmbrăcat în costum.

– Onorată instanţă, rog să se consemneze.

Muriel Wynn, care se afla la masa acuzării, se ridică pentru a-şi reînnoi obiecţiile împotriva procedurii. Arthur îi telefonase lui Muriel de vreo zece ori, în legătură cu cazul lui Rommy, dar n-o întîlnise de cîţiva ani. Îmbătrînea frumos. „Aşa se întîmplă întotdeauna cu oamenii slabi", îşi zise Arthur. În părul ei des, negru, apăruseră fire cenuşii. Acum se farda şi Arthur deduse că făcea acest lucru nu din cauza vîrstei, ci pentru că, fiind o persoană importantă, era fotografiată deseori.

Fusese coleg cu Muriel pe cînd lucra la Biroul Procuraturii, iar Arthur apreciase relaţia cu ea, ca şi cu majoritatea foştilor colegi. Îl mîhnea gîndul că a doua zi Muriel va avea aceeaşi atitudine pe care o au mulţi dintre procurori faţă de avocaţii apărării, considerîndu-l un muritor decent al cărui suflet a fost supt de vampirii pe care-i reprezenta. Însă datoria de a-l apăra pe Rommy nu-i permisese să aleagă altă variantă. Nu-i putea spune lui Muriel ce-o aştepta fără să rişte ca ea să ceară o amînare pentru a investiga afirmaţiile lui Erdai, în speranţa că între timp Erno va deveni prea bolnav pentru a depune mărturie sau că în închisoare se vor face presiuni asupra lui ca să-şi retracteze spusele.

Cu o vioiciune care i se păruse întotdeauna lui Arhur a se datora staturii ei scunde, Muriel afirmă că Gandolph epuizase toate căile pe care i le permitea legea pentru a evita să fie executat.

– Deci, doamnă Wynn, dumneavoastră credeți că a trecut timpul în care puteam să țin seama de dovezi, în ciuda faptului că poliția cunoaște fapte care stabilesc nevinovăția domnului Gandolph și împotriva Constituției... a Constituției noastre, Constituția federală? o întrebă Harlow, sugerînd cu șiretenie că statul ar funcționa conform echivalentului juridic al legii junglei.

– Credeam că așa spune legea.

– Dacă aveți dreptate, atunci aveți prea puțin de pierdut ascultînd ce are de spus domnul Erdai.

Fiind întotdeauna cel mai bun jurist din Curte, Harlow zîmbi cu nevinovăție și-i spuse lui Muriel să se așeze, apoi îi dădu dispoziție lui Arthur să pună următoarea întrebare.

Acesta îl întrebă pe Erno unde locuia în prezent.

– Sînt găzduit în aripa medicală a Închisorii de Stat Rudyard, răspunse Erno.

– Pentru ce motiv sînteți găzduit acolo?

– Am cancer la plămîni în faza a patra, răspunse Erno, întorcîndu-se spre judecător. Mai am trei luni de trăit.

– Îmi pare rău, domnule Erdai, zise Harlow.

Din obișnuință, judecătorul se uita tot timpul la notițele sale și, chiar în acel moment de solicitudine, nu se abătu de la obiceiul său. Arthur susținuse mai multe cazuri importante în fața lui Harlow și judecătorul își exprimase aprobarea pentru stilul său simplu și pentru zelul lui. La rîndul său, Arthur îl respecta pe Harlow, ale cărui pledoarii le studiase în facultate. Judecătorul era un om mare. Dar era, de multe ori, o pacoste. Putea fi țîfnos, chiar impulsiv. Era un liberal de modă veche, care crescuse în timpul Marii Crize și considera că toți cei care nu-i împărtășeau opiniile de sectarism democratic sînt niște copii nerecunoscători sau lacomi. De ani de zile, Harlow purta o bătălie cu mult mai conservatoarea Curte de Apel, privind cu regret frecventele abrogări ale acesteia și încercînd cu regularitate să le ocolească. Arthur profitase de această luptă în favoarea lui Gandolph.

Harlow nu făcea un secret din faptul că era împotriva noii legislații care dădea Curții de Apel – și nu unor judecători de rangul lui Harlow – dreptul de a întrerupe procedurile succesive de *habeas corpus* în cazurile în care se pronunțase sentința de pedeapsă cu moartea. Ca rezultat al resentimentelor sale, judecătorul acceptase imediat, la sugestia lui Arthur, să analizeze el însuși credibilitatea lui Erno pentru că, prin tradiție, Curtea de Apel nu putea să ignore verdictul. Ca urmare, Harlow avea, în mare măsură, puterea de a decide dacă se va merge mai departe.

– Domnule, ați fost condamnat vreodată pentru un delict? îl întrebă Arthur pe Erdai.

– Am fost. Cu patru ani în urmă m-am certat într-un bar cu un tip pe care-l anchetasem cîndva și am sfîrșit împușcîndu-l pe la spate. La început, mă amenințase cu un pistol, dar n-ar fi trebuit să-l împușc. Din fericire, s-a vindecat, dar am pledat vinovat la acuzația de delict cu violență în circumstanțe agravante și am fost condamnat la zece ani de închisoare.

Erno dusese lîngă buze microfonul care semăna cu o păstaie neagră, prinsă de o tulpină. Avea vocea răgușită și încerca să-și tragă răsuflarea, făcînd pauze din cînd în cînd. Dar părea calm. Deoarece Erno vorbea lent și ceremonios, accentul său slab – semănînd un pic cu cel al lui Dracula – devenise ceva mai sesizabil decît atunci cînd vorbea în maniera lui preferată, de dur din Kewahnee.

Arthur continuă, arătînd mediul în care trăise Erno, începînd cu nașterea sa în Ungaria și continuînd cu angajarea sa la TN. Harlow își lua grijuliu notițe. Fiind pregătit să se lanseze în problemele importante, Arthur se uită la Pamela, să se asigure că nu uitase nici una din întrebările introductive. Bucurîndu-se dinainte, Pamela clătină din cap. Într-un fel pervers, Arthur o privi cu părere de rău. Pamela urma să aibă parte în primul an de practică de un succes pe care s-ar putea să nu-l mai egaleze vreodată în cariera sa. După procesul ăsta, era posibil ca ea să nu mai fie mulțumită de ceea ce-i satisfăcea pe alți avocați. Apoi

Arthur îşi dădu seama că acelaşi lucru putea fi valabil şi pentru el. Descoperi că-l încînta perspectiva ca următoarea întrebare să-i schimbe viaţa. Aşa că o puse.

– Vă rog să vă concentraţi atenţia asupra zilei de 4 iulie 1991. Domnule Erdai, puteţi să ne spuneţi ce-aţi făcut în primele ore ale acelei zile?

Erno îşi aranjă tubul din nas, apoi spuse:

– I-am omorît pe Luisa Remardi, pe Augustus Leonidis şi pe Paul Judson.

Arthur prevăzuse că în momentul acela în sala de judecată va izbucni hărmălaia. În loc de asta, se aşternu o tăcere prelungită. Harlow, care avea pe birou un monitor de computer, pe care apărea transcrierea grefierului, se uită la el, urmărind cuvintele. Apoi puse jos stiloul şi îşi duse mîna la falcă. Îl privi pe sub sprîncene pe Arthur. Judecătorul nu lăsa să i se citească ceva pe chip, dar intensitatea privirii sale părea să reflecte admiraţia. A aduce o astfel de dovadă chiar în ajunul execuţiei însemna, din punctul de vedere al lui Harlow, că împlineai, la o scară redusă, scopul justiţiei.

– Puteţi să puneţi altă întrebare, îi spuse judecătorul lui Arthur.

Era posibilă doar o singură întrebare:

– Romeo Gandolph a jucat vreun rol în asasinatele acelea?

– Nu, răspunse clar Erdai.

– Era prezent?

– Nu.

– A plănuit crimele sau a ajutat la săvîrşirea lor?

– Nu.

– V-a ajutat în vreun fel, după săvîrşirea faptei, să ascundeţi delictul?

– Nu.

Arthur se opri, pentru a impresiona publicul. În sfîrşit, în fundul sălii începuse să se facă puţină zarvă. Doi dintre reporteri fugiră pe coridor, unde puteau să-şi folosească telefoanele

celulare. Arthur se gîndi la Muriel, ar fi vrut să-i vadă reacția, apoi decise că ar putea să pară că se bucură de necazul ei și evită s-o privească.

– Domnule Erdai, zise Arthur, aș vrea să vă cer să povestiți, cu cuvintele dumneavoastră, tot ce s-a întîmplat pe 4 iulie 1991, ce a dus la asta și ce s-a petrecut în restaurantul Paradise. Nu vă grăbiți! Povestiți-i domnului judecător tot ce vă amintiți.

Erno, cuprins de slăbiciune, se ținu cu mîna de balustradă, ca să se întoarcă spre Harlow. Costumul lui cenușiu, prea gros pentru vremea aceea, atîrna pe el.

– Era o femeie care lucra pe aeroport, începu el. Luisa Remardi. Vindea bilete. Nu vreau să vorbesc de rău morții, dar era cam curvă. Iar eu am făcut greșeala să mă încurc cu ea. Știți, am crezut că o să fie vorba doar de sex, dar m-am îndrăgostit de ea, au început să apară semne că mă înșela. Chestia asta m-a supărat cumplit. Erno își lărgi un pic nodul de la cravată. Harlow, stînd pe fotoliul lui înalt, din piele, își puse ochelarii pe sugativă, ca să se poată uita mai bine la Erdai. Erno respiră adînc, pregătindu-se să continue. Așa că am început s-o urmăresc. Și, bineînțeles, într-o noapte am văzut ceea ce îmi închipuisem. Era pe 3 iulie. Luisa s-a întîlnit cu un tip în parcarea aeroportului, într-un colț întunecat, și s-a regulat cu el chiar acolo, în mașină. Vă dați seama că am înnebunit. Am privit toată chestia. Fiecare mișcare a trupului. Vreo patruzeci de minute.

Erno își intrase în ritm, iar Arthur n-ar fi vrut să intervină, dar regulile de procedură îi impuneau acest lucru.

– Puteți să identificați bărbatul care a fost cu doamna Remardi?

– Nu știu cine e. Nu prea mi-a păsat cine era, ci doar faptul că Luisa țopăia pe măciuca altuia. Se auzi un chicotit, iar Erno privi în sus, către banca judecătorului, și zise: Îmi cer scuze, domnule judecător.

Harlow, care putea fi sarcastic în particular, făcu semn cu mîna să continue.

– În cele din urmă i-a ajuns și a plecat. Am urmărit-o. S-a oprit la Gus. La restaurantul lui. Paradise. Am alergat după ea. A avut loc o scenă, vă dați seama. I-am zis că-i o curvă, iar ea a început să țipe la mine că nu-s stăpînul ei, că-s un bărbat însurat și că nu pot să fac unele reguli pentru mine și altele pentru ea. Vă imaginați ce-a fost.

Erno clătină din cap și se uită la balustrada din lemn de nuc a estradei pentru martori, încercînd să suporte amintirile triste.

– Bineînțeles, asta i-a atras atenția lui Gus. Presupun că le dăduse voie angajaților să plece acasă, fiind sărbătoare, pentru că era singur. A venit și m-a gonit, iar eu i-am zis s-o ștearga. În momentul ăla am apucat-o pe Luisa de mînă, s-o trag afară din local. Ea țipa, mă insulta, iar Gus a apărut din nou, de data asta cu un pistol. Pe vremea aceea aveam curaj. M-am uitat la Gus. I-am spus că nu-i în stare să împuște pe cineva. Atunci Luisa s-a întins și a înhățat pistolul. După care mi-a zis: „Eu sînt în stare". Era în stare, așa că am încercat să-i iau revolverul, ne-am luptat și... Buum! Exact ca în filmele proaste. Jur că văzusem că arma avea siguranța pusă, atunci cînd fusese în mîna lui Gus. Probabil că în timp ce ne-am luptat... Oricum, Luisa se alesese cu o gaură chiar în burtă. Din care ieșea fum. Luisa se uita la gaura aia ca și cum ar fi spus: „Ce naiba e asta?", iar fumul se ridica... Apoi a început să curgă sînge. Gus s-a repezit să telefoneze după o ambulanță, iar eu i-am spus să aștepte. „Ce să aștept? Pînă o să moară?" Dar, domnule judecător, aveam nevoie de un minut să mă gîndesc. Să-mi adun puterile. Pentru că-mi dădeam seama că se alegea praful de tot. Lucrasem douăzeci de ani pentru compania de transporturi aeriene, iar în clipa în care Gus a ridicat receptorul, am văzut deja titlurile din ziare: „Director împușcă o angajată." „Șeful pazei implicat într-un asasinat." Adio slujbă! Îmi împușcasem amanta cu care petrecusem multe seri minunate.

Dar nu asta era lucrul cel mai rău. Cu ani în urmă mai împușcasem accidental pe cineva. Dacă un procuror răuvoitor se lega de treaba aia, nimeream la pușcărie pentru mult timp. Sincer vorbind, aveam nevoie de un minut ca să-mi revin, să nu mai fiu atît de groaznic de speriat. Poate doar de treizeci de secunde. Dar Gus se pornise. Împușcături în localul lui! Cu propriul lui revoler! Cînd i-am zis a doua oară: „Așteaptă!", s-a dus direct la telefon. Iar eu eram și așa foarte nervos. Voiam doar să-mi revin. I-am spus să se oprească. I-am spus că o să-l omor. Nu s-a oprit. S-a dus la telefon. Iar eu l-am împușcat. L-am nimerit. L-am nimerit, repetă Erno, lamentîndu-se. Drept în cap. După aceea m-am întors la separeu. Luisa nu se simțea bine. Sîngera, era pe moarte. Nu puteam face nimic. Dar acum aveam la dispoziție un minut, să mă gîndesc. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să încerc să scap. Nu puteam schimba cele petrecute. Cel mai rău lucru care mi se putea întîmpla era să fiu prins. Însă puteam măcar să încerc să scap. Așa că m-am gîndit să aranjez lucrurile încît să pară că a fost un jaf. M-am întors la casa de marcat și am luat toți banii. I-am luat lui Gus ceasul și inelele. Am șters masa la care stătuse Luisa, ca să nu se găsească amprente. S-a întîmplat să văd într-o oglindă ceva, în cealaltă parte a restaurantului. Nu eram sigur, dar se părea că mai fusese cineva într-un separeu, atunci cînd intrasem în local. Mi-am dat seama că-i cazul să verific, așa că m-am dus în colțul acela și am văzut un tip care se ascunsese sub masă. Un tip oarecare. Un tip ca mine. Cu costum și cravată. Nu putea să fugă, pentru că stăteam între el și ușă, așa că fusese destul de deștept să se ascundă. Numai că nu reușise. Asta-i tot. Nu reușise. Îl găsisem. I-am zis să iasă de sub masă. Plîngea în hohote și spunea ce-aș fi spus și eu: „Nu mă omori! N-o să spun nimic!" Mi-a arătat pozele familiei sale, pe care le avea în portofel. Probabil că văzuse asta la televizor. I-am spus adevărul: „Nu vreau să te omor, amice! Nu vreau deloc să te omor". L-am pus să-l tîrască pe Gus pînă jos, pînă la camera

frigorifică. Între timp, Luisa murise, așa că l-am pus s-o care și pe ea. După aia l-am legat pe tip, cred că am citit undeva că-l chema Paul. Tot timpul m-am întrebat cum aș putea să fac să nu-l omor. M-am gîndit că aș putea să-l orbesc, dar mi s-a părut mai greu să-i înfig o furculiță în ochi decît să apăs pe trăgaci. N-am crezut niciodată că aș putea să omor așa un om. Vreau să spun că-s un individ impulsiv și că uneori îmi pierd controlul. Așa cum s-a întîmplat cu Gus. Dar să omor pe cineva cu sînge rece, doar pentru că ori scăpa el, ori scăpam eu? Pe cînd eram copil și trăiam în Ungaria, tatăl meu a fost ucis pentru că vecinii l-au denunțat poliției secrete. Am tras niște învățăminte din asta. Nu m-am așteptat la nimic din partea cuiva, cu excepția familiei mele. Credeam că trebuie să faci ce ai de făcut. Nu știu dacă mai gîndesc așa și acum. Nu de atunci. Pentru că l-am omorît. L-am împușcat drept în ceafă și mi-am dat seama că viața îl părăsise chiar în secunda aceea, după felul în care a căzut pe podea. Apoi i-am luat Luisei bijuteriile și i-am aranjat hainele, din cauza întîlnirii din mașină cu individul ăla. Nu știam ce se va descoperi la autopsie.

Din nou, Erno se opri să-și tragă răsuflarea. În sala uriașă a tribunalului nu se auzea vreun sunet în afara șuieratului făcut de rezervorul lui de oxigen. Arthur era singura persoană care stătea în picioare și avea impresia că nimeni n-ar fi avut putere să se ridice. Pe figurile celor care asistau la proces se citea frică – probabil produsă de însemnătatea răului sau de absurditatea situației: Erno stătea în fața lor și folosea cuvinte pe care le folosim cu toții, dar pentru a descrie acțiuni pe care nu le putem face. Sau putem? Toți așteptau să audă ce va spune în continuare Erno, nesiguri de ce va urma.

– Am fost ca un *zombie* tot timpul cît m-am aflat în camera frigorifică, tot timpul cît s-au petrecut cele despre care v-am povestit. Dar după aceea nu mai știam ce să cred. Uneori vedeam pe stradă oameni – tîrfe și bandiți, indivizi fără minte, tipi pe care-i privești de sus – și mă gîndeam că nici unul dintre ei

n-ar fi făcut ce-am făcut eu. Toţi îmi erau superiori. Mă aşteptam să fiu prins. Mă pregătisem pentru ziua în care poliţiştii îmi vor bate la uşă. Dar făcusem treabă bună. Poliţia alerga în toate părţile şi nu găsea nimic.

Cînd Erno îşi îngădui o altă pauză, Arthur se uită în sală, să-şi dea seama cum mergeau lucrurile. Pamela îşi muşca buzele, neîndrăznind parcă să respire, de teamă să nu strice ritmul perfect al clipei. Îi făcu semn cu ochiul, apoi reuşi să privească spre masa acuzării, mai întîi spre Larry Starczek, pe care nu-l văzuse de ani de zile. Arthur se gîndise să nu-l convoace pe Larry, pentru că Erno urma să depună mărturie împotriva lui, dar hotărîse că Erdai va face o impresie mai bună dacă-l va înfrunta direct pe Larry. Iar judecata lui se dovedise corectă. Larry nu se comporta într-un mod care să-i facă o impresie favorabilă lui Kenton Harlow. Părea că-i gata să izbucnească în rîs, că toată chestia i se părea ceva ridicol.

Muriel stătea lîngă Larry şi era mult mai îngîndurată. Terminase ceva de scris, iar privirea ei o întîlni pe cea a lui Arthur. Avocatul se aştepta ca Muriel să fie furioasă, pentru că-şi dădea seama că Arthur exploata vulnerabilitatea ei de viitoare candidată. Electoratul n-ar fi ales în funcţia de procuror o persoană a cărei experienţă profesională consta în condamnarea la moarte şi executarea unui nevinovat. Scopul lui Arhur era de a provoca o reacţie publică, încît Muriel să fie obligată să rezolve cazul cît mai repede, ca să nu se mai discute despre el în ziare. Dar Muriel avea temperament de cartofor şi dădu din cap, foarte uşor, spre Arthur, ca şi cum i-ar fi spus: „Nu-i rău deloc". Nu pentru că ar fi crezut asta. Nu crezuse nici o secundă. Dar, ca de la avocat la avocat, trebuia să-i recunoască meritele lui Arthur. Arthur îi răspunse, dînd şi el din cap, sperînd că gestul său fusese respectuos, apoi se întoarse iar către Erno.

– Domnule Erdai, am uitat să vă întreb mai devreme. Aveaţi vreo legătură cu Romeo Gandolph pe vremea aceea, în iulie 1991?

– Vreo legătură? Pot să spun că-l cunoșteam.

– Cum?

– Ca pe o adevărată belea.

Sala de judecată răsună de rîsete neașteptat de puternice. Se părea că toți încercaseră să se destindă. Chiar și Harlow chicoti pe scaunul lui.

– Squirrel, Rommy sau cum vreți să-i ziceți, era un fel de vagabond. Obișnuia să piardă vremea pe aeroportul DuSable în timpul iernii, ca să scape de frig. Lucrurile începeau să dispară cînd se afla el prin jur. Așa că eu și oamenii mei îl îndemnam să plece, pe bună dreptate, pot spune. Așa l-am cunoscut.

– Știți cum de-a ajuns Romeo Gandolph să fie acuzat pentru crimele acelea?

– Știu.

– Vă rog să povestiți Curții – cu cuvintele dumneavoastră – ce s-a petrecut.

– Ce s-a petrecut? întrebă Erno, apoi inspiră îndelung din oxigenul lui. E așa cum spune preotul de la Rudyard. Nu că n-aș avea conștiință. Dar am un nepot. Se numește Collins. Collins Farwell. Am încercat să-l ajut. Tot timpul am încercat. Toată viața mi-am făcut griji pentru el. Iar el mi-a dat o grămadă de motive de îngrijorare. Oricum, nepotul meu a fost arestat la cîteva luni după ce-i omorîsem pe oamenii aceia. Pentru narcotice. A devenit un triplu X. Îl aștepta închisoarea pe viață. Asta mă rodea. Pentru că eu, un ticălos asasin, umblam liber, iar Collins, care nu făcuse altceva decît să vîndă oamenilor ceea ce voiau, urma să-și petreacă viața după zăbrele. Chestia asta mă rodea. Iar o parte din mine își imagina că n-o să am niciodată liniște pînă cînd n-o să fie arestat altcineva pentru crima făcută de mine. Acum, cînd îmi aduc aminte, mi se pare o prostie. Pentru că o să am mereu remușcări. Dar în momentul ăla mi-am zis: „Dacă o să fac să fie învinovățit cineva, atunci eu o să fiu liber și Collins o să fie liber, pentru că trebuia să-i ofere în schimb ceva procurorului ca să nu fie condamnat pe viață“.

Arthur îl întrebă ceva evident: de ce-l acuzase tocmai pe Rommy?

– Domnule Raven, răspunsul adevărat este că știam că poate fi învinovățit. Vedeți, acuzația a pornit de la medalionul acela, care a fost găsit la el. Îi aparținuse Luisei. Iar eu știam că se află la Squirrel.

– Squirrel este Rommy?

– Așa i se spunea.

– Puteți să ne explicați de unde știați că medalionul este la el?

– Pot, dar este o poveste lungă. Cu o săptămînă sau două înainte ca Luisa să moară, zise Erno, apoi se corectă, înainte s-o omor, o urmăream tot timpul, o spionam mereu. Într-o dimineață, cînd ieșea din tură, mi-a făcut scandal din cauza hoților pe care-i las să hoinărească pe aeroport. Ca să fiu mai scurt, își scosese medalionul, pe care-l agățase de cablul de la telefon, și-l pusese pe birou. Plecase pentru o clipă și, cînd se întorsese, îl văzuse pe Squirrel furișîndu-se ca o umbră. Iar medalionul dispăruse. Mă acuza pe mine de asta și plîngea, pentru că bijuteria fusese în familia ei de două secole. Ce-ați fi făcut în locul meu? L-am căutat pe Squirrel. A durat o zi, dar l-am găsit într-o văgăună din North End. Sigur, mi-a zis că nu știa nimic. I-am spus: „Ascultă, cap pătrat, bijuteria valorează pentru doamna aceea mai mult decît pentru altcineva. Adu-o înapoi și o să-ți dăm cît vrei, fără să punem nici o întrebare". După ce am omorît-o pe Luisa, nu m-am mai gîndit la medalion, pînă cînd am citit în ziare că se credea că i-a fost luat medalionul atunci cînd a fost omorîtă. Știam că nu-i așa și mi-am imaginat că Luisa nu-i mărturisise mamei sale că a pierdut comoara familiei. Există întotdeauna polițiști care cred că-i adevărat ceea ce nu e, dar asta-i altă poveste, zise Erno și aruncă o privire către Larry, după care se aplecă, să-și regleze oxigenul; Erno începuse să obosească. După un timp, trebuie să fi fost sfîrșitul lui septembrie, l-am întîlnit pe Squirrel pe aeroport. Nu cred că știa

cum mă cheamă, dar știa că-i promisesem bani. „Îl mai am", mi-a zis el și a scos medalionul din buzunar. Chiar acolo, în terminal. Am crezut că-mi cade inima în pantaloni din cauza șocului. Obiectul ăla fusese descris în presă și n-aveam chef să fiu la mai puțin de-un kilometru de el. I-am spus că încerc să fac rost de bani și am tulit-o, de parcă ar fi fost lepros. După aceea am stat și m-am gîndit cum să profit de cadoul ăla nesperat. Poate că ar trebui să aranjez să fie arestat și considerat făptașul cel rău... Mi-a plăcut ideea și am început să fac cercetări, să discut cu prieteni din poliție, pretinzînd că mă interesez de Squirrel pentru că-mi face probleme pe aeroport. După ce am aflat că se certa cu Gus, am luat ideea în serios. Adică să-l scot pe el vinovat. S-ar fi putut să nu-mi meargă, dar Collins nimerise în pușcărie și Rommy era exact ce-mi trebuia ca să aranjez lucrurile. Din cîte știa și Collins, Rommy se potrivea perfect pentru ce intenționam. I-am spus nepotului meu că strînsesem ceva informații despre individ și că-l lăsam pe el, pe Collins, să le dea o formă credibilă și să le folosească pentru a ieși din încurcătura în care se băgase. I-am făgăduit lui Collins că o să-i trimit niște polițiști, iar el să facă cel mai bun tîrg posibil – dar să insiste să nu depună mărturie, pentru că nu știam dacă o să se descurce la bară. Apoi am așteptat să apară o ocazie să plasez informația unui polițist. S-a nimerit ca acesta să fie Larry Starczek, care a apărut la aeroport peste o zi, două.

Erno ridică mîna și-l arătă pe Larry, care, asistînd la disecția modului în care fusese înșelat, începuse – în cele din urmă – să accepte că lucrul era posibil.

– Restul e istorie, încheie Erno.

Se făcu iarăși zarvă, timp în care Arthur își consultă notițele. Voia să discute despre scrisorile trimise de Erno lui Larry și lui Gillian, dar Erno ridică mîna – care, din cauza bolii sau a încordării – tremura ușor.

– Pot să spun ceva, domnule judecător? adăugă el, după care tuși, tusea răsunînd puternic în liniștea sălii tribunalului. Probabil

că nu înseamnă mare lucru, dar aş dori să ştiţi ceva la care m-am tot gîndit. Nepotul meu? A ieşit după cinci ani. Pentru că l-a turnat pe Squirrel. Dar s-a maturizat. L-a descoperit pe Iisus, ceea ce mi se pare cam mult, dar s-a însurat, are doi copii, are o mică afacere... I-am dat o şansă – da, i-am dat mai mult de atît – şi a profitat de ea. În cele din urmă. Deci, printre toate porcăriile pe care le-am făcut, este chestia asta. Mă gîndesc deseori la treaba asta. Mă gîndesc mult.

Harlow acceptă această declaraţie, ca şi restul celor din sală, cu indiferenţă. Era într-o stare meditativă. Arthur ştia că vor trece ore pînă cînd judecătorul va pune cap la cap toate amănuntele. Dar judecătorul avea o întrebare chiar în momentul acela. Harlow i se adresă lui Muriel, interesîndu-se dacă era dispusă să răspundă la întrebările Curţii. Muriel răspunse că avea şi ea de pus mai multe întrebări, dar că va fi încîntată să-l lase pe judecător să se lămurească primul. Amabilităţi de tribunal, pe care judecătorul le ridicase la nivel de artă. Harlow îi zîmbi, apoi reveni la Erno.

– Domnule Raven, înainte să vă retrageţi, aş vrea să fiu sigur că am înţeles cum se cuvine mărturia domnului Erdai. Domnule, am înţeles, din spusele dumneavoastră, că susţineţi că domnul Gandolph a fost condamnat în urma unei înscenări. Corect?

– Din păcate, e cea mai bună definire, răspunse Erno. Am încercat să fac ce-am putut pentru puşti, dar nu garantez nimic. Îl cunosc destul de bine ca să ştiu că nimic din ce va realiza Collins nu va duce la o adevărată schimbare pînă cînd Rommy nu va fi eliberat.

– Mă frămîntă ceva. V-aţi bazat pe faptul că nepotul dumneavoastră va îndruma poliţia către medalionul din buzunarul domnului Gandolph. Corect? N-a fost o chestie prea sigură. Şi dacă domnul Gandolph avea un alibi? Sau dacă explica în ce fel a ajuns medalionul în buzunarul său?

– Putea să se întîmple și așa ceva. Numai că nu i-aș fi confirmat povestea cu medalionul. Și uitați că se certase cu Gus. Dar am presupus foarte corect ce-o să se întîmple.

– Și ce-ați presupus?

– Ce-am presupus? Că, mai devreme sau mai tîrziu, Rommy o să mărturisească.

– Să recunoască o crimă pe care n-a săvîrșit-o?

– Hai să vedem cum stau lucrurile, domnule judecător, zise Erno, apoi se opri din nou, obosit; zîmbi fără vlagă și continuă. Eu am avut de-a face cu treburi din astea. Să presupunem că avem un caz „fierbinte" și găsim un pungaș cu o bijuterie a uneia dintre victime în buzunar și care are motive să omoare pe una din celelalte victime. Domnule judecător, zise Erno, întorcîndu-și figura scofîlcită către estradă, lumea noastră nu-i Shangri-la!

16

12 iunie 2001
Din nou la tribunal

Vechiul tribunal federal, o clădire triunghiulară, care avea în față o arcadă cu coloane corintice canelate, făcuse parte din proiectul inițial al centrului orășenesc din DuSable și reprezenta punctul de atracție al unei piețe întinse, numite Federal Square. În timp ce Gillian mergea grăbită de-a lungul aleii de granit, porumbeii cu capete lucitoare se ridicară puțin în aer, ca să-i facă loc să treacă. Femeia respira greu. Ca toate mijloacele de transport în comun din ținutul Kindle, autobuzul ei întîrziase.

Cu două zile în urmă o sunase Arthur Raven. Ca de obicei, își cerea scuze. Dar decisese, împreună cu tînăra lui parteneră, că Gillian trebuia să vină la tribunal. Dacă era posibil. Voiau să fie prezentă în cazul în care ar fi fost nevoie să autentifice scrisoarea pe care i-o trimisese Erno Erdai. Sau să confirme că primise scrisoarea la sfîrșitul lui martie, înainte de a afla de numirea lui Arthur ca apărător, eveniment care ar fi putut să-l facă pe Erdai să inventeze toată povestea. Arthur făcea o măgărie, dar Gillian fusese de acord să accepte citația și se împotrivise mai puțin decît se așteptase Arthur.

Acum Gillian alerga pe superba scară a tribunalului, o spirală din alabastru cu pantă redusă, încercînd fără succes să nu-și amintească de momentul în care fusese ultima oară aici. Fusese în 6 martie 1995. Toate procesele împotriva altor procurori și judecători corupți, procese în care Gillian ar fi putut fi martoră, se desfășuraseră fără să fie nevoie de mărturia ei. Se pusese complet la dispoziția guvernului. Cînd s-a dat sentința în cazul ei,

mai mulţi tineri procurori federali au confirmat cumpătarea şi cooperarea de care dăduse dovadă Gillian, iar avocatul ei solicitase indulgenţa Curţii. Moira Winchell, judecător suprem la acest tribunal înaintea lui Kenton Harlow, o individă perfectă şi impasibilă, deseori comparată cu Gillian, fusese îngrozită de delictul acesteia şi o condamnase pe Gillian la şaptezeci de luni de închisoare. Cu cel puţin un an – poate chiar doi – mai mult decît se aşteptase Gillian, ţinînd seama de indicaţiile federale privind sentinţele şi de ajutorul pe care-l dăduse procuraturii. Dar Gillian, care pronunţase ea însăşi mii de sentinţe, fără să fie convinsă decît rareori că apreciase corect toţi factorii, simţise nevoia să-i spună judecătoarei doar două cuvinte, după ce Winchell încheiase procesul: „Am înţeles".

Cînd ajunse la etaj, aruncă o privire prin ferestruica din uşa batantă, îmbrăcată în piele, a sălii de judecată. Înăuntru îl văzu pe Erno Erdai care, avînd la nas un aparat din plastic pentru oxigen, se ţinea de balustrada boxei martorilor. Kenton Harlow, care stătea pe o bancă ce semăna – aşa cum fusese pusă, între stîlpii din marmură – cu o cristelniţă, îl privea pe Erno, ţinînd un deget lîngă nasu-i lung. Gillian simţi un impuls pe care şi-l stăpîni imediat, să deschidă uşa şi să se aşeze. Dar un martor potenţial nu trebuia să intre în sală. Deci, nici ea. Călătoria cu Arthur la Rudyard îi provocase vise tulburătoare. După ce se trezea – recunoscuse faţă de Duffy înainte să plece de acasă – era tot mai intrigată de ce avea să spună Erno şi de impactul pe care avea să-l aibă mărturia lui în Tri-Cities şi, ca urmare, asupra ei.

Aşteptă cam o oră în camera rezervată martorilor, în partea opusă a holului placat cu marmură. Citea încă despre Războiul Peloponeziac, cînd un zgomot de pe coridor îi vesti că reuniunea Curţii se încheiase. Contrar obiceiului său, se ridică şi se privi în oglinda mică de pe perete, aranjîndu-şi umerii costumului de culoare închisă şi şiragul de perle, încît cea mai mare să se afle în centru. După zece minute sosi

Arthur Raven. Părea serios ca întotdeauna, dar avea o înfățișare care o făcu pe Gillian să-l invidieze. Arthur era triumfător.

Începu prin a-și cere scuze. Muriel tocmai se dăduse în spectacol spunîndu-i judecătorului Harlow că povestea aceea o luase prin surprindere. Solicitase douăzeci și patru de ore pentru a pregăti interogatoriul încrucișat al lui Erdai.

– Vrei să spui că va trebui să vin și mîine? îl întrebă Gillian.

– Îmi pare rău, dar asta-i situația. O s-o întreb pe Muriel dacă are nevoie de tine, dar, sincer vorbind, nu cred că o să-mi spună acum ce planuri are. Dinte pentru dinte.

Răni de război. Gillian își aminti cum se proceda.

– Pot să-ți dau altă citație, dacă ai nevoie la serviciu, îi zise Arthur.

– Nu-mi trebuie, am un șef înțelegător.

Ralph Podolsky, directorul care o angajase, era fratele mai mic al lui Lowell Podolsky, un fost procuror care fusese făcut praf în același scandal care dusese la prăbușirea lui Gillian. Ralph nu-i pomenise de înrudirea sa cu Lowell decît în prima ei zi de slujbă și nu mai discutaseră niciodată despre subiectul acela.

Gillian își luă poșeta, iar Arthur se oferi să-i arate cum să coboare scările fără a fi remarcată de reporterii care, în momentul acela, erau prea ocupați s-o chinuie cu întrebările pe Muriel. Pe cînd erau în lift, Gillian îl întrebă cum se descurcase Erno Erdai.

– Uimitor, răspunse Arthur.

– S-a descurcat bine?

– Da.

– Pari încîntat.

– Eu? exclamă Arthur, șocat. Am simțit doar povara pe care o port. Dacă o dau în bară, clientul plătește cu viața. Mă trezesc de trei ori pe noapte. Mă gîndesc doar la cazul ăsta. Știi că lucrez de cîțiva ani numai pentru bani – chestii de drept comercial, companii mari care se ceartă pentru contracte imense. Îmi plac

majoritatea clienților, le doresc să cîștige, dar n-am griji prea mari. În cazul acesta simt că, dacă greșesc cu ceva, se stinge toată lumina din univers.

Ușa liftului se deschise. Arthur îi arătă un coridor pe care nu l-ar fi descoperit niciodată singură, apoi o urmă pînă-n stradă, dornic să iasă înainte să-l vadă vreun reporter. Îi spuse lui Gillian că fusese de acord să dea primele interviuri în biroul său celor două posturi de televiziune mai importante. Magazinul Morton se afla la o distanță de trei străzi de tribunal, în drumul lui Arthur către clădirea IBM, așa că acesta o însoți.

– Ai idee ce impresie și-a făcut judecătorul despre Erno? îl întrebă Gillian.

– Cred că l-a crezut. Aproape am simțit că trebuie să-l creadă.

– Trebuie?

– Se simțea ceva în sală, zise Arthur, gînditor. Regretul. Erno nu s-a înjosit, n-a cerut nimănui să-i pară rău pentru el, cel care a făcut lucruri groaznice. Dar îi simțeai regretul la fiecare cuvînt.

– Da, regretul, zise Gillian.

Poate de aceea dorise să-l audă pe Erno. Pe stradă nu era înghesuială la ora aceea liniștită, de dinaintea agitației de seară. Fusese o zi plăcută, foarte senină. Treceau din cînd în cînd prin umbra clădirilor înalte de pe Grand Avenue. Gillian își scoase ochelarii de soare din poșetă. Îl văzu pe Arthur uitîndu-se la ea.

– N-ai făcut ce-a făcut el, zise bărbatul. N-a fost vorba de omucidere.

– Da, pot să-mi spun asta.

– Și ai plătit.

– Să-ți spun groaznicul adevăr.

Își dădea seama că pornise cu Arthur pe o cale pe care refuzase s-o împartă cu alții, dar nu puteai să scapi de Arthur Raven cu subtilități sau pe căi ocolite. Tipul plîngea cînd era trist, iar cînd avea altă dispoziție rîdea ca un copil. Era un om direct, amabilitatea sa era directă și, dacă aveai de-a face cu el,

trebuia să-i răspunzi la fel de direct. Asta nu fusese niciodată un lucru uşor pentru Gillian, iar cînd merseseră la Rudyard o surprinsese cît de uşor se manifestaseră în prezenţa lui anumite emoţii. Mai ales un sentiment profund de a fi pierdut ceva. Ca atare, Arthur putea fi considerat demn de încredere.

– Arthur, nu-mi pare rău pentru ce am făcut. Ai interpretat greşit lucrurile şi nu te condamn deloc. Nu cred că banii au schimbat sentinţa vreunui caz. Nimeni nu putea să ştie acest lucru în afară de mine. Asta face ca faptele mele să fie atît de parşive. A fost o metodă, Arthur, un fel de taxă. Avocaţii se îmbogăţeau, deci judecătorii aveau dreptul la o cotă parte. Nu am participat niciodată la aranjarea unui caz, nu pentru că aş fi fost atît de cinstită, ci pentru că nu mi-a cerut nimeni asta. Nimeni dintre noi nu dorea să trezească bănuieli. Mi-e ruşine de starea în care am fost în anii aceia. Şi de încălcarea încrederii ce mi se acordase. Dar ai dreptate, anii petrecuţi în puşcărie par a fi o ispăşire rezonabilă. Regret doar irosirea.

– Irosirea?

– Am avut nişte şanse în viaţă şi le-am irosit.

– Mai ai destul timp ca să începi o viaţă nouă. Dacă vrei să ai o viaţă nouă. Oricum, întotdeauna ai trăit într-un timp propriu.

Gillian rîse tare, pentru că afirmaţia lui fusese corectă. Ea locuia într-un univers paralel, care nu era chiar la fel cu universul celorlalţi. Timpul lui Gillian – cum îl definise Arthur – se mişca un pic mai repede. Gillian terminase colegiul la nouăsprezece ani, lucrase un an ca să-şi plătească facultatea şi terminase Harvardul la douăzeci şi trei de ani, apoi se întorsese în ţinutul Kindle. Într-un fel, nu-l părăsise niciodată, pentru că în toţi cei trei ani locuise în Cambridge cu verii tatălui ei. Ar fi putut să plece pe Wall Street, la Washington, chiar la Hollywood. Dar fiind fiica unui poliţist, prima destinaţie o constituise procuratura din ţinutul Kindle.

Totuşi, în acea perioadă elementul determinant fusese voinţa ei. În curentul timpului se considera un existenţialist: defineşte

un proiect și urmărește-l. O șoca să vadă cît de departe se prăbușise de ceea ce își dorise. Americanii de azi se consideră lipsiți de putere și mînați fără încetare de evenimentele din copilărie. Poate că așa e mai bine. În cazul ei, își exaltase puterea voinței – din momentul în care începuse s-o folosească – atît de mult, încît se considera o figură nietzscheană, o suprafemeie napoleoneană care avea curajul să se situeze în afara oricăror reguli. Își dăduse seama mult mai tîrziu, pe cînd era în celula închisorii, că reacția ei împotriva moralității clasei mijlocii fusese hrănită de teamă, de sentimentul că ar fi fost zdrobită dacă și-ar fi impus judecata ei strictă și în ceea ce o privea.

– Gillian, oamenii trec prin tot felul de mizerii în timpul vieții. În familia mea există oameni care au supraviețuit ani de zile la Dachau. Au venit aici și au vîndut mărunțișuri, au jucat popice și au avut nepoți. Vreau să zic că trebuie să mergi mai departe.

– Arthur, mi-am făcut rău singură. N-am trecut prin vreo catastrofă naturală, nici n-am suferit din cauza perfidiei umane.

– Și ai fost prinsă. Dar de ce te-ai întors? Pentru că vrei să suferi, să te pedepsești sau să retrăiești nu știu ce rahaturi psihologice bizare, prin care ai trecut prima dată. Vreau să-ți spun că s-a terminat! Ești altfel.

– Oare? întrebă Gillian, dîndu-și seama că acesta era un lucru pe care trebuia să-l rezolve.

– Ai încetat să bei. Prima dată mi-a fost teamă să te întîlnesc, pentru că mi-am închipuit că ai sticla în poșetă. Dar n-am avut motive, erai trează. Deci, fă-ți curaj! Mută-te! Cînd citesc ziarele, văd de trei ori pe săptămînă numele cuiva pe care l-am anchetat pe cînd lucram la Delicte Financiare. De obicei, numele acelea sînt amintite în legătură cu o mare afacere.

– Și tu crezi că sînt niște ticăloși.

– Nu, cred că fac ceea ce sînt îndreptățiți să facă. Să meargă mai departe. Sper că acum au devenit mai înțelepți.

Unii au devenit. Alții nu. Dacă vor greși din nou, atunci o să cred că sînt niște ticăloși.

Gillian nu părea prea convinsă, dar o emoționase efortul lui.

– Arthur, ți-am spus că ai fost foarte amabil cu mine?

Bărbatul o privi în lumina soarelui de după-amiază și întrebă:

– Asta e împotriva regulilor?

– E ceva neobișnuit.

– Probabil. Am crezut că avem ceva în comun.

De cîte ori îl întîlnea pe Arthur, ajungeau, într-un fel, să se întoarcă la momentul acela din cafenea, cînd îl jignise. Jignirea aceea deschisese ceva, deși fusese făcută cu intenția de a închide toate posibilitățile de comunicare. Arthur continua să susțină că erau spirite înrudite, în timp ce Gillian nu prea credea că există vreo asemănare. Dar îi făcea plăcere compania lui Arthur. În afară de Duffy – care nu fusese niciodată cu adevărat competent – întrerupsese orice legătură cu juriștii. Simțea nevoia unor discuții adevărate în spiritul juriștilor, a unor contacte adevărate, a unor conversații sincere despre motive și înțelesuri, cu cineva capabil să înțeleagă esența lucrurilor. Dar asta nu părea a fi pe placul celorlalți...

Ajunseseră în fața ușilor de la Morton. Clădirea, proiectată de un arhitect celebru, care fusese profesorul lui Frank Lloyd Wright, fusese exemplul ce-l făcuse pe elevul său să aleagă altă direcție. Exteriorul era ornamentat, cu basoreliefuri în fațada din oțel și cu uși din sticlă, înalte de șapte metri și împodobite cu modele din bronz. Mînerele ușilor aveau formă de frunze de viță și se lustruiseră din cauza mîinilor a mii de oameni care intrau zilnic, ajungînd să lucească în lumina puternică a după-amiezei. Magazinul de cosmetice se afla chiar lîngă intrare.

– Aici lucrez, îi arătă Gillian. Evitase să muncească în magazinul din Center City, unde era frecvent recunoscută, dar, după

ce începuse perioada concediilor de vară, Lowell avea nevoie de ea aici, de două ori pe săptămînă.

– Îţi place slujba asta?

– Sînt mulţumită că muncesc. În închisoare se consideră că eşti privilegiat, dacă ai de lucru. Şi s-a dovedit că aşa este. Cred că-i un loc bun ca să-ţi reîncepi viaţa.

Slujba i se părea amuzantă, deşi nu luase niciodată în glumă interesul ei pentru modă. Auzise în cursul anilor mii de zicale despre lumea modei, care i se întipăriseră în minte, ca nişte citate pline de înţelepciune, alese din Evanghelii sau din Shakespeare. „Moda este apropiată de profunzimea sufletului." „Moda face parte din viaţă la fel de mult ca şi sexul." Pentru ea lucrurile stăteau ceva mai simplu: măcar să *arăţi* bine. Era şi bal mascat, şi joc de copii, şi vulnerabilitate faţa de judecata altora şi – mai mult decît orice – încîntarea produsă de modelarea opiniei oamenilor. Nu avea nici o logică – ca şi comportamentul de băieţei cu mingi şi beţe, pe care-l aveau bărbaţii – dar multe femei, mînate de cultură sau de instinct, alergau după frumuseţe şi se judecau între ele conform eforturilor depuse în această privinţă. Acum se retrăsese din competiţie. În comparaţie cu tinerele splendide care veneau în magazin de la cluburile de gimnastică, Gillian era „o fostă frumuseţe", termen care avea aceeaşi conotaţie tristă ca şi „fost sportiv". Dar, avînd de-a face cu clientele, descoperea cu uşurare în fiecare zi că nu mai era dominată de vanitate. Iar Gillian considera că vanitatea fusese la ea ceva înnăscut.

– Cred că ţi se pare ceva frivol, zise Gillian.

– Ei bine... mormăi Arthur.

– E cuvîntul cel mai potrivit pentru a defini produsele cosmetice.

– Presupun că-ţi închipui că nu am nici o legătură cu cosmetica. Dar şi oamenii neatrăgători au instincte. Însă trebuie să fii consecvent cu tine însuţi.

– Arthur, potolește-te! exclamă Gillian, care considera că Arthur exagera, avînd o părere proastă despre sine. Atractivitatea nu înseamnă pentru un bărbat trecut de o anumită vîrstă ceea ce înseamnă pentru un adolescent. Succes, salariu mare, mașină frumoasă. Știm cu toții cum merg lucrurile. Nimic nu se compară cu un bărbat urît, dar cu portofelul plin.

– Nu-i cazul meu.

– Mă îndoiesc.

– Probabil pentru că nu m-am maturizat, replică bărbatul, iar Gillian zîmbi. Așa e. Doresc încă să mi se împlinească fanteziile.

– Care?

– O persoană zveltă și deșteaptă. E o prostie. Vreau pe cineva care nu seamănă cu mine.

– O fată cum sînt cele din reviste?

– Nu-s chiar atît de lipsit de maturitate. O femeie adevărată ar fi mai frumos, zise Arthur, plecîndu-și fața, părînd o clipă amețit de soare; după care adăugă, în șoapta: cineva ca tine.

– Ca mine? exclamă Gillian, cuprinsă de panică și sperînd că discuția nu căpătase turnura de care se temuse. Poate cineva mai apropiat de vîrsta ta.

Avea patruzeci și șapte de ani, deci, după calculele ei, cu un deceniu mai mult decît Arthur.

– Tu ai fi foarte potrivită, îi răspunse Arthur, zîmbind.

– Sînt suficient de bătrînă ca să-ți fiu mamă.

– Nici chiar așa!

– Atunci mătușă.

– Ba da, Gillian. Ai fi potrivită, zise el, fără nici o vlagă.

– Ar-thur! Sînt într-un rahat pe care nimeni nu poate sau nu vrea să-l curețe. Ăsta-i adevărul. Și, cu toată sinceritatea, nu spun da oricui. Nu mă caracterizează așa ceva.

Bărbatul nu gustă ironia, se încruntă și-și plecă fruntea, permițînd golului din creștet să reflecte lumina puternică. Apoi reuși să zîmbească.

– Scuză-mă, Gillian! Am vrut doar să-mi exemplific spusele.

Ar fi fost potrivit un sărut nevinovat pe obraz, dar așa ceva nu se potrivea cu firea ei. În loc de asta zîmbi, sperînd că nu-i un zîmbet distant, și-i promise că se vor revedea a doua zi. Raven zîmbi și el, apoi plecă, mergînd cu pași greoi, cu servieta atîrnîndu-i într-o parte. Bărbatul triumfător, care avusese un curaj ce nu-i era caracteristic, dispăruse. Gillian îl învinsese cu cîteva cuvinte, făcîndu-l să redevină el însuși.

17

13 iunie 2001

Istorie

Erno Erdai era ţinut într-o rezervă încuiată din Kindle County General Hospital. Cînd poliţiştii îl aduseră în sala de judecată de la tribunal într-un scaun pe rotile – se părea că lui Erno nu-i plăcea să-l folosească – Larry se duse să-i dea o mînă de ajutor. Erno se ridică, plin de hotărîre, ca oamenii în vîrstă, iar Larry şi poliţiştii îl duseră, împreună cu tubul de oxigen, în boxa martorilor. Urma să înceapă imediat interogatoriul încrucişat. Deşi Erno refuzase să-i acorde lui Muriel un interviu înainte de mărturie, Larry bănuia că acesta va fi încîntat să discute cu el, ca între poliţişti, pentru că Erno se considera poliţist. Cînd gardienii se retrasera şi Erno îşi aranjă tubul la nas, Larry îşi puse mîna pe balustrada din lemn de nuc, admirînd sala de ceremonii a tribunalului, unde aveau loc festivităţile de numire în funcţii juridice şi procedurile cetăţeneşti. Îi plăcea puterea de altădată, păstrată în vechiul tribunal, chiar dacă rămînea ostil oricărei forme judiciare din afara sistemului federal.

– Deci, ai cancer la plămîni? Ai fumat, Erno?

– Cînd eram tînăr. Cît am luptat în Vietnam.

– Şi de cît timp ştii că eşti bolnav?

– Lasă aiurelile, Larry! Ştii toate astea din dosarul meu.

Dosarul fusese scos pe furiş de la Rudyard şi adus aici. Dar jumătate din personalul închisorii şi al procuraturii putea fi dat în judecată, dacă Larry ar fi recunoscut. Şi fusese responsabilitatea lui Muriel să verifice informaţiile medicale.

Trudiseră cu toţii pînă la trei noaptea, scotocind după toate informaţiile pe care le puteau obţine despre Erno.

Larry îl întrebă ce-i mai face familia.

– Nevastă-mea e fericită, după ce-a citit ziarele de astăzi.

– Şi copiii?

– N-am copii, Larry. N-am putut să fac. Îl am doar pe nepotul meu. Tu ai copii, Larry? Ai doi băieţi, nu-i aşa?

– Aşa e, răspunse Larry şi-i povesti despre isprăvile lui Michael şi Darrell, dar reţinuse informaţia lui Erno despre cine acordase mai multă atenţie cu ani în urmă. Larry îşi mai amintea unele lucruri, aşa că scotoci în buzunar şi-i oferi lui Erno o scobitoare. Erdai nu-şi ascunse plăcerea şi o vîrî imediat în colţul gurii.

– Nu prea văd aşa ceva în închisoare. Pun pariu că nu ţi-ai imaginat că o scobitoare poate fi o armă ucigătoare.

– Probabil că în puşcărie este.

– Probabil că în închisoare poţi să-ţi scoţi ochii cu o scobitoare.

– Cum s-a descurcat acolo un alb, fost poliţist?

– Te descurci, Larry. N-ai de ales. N-am stat în calea nimănui. Singurul avantaj pe care-l aveam a fost că ştiam că se poate trăi în cele mai incredibile condiţii. Am făcut lucrul ăsta pe cînd eram copil. Larry, oamenii din ţara asta se simt prea mult în siguranţă. Nu eşti niciodată în siguranţă. Nu cum şi-ar dori oamenii de aici.

Larry reţinu şi asta. Obţinuse cîteva frînturi de informaţii, pe care voia să i le împărtăşească lui Muriel, de îndată ce sosea. Erdai îl întrebă ce mai făcea.

– Erno, nu prea dorm noaptea. Ştii de ce?

– Îmi pot imagina.

– Nu-mi pot închipui ce te-a apucat de-ai declanşat tot rahatul ăsta.

Erno mestecă o clipă scobitoarea, apoi răspunse:

– Înţeleg că gîndeşti aşa, dar dacă ai fi venit la Rudyard atunci cînd ţi-am scris, ţi-aş fi spus totul ţie, aşa cum le-am spus

lor. Ăsta-i adevărul, Larry. Îmi pare rău că vă fac necazuri, ţie şi prietenei tale, dar nu-s primul individ care vrea să lase lucrurile în ordine înainte să dea în primire.

„Ţie şi prietenei tale." Larry reţinu şi asta. Erno auzise multe în timpul anilor în care se învîrtise printre poliţiştii din localul lui Ike. Provocat făţiş, Larry lăsă deoparte orice pretenţie de amabilitate şi-l privi urît pe Erdai, care părea să se aştepte la asta. Erno refuză să privească în altă parte, rămînînd inexpresiv şi fără să clipească. Larry nu-şi imaginase corect ce fusese în mintea lui Erno. Nu-şi dăduse seama cît de adînc se întindea aisbergul. Nu-l ştiuse pe Erno ca pe un tip care putea să înşele tribunalul sau să mintă ca să se distreze. Dar acum trebuia să aibă şi asta în vedere. Lumea era plină de indivizi furioşi, ca Erno, care voiau să le vină de hac la cît mai mulţi oameni, înainte să i se bată în cuie capacul la sicriu.

Cînd Larry se întoarse, Muriel tocmai intra grăbită în sala tribunalului. Tommy Molto, care se ocupase de caz cu ani în urmă – pe atunci fusese şeful ei, iar acum ajunsese locţiitorul ei – se ţinea după ea, ca şi Carol Keeney, o avocată a Curţii de Apel, care urmărise meandrele pe care le cunoscuse dosarul în decursul anilor. Tommy era gras şi agitat, aşa cum fusese întotdeauna. Începuseră să-i atîrne fălcile, ca la buldogi, dar lui Larry îi plăcuse întotdeauna de Molto, care se străduia să facă mereu treabă bună. Carol părea îngrozită, cu buzele strînse. Era o blondă ştearsă, care absolvise Dreptul de trei-patru ani. Ar fi trebuit să-şi dea seama despre ce era vorba atunci cînd Arthur îşi depusese moţiunea, în loc să lase toată treaba în grija lui Muriel, spunîndu-i că ar putea să aibă mai mult noroc în discuţia cu judecătorul Harlow. Toată lumea îi spunea lui Carol să nu se sinchisească de treaba asta, dar Larry ştia că fata nu mai avea nici un viitor în biroul procuraturii.

Raven, care intrase împreună cu frumoasa lui colegă blondă, ajunse la masa lui Muriel cu puţin înaintea lui Larry. Muriel îşi scotea hîrtiile din servietă, în timp ce Arthur îi şoptea

ceva despre un martor care aştepta afară. Probabil că Muriel nu dormise mai mult de-o oră sau două, dar părea înviorată de înfruntarea care urma, în ciuda faptului că fusese făcută praf de ediţia de dimineaţă a ziarelor şi de posturile de televiziune. Reverendul doctor Camelian Blythe, din South End, care părea a privi orice insultă suferită de un negru american ca echivalentul sclaviei, declarase că-i va oferi orice sprijin lui Squirrel, organiza marşuri şi dădea interviuri pe treptele tribunalului, folosindu-l pe Gandolph ca să întărească plîngerile lui fără sfîrşit privitoare la brutalitatea poliţiei din ţinutul Kindle, deşi, probabil, Blythe nici nu auzise de Rommy cu o zi înainte.

– Nu-mi pasă, Arthur! zise Muriel. Voi menţiona că ea este cea care a primit scrisoarea aia prostească. Nu trebuia s-o convoci.

Cînd Arthur se întoarse, Larry îi întinse mîna, iar Arthur i-o strînse, încîntat. Foştii procurori considerau zilele în care lucraseră la procuratură drept zilele lor de glorie, pentru că asta se întîmpla înainte de a începe să se prostitueze pentru bani.

– Au început să curgă ofertele de la Hollywood? îl întrebă Larry.

Arthur fusese pe toate posturile, pretinzînd în fiecare interviu că se aştepta – mai mult sau mai puţin – ca Muriel să apară în dimineaţa aceea la tribunal şi să-l roage pe Rommy Gandolph s-o ierte. Avocatul păru că gustă gluma, dar aproape imediat se duse să-şi găsească martorul.

– După cine umblă Arthur? o întrebă Larry pe Muriel.

– După Gillian Sullivan. A convocat-o ca să autentifice scrisoarea lui Erno, în caz că e nevoie de aşa ceva.

– Ia te uită cine a venit! exclamă Larry.

De fapt, Larry o văzuse mai devreme pe Gillian pe coridor, dar nu mai ţinea minte nimic despre ea, cu excepţia faptului că o cunoscuse. Gillian nu arăta rău – mai ales dacă ţineai seama unde fusese – tot zveltă, dreaptă şi extrem de atrăgătoare. Pe vremuri, cei din procuratură le comparau întotdeauna pe Gillian şi

pe Muriel, vedetele biroului din generații succesive, dar Larry nu considerase că între ele ar fi fost vreo competiție. Gillian era cerebrală și detașată, domina pe oricine, chiar și pe cei care o cunoscuseră pe ea sau pe tatăl ei pe vremea cînd urma școala parohială. Muriel avea bun-simț, umor și timp pentru ceilalți. Sfîrșitul întregii povești, cu Muriel în ascensiune și Gillian doborîtă, i se părea lui Larry deosebit de moral.

Avea încredere în Muriel, era convins că ea îi va răsplăti încrederea. O privi în timp ce-și aranja dosarele pe masă, avînd în minte cele mai mici amănunte. În ultima vreme apărea destul de rar în tribunal, dar Muriel rămînea juristul de cea mai înaltă clasă dintre toți cei pe care-i cunoscuse Larry. Cea mai bună în tribunal. Cea mai bună la birou. Poate cea mai bună la pat dintre femeile din viața lui și, probabil, singura femeie întîlnită care părea să audă și să simtă în același ritm cu el tot ce se întîmpla în lumea tribunalelor, a polițiștilor și a delictelor, în care-și petreceau cea mai mare parte din viață. Sfîrșitul legăturii cu ea însemnase momentul cel mai de jos din existența lui de adult. Nu-și imagina că Muriel fusese prea bucuroasă să-l convoace, iar el se zăpăcise de tot auzindu-i glasul. Acum își dădea seama că în tinerețe nu înțelesese cîtă frumusețe exista într-o viață așezată.

Arthur nu-și făcea iluzii în legătură cu talentul său în fața Curții. Dădea dovadă de organizare și sinceritate, uneori de forță, dar rareori impresiona. Cu toate acestea nu-și imagina că ar putea să trăiască altfel. Nu-l obosea tensiunea cazurilor importante, cînd așteptarea îl făcea să se simtă ca o coardă de instrument muzical și răsuna în vocile spectatorilor care umpleau băncile tribunalului. Nicăieri evenimentele care determinau viața unei comunități nu se defineau atît de iute și atît de fățiș ca în tribunal. Toți participanții – avocații, părțile, privitorii – intrau acolo știind că vor asista la făurirea istoriei.

Măcar că-i plăceau toate astea, simţi o uşurare lăsîndu-şi temerile deoparte, în timp ce traversa coridorul către cămăruţa pentru martori. Ciocăni în uşă, apoi intră. Gillian stătea lîngă fereastră, privind afară şi arătînd detaşată, ca de obicei. Îşi ţinea poşeta în poală, iar picioarele în ciorapi albi erau încrucişate la glezne. Probabil că atenţia îi fusese atrasă de reverendul Blythe, care făcea tărăboi în piaţeta din faţa tribunalului. Arthur urma să-l întîlnească pe Blythe în seara aceea, întîlnire în care reverendul, un individ chel şi inteligent, cu o cultură vastă şi cu o ambiţie şi mai mare, va încerca, fără îndoială, să manipuleze cazul Gandolph în propriul avantaj. Arthur se temea de întîlnirea aceea, dar nu se gîndea la ea acum.

Cînd o văzu pe Gillian, simţi că-l copleşeşte un val de căldură. Fusese excitat cîteva zile după călătoria la Rudyard, cînd stătuseră împreună în BMW-ul lui şi-i mirosise parfumul. În ciuda evoluţiei neplăcute a lucrurilor din ziua anterioară, cînd se făcuse de rîs în faţa magazinului Morton, sentimentul că stabilise un fel de relaţie cu femeia aceea îl înfiora, chiar dacă relaţia rămăsese doar juridică. Avea de-a face cu Gillian Sullivan!

– Arthur! îl salută Gillian, zîmbindu-i cu amabilitate şi ridicîndu-se în picioare.

Avocatul îi spuse că Muriel fusese de acord să menţioneze faptul că Gillian primise scrisoarea lui Erno. Nu va fi nevoie să depună mărturie.

– Ai terminat. Nu-ţi pot mulţumi suficient de mult pentru tot ce-ai făcut. Ai fost foarte curajoasă.

– Nu prea.

– Îmi pare rău pentru felul în care ai fost tratată în ziarele din dimineaţa asta. Atît *Tribune* cît şi *Bugle*, cele mai importante gazete locale, amintiseră de condamnarea lui Gillian şi despre beţiile ei ca să pună sub semnul întrebării sentinţa din cazul lui Rommy. Deşi Arthur avusese acelaşi gînd cu o lună în urmă, îl

abandonase în timp ce se bucurase de compania ei, iar acum se simţise jignit în numele ei.

– Au fost doar cîteva rînduri. Mă pregătisem pentru ceva mai rău.

– Mă simt de parcă te-aş fi înşelat, iar asta nu mi-a trecut niciodată prin minte.

– Arthur, nu-i felul tău să profiţi de cineva. Nu mi-aş închipui vreodată că ai fi putut să faci aşa ceva.

– Mulţumesc.

Zîmbiră amîndoi cu timiditate. Apoi Arthur îi întinse mîna. Pentru o clipă, îl duru faptul că va ieşi iarăşi din viaţa lui, dar n-avea de ales. Gillian îşi privi poşeta de culoarea fildeşului, de parcă aceasta n-ar fi conţinut tot felul de mărunţişuri indispensabile unei femei, ci soluţia la ghicitoarea vreunui oracol.

– Arthur, pot să-ţi spun ceva în legătură cu ce s-a întîmplat aseară?

– Nu, răspunse el imediat.

În nebunia triumfului, apucase să-şi dezvăluie fanteziile. Cît timp nimeni nu le cunoscuse sperase că se vor putea înfăptui. Iar acum abia îndrăznea să-şi amintească.

– Las-o baltă! O luasem razna. Nu m-am purtat ca un profesionist. Adică sînt un idiot în ceea ce priveşte lucrurile de felul acela. Ăsta-i adevărul. Există motive pentru care cineva e singur la treizeci şi opt de ani...

– Arthur, eu eram singură atunci cînd aveam treizeci şi opt de ani. Şi o să fiu singură şi la patruzeci şi opt de ani. Nu trebuie să fii atît de aspru cu tine însuţi.

– Ai rămas singură pentru că aşa ai vrut.

– Nu în totalitate. Arthur, în felul meu şi eu sînt o idioată.

– Încetează, Gillian! Sînt condamnat. Ştiu că sînt condamnat. Lumea e plină de oameni ca mine, care nu pot să comunice cu ceilalţi. Şi care nu pot să se schimbe. Aşa că-i mai bine să nu încerce. Îi întinse mîna din nou, dar ea se încruntă.

Arthur îi explică faptul că judecătorul putea să intre în sală în orice clipă. Părăsiră camera martorilor. Pe coridor, Gillian îl întrebă dacă Erno era gata.

– L-am pregătit foarte bine, răspunse Arthur. Dar nu poţi să ştii cît de bine te-ai pregătit pînă nu ajungi în lumina reflectoarelor. Ştii cum e.

Gillian se uită, pentru o clipă, prin ferestrele micuţe ale uşilor sălii de judecată.

– O să fie foarte dramatic, zise ea.

– Poţi să vii să priveşti, dacă ai timp.

Auzind propunerea, Gillian dădu înapoi.

– Arthur, sînt foarte curioasă. Am regretat deseori că nu l-am ascultat pe Erno atunci, la Rudyard. Poate din cauza ziarelor, dar simt din ce în ce mai mult că am şi eu un rol în toată povestea asta. N-ar fi nepotrivit să asist?

– O să întreb dacă se opune cineva.

Arthur deschise uşa grea, îmbrăcată în piele, şi-i făcu semn aprodului că Gillian era cu el, ca să-i găsească un loc.

După cum se aşteptase Arthur, Muriel nu avea nimic împotriva prezenţei lui Gillian. Era unul dintre tertipurile ei din sala de judecată să pretindă că n-ar fi impresionată nici dacă Dumnezeu cu toţi îngerii săi ar veni să urmărească interogatoriul încrucişat. Cînd judecătorul Harlow urcă pe estradă, Arthur ceru să-i vorbească în particular. Harlow era suficient de înalt ca să-şi întoarcă scaunul într-o parte şi să se întindă peste balustrada laterală, iar Arthur îl întrebă dacă exista vreun motiv pentru care Curtea s-ar opune prezenţei ca spectator a doamnei Sullivan, judecătoarea care dăduse sentinţa. Explică apoi cum ajunsese acolo.

– Gillian Sullivan? exclamă Harlow, apoi se uită la Gillian prin ochelarii lui groşi. Chiar ea, în persoană?

Arthur dădu din cap. Judecătorul o întrebă pe Muriel dacă avea vreo obiecţie.

– Obiectez la faptul că n-am fost informați că a primit scrisoarea, dar nu mă deranjează dacă rămîne. Nu are nici un rol în procedura aceasta.

– Cred că vrea să vadă cum vor evolua lucrurile, zise Harlow. Nu pot s-o condamn pentru asta. Bine, să-i dăm drumul.

Judecătorul făcu semn avocaților să plece, dar cînd se întoarseră la locurile lor, Arthur își dădu seama că, pentru o clipă, toți – Muriel, Tommy Molto, Carol Keeney, Larry, chiar și judecătorul, fără a mai vorbi de Arthur însuși – se uitaseră la Gillian care stătea, inexpresivă și stăpînindu-se perfect, pe ultimul rînd, lîngă margine. Arthur înțelese dintr-o dată că Gillian fusese cinstită. Avea un rol aici, unul mai adevărat decît majoritatea celorlalți. Pentru că ea fusese acuzată, într-un fel. Întrebarea care se punea era dacă în urmă cu un deceniu dăduse o sentință care fusese afectată – indiferent de motiv – de erori fatale, ce puteau anula cazul. Gillian le suportă privirile fără să clipească, în timp ce așteptau cu toții răspunsul judecătorului.

18

13 iunie 2001

Interogatoriul încrucișat

– Domnule Erdai, întrebarea, adevărata întrebare, este următoarea: Cînd ați mințit, atunci sau acum?

Muriel se postase în fața lui Erno înainte să-i spună Harlow că poate să înceapă. Îi amintea lui Larry de un boxer care se ridică de pe scaun, înainte să înceapă repriza. Așteptase o secundă – o siluetă mică, subțirică, ce atrăsese atenția tuturor celor aflați în sala tribunalului – apoi pusese prima întrebare.

– Atunci, îi răspunse Erno.

– Asta-i o minciună?

– Nu.

– Dar obișnuiți să mințiți, domnule Erdai?

– Ca orice om.

– L-ați mințit pe detectivul Starczek în 1991, nu-i așa?

– Da, doamnă.

– Ați mințit și ați pus funia de gîtul altui om. Asta ne spuneți acum?

Scobitoarea trecu dintr-un colț al gurii lui Erno în altul, înainte ca acesta să spună „da".

– O comportare condamnabilă, nu-i așa?

– N-am de ce să fiu mîndru.

– Dar, deși ați fost un mincinos demn de dispreț, ne cereți ca de data asta să vă credem. Da?

– De ce nu?

– O să ajungem și la asta, domnule Erdai. Apropo, am apucat să mă prezint?

– Ştiu cine sînteţi.

– Dar aţi refuzat să vă întîlniţi cu mine, nu-i aşa?

– Pentru că asta v-ar fi ajutat să faceţi să pară că mint, cînd eu spun adevărul.

Harlow, pe banca lui, zîmbi uşor. Din cîte îşi dădea seama Larry, pe judecător îl amuza schimbul de replici.

– Hai să vedem dacă am înţeles bine ce ne-aţi spus. Ne-aţi spus că aţi ucis trei oameni în iulie 1991. Şi că, după trei luni, poliţia nu vă prinsese încă.

– Aşa e.

– Aţi vrut să fiţi prins?

– Dumneavoastră ce credeţi?

– Cred că aţi fi făcut orice ca să nu fiţi arestat. Am dreptate?

– Depinde ce înţelegeţi prin „orice".

– Aveaţi mulţi prieteni în poliţie?

– Mulţi.

– Deci, ştiaţi că ancheta intrase într-un punct mort?

– Asta înseamnă că aveam de-a face cu un caz clasat?

– Că urma să fie clasat.

– Ştiam.

– Deci, dacă i-aţi fi ucis pe cei trei oameni, aveaţi toate motivele să credeţi că veţi scăpa, nu-i aşa?

– Sincer vorbind, aşa e. Îmi făceam totuşi griji.

– Corect. Vă făceaţi griji. Şi, în ciuda lor şi a faptului că ştiaţi că ancheta urma să fie oprită, aţi decis să furnizaţi informaţii care să redemareze ancheta respectivă. Asta ne-aţi spus?

– Am făcut asta din cauza nepotului meu.

– Şi nu aţi furnizat informaţiile unui tip necunoscut, ci v-aţi dus direct la detectivul Starczek.

– El a venit la mine, dar asta nu schimbă lucrurile.

– Nu schimbă lucrurile... zise Muriel.

Muriel începuse să se plimbe. Îşi ţinea degetele mîinilor depărtate, de parcă ar fi fost gata să-l prindă pe Erno, dacă acesta ar fi încercat să fugă. Lui [illegible] părea că Muriel purta o

rochie de fetiță – cu imprimeuri, cordon la mijloc și fundă mare la gît. Era un lucru pe care-l făcuse cu gîndul la spectatorii posturilor de televiziune, nu la judecător. Dar cei care o văzuseră pe Muriel în fața Curții știau că era ucigătoare ca o pantră.

– E un detectiv bun?

– Unul dintre cei mai buni.

– Sînteți de acord cu mine că, de obicei, detectivii buni își dau seama cînd sînt mințiți?

– Da, dacă sînt atenți. Numai că nimeni nu-i atent douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămînă.

– Dar nu numai că ați pus în mișcare o anchetă care moțăia, ci ați făcut acest lucru mințind pe cineva despre care știați că se pricepe să discearnă adevărul de minciună.

– Omul se descurcă așa cum poate, replică Erno.

– L-ați pus pe nepotul dumneavoastră să îndrume poliția spre medalionul acela, știind că Gandolph poate să spună adevărul, că poate să vă menționeze numele. Adevărat?

– Atunci aș fi declarat că tipul o încurcase și că-mi spusese numele doar pentru că aflase că eu îl turnasem la poliție. Mă gîndisem la situația asta.

– Și credeați că minciuna aceea ar fi fost convingătoare?

– Bineînțeles.

– Pentru că știți să mințiți într-un fel convingător, nu-i așa?

Harlow aprobă obiecția lui Arthur înainte ca Erno să apuce să răspundă, dar judecătorul lăsase impresia că zîmbise, sesizînd măiestria întrebării.

– Ne-ați spus ieri că știați că nepotul dumneavoastră nu va obține nimic de la poliție decît dacă Gandolph era condamnat. Nu aveați cum să știți dinainte dacă Gandolph avea un alibi, nu-i așa?

– Știam că fusese pe aeroport cînd furase medalionul Luisei.

– În timpul verii? Credeam că Gandolph se ducea pe aeroport doar cînd vremea rea din timpul iernii îl obliga să se ducă acolo.

Erno se strîmbă. Încercase s-o fraierească pe Muriel şi nu-i mersese. După ce se mai strîmbă un pic, fu de acord că-i spusese cu o zi înainte judecătorului că Gandolph venea pe aeroport iarna şi că nu putuse să fie sigur că Squirrel nu avusese un alibi. Erno înghiţi gălușca.

– Hai să socotim, domnule Erdai, zise Muriel şi socoti pe degete. Deşi nu voiaţi să fiţi prins, aţi redat viaţă unei anchete moarte. Aţi făcut asta minţind un detectiv despre care ştiaţi că îi descoperă pe mincinoşi. Şi i-aţi indicat pe cineva care ar fi putut să facă legătura dintre dumneavoastră şi una dintre victimele asasinatului. Mai mult, aţi făcut toate astea fără să ştiţi dacă omul pe care-l învinovăţeaţi pe nedrept avea un alibi valabil. Acum înţelegeţi de ce nu putem să vă credem?

Arthur obiectă, răcnind pentru prima oară, iar judecătorul îl aprobă. Enervat, Erno dădu dovadă de lipsă de înţelepciune şi o ţinu pe-a lui:

– Poate că nu vi se pare logic, dar aşa s-au întîmplat lucrurile. Trebuia să fac ceva pentru nepotul meu. Oamenii nu fac întotdeauna lucruri logice.

– Şi ce nu-i logic, domnule Erdai? Ceea ce ne-aţi spus? Ăsta chiar e un lucru lipsit de logică!

Arthur obiectă din nou. Fără să se uite în notiţe, judecătorul îi sugeră lui Muriel să treacă mai departe. Ea se întoarse pentru o secundă şi se uită la Larry, să vadă cum mergeau lucrurile. Acesta îşi duse mîna la gură, cu degetul mare pe obraz. Muriel dădu din cap, încîntată. Aşa credea şi ea.

– V-ar surprinde, domnule Erdai, dacă aţi afla că o verificare a amprentelor găsite la locul crimei a arătat că nici una nu-i a dumneavoastră?

– Am şters totul. Am fost atent. V-am spus asta.

– Nici ADN. Nici sînge. Nici salivă. Nici spermă. Nu putea fi găsit nimic de felul ăsta la locul crimei care să provină de la dumneavoastră, nu-i aşa?

– Aşa-i. Dar nici de la Gandolph n-aţi găsit.

– Cunoaşteţi foarte bine dovezile pe care le aveam împotriva domnului Gandolph.

– Am urmărit cazul cu atenţie. Din motive evidente.

– Dar arma? Ce s-a întîmplat cu ea?

– Am aruncat-o în rîu. Împreună cu celelalte lucruri.

Muriel zîmbi, cu expresia unui veteran care întîlnise tot felul de indivizi, care auzise tot felul de răspunsuri. După aceea se duse la masă, să se uite pe notiţe. Apoi îl privi drept în ochi pe Erdai.

– Sînteţi pe moarte? îl întrebă ea.

– Aşa spun doctorii.

– Îi credeţi?

– De cele mai multe ori. Uneori mă gîndesc că poate greşesc, doctorii au mai greşit şi altă dată. Dar, cum am spus, de cele mai multe ori îi cred.

– Deci, dacă ţinem seama de starea în care sînteţi, făcînd aceste dezvăluiri, nu aveţi nimic de pierdut. Am dreptate?

– N-am înţeles ce-aţi vrut să spuneţi.

– Oare? Puteţi să-mi spuneţi ce v-ar părea rău să pierdeţi?

– Sufletul meu, răspunse Erno. Dacă am aşa ceva.

– Dacă aveţi aşa ceva, repetă Muriel. Hai să rămînem pe pămînt. V-ar părea rău să pierdeţi ceva de aici?

– Familia mea, zise Erno. Îmi pasă mult de ea.

– E alături de dumneavoastră, domnule Erdai, nu-i aşa? Altceva?

– Nu vreau să-mi pierd pensia de la compania aeriană. Am lucrat mult timp şi vreau să fiu sigur că soţia mea va avea ceva.

– Ei bine, nu o să pierdeţi pensia din cauza crimei, nu-i aşa?

– Doar dacă ar fi fost un delict împotriva companiei.

– Şi este un asemenea delict?

– Ar fi fost doar dacă Luisa ar fi făcut parte din conducerea firmei.

Se auzirā rîsete puternice printre spectatori. Sala era plină. Reportajele avuseseră ca efect – previzibil, de altfel – ocuparea tuturor locurilor disponibile.

– Deci, n-o să vă pierdeți pensia. Și n-o să trăiți suficient de mult ca să fiți judecat pentru sperjur.

– N-am de ce să fiu judecat.

– Oricum, nu dispuneți de prea mult timp, nu-i așa?

– Așa cred.

– Ce-i cu nepotul dumneavoastră, Collins Farwell? L-a mințit pe detectivul Starczek că a avut o anumită conversație cu Rommy Gandolph, nu-i așa?

– Da, dar a crezut că Gandolph este criminalul.

– Și unde-i acum Collins?

– Are un avocat care se numește Jackson Aires. Puteți să-i dați un telefon.

– Un avocat? Ca să-l sfătuiască ce să facă în această situație?

– Exact. Eu plătesc nota, pentru că eu l-am vîrît în necaz.

– Și știți că avocatul l-a asigurat pe Collins că nu poate fi acuzat pentru minciuna pe care a spus-o în 1991, pentru că a atins termenul de prescripție?

– Asta nu-i ceva confidențial?

– Hai să formulăm întrebarea altfel. Domnule Erdai, știți că nepotul dumneavoastră nu va păți nimic, în urma mărturiei dumneavoastră?

– Sper să nu pățească nimic.

– Unde este?

Erno se uită la judecător, care dădu din cap.

– În Atlanta. Se descurcă bine, după cum v-am spus.

– Felicitări! zise Muriel. Hai să analizăm lucrurile și din celălalt punct de vedere, domnule Erdai. Cîștigați ceva prin venirea dumneavoastră aici?

– O conștiință curată.

– O conștiință curată, zise Muriel. Domnule Erdai, ați împușcat cinci oameni în viața dumneavoastră – ați asasinat trei

oameni, v-ați ucis soacra și ați încercat să omorîți o a cincea persoană, care v-a enervat într-un bar. Și asta vă face să vă simțiți mai bine, nu-i așa?

În spatele lui Larry izbucniră rîsete. Se părea că prima hohotise Carol. Harlow se uită spre sală și imediat se așternu liniștea.

– Nu pot schimba nimic, Muriel. Fac tot ce pot să fac.

Faptul că-i spusese lui Muriel pe nume fusese ceva tipic pentru Erno. Din cîte știa Larry, cei doi nu se cunoscuseră, dar Erno își închipuia că-i frate de sînge cu toți cei care lucrau în justiție.

– N-ați cerut învoire pentru motive medicale, acum cîteva luni? Iar cînd învoirea nu v-a fost acordată, n-ați cerut schimbarea închisorii, ca să fiți mai aproape de soție?

– Adevărat.

– Și această cerere a fost respinsă?

– Da.

– Soției dumneavoastră i-a fost greu să vină la Rudyard?

– I-ar fi fost mai ușor dacă aș fi fost aici.

– Unde ați dormit noaptea trecută?

– În închisoarea ținutului.

– Soția v-a vizitat astăzi?

– Înainte să vin la tribunal.

Muriel continuă cu întrebările. Erno își văzuse nevasta și în ziua precedentă. Și în ziua anterioară aceleia. Iar Arthur depusese o cerere către tribunal, solicitînd ca Erno să nu se întoarcă la Rudyard pînă cînd cazul Gandolph nu va fi încheiat.

– Înseamnă mult pentru dumneavoastră să vă vedeți soția zilnic? În faza asta a bolii?

– Acum? Mai ales acum înseamnă ceva. Soția mea nu merita să treacă prin ce-a trecut în ultimii ani. Nici măcar printr-o singură zi din acești ani!

Vocea îi deveni șoaptă, iar Erno roși brusc. Își trase tubul de la nas și-și ascunse fața în mîini. Harlow avea o cutie cu șervețele din hîrtie la el și-i întinse imediat cutia lui Erdai. Muriel așteptă fără să dea vreun semn de nerăbdare, pentru că

Erno n-ar fi putut să demonstreze mai bine ceea ce susţinuse ea. Muriel schimbă subiectul de îndată ce Erdai îşi reveni.

– Domnule Erdai, hai să vorbim despre delictul pentru care aţi fost închis.

– Şi ce legătură are asta cu treaba noastră? întrebă Erno.

Arthur, la datorie, se repezi să obiecteze. Condamnarea lui Erno era relevantă, susţinu Arthur, numai din punct de vedere al credibilităţii lui Erno. Circumstanţele nu contau.

– Cred că mă opresc aici, pentru moment, zise Muriel.

Aceasta era versiunea folosită de avocaţi în timpul proceselor pentru stratagema „vezi cecul în plic", dar Harlow, care judeca fără juriu, spuse că-i acorda lui Muriel un răgaz, avînd în vedere că era vorba de o mărturie, nu de un proces.

– Nu-i las pe avocaţi să-şi calce de două ori cuvîntul, adăugă judecătorul.

– Nici nu mă aşteptam la aşa ceva din partea dumneavoastră, zise Muriel, înainte să se întoarcă spre Erno.

Larry avu impresia că Erno se trăsese un pic înapoi, cînd o văzuse pe Muriel apropiindu-se. Înfruntarea de pînă atunci îl făcuse să arate mai puţin vioi.

– Domnule Erdai, aţi ajuns la închisoare doar pentru că prietenii dumneavoastră din poliţie nu v-au sprijinit. Nu-i aşa?

– Sînt în închisoare pentru că am împuşcat un om.

– Dar le-aţi spus poliţiştilor care se aflau în cîrciuma aceea, Ike's, unde a avut loc scena, că aţi tras în legitimă apărare.

– Era, conform modului meu de a gîndi.

– Mulţi poliţişti care au fost de faţă şi au auzit pretenţia dumneavoastră că vă apăraţi erau prieteni de-ai dumneavoastră. Oameni cu care chefuiaţi.

– Exact.

– Nu v-aţi simţit dezamăgit că nici unul dintre ei nu v-a ajutat, declarînd că aţi fost în legitimă apărare?

– Nu, după ce m-am gîndit bine.

– Dar la început?

– Nu ştiu la ce m-am aşteptat.

– Dar nu v-aţi fi supărat dacă v-ar fi susţinut afirmaţiile.

– Cred că nu.

– Cunoaşteţi cazuri în care poliţiştii i-au ajutat pe cei de aceeaşi meserie?

– S-a întîmplat aşa ceva.

– Dar nu şi în cazul dumneavoastră, nu-i aşa?

Caracterul lui Erno ieşi la iveală pentru prima dată. Ochii îi sclipiră de furie. Dar era un tip versat şi reuşi să se calmeze înainte de a răspunde că nu se întîmplase aşa şi în cazul său.

– Aşa că a trebuit să pledaţi vinovat?

– Aşa s-au întîmplat lucrurile.

– Să discutăm acum despre detectivul Starczek. Larry tresări, auzindu-şi numele. Era unul dintre prietenii dumneavoastră din poliţie?

– Larry? Îl cunoşteam de treizeci de ani. Am fost cadeţi împreună.

– Iar scrisorile pe care le-aţi trimis detectivului Starczek... Pe neaşteptate, Muriel se întoarse către Larry şi-i şopti, abia mişcîndu-şi buzele: Caută în servieta mea şi scoate scrisorile din prima despărţitură.

Larry fu copleşit de nesiguranţă, dar înţelese despre ce era vorba cînd extrase trei plicuri. După adresa de pe ele, conţineau declaraţia lui Muriel pentru fondul de pensii de stat şi două extrase de cont pentru cărţi de credit. Muriel se întoarse către martor, cu plicurile în mînă.

– Nu i-aţi scris niciodată detectivului Starczek că aţi omorît pe cineva, nu-i aşa?

– I-am transmis că trebuia să discut cu el.

– I-aţi cerut ajutorul?

– Ar fi trebuit. Ştiţi, i-am telefonat o dată sau de două ori, numai că nu era la serviciu, iar cei de acolo nu acceptau oricum convorbiri din puşcărie, aşa că i-am scris două-trei scrisori, iar el nu mi-a răspuns.

Arthur se ridică, făcînd semn către scrisorile din mîna lui Muriel.

– Domnule judecător, n-am văzut scrisorile acelea!

– Domnule judecător, n-am primit nici o informare privitoare la conținutul mărturiei domnului Erdai. N-am arătat scrisorile martorilor, deci domnul Raven poate să le cerceteze atunci cînd le vor vedea martorii.

Arthur continuă să obiecteze. În cele din urmă, Harlow îi chemă la un capăt al estradei, în partea opusă lui Erno. Larry li se alătură.

– Ce-i cu scrisorile astea? șopti Harlow.

– Nu avem nici o scrisoare, îi spuse Muriel.

Larry își imaginase că judecătorul o să se supere, dar Harlow rînji cu gura pînă la urechi.

– O cacealma? întrebă judecătorul.

– Am dreptul la asta, replică Muriel.

– Sigur că ai, zise Harlow și le făcu semn să se retragă.

Muriel îl puse pe grefier să recitească ultimele două întrebări și răspunsurile la ele.

Larry se întoarse să-l privească pe Arthur, temîndu-se că acesta va încerca să-i spună lui Erno că Muriel încearcă să-l înșele. Nu poți să știi cît de porc poate ajunge un individ cînd e avocat al apărării, dar Arthur rămase impasibil, în timp ce-i explica partenerei sale ce se întîmplă.

– Atunci cînd i-ați scris detectivului Starczek doreați să fiți mutat într-o închisoare cu nivel mediu de securitate, nu-i așa?

– Avocatul meu a încercat să-mi aranjeze asta. N-a reușit și atunci am întrebat diverse persoane dacă pot să mă ajute.

– Îmi spuneți că ați crezut că veți fi mutat într-o închisoare cu nivel mediu de securitate dacă-l veți informa pe detectivul Starczek că ați comis o triplă omucidere?

În ciuda avertismentului dat ceva mai înainte de Harlow, în rîndurile spectatorilor se auzîră iarăși rîsete.

– Cînd i-am scris lui Larry, renunţasem la ideea transferului în altă închisoare. Regulile Departamentului de Corecţie spun că trebuie să stai într-o închisoare cu nivel maxim de securitate dacă ai comis un delict cu o armă de foc. Şi cu asta, punct!

– Puteţi să ne daţi numele vreunui poliţist care a încercat să convingă Departamentul de Corecţie să facă o excepţie de la aceste reguli în favoarea dumneavoastră?

Erno îşi scoase scobitoarea din gură. De data asta o încurcase, pentru că ştia că nu va veni nimeni în tribunal ca să-i susţină afirmaţiile. Îi răspunse lui Muriel că nu-şi aminteşte nici un nume.

– Deci, indiferent de ce i-aţi scris detectivului Starczek, sîntem de acord că n-aţi menţionat nimic despre asasinatele acelea, da?

– Adevărat. I-am scris că trebuie să vorbesc cu el despre ceva important.

– Detectivul Starczek nu a răspuns?

– Nu.

– N-a vrut să mai aibă de-a face cu dumneavoastră, din moment ce nu puteaţi să-i mai faceţi vreun bine. Aceasta a fost impresia dumneavoastră?

– N-aş spune asta...

Muriel se întoarse spre Larry şi-i ceru o copie a scrisorii pe care o trimisese Erno lui Gillian, apoi îl privi din nou pe martor. Aflat la trei metri în stînga lui Larry, Raven sări imediat în picioare.

– Domnule judecător, n-am văzut scrisoarea aceasta! zise Arthur.

Cu o mutră nevinovată, Muriel arătă scrisoarea, mai întîi lui Raven, apoi lui Harlow. Larry citi o altă copie pe care Muriel o lăsase pe masă. Cuvintele erau acolo, pe hîrtie, chiar dacă figura uluită a lui Arthur dovedea că nu le înţelesese semnificaţia. Cînd

Muriel se întoarse la masă, Larry o văzu aruncîndu-i lui Arthur un zîmbet colegial, de parcă ar fi jucat scrabble sau tenis. Apoi Muriel se întoarse către Erno și folosi scrisoarea ca pe un cuțit de spintecat.

– Nu i-ați scris judecătoarei Sullivan că detectivul care a anchetat cazul nu mai manifestă interes față de dumneavoastră „acum, cînd nu-i mai pot face nici un bine"?

Erno citi textul de mai multe ori, apoi răspunse:

– Așa scrie aici.

– Ați zice că-i purtați ranchiună?

– Ziceți-i cum vreți.

– Eu îi zic ranchiună, spuse Muriel.

Harlow aprobă obiecția, dar zîmbi din nou. Larry își făcuse o idee despre judecător. Lui Kenton Harlow îi plăceau avocații și admira ceea ce făceau. Credea că adevărul va ieși la iveală din lupta grea dusă în fața Curții. Se vedea că-i plăcea stilul lui Muriel.

– Hai să analizăm lucrurile, zise Muriel. I-ați furnizat detectivului Starczek informații privitoare la un caz important, nu-i așa?

– Da, răspunse Erno.

– Iar prietenul dumneavoastră, detectivul Starczek, a rezolvat cazul. A lăsat o impresie bună.

– Și el, și dumneata, zise Erno.

– Și el, și eu. Și poliția a lăsat o impresie bună, da?

– Corect.

– Poliția aceea, ai cărei membri n-au vrut să vă ajute să vă transferați într-o închisoare cu nivel mediu de securitate.

– Da.

– Aceeași poliție din care nimeni n-a vrut să susțină povestea dumneavoastră că împușcătura de acum patru ani, de la Ike's, a fost în legitimă apărare.

– Da.

– Spunînd ce spuneţi acum, luaţi înapoi ce le-aţi dat detectivului Starczek şi poliţiei. Da?

– Spun adevărul.

– Adevăr sau nu, încercaţi să corectaţi sau să anulaţi efectul informaţiei pe care aţi furnizat-o anterior. Nu-i aşa?

– Pentru că fusese o minciună.

Muriel insistă, iar Harlow îl obligă pe Erno să răspundă. Nu avea de ales, trebuia să spună „da". Răspunsul era evident, dar cînd îl rosti, în rîndul presei se produse o mică agitaţie. Ziariştii aveau deja titlul pentru articolele lor.

Muriel începu apoi să-l întrebe pe Erno despre relaţia acestuia cu Gangster Outlaws, o bandă care domina închisoarea Rudyard. Larry muncise cea mai mare parte a nopţii ca să obţină informaţia, iar Muriel o folosea foarte bine. Erno avusese un coleg de celulă care făcea parte din G.O. şi ajunsese să fie protejat de bandă. Obţinea prin intermediul ei informaţii despre foştii prieteni care lucrau în forţele de ordine. Erno nu recunoscu această ultimă parte.

– Domnule Erdai, ştiţi că au existat mai multe cazuri în care membrii bandei Gangster Outlaws, aflaţi în închisoare, au depus mărturii false, asumîndu-şi delicte de care erau acuzaţi alţi membri ai G.O.?

– Obiecţie, interveni Arthur. Nu există vreo dovadă că domnul Gandolph ar fi membru al vreunei bande.

– Mă întreb dacă domnul Erdai ştie acest lucru.

– Este irelevant! replică Arthur.

– O să vedem, zise judecătorul.

– Am auzit asemenea zvonuri, răspunse Erno.

– Şi aţi auzit că G.O. controlează zona condamnaţilor la moarte din Rudyard?

– Ştiu doar că acolo sînt mulţi membri ai bandei.

– Inclusiv domnul Gandolph?

– N-am cum să știu așa ceva. Trebuie să înțelegeți că deținuții condamnați la moarte, Oamenii Galbeni, sînt izolați. Nu văd pe nimeni din afara grupului. N-am discutat cu Gandolph niciodată, în tot timpul în care am fost în închisoare.

– Domnule Erdai, avînd în vedere experiența dumneavoastră din închisoare, puteți să afirmați că sînteți un om atît de integru, încît să refuzați pe cineva din G.O., care v-a protejat, dacă v-ar fi cerut să ne spuneți o poveste care nu v-ar face nici un rău, dar le-ar face rău detectivului Starczek și poliției – care nu v-au ajutat la nevoie –, o poveste care v-ar permite să vă petreceți timpul de dinaintea morții împreună cu soția?

Arthur sărise în picioare cu mult înainte ca Muriel să termine fraza. Zise calm:

– Obiecție!

Iar Harlow răspunse imediat:

– Se susține!

Dar Muriel își susținuse argumentația de încheiere mai mult pentru presă. Avînd în vedere că-și făcuse treaba cu vîrf și îndesat, se înapoie către masă, dar se opri brusc și zise, de parcă atunci i-ar fi venit ideea:

– Oh! Domnule Erdai, după ce ați tîrît cadavrele acelea în camera frigorifică, ce-ați făcut cu trupul Luisei Remardi?

– I-am ridicat fusta și i-am tras chiloții pînă la glezne.

– Și după aceea?

– După aceea n-am făcut nimic.

– Deci, v-ați mulțumit să-i ridicați rochia doar din curiozitate?

– I-am ridicat rochia pentru că știam că făcuse sex cu o oră înainte și mi-am imaginat că lucrul acesta se va vedea la autopsie. Am vrut să arate ca și cum ar fi fost violată. În aceeași idee am luat lucrurile tuturor, ca să pară că-i un jaf. Am încercat să-mi ascund urmele.

– Deci, n-ați sodomizat cadavrul.

– Nu.

– Ştiţi că medicul legist al poliţiei, doctorul Kumagai, a depus mărturie la proces şi a afirmat că trupul a fost sodomizat?

– Ştiu că Painless Kumagai a făcut o grămadă de greşeli în decursul timpului.

– Atunci de ce s-a detectat în anusul ei un lubrifiant obişnuit pentru prezervative?

– Întrebaţi-l pe domnul cu care a petrecut ceva timp în parcare.

– Şi credeţi că asta ar explica de ce sfincterul ei anal a fost întins după moartea ei?

– Nu-s medic.

– Dar sînteţi de acord că mărturia dumneavoastră nu explică această dovadă?

– Dacă nu v-am dat o explicaţie mulţumitoare, atunci nu explică.

– Mulţumesc, zise Muriel, apoi se aşeză lîngă Larry.

Acesta fu surprins să simtă, sub masă, pumnul ei lovind pumnul lui.[1]

Interogatoriul încrucişat condus de Muriel se desfăşurase exact cum anticipase Arthur în timpul discuţiilor pe care le avusese în închisoare cu Erno. Singura excepţie fusese rîndul din scrisoarea lui Erno, despre Larry care nu mai trăgea nici un folos. Arthur nu se gîndise la implicaţiile textului. În afară de asta, Erdai fusese bine pregătit. Restul îl făcuse Muriel. Ea cîştiga orice competiţie privind stilul.

În momentul în care Muriel terminase interogatoriul, judecătorul Harlow stătea ţeapăn pe scaun, într-o parte a podiumului, păstrînd, literalmente, distanţa faţă de Erdai. Cînd Arthur se ridică, pentru a pune întrebări, ştia că are mult de muncit. Îşi

[1] Un gest de bucurie în caz de victorie (n. tr.).

încheie haina şi reciti notiţele Pamelei, înainte de a începe ceea ce se numea, în limbaj juridic, reabilitarea martorului.

– Domnule Erdai, doamna Wynn v-a întrebat de ce v-aţi asumat un asemenea risc doar de dragul nepotului dumneavoastră. Vreţi să explicaţi acest lucru onoratului domn judecător?

Erno se uită un timp la balustrada boxei martorilor, apoi zise:

– Familia mea s-a obişnuit să supravieţuiască. Am îndurat multe în Al Doilea Război Mondial, iar în 1956 tatăl meu a participat la revoltă. A fost ucis, continuă Erno, cu figura crispată. A fost împuşcat şi spînzurat de picioare de stîlpul din faţa casei noastre. Asta ca să ştiţi prin ce-am trecut. Vecinii noştri l-au vîndut poliţiei secrete. Eu, mama şi sora mea am trecut prin multe ca să fugim de acolo şi să ajungem aici. Iar Collins, nepotul meu, este singurul copil pe care l-am avut în familie. Toată povestea s-a declanşat cînd am auzit că o să intre la închisoare pentru tot restul vieţii. M-am gîndit mult la tatăl meu atîrnînd de stîlp – l-au lăsat acolo zile în şir, nu ne-au îngăduit să-l dăm jos; era un avertisment pentru ceilalţi. Erno îşi acoperi gura, de parcă i s-ar fi făcut rău şi izbucni în plîns. După un moment, îşi şterse faţa cu şerveţelele judecătorului şi avu nevoie, ca şi rîndul trecut, de oarecare timp ca să poată respira normal. Simţeam că nepotul meu poate să ajungă cineva. Era deştept, dar nimerise într-un mediu plin de delincvenţi. Am considerat că-i sînt dator tatălui meu, mamei mele, întregii familii, să încerc să-i mai dau o şansă. Trebuia să fac tot ce puteam.

Arthur aşteptă să vadă dacă Erno va oferi mai multe explicaţii, dar omul îşi spusese rolul. Arthur şi Pamela petrecuseră multe ore împreună cu Erno. Unul dintre adevărurile neplăcute ale cazului era că Arthur nu-l plăcea în mod deosebit pe Erno. Nu pentru că acesta era un delincvent, nici din cauza faptului că săvîrşise ceva deosebit de grav. În decursul anilor,

Arthur – ca toţi cei care lucrau în sistemul juridic – întîlnise ticăloşi desăvîrşiţi, dar care erau strălucitori ca un ban nou, ba chiar fermecători. Erno avea o fire rece, aspră. Nu era indiferent, ci mîndru de ceea ce făcuse. Nu dorea să placă altora. Însă duritatea lui îi provocase lui Arthur convingerea profundă că Erno spunea adevărul. Iar dorinţa lui Erdai de a acţiona fără să se aştepte să fie privit ca un sfînt sau ca un martir îl umpluse pe Raven de admiraţie. Pentru că Erno ştia că nu-i nici sfînt, nici martir.

– Bine. Încă ceva. Doamna Wynn a ridicat problema motivului acestei mărturisiri. Vreţi să ne spuneţi de ce aţi fost de acord să discutaţi cu mine şi cu doamna judecător Sullivan? De ce aţi decis să spuneţi adevărul privind cele întîmplate pe 4 iulie 1991?

După cum era de prevăzut, Muriel se ridică şi obiectă faţă de afirmaţia că Erno spunea adevărul. Judecătorul o refuză, aşa cum procedase de cîteva ori şi cu Arthur.

– Hai să ne vedem de proces, oameni buni, şi să nu ne pese cine-i în rîndul spectatorilor, zise Harlow, făcînd referire la presă. Domnule Erdai, explicaţi-ne. De ce am aflat acum toate acestea?

Erno îşi trase răsuflarea, înainte să înceapă.

– Trebuie să spun mai întîi că, atunci cînd l-am turnat pe Gandolph, nu mi-a păsat de soarta lui. Îmi imaginam că, dacă pui cap la cap tot ce făcuse, merita să stea un pic la închisoare. Dacă Larry ar fi venit să mă vadă, atunci cînd i-am cerut, i-aş fi spus totul. Nu mă gîndisem cum să fac asta, dar aş fi făcut-o, pentru că eram dator să fiu cinstit faţă de el. Dar acum mi-am dat seama că-i sînt dator lui Gandolph. Nu se compară nimic cu moartea, ascultaţi-mă pe mine! Crezi că poţi să înţelegi că te afli doar temporar în lumea asta, dar cînd îţi spun doctorii că nu mai ai mult de trăit... Nu ştiu, poate bătrînii gîndesc altfel... Mama mea a fost fericită să moară la optzeci şi şase de ani. Dar cînd lucrul ăsta se întîmplă înainte de vreme... pe mine mă îngrozeşte

lucrul ăsta. Vine. Ştii că vine. Şi nu poţi să faci nimic. Vine. E groaznic. Ţi-ai trăit viaţa din plin, ai supravieţuit multor nenorociri şi te aşteaptă un sfîrşit atît de groaznic! Ştiţi, oamenii aflaţi pe patul de moarte redescoperă credinţa. Şi eu mi-am redescoperit-o. L-am ascultat pe preot. Şi cred. Am făcut multe lucruri oribile. Nu ştiu dacă Dumnezeu mi-a dat boala asta ca pedeapsă sau dacă a fost doar o întîmplare. Dumnezeu n-o să-mi trimită o telegramă ca să-mi explice. Dar în situaţii din astea îţi trece prin minte că-ţi stă în putere să faci lucrurile mai bune. Şi asta m-a făcut să mă gîndesc la Gandolph. A fost în închisoare, zi de zi, mai mult de nouă ani. Şi a ştiut, în fiecare zi – exact ca mine – că vine moartea. Vine, iar el nu putea să facă nimic. Ca şi mine. Numai că el nu merită asta. Iar dacă spun adevărul, poate să scape de această ameninţare. Trece prin ce trec eu zi de zi, dar el nu ar trebui să treacă prin asta. La asta m-am gîndit. Nu pot schimba nimic în privinţa mea. Dar pot schimba lucrurile în privinţa lui. Tot ce am de făcut e să fac ce-i drept.

Erno nu se uitase la nimeni în timpul discursului său. Privise în jos şi vorbise cu acelaşi glas lipsit de intonaţie, răguşit şi un pic impersonal, cu care răspunsese pînă atunci. Dar cînd termină, ridică privirea şi dădu din cap către judecător.

Harlow, stînd cu degetul arătător lîngă nas, se gîndea ce să facă în privinţa lui Erno. Arthur şi Pamela petrecuseră mult timp întrebîndu-se reciproc acelaşi lucru. În ciuda sincerităţii discursului lui Erno, individul avea ceva evaziv. Arthur credea că acest lucru provenea din nesiguranţa lui Erno în ceea ce-l privea. Arthur nu se îndoia că Erno credea fiecare cuvînt pe care-l spunea, dar exista în vorbele lui un sens care te făcea să-i consideri gîndurile străine. Uneori, Erno îi amintea lui Arthur de sora lui schizofrenică, Susan, care pretindea deseori că primeşte ordine de la voci care veneau de altundeva, din cosmos. Erno mărturisise că, atunci cînd îl împuşcase pe Paul

Judson, aflase ceva groaznic despre propria fire. Ceva la fel de inexplicabil ca și forțele care-l siliseră, la sfîrșitul vieții, să schimbe – atît cît putea – din relele făcute de latura sălbatică a personalității sale. Erno acceptase că făcea un lucru bun. Dar nu se lămurise defel ce însemna asta pentru el însuși.

După un timp, judecătorul o întrebă pe Muriel dacă avea vreo întrebare. După ce se consultă cu Larry, aceasta răspunse că nu avea.

– Domnule Erdai, puteți pleca, zise judecătorul, apoi îl privi îndelung pe Erno și adăugă. Mult noroc, domnule!

După aceea, Harlow părăsi scaunul de judecător, fără să privească în urmă.

19

13 iunie 2001
Victime tăcute

Cînd ședința se termină, Muriel – încă sub influența adrenalinei – se întoarse spre șirul de bănci. Toți spectatorii se ridicau în picioare. Erau prezenți cel puțin zece reporteri, trimiși special, și o mulțime de oameni obișnuiți, atrași de titlurile din ziarele din ultimele douăzeci și patru de ore.

În dimineața aceea, Ned Halsey îi propusese cu amabilitate lui Muriel să-i lase lui cazul, și, evident, și scandalul. Dar reporterii știau că acuzarea lui Gandolph fusese crucială pentru cariera ei. Dacă Arthur dovedea că nu Squirrel fusese asasinul, presa ar fi făcut-o praf, indiferent dacă ar fi fost prezentă la tribunal sau nu. Și nu voia să renunțe să răspundă la provocare. Tînjea cu ardoare după momentele acelea ce puteau aduce glorie, indiferent cît de cumplite ar fi fost, dar în care lumea venea către ea, ca o mare zgomotoasă. Raven se apropie cu un teanc de moțiuni. Trebuia să-i îndrume pe Molto și pe Carol în legătură cu următoarea acțiune juridică. Larry aștepta indicații privind direcția în care să-și orienteze cercetările în legătură cu Erno. Iar ziariștii se înghesuiau, încercînd să obțină vreun comentariu înaintea altora. Dar aceasta era soarta pe care și-o dorise din copilărie. Talmadge folosea termenul „arenă", dar ei nu-i păsa de referirea la gladiatori. Pentru ea era mai mult o problemă de a se folosi pe sine în totalitate, de a simți că fiecare celulă contribuie la a-i face un loc în istoria vremurilor pe care le trăia.

Muriel își dădu brusc seama ce avea de făcut, cu o limpezime instinctivă, care se manifesta întotdeauna cînd avea

asemenea probleme. John Leonidis stătea în fundul sălii, așa cum stătuse cu nouă ani în urmă de fiecare dată cînd avusese loc o ședință importantă a tribunalului. Muriel îi ignoră pe ceilalți, se strecură printre reporteri și își puse o mînă pe umărul lui John, apoi îl conduse pe fiul lui Gus pe hol, către camera martorilor. Știa că ziariștii nu vor pleca pînă nu le va da o declarație.

John nu venise singur. Îi prezentă un bărbat spîn, numit Pan, probabil un filipinez, care era mult mai tînăr decît John. Zgomotul mulțimii care ieșea din tribunal se auzea chiar și după ce Muriel închise ușa cămăruței. John se enervase, din cauza procedurii judiciare. Își mușcă o bucată de unghie în timp ce-i explica furios lui Muriel – de parcă ar fi fost ceva nou pentru aceasta – că Erdai mințea, ca să se răzbune pe poliția din ținutul Kindle, și ca i se furnizaseră toate detaliile.

– Vreau să le spun ziariștilor ăstora idioți ce se întîmplă! exclamă John.

Pentru Muriel ar fi fost ideal să fie apărată de victime. Dar îi spuse lui John că trebuia să dea declarații numai dacă voia neapărat să facă acest lucru.

– Vreau, zise John. Mă gîndesc la jigodia aia în fiecare zi. La Gandolph. Muriel, îmi dau seama în fiecare zi că am mai pierdut ceva din cauza individului. În ultimele luni am început să mă întreb dacă tatăl meu ar fi fost mîndru de mine.

John avea motive serioase să creadă că i-ar fi adus mari bucurii lui Gus. Nu numai că John condusese Paradise, unde afacerile mergeau mai bine ca niciodată de cînd cartierul renăscuse, dar deschisese restaurante grecești cu prețuri medii în toată țara, în parteneriat cu un proprietar local de hoteluri. Muriel prînzise la localul din Center City, numit GG's Taverna – GG de la Good Gus[1] – fiind invitată de John de cîteva ori în fiecare an. John se așeza la masa ei, fuma și vorbea despre caz, care

[1] Gus cel Bun (n.tr.).

rămăsese proaspăt în mintea lui, de parcă procesul ar fi avut loc cu o zi în urmă.

– Cred că Gus ar fi acceptat cu greu unele lucruri din viața mea, zise John. Ca și mama. Dar lucrurile s-ar fi aranjat și cu el. Chiar cred asta. Dar aș fi avut dreptul să știu. Nu-i așa? Oricine are acest drept. Rahatul ăla de Gandolph... nu-i Dumnezeu, dar a fost Dumnezeu pentru viața mea.

John, ca mulți supraviețuitori, considera că asasinarea tatălui său și pedepsirea ucigașului ascundeau multe înțelesuri ce-l priveau personal. Însă motivul principal pentru care John nu putea uita nimic era că, de fapt, cazul nu se încheiase. Trecuse un deceniu în care John Leonidis își ținuse răsuflarea, sperînd că nedreptatea uciderii lui Gus nu va fi completată de eventualitatea ca Rommy Gandolph să scape de pedeapsa pe care o stabilise justiția.

Cu ani în urmă, John fusese cel mai neînduplecat dintre rudele victimelor în privința pedepsei cu moartea pentru Gandolph. Dina, soția lui Paul Judson, se mutase în Boulder înainte de începerea procesului și se străduia să-și ia viața de la început. Nimeni nu mai auzise de ea de ani de zile. Mama Luisei, care fusese întărîtată de Larry în timpul anchetei, apăruse la tribunal ca să ceară pedeapsa cu moartea, dar se potolise. Lui John i-ar fi plăcut să urmeze Facultatea de Drept, ca să judece el însuși cazul. Muriel crezuse la început că făcea acest lucru de dragul mamei sale. Dar în timpul declarațiilor rudelor victimelor, care precedaseră sentința, John afirmase că era convins că și tatăl lui ar fi dorit să se aplice pedeapsa capitală.

– El acorda fiecărui om o șansă, spusese John despre Gus. Îi acorda și șase șanse, dacă vedea că omul se străduia. Era însă de modă veche, la sfîrșitul zilei făcea socoteala. Și era un tip dur. Mai devreme sau mai tîrziu ar fi zis că ce-i prea mult strică. Tatăl meu a fost bun cu Gandolph. Și pentru asta s-a ales cu un glonț

în cap. Ar fi vrut ca individul ăsta să fie pedepsit cu moartea. Deci, asta vreau și eu.

Încă de atunci, Muriel începuse să nu mai fie sigură că imaginea lui John despre tatăl lui se potrivea cu realitatea. Dar cine era ea, ca să-l contrazică? Își amintea însă atmosfera din sala de judecată, atunci cînd vorbise John, seriozitatea care o cuprinsese pe Gillian Sullivan ascultîndu-l din fotoliul de judecător. Idealiștii n-aveau decît să pălăvrăgească despre rușinea uciderilor de către stat, era mai bine așa decît să se ajungă în situația în care cetățenii și-ar fi făcut singuri dreptate – lucru care se putea întîmpla atunci cînd aveai de-a face cu oameni ca John, oameni îndurerați și care credeau că trebuie să acționeze, din datorie față de cei morți. Pentru John, moartea lui Gandolph devenise o prioritate, o parte a rolului de om puternic, precum tatal lui, rol pe care-l preluase el la moartea lui Gus.

Muriel deschise ușa și-i făcu semn lui Carol să-i însoțească pe John și pe prietenul acestuia pînă în holul tribunalului, unde așteptau camerele de luat vederi ale televiziunilor. Mai mulți reporteri strigară numele lui Muriel, iar aceasta le promise că va coborî imediat. Însă Larry apăru de îndată, conducînd patru femei: două adolescente, o femeie cu aspect agreabil, de vreo patruzeci de ani, urmate de o doamnă în vîrstă, cu păr de-un negru artificial. Aceasta era singura pe care Muriel o recunoscu.

– Doamna Salvino! zise Muriel, salutînd-o pe mama Luisei Remardi.

Bătrîna doamnă era dură și directă, iar Muriel considerase întotdeauna că Luisa îi semănase mamei sale. Cele două tinere aveau figuri aproape identice, dar diferența de doi ani avea ca efect un contrast semnificativ în înfățișarea lor. Cea care intrase a doua era fardată și era mai înaltă decît sora ei cu vreo treizeci de centimetri. Însă ambele arătau zvelte și brunete, cu figuri prelungi, cu coame dese de păr precum cărbunele și cu ochi mari,

negri. Foarte frumoase. Muriel își dădu seama imediat că le avea în față pe fetele Luisei.

În felul ei brutal, doamna Salvino ignoră salutul lui Muriel.

– Voi, ăștia de aici, nu terminați niciodată cu povestea asta?

– Nuccia! încercă s-o potolească cea de-a patra femeie.

– Muriel, interveni Larry, cu un aer ceremonios, care nu-i era caracteristic, probabil că o mai ții minte pe Geneviève Carrière. I-a fost prietenă apropiată Luisei.

Geneviève venise în calitate de șofer și de paznic. Doamna Salvino făcea parte dintre italienii din Kewahnee, care nu veneau în Center City decît de două-trei ori pe an, întotdeauna cu teama.

– N-aveam nici un chef să vin aici, zise doamna Salvino. Darla a auzit de mărturie la televizor. A decis să asiste. Dacă vrei să știi, a făcut asta pentru a avea o scuză ca să chiulească de la școală.

– De parcă aș fi avut nevoie de vreo scuză! îi replică nepoata ei.

Nepoata cea mică era timidă, purta bretele și rămăsese lîngă ușă. Însă Darla era o pacoste. Avea șaisprezece ani, purta fustă scurtă și machiaj strident, ca toate fetele pe care le vedea Muriel pe străzi. Fata avea un trup prea solid pentru bluzița strîmtă, care-i ajunge doar pînă la buric. Pe Muriel o uimea faptul că putea fi șocată de agresivitatea sexuală a acelor fete, din moment ce știa foarte bine că și ea ar fi profitat din plin de-o asemenea libertate, dacă ar fi existat pe vremea tinereții ei.

– Nu e nevoie să auzi chestiile astea, zise bunica.

– Trezirea, bunico! E la televizor! Și-i vorba de mama mea, iar tu nu ne spui nimic. În afară de scorneli, vreau să zic.

Larry interveni:

– Darla, nu cred că o să afli ceva despre cele întîmplate. Avem de-a face cu un om pe moarte, plin de amărăciune, care încearcă să se distreze.

– Uneori îl cred, răspunse fata, contrazicîndu-l în felul obişnuit celor de vîrsta ei. Tipul celălalt, despre care se spune că i-a ucis, părea atît de aiurea! Nu cred că un om atît de bolnav ca tipul ăla putea să aibă puterea să facă asemenea lucruri.

– Ce ştii tu? îi zise bunică-sa.

Darla îi aruncă doamnei Salvino o privire scîrbită, apoi spuse:

– Singura problemă cu ăsta e că e urît ca naiba!

Muriel şi Larry, încă aflaţi sub influenţa atmosferei de luptă din tribunal, izbucniră în rîs în acelaşi timp, amuzaţi de cruzimea arătată faţă de Erno.

– Nu, sincer vorbind, insistă Darla. Ştiu că-i bolnav, dar nu cred că a arătat bine vreodată. Nu e genul mamei. În toate fotografiile în care apărea cu bărbaţi – chiar şi cu tatăl meu – indivizii erau întotdeauna mortali.

Fata vorbea cu oarecare încăpăţînare, iar Muriel fu impresionată de patosul cu care Darla apăra o imagine demnă de admirat a mamei sale. Cu cît Muriel înainta în vîrstă, cu atît devenea mai conştientă de cantitatea de durere care era adusă în fiecare tribunal. Cînd era mai tînără, simţise numai furia – a victimelor şi a acuzaţilor, care se simţeau deseori traşi pe sfoară – şi nevoia ei îndreptăţită de a distruge răul. Dar acum simţea compasiune pentru cei care supravieţuiseră – pentru Darla, chiar şi pentru delincvenţi, care regretau deseori faptele săvîrşite, pentru familiile lor, de obicei la fel de nevinovate ca orice martor, singura lor greşeală fiind că iubeau pe cineva care o sfîrşise rău.

Pentru Darla era extrem de important ca opinia ei despre mama sa să se dovedească a fi corectă. Fata se întoarse către Geneviève, care privise, zîmbind discret, discuţia dintre Darla şi bunica ei.

– N-am dreptate, mătuşă Geneviève? Mama n-ar fi umblat cu unul ca ăsta.

– Niciodată! o aprobă Geneviève. Mama ta nu-l putea suferi pe individ.

Geneviève o bătu pe fată pe umăr și nu remarcă schimbul de priviri dintre Muriel și Larry.

– De ce nu-l putea suferi? o întrebă Muriel.

Șase persoane însemnau o adevărată mulțime în cămăruța aceea, în care se mai afla și o canapea veche, acoperită cu tweed, o masă și scaune. Conștientă că a greșit, Geneviève preferă să se uite la un tablou de pe perete, cu un peisaj împădurit, decît să înfrunte privirile îndreptate asupra ei.

– A fost doar de chestie de dușmănie, zise ea, fluturîndu-și mîna îngrijită prin aer, sugerînd că fusese ceva greu de definit.

Geneviève albise prematur, ceea ce șoca, pentru că obrajii îi rămăseseră roșii, rotunzi, plini de tinerețe. Geneviève lăsa o impresie de persoană pe care te poți baza. Trecuse un deceniu, dar continua să aibă grijă de copiii și de mama prietenei sale. Muriel petrecuse ani de zile pe marginea terenurilor de fotbal și de base-ball în compania unor femei ca ea, mame care îngrijeau copiii din instinct și care erau, probabil, cei mai buni oameni de pe planetă.

– Poate că fetele ar trebui să aștepte afară, propuse Muriel, gîndindu-se că din cauza fetelor refuzase Geneviève să vorbească.

– Ce naiba! se împotrivi Darla. Nu sîntem copii! A fost mama *noastră!*

Fără să vrea, Muriel zîmbi. Probabil pentru că și ea fusese la fel de încăpățînată și de aspră, pe cînd avea șaisprezece ani. Impulsul de a împinge lucrurile prea departe, de a pătrunde pe domenii interzise, pentru a descoperi cine era, n-o părăsise niciodată complet. Andrea, sora mai mică a Darlei, nu părea foarte dornică să rămînă, dar în cele din urmă nu se mișcă din loc. Între timp, Larry continua să insiste pe lîngă Geneviève:

– Deci, nu știi ca între Erno și Luisa să fi existat vreo legătură?

Geneviève se uită la ceas și făcu un semn către fete, dar le destăinui un gînd, înainte de plecare:

– Mai degrabă cred că Erno a omorît-o, decît să cred că între ei a existat o relație.

Muriel întinse mîna, ca s-o rețină pe doamna Salvino.

– Luisa v-a spus ceva despre Erno?

– De unde să știu? răspunse bătrîna. N-am fost atentă.

– Vă povestea despre bărbați?

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă doamna Salvino. Am fost mama ei! Credeți că am întrebat-o așa ceva?

– Eu cred că ai întrebat-o, zise Darla.

Doamna Salvino ridică palma și se făcu că scuipă printre dinți, iar Darla răspunse cu un alt gest, o provocare evidentă, pe care – după cîte se părea – îl luase de la bunica ei. Însă Darla zîmbea. O admira pe Nuccia Salvino mai mult decît ar fi fost dispusă să recunoască.

În timp ce Geneviève continua să îndrume grupul către ușă, Muriel îi spuse doamnei Salvino că reporterii vor încerca să-i pună întrebări.

– N-am nimic de spus.

– Vor dori să știe ce gîndiți. Dacă vă închipuiți că Erdai v-a omorît fiica.

– Tot ce se poate. Poate că așa e. Nu știu. Luisa e moartă. Asta-i tot ce știu.

– Eu n-am nici un comentariu, zise Geneviève.

Muriel își luă rămas-bun de la ele. Geneviève ieși ultima, iar Larry o apucă de mînecă și-i spuse:

– Am dori să discutăm cu dumneavoastră.

Geneviève se grăbi să dea din cap. Pregătise deja o scuză. Vacanță în familie. În fiecare an, de îndată ce copiii terminau școala, plecau cu toții în Skageon pentru o lună.

– Cînd plecați? o întrebă Muriel.

– Mîine în zori, răspunse Geneviève.

– Bine, poate că o să facem un drum pînă acolo, zise Larry, iar ochii negri ai Genevièvei aruncară scîntei.

Amintindu-şi de ziariştii care aşteptau jos şi dîndu-şi seama de inutilitatea insistenţelor lui Larry, Muriel deschise uşa şi o lăsă pe Geneviève să plece. Rămase singură cu Larry. Afară continua o ceartă ciudată, cu tot felul de sunete bizare.

– Ar trebui să mergem pînă acolo şi să-i ducem o citaţie, zise Larry. O să facă nazuri, dar n-o să mintă, dacă depune jurămînt. Nu cred că o să aflăm ceva de la ea, dacă nu recurgem la citaţie.

– N-o să ne strice să avem la dosar chestia aia că Luisa nu-l suferea pe Erno. Trebuie să dovedim că-i mincinos prin orice mijloace.

– Ai făcut o treabă bună, în privinţa asta.

Muriel acceptă complimentul zîmbind, dar ştia că victoria într-un proces însemna mult mai mult decît focurile de artificii din sala de judecată. Multe cazuri fuseseră decise, înainte de a începe, de firea judecătorului sau de juriu, iar Kenton Harlow o îngrijora.

– Dacă va descoperi ceva care să-l facă pe Erno credibil, îi spuse Muriel lui Larry, atunci va trebui să mă ocup de cazul ăsta mult timp. Talmadge crede că, dacă audierea se prelungeşte, reverendul Blythe va căuta pe cineva care să candideze în alegeri.

– Pe cineva negru, o completă Larry.

– Bineînţeles, răspunse ea, clătinînd din cap. Nu avea chef de un asemenea fel de înfruntare, mai ales în condiţiile în care ar fi fost considerată un procuror rasist.

– Care-i alternativa? o întrebă Larry.

– Ştii care-i alternativa, Larry. Poţi să-ţi imaginezi şi singur. Sau îl distrugem pe Erno, sau recunoaştem că am încurcat-o şi o să ne îngrijim rănile cum putem.

– Nu am încurcat-o cu nimic. Ţicniţii care luptă împotriva pedepsei cu moartea cîntă aceeaşi melodie. Individul era vinovat. Nu l-am torturat ca să declare că-i vinovat. Erno n-are decît să-şi bage undeva povestea lui, gen Shangri-la.

– N-am făcut decît să-ţi amintesc despre ce-i vorba.

– În afară de asta, trebuie să-ți spun că – deși-l respect pe Talmadge – dacă am încurcat-o, Blythe o să-ți mai dea o lovitură. Va trebui să oprești plata cecului pentru afișele campaniei electorale.

– O să vedem dacă va fi nevoie, răspunse imediat Muriel.

Tonul ei fusese provocator, îi vorbise privindu-l de sus și-l văzuse tresărind. Într-un fel, declanșase ceva vechi, ceva ce existase cu ani în urmă. Se simți vinovată că făcuse asta. Mai ales că, mai mult ca sigur, nu spusese adevărul. Cu o zi în urmă îi spusese lui Larry că ar renunța la numirea în fruntea procuraturii în schimbul bucuriei de a fi mamă și crezuse în fiecare cuvînt pe care-l spusese. Dar să nu obțină nimic din ce-și dorise? Se cunoșteau suficient de bine ca să știe că nu va ceda prea ușor.

– Larry, hai să facem cîteva găuri în barca lui Erno. O să iau legătura cu Jackson Aires, să văd dacă pot să discut cu nepotul lui Erno. Continuă să obții informații în chestia aia cu banda. Poate că G.O. i-au promis lui Erno ceva despre care n-am aflat încă. Vezi dacă poți să-l descoperi pe individul pe care l-a împușcat Erno, în localul lui Ike. Am senzația că individul n-o să ia poziția de drepți ca să susțină povestea aia cu autoapărarea de care a pomenit Erno.

Lui Larry îi plăcură toate ideile. Și-i plăcea că între ei era pace.

– A venit vremea presei, zise Muriel. Arăt bine?

– Arăți perfect! răspunse el, făcînd un cerc cu degetul mare și cel arătător.

Muriel zîmbi și zise:

– Larry, uitasem cît de amuzant e să lucrez cu tine.

Cînd Muriel deschise ușa, o găsi rezemată de rama ușii pe Darla, fiica cea mare a Luisei. Fata se îndreptă, cînd o văzu pe Muriel.

– Am uitat să vă întreb ceva, zise Darla. Mă întrebam dacă avem vreo șansă să-l primim înapoi.

– Ce să primiți?

Darla o privi cu intoleranță adolescentină, de parcă Muriel ar fi fost din piatră.

– Medalionul. Medalionul mamei. E o dovadă. Domnul Molto a spus că nu-l putem primi pînă nu se termină toată povestea. Dar am așteptat atît de mult și mă întrebam, pentru că... Cu toată duritatea ei, Darla păru brusc emoționată și nu-și mai găsi cuvintele.

Muriel nu avea nevoie de explicații. Darla voia medalionul pentru că i se cuvenea, în calitate de fiică mai mare. Pentru că întărea legătura cu mama ei și pentru că în medalion exista o imagine a Darlei, luată la începutul existenței sale, pe care Luisa o păstrase – literalmente – lîngă inima ei. Muriel simți furie și frustrare, provocate de necazul fetei. Trecuse un deceniu, iar legea, cu toate intențiile ei nobile și cu birocrația ei, nu permisese unui copil rămas fără mamă să se bucure de sprijinul atingerii moștenirii sale celei mai de preț.

Muriel o liniști imediat pe Darla, jurîndu-i că va rezolva cît mai repede problema, apoi se duse către ascensor, încercînd să-și recîștige calmul. Furia nu se potrivea cu camerele de luat vederi. Dar se bucura că se întîlnise o clipă cu Darla, că avusese ocazia să retrăiască intensitatea grijilor și a deciziilor. Gata cu jocul de-a hoții și vardiștii. Gata cu avocații care apăreau din senin în ajutorul lui Squirrel, strigînd: „Surpriză!" Gata cu amînarea de-a se face dreptate și pace oamenilor care meritau. Termenul ajunsese la scadență – pentru caz, pentru justiție, pentru Rommy Gandolph.

20

13 iunie 2001

Susan

Gillian Sullivan își părăsi locul din ultimul rînd al sălii și se strecură spre ușă, de îndată ce Curtea își întrerupse ședința. Ajunsese deja pe coridor, bocănind cu tocurile-i joase pe marmură, cînd auzi că o strigă cineva aflat în spatele ei. Stew Dubinsky, care era de mult timp reporterul judiciar al ziarului *Tribune*, alergă un pic și o ajunse din urmă, gîfîind din cauza efortului. Numai că Gillian n-avea nici un chef să discute cu individul.

Cînd intrase în sala tribunalului știuse că riscă o asemenea întîlnire și-și spusese de mai multe ori să plece de acolo. Dar parcă fusese legată de scaun, nu putuse să se ridice pînă cînd Erno nu rostise ultimul cuvînt. Ce-o obligase să rămînă, în loc să întoarcă spatele tuturor, așa cum jurase deseori că și-ar dori să facă? Avea multe păcate, pentru care trebuia să se căiască. Mii. Dar de ce se concentrase atît de prostește asupra acestuia? Citise ziarele din dimineața aceea, stătuse seara trecută în fața televizorului lui Duffy și urmărise gogoșile înșirate la știrile de noapte. Căzuse în capcană și știuse lucrul acesta din ziua în care mersese cu Arthur la Rudyard. Erau oare gîndurile ei excesele unei conștiințe încărcate? Oricum, n-avea rost să se amăgească. Oricare ar fi fost adevărul care urma să fie descoperit aici era, într-un fel, un adevăr despre ea.

Dubinsky trecuse de la supraponderalitate la obezitate porcească. Mai avea figura pe care o cunoscuse Gillian, cu ani în urmă, numai că acum era complet îngropată în grăsime.

Nu-l simpatizase niciodată pe Stew. Nu te puteai bizui pe el în nici o privință, întîrzia întotdeauna, uneori trata faptele cu neseriozitate și deseori făcea rost de informații prin mijloace ilegale. Cu mulți ani în urmă i se retrăsese temporar acreditarea la tribunal, pentru că fusese prins ascultînd la ușa juriului.

Gillian îi explică lui Dubinsky în cîteva cuvinte ce căuta acolo. Era evident că individul o privea într-un fel la care nu se gîndiseră cei de la ziarele concurente. Stew își scoase reportofonul din buzunarul hainei. Gillian își dădu seama, instinctiv, că slujba ei era periclitată, dacă rămînea un subiect de reportaj, ca în ziarele de dimineață. Însă se temea că Dubinsky va insista și mai mult, dacă va încerca să-l refuze. Spuse de mai multe ori că trebuia să plece, dar Stew stărui, spunîndu-i că mai are doar o singură întrebare. Individul trecu de la cazul Rommy Gandolph la întrebări la care nu avea nici un interes să răspundă, pentru că se refereau la viața ei actuală.

– Aici erați! zise cineva și o prinse de cot; era Arthur. Trebuie să plecăm chiar acum, doamnă judecător, dacă vreți să vă duc înapoi cu mașina. Am fost anunțat prin pager că un client de-al meu a fost arestat și trebuie să-l eliberez pe cauțiune. Și o împinse pe Gillian pe hol.

Dubinsky se ținu după ei, dar fiind prezent și Arthur, Stew își schimbă obiectivul. Voia să afle cum reacționase Raven la fiecare problemă ridicată de Muriel. Arthur se opri din mers într-o intersecție, încercînd să scape de individ, dar acesta îi urmări pînă în clădirea parcării aflate în fața tribunalului, unde se afla automobilul cel nou al lui Arthur.

– Se pare că practica privată rentează, zise Stew, pipăind o aripă a mașinii.

– Nu și în cazul ăsta, îl asigură Arthur, care o ajută pe Gillian să urce, apoi coborî iute rampa.

– Ești un adevărat erou! exclamă Gillian, închizînd ochii și ducînd o mînă la piept. A devenit Stew mai rău sau eu m-am

dezobișnuit? Chiar trebuie să te întîlnești cu un client la închisoare?

– Din nefericire, trebuie. E vorba de sora mea.

– Cu sora ta?!

– Gillian, asta se întîmplă mereu. Trebuie să mă ocup de ea.

– Bineînțeles! Lasă-mă la primul colț.

– Unde vrei să te duci?

– Arthur, ai grijă de sora ta! În seara asta lucrez într-un magazin din Nearing. O să iau autobuzul.

– Eu merg la Secția de poliție numărul doi, din West Bank. Poți să mergi cu mine. Dacă vrei, poți să iei autobuzul de acolo.

Gillian nu vedea ce probleme i-ar crea dacă îl însoțea pînă la secția de poliție. Avea de pus la punct anumite treburi cu Arthur. Spera să-și scuze stîngăcia din ziua anterioară și era curioasă să-i afle reacțiile legate de modul în care decurseseră lucrurile în ziua aceea. Arthur o întrebă care era impresia ei despre Erno.

– Muriel este un avocat foarte bun, zise Gillian. A făcut multe valuri.

– Îl crezi pe Erno?

Gillian nu se gîndise la asta. A crede sau nu pe cineva i se părea ceva lipsit de importanță. Oricum, nu urma să decidă ea. Mai mult, simțea acum cît de mult o captivase spectacolul. Nu mai călcase într-un tribunal de cînd fusese condamnată. Iar astăzi se simțise înviorată într-un fel pe care refuzase să și-l imagineze. Avocații, judecătorul, zgomotele sălii, emoțiile de acolo – toate depășiseră ce-ar fi putut vedea într-o piesă de teatru, pentru că fuseseră uluitor de reale. Cînd Erno vorbise despre moartea ce urma să vină, avusese impresia că o lovise trăsnetul. Într-un fel, se așteptase să simtă miros de ozon în sala aceea mare.

Gillian nu fusese surprinsă să trăiască un oarecare sentiment de invidie. Întotdeauna îi plăcuse să fie în tribunal. O șocase cît de apropiate îi rămăseseră toate acestea – calculele

și implicațiile fiecărei întrebări, efortul de a înțelege ce se afla dincolo de răspunsurile de nepătruns ale judecătorului. Își dăduse seama că visase la lucrurile astea în fiecare noapte.

– Sincer vorbind, nu-s convinsă că vreau să-l cred. Dar interogatoriul tău a fost strălucit, la fel de eficient – în felul lui – ca acela al lui Muriel.

– N-a fost chiar așa, zise Arthur, care nu se putu împiedica să nu zîmbească.

Gillian nu fusese doar politicoasă. Arthur era un avocat de prima clasă. În timpul interogatoriului încrucișat era nevoie să apelezi la înflorituri, pentru ca avocatul care pune întrebări să devină întruparea vizibilă a neîncrederii. Replica avocatului la interogatoriu are ceva artistic, ceva foarte subtil, pentru că avocatul conduce martorul către o imagine favorabilă, ca un părinte care exercită o influență blîndă asupra unui copil neascultător.

– Presupun că în faza asta dau dovadă de o atitudine deschisă față de Erno, zise Gillian. Poți să-l ajuți cu ceva?

– Nu-mi imaginez cum. Oricum, nu cu dovezi fizice. Dacă ar fi spus că a violat-o pe Luisa, poate că s-ar fi găsit un fir de păr pubian, ADN sau altceva, dar nu există nimic.

– De ce crezi că a negat că a violat-o?

– Începînd cu ziua în care am fost la închisoare împreună cu tine, a insistat că Painless a greșit. Cred că lucrul ăsta este în favoarea lui. Dacă vrea să-și transforme mărturia în dovadă, ar fi trebuit să recunoască violul.

Înaintau lent, prin traficul intens al după-amiezei. Gillian cugeta. În faza asta nu era suficient să produci îndoială cu privire la corectitudinea sentinței, pentru a anula execuția lui Gandolph. Trecuseră zece ani, era prea tîrziu pentru asta. Dar exista o șansă. Muriel voia să scoată litigiul din lumina reflectoarelor.

– S-ar putea ca Muriel să-ți propună un tîrg, îi spuse Gillian lui Arthur.

– Un tîrg care să-i ofere lui Gandolph viața? Chiar dacă-i nevinovat?

– Ce-ar spune clientul tău?

– Asta ar fi echivalentul unui proces prin judecată dumnezeiască. Să-i oferi viața. Dacă-i vinovat, se va grăbi să accepte. Dacă-i nevinovat, s-ar putea să accepte, ca să trăiască.

– Dar va fi alegerea lui, zise Gillian, iar Arthur clătină din cap.

– Vreau să dovedesc că-i nevinovat. Am ajuns la fel de rău ca Pamela, comentă el, privind-o cu o urmă de jenă copilărească. E mai bine să fii avocat decît procuror. Te-ai descurca bine ca procuror. Dar nu ca avocat. Trebuie să fii împotriva lumii întregi. E prima oară, de ani de zile, cînd nu mă simt doborît cînd ating dimineața pămîntul cu picioarele. Arthur, care nu-și ascundea niciodată sentimentele, se lăsă cuprins de veselie, pentru scurt timp.

Gillian zîmbi, dar simți că intrase din nou într-o zonă în care nu mai avea dreptul să pătrundă. Acum putea recunoaște că îi lipseau tactica juridică, argumentele pro și contra, era periculos să-i fie milă de ea însăși. Ceea ce pierduse făcea parte din pedeapsa ei și nu-i rămînea decît să accepte acest lucru.

Ca să nu se mai gîndească la asemenea lucruri, Gillian îl întrebă pe Arthur despre sora lui, iar el îi spuse pe scurt povestea lui Susan, cu un ton inexpresiv care nu sugera detașare reală, ci că toate speranțele îi fuseseră înecate de durere. O poveste obișnuită: perioade de stabilitate, apoi crize grave și spitalizare. Susan dispăruse de mai multe ori, perioade groaznice în care Arthur și tatăl lui o căutaseră pe străzi. Ultima oară o găsiseră în Phoenix, amețită de droguri – cel mai rău lucru pe care ți-l puteai imagina pentru un schizofrenic – și însărcinată în luna a treia. Tatăl lui Arthur, care-și păstrase speranța că-și va recăpăta fiica cea frumoasă și plină de talent, fusese zdrobit de aceste cicluri ale bolii ei.

– Medicamentele o ajută? îl întrebă Gillian.

– O ajută mult. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, refuză să le ia.

– De ce?

– Pentru că efectele secundare ale unora dintre ele sînt groaznice. Are tremurături. Tahicardie. Îi înțepenește gîtul, cu capul într-o parte. Am preferat să locuiască la cămin pentru că acolo au grijă să i se facă o injecție cu Prolixin o dată pe săptămînă. Ar fi fost mai bine dacă urma tratamentul cu Risperdal, dar acesta trebuia luat zilnic, iar asta n-am reușit niciodată. Medicamentul acela o potolește, iar ei nu-i place asta. Dar cel mai rău pentru ea este că viața i se pare plictisitoare, în comparație cu ce-i în capul ei atunci cînd nu ia nimic. Discutăm acum despre cineva cu un IQ de 165. Nu-mi pot imagina ce-i într-o asemenea minte. Știu doar că-i o minte vie, sălbatică, electrizantă. Susan este un geniu. Pentru ea, lumea exterioară e la fel de relevantă ca Evul Mediu, dar citește trei ziare în fiecare dimineață și nu uită niciodată nimic.

Arthur povesti că, în urmă cu cîțiva ani, o prietenă din copilărie a lui Susan, acum vicepreședinte principal la Faulkes Warren, casa pentru fonduri mutuale, îi găsise o slujbă: dactilografie, colaționare și sortare de rapoarte industriale. Susan dovedise talent de analist. Dacă n-ar fi trebuit să stea singură într-o cameră sau să se interneze de două ori pe an, Susan ar fi putut să cîștige un sfert de milion de dolari pe an. Dar felul în care se comporta o ducea mereu în pragul concedierii. Ca urmare, încheiase un tîrg cu patronii lui Susan. Cînd sora lui făcea o criză paranoică, trebuiau să cheme poliția, ca s-o ia de acolo. Arthur avea un prieten vechi la Secția de poliție Doi, din West Bank, Yogi Marvin, un sergent care dispunea de o mașină de patrulare. De obicei Susan întîmpina cu bucurie poliția, fiind convinsă că aceasta venise ca să repare răul care i se făcuse.

– Am ajuns, zise Arthur, cînd pătrunse pe strada care ducea către secție.

Secţia Doi, din West Bank, se afla într-o construcţie modernă, funcţională, avînd forma unei cutii de pantofi, făcută din cărămidă. În faţa uşii de sticlă se certau două femei, iar un poliţist în uniformă stătea deoparte. Arthur parcă la cîţiva metri de ele şi se repezi spre femei. Gillian ieşi din maşină să aştepte lîngă radiatorul acesteia, neştiind ce să facă – să rămînă sau să plece.

– Am nevoie de ţigări, zicea Susan. Valerie, ştii că am nevoie de ţigări.

– Ştiu că ai nevoie de ţigări, răspunse Valerie, ştie şi Rolf. De aceea nu ţi le-am luat.

Gillian îşi dădu seama că Valerie era asistent social în căminul-spital în care locuia Susan. Arthur spusese că o asistentă era pe drum. Dacă experienţa de-o viaţă folosea la ceva, Gillian ar fi pus pariu că Valerie era călugăriţă. Răbdarea de care dădea dovadă, în timp ce încerca s-o potolească pe Susan, ţinea de altă lume, iar veşmîntul ei era doar un pic mai elegant decît o rasă de călugăriţă, constînd dintr-un pulover fără formă şi pantofi groşi. Valerie avea o figură rotundă, plăcută, ce părea să nu fi fost atinsă de ani de zile de vreun fard, nici măcar de cremă de faţă.

– Mi-ai spus să nu fumez la serviciu, zise Susan, ai crezut că o să ignor ce-ai zis, aşa că mi le-ai luat!

– Susan, cred că ştii că n-am fost cu tine la serviciu. Ţi-am spus că Rolf e astmatic şi, pentru că stătea lîngă tine, trebuia să respecţi regulile şi să fumezi pe coridor. Asta nu înseamnă că ţi-aş fi luat ţigările. Sau că ţi le-ar fi luat Rolf.

– Ştiu că mi le-a luat Rolf.

Arthur întrebă dacă ar ajuta-o cu ceva dacă s-ar duce la magazin şi ar cumpăra alt pachet de ţigări.

– De ce nu-l pui pe Rolf să-mi înapoieze ţigările pe care mi le-a luat? Vreau să fumez acum!

Văzînd-o pe Gillian la colţul clădirii, Arthur o privi disperat. Cînd părăsise închisoarea Alderson, Gillian sperase că

n-o să mai asiste vreodată la o ceartă pentru ţigări – eveniment cotidian în puşcărie – şi, lăsîndu-se condusă de instinct, căută în poşetă, spunînd:

– Am eu o ţigară.

Susan se dădu înapoi, ridicîndu-şi mîinile, într-un gest de apărare. Deşi Gillian se afla doar la cîţiva paşi, Susan n-o observase. Arthur o prezentă pe Gillian drept o prietenă. Speranţa lui Gillian că va reuşi să pună capăt disputei pentru ţigări se îndeplini imediat. Bănuielile lui Susan se focalizară asupra ei.

– N-ai nici o prietenă care fumează! zise Susan, adresîndu-se fratelui său, dar uitîndu-se la Valerie, în loc să se întoarcă spre Gillian.

– După cum vezi, Gillian are ţigări, îi replică Arthur.

– Nu-ţi place să-ţi cunosc prietenii.

– Nu-mi place să-mi cunoşti prietenii care nu-s amabili cu tine.

– Crezi că eu nu ştiu că-s schizofrenică?

– Ştiu că ştii, Susan.

Susan luă ţigara fără s-o privească pe Gillian, dar mormăi timidă un „mulţumesc". Cît timp fusese judecătoare, Gillian văzuse destui schizofrenici în fază acută. Iar la Alderson existau cel puţin şase femei care sufereau de această boală şi care ar fi trebuit spitalizate, nu închise în puşcărie. Avînd în vedere aceste experienţe, aspectul lui Susan o surprindea. Putea fi confundată cu o soţie casnică din suburbii, care se ducea la cumpărături îmbrăcată în blugi şi tricou. Susan era palidă, cu pielea flască, dar surprinzător de curată, cu părul tuns scurt, un pic încărunţit. Gillian presupuse că era mai în vîrstă decît Arthur, că avea peste patruzeci de ani. Era surprinzător de frumoasă, cu trăsături armonioase. Dar se detaşase complet de eul ei exterior. Cînd acceptase ţigara, întinsese mîna complet, de parcă ar fi fost un om de tinichea. Avea ochii inexpresivi şi figura rigidă, ce păreau să

dovedească faptul că Susan știa că nu-și permitea nici un fel de emoții obișnuite.

– E psihiatru? îl întrebă Susan pe fratele ei.

– Nu.

Susan clipi spasmodic, crispîndu-se de fiecare dată cînd încerca să vorbească. Apoi, pentru o clipă, o privi direct pe Gillian.

– Ești ascultătoare, nu-i așa?

Gillian se întoarse spre Arthur, care părea stînjenit. Îi spuse că era un cuvînt folosit de Susan, un cuvînt cu un înțeles special. Schizofrenicilor care refuzau tratamentul li se spunea „neascultători". Gillian avu nevoie de un timp ca să-și dea seama ce sugerase Susan despre ea.

– Tu și Valerie încercați mereu să-mi prezentați oameni care s-au vindecat, zise Susan.

– Credem că asta te-ar ajuta. Dar Gillian nu face parte dintre ei.

Susan, care ținuse țigara în mînă pînă în momentul acela, o aprinse cu un chibrit scos din buzunar și închise un ochi, din cauza fumului. În ciuda frazelor coerente de pînă atunci, Susan era vizibil speriată.

– Știu că nu ești Gillian Sullivan.

– Nu sînt? se miră Gillian, înainte să se gîndească.

– Gillian Sullivan a fost o judecătoare care a ajuns la închisoare.

Acum înțelese ce voise să spună Arthur cînd îi povestise că Susan ținea minte tot ce citea în ziare.

– Am fost eliberată cu cîteva luni în urmă.

Ca răspuns, Susan făcu un pas spre ea și o privi cu atenție.

– Ce medicamente iei?

Arthur o prinse pe Susan de braț, dar aceasta îl respinse.

– Paxil, răspunse Gillian.

– Și eu, zise Susan. Dar neuroleptice? Antihalucinogene? Gillian ezită, iar Susan clătină din cap, înțelegătoare, spunînd: Văd că ai trecut și tu prin astea.

Cei care pretindeau că nu-i înțelegeau pe nebuni se prefăceau. Susan avea dreptate. Gillian fusese nebună. Nu în felul lui Susan. Susan nu fusese în stare să traverseze valea pe care o traversăm majoritatea dintre noi în copilărie, cînd renunțăm la mitologia proprie în favoarea uneia împărtășite cu ceilalți. Dar Gillian evadase din realitate. Știa acest lucru. Vorbise de pe scaunul judecătoresc unei lumi în care se întîmplau acte reprobabile, cu urmări considerabile, iar în amețela produsă de heroină, considera reale fanteziile ei de bravură și invulnerabilitate. În clipa dinainte de a da din cap se simțea puternică precum o regină, în același fel în care se simțise cînd era fetiță și se juca cu păpușile. Nu, nu avea nimic cu Susan și nici nu va avea vreodată.

– Am trecut, recunoscu Gillian.

– Eram sigură, zise Susan, aruncînd un nor de fum în aer, cu aerul imperial și enervant al lui Bette Davis. Nu înțeleg de ce susții că ești Gillian Sullivan.

Încă încercînd să se impună, Arthur îi reaminti surorii sale că lucrase cu judecătoarea Sullivan, cu ani în urmă.

– Îmi amintesc, replică Susan. Îmi amintesc. Erai îndrăgostit de ea. Te îndrăgostești de cineva cam la trei săptămîni odată.

– Mulțumesc, Susan!

– Te îndrăgostești. Și nici una nu te-a iubit.

Arthur, care păruse extrem de obosit de îndată ce ajunsese aici, era acum prea dărîmat ca să-l poată supăra ceva.

– Arthur, nu-i vina mea.

– Nici n-am crezut că este.

– Tu crezi că totul ar merge perfect, dacă n-ai avea-o pe sora cea nebună în grijă.

– Susan, îmi placi mai mult cînd nu te cerți cu mine. Te iubesc și vreau să te ajut, iar tu știi asta. Trebuie să mă întorc la birou. Am un proces. Ți-am povestit despre cazul ăsta. Despre omul care urmează să fie executat.

– Îl vei scoate din închisoare?

– Sper.

– Şi pe ea ai scos-o din închisoare?

– Ea şi-a executat sentinţa.

– Ai scos-o din închisoare ca să mi-o arăţi! Ce medicamente ia?

– În cazul meu, interveni Gillian, m-am simţit mai bine pentru că am încetat să iau ceea ce luam.

Încurajată de succesul ei de pînă atunci, Gillian crezuse că remarca ei va fi de folos, dar impresia ei se dovedi a fi greşită. Pentru prima oară, Susan deveni nervoasă şi începu să dea din mîini.

– Ţi-am spus! Dacă m-ar lăsa să opresc tratamentul, mi-aş reveni! Ştiu că mi-aş reveni! Ea şi-a revenit şi n-a luat nici un fel de medicamente!

– Susan, Gillian a fost în închisoare, nu în spital! Şi-a executat pedeapsa. Acum încearcă să-şi refacă viaţa.

– Aşa cum vreau şi eu să fac.

Arthur se blocase. Nu trebuia să cedeze prea mult, pentru că experienţa îl învăţase că, dacă ceda într-o problemă, asta îi întărea lui Susan părerile ei.

– Mi-ar plăcea, Susan, dar pentru asta trebuie să faci ce-i potrivit pentru tine.

– Ştii că vreau să mă fac bine.

– Ştiu.

– Atunci adu-o cu tine.

– Pe Gillian?

– Indiferent cine este. Adu-o marţi. O să ne simţim mai bine în trei.

Pentru prima oară, Arthur păru alarmat.

– Nu cred că e liberă marţi seara. Lucrezi, nu-i aşa?

Gillian se uită la Arthur, sperînd că acesta o să-i facă un semn, dar se părea că întrebarea lui fusese sinceră. Dădu din cap, circumspectă.

– Nu vrei s-o întîlnesc, zise Susan.

– Susan, întreabă-te dacă faci vreun efort ca să cooperezi.

– De ce n-o lași să vină marți? Nu vrei să mă ajuți cu adevărat! Tu vrei să iau în continuare rahaturile alea, iar ea nu vrea, așa că nu mă lași să discut cu ea.

– Susan, nu-mi place cînd ești atît de certăreață. De ce nu te duci acasă cu Valerie?

Susan continuă să fie agitată, insistînd că Arthur voia s-o țină departe de Gillian. Iar Gillian își dădea seama că Arthur se încăpățîna pentru binele ei, nu ca să-i facă rău lui Susan. Gillian dorea să se ofere voluntară pentru orice ar fi însemnat acel „marți", dar ezita din cauza rezultatului neașteptat al ultimului comentariu pe care-l făcuse.

Arthur o liniști pe sora sa, spunîndu-i că va vedea ce poate face. Susan se potoli pentru scurt timp, dar refuză să se calmeze.

– Știu că n-o să vină!

– Gata, Susan! Destul! Ai primit o țigară. Am făgăduit că o să încerc s-o aduc pe Gillian. Acum du-te cu Valerie!

După cîteva minute, Susan și Valerie urcară în camioneta albă a căminului-spital Franz Center. Susan plecă jurînd că va descoperi cine este în realitate Gillian. De îndată ce vehiculul dispăru din vedere, Arthur începu să se scuze, mai întîi față de polițistul care stătuse de pază, apoi față de Gillian. Le povesti că, dacă un singur lucru mergea rău pentru Susan – cum fusese cu țigările în ziua aceea –, întregul ei eșafodaj se prăbușea.

– Arthur, nu ai de ce să te scuzi. Aș vrea însă să știu care e semnificația zilei de marți.

– Oh! E ziua în care-și face injecția. Apoi mergem în apartament. A fost apartamentul tatălui meu, dar acum locuiesc eu acolo, mai mult de dragul ei. Prînzim. Acest lucru a devenit foarte important, mai ales de cînd a murit tata. Cred că la asta s-a gîndit, cînd a spus că în trei e mai bine.

– Aha! Nu-mi va fi greu să vin, dacă înseamnă atît de mult pentru ea.

– Nu pot să-ţi cer aşa ceva. Sincer vorbind, Susan nu-ţi va acorda nici o atenţie. Pot să-ţi spun din experienţă. În schizofrenie nu există continuitate, cu excepţia paranoiei.

Arthur insistă s-o ducă pe Gillian pînă la magazin, deşi distanţa era mică. La început, Gillian îl refuză, dar se făcuse aproape ora cinci. În timp ce plecau din parcarea secţiei de poliţie, Gillian întrebă dacă existau speranţe ca Susan să-şi revină, avînd în vedere ce spusese aceasta.

– Toate discuţiile lui Susan sînt despre faptul că se va vindeca. Asta durează de aproape treizeci de ani.

Treizeci de ani! Gîndindu-se la cîtă energie consumase Arthur pentru a o îngriji pe sora lui, Gillian simţi că-i creşte admiraţia pentru acesta. Ea ar fi obosit de multă vreme.

– Ştiu că n-o să mă crezi, zise Arthur, dar am impresia că te place cu adevărat. De obicei se poartă ca şi cum străinii n-ar fi de faţă. Nu pot să-mi explic chestia aia cu scosul din închisoare. Se pare că o interesa. Regret că te-a insultat.

– A fost prea spontană, ca să mă insulte.

Arthur păru că nu ştie cum să răspundă. Un timp, în maşină se auzi doar pălăvrăgeala de la radio. După un moment de gîndire, Gillian descoperi că e uşor amuzată. În ciuda declaraţiilor frecvente ale lui Arthur că are o cauză comună cu Gillian, nu el, ci sora lui se dovedea a avea un suflet înrudit cu al ei. Sora lui Arthur era o femeie binecuvîntată cu o înfăţişare şi cu o inteligenţă ieşite din comun, dar distrusă de impulsuri interioare misterioase.

– După cum ai spus, Susan este foarte deşteaptă, zise Gillian. E foarte perspicace.

– Mă răstigneşte de cîte ori are chef, recunoscu Arthur, care duse mîna la inimă. Nu era nevoie să-l întrebi ce-şi adusese aminte. „Şi nici una nu te-a iubit." Gillian simţi din nou natura plină de potrivnicie a vieţii lui Arthur Raven.

Ajunseră la magazin. Arthur trase maşina sa elegantă în faţă la Morton, dar Gillian ezită să coboare. I se părea foarte

important să nu-i mai provoace o stare de disconfort, să-l consoleze într-un fel după întîlnirea din fața magazinului din Center City, petrecută cu o zi înainte.

– Arthur, nu vreau să continuu un subiect neplăcut, dar trebuie să-ți spun ceva. Mi-a părut rău ieri, cînd ne-am despărțit, că ai avut senzația că te-am refuzat. Te asigur că nu-i nimic personal.

Arthur tresări și replică:

– Ba este personal! E cel mai personal lucru posibil. Cum ai putea să-i spui altfel?

– Arthur, nu ții seama de realitate.

– Ai dreptul să mă refuzi. Nu trebuie să-ți pară rău. Lumea e plină de femei care au preferat să nu fie văzute cu mine.

– Arthur! Nu asta-i rezolvarea problemei!

Vorbise cu mai multă convingere decît și-ar fi închipuit. Arthur nu era Făt-Frumos, dar Gillian împărtășea opiniile de modă veche, conform cărora frumusețea era apanajul femeilor. De fapt, n-o deranja aspectul lui, cît înălțimea – era cu cincisprezece, douăzeci de centimetri mai scund, chiar și cînd ea purta tocuri joase. Îi plăcea compania lui. După cum recunoscuse întotdeauna, Arthur se lăsa mereu pradă înclinațiilor sale. Nu se putea împiedica să-și strîngă mazărea într-o grămăjoară pe farfurie, așa cum nu se putea împiedica să respire. Și știa acest lucru. Părerea sa despre sine și acceptarea acesteia îl făceau oarecum atrăgător. Asta, și abilitatea de a face ceea ce e corect. De fapt, încăpățînarea cu care refuza să se lase doborît de nebunia surorii sale contribuise mult la impresia bună pe care și-o făcuse despre el. Nu Arthur, ci ea era cea cu probleme.

– Arthur, sincer vorbind, *tu* n-ar trebui să fii văzut cu *mine*.

– Din cauza rolului pe care-l joci în acest caz?

– Din cauză că întreaga comunitate al cărei respect este esențial în viața ta profesională te-ar considera pătat. Ce prevezi pentru viitor, Arthur? O cină și un dans? De ce nu o invitație la petrecerea unei firme de avocatură? Sînt convinsă că șefii tăi vor

fi impresionaţi cînd vei veni însoţit de o fostă puşcăriaşă, care a făcut de ruşine profesia voastră.

– Un film? propuse el. E întuneric, nimeni n-o să vadă nimic. Zîmbea, dar se vedea că discuţia îl obosise. Gillian, mi-ai spus de vreo zece ori că am fost amabil cu tine. Mi-ai răspuns cu aceeaşi favoare. Ştim însă amîndoi că-i o chestie de instinct. Iar eu văd foarte bine ce-ţi spune instinctul.

– Nu, Arthur, îţi spun pentru ultima oară că nu asta contează. *Eşti* un tip amabil. Iar amabilitatea e un lucru rar în lumea în care trăiesc. Ar însemna să profit de tine. N-o să capeţi ce-ai merita. Nimeni nu capătă.

– Consider că m-ai refuzat. Fără ranchiună. N-o să mai discutăm niciodată despre subiectul ăsta. Sîntem prieteni.

Arthur apăsă pe un buton de lîngă el pentru a descuia uşa maşinii, apoi se strădui să zîmbească. Din nou, îi întinse mîna. Gillian se înfurie şi refuză să i-o strîngă. Arthur nu avea decît să interpreteze gestul ei în sensul cel mai neplăcut pentru el.

– Deci, vom cina împreună marţi? întrebă Gillian. La ce oră? Unde ne întîlnim?

Arthur rămase cu gura căscată.

– Gillian, nu-i nevoie. Susan o să uite. Şi nu-i face bine dacă o las să cîştige de fiecare dată cînd are un acces de furie. Nu pot să mă impun dacă mă port aşa...

– Aiurea! replică Gillian şi coborî din maşină. Îşi băgă capul în automobilul cufundat în întuneric, în care se afla Arthur, zăpăcit complet, şi-i spuse: Sîntem prieteni.

După care trînti uşa cu plăcere.

21

15-19 iunie 2001
Collins

Jackson Aires, avocatul angajat de Emo pentru nepotul său Collins, era un om dificil. În particular, vorbea despre clienții lui ca despre „tîlhari", dar nu avea o opinie mai bună nici despre polițiști sau despre procurori. Singurul lucru care-i plăcea în relația lui cu aceștia era competiția. Pentru Aires exista o singură rezolvare a problemelor judiciare: rasa. În lume, totul se reducea la alb *versus* negru. Cu cîțiva ani în urmă, în timpul unui proces, în fața juraților, o numise pe Muriel „stăpînă de sclavi". Aceasta nu putea să afirme că izbucnirea aceea le înrăutățise relațiile, pentru că fuseseră întotdeauna groaznice.

Jackson stătea în biroul lui Muriel și, în timp ce o asculta, bătea darabana pe masă cu degetele-i subțiri. Jackson avea mai mult de șaptezeci de ani, era vioi, slab și încă mai era considerat un avocat bun. Își purta părul cărunt tuns ca Mandela și probabil că asemănarea nu era întîmplătoare. Ca toți avocații apărării, nu era obișnuit să aibă un avantaj. Iar acum, cînd avea unul, devenise complet nesuferit. Tommy Molto, întunecat la față și ciufulit, stătea alături de Jackson, în fața lui Muriel, fără să facă vreun efort să-și ascundă reacțiile pesimiste, provocate de spusele lui Aires.

– Imunitate, răspunse Aires, cînd Muriel îi spuse că doreau să discute cu Collins.

– Imunitate? De ce are nevoie de imunitate? Delictul lui s-a prescris de mult, avînd în vedere că ne-a mințit în 1991.

– Muriel, motivul îl ştim doar el şi cu mine. Fără imunitate, va pretinde să i se respecte drepturile constituţionale, conform celui de-al Cincilea Amendament.

– Ce-ar fi să ne faci o ofertă? propuse Muriel, înţelegînd prin asta ca Aires să prezinte ce-ar presupune el că are de spus Collins.

– De ce aş face asta? Omul e în Atlanta, în statul Georgia, şi duce o viaţă minunată. N-are nevoie să discute cu tine.

– Jackson, de ce am impresia că ai vorbit cu Arthur? Abia am răspuns la moţiunea lui, în care îi cerea judecătorului Harlow să mă oblige să-i ofer imunitate tipului tău.

Atît Arthur cît şi Jackson ştiau că numai procurorul avea puterea de a acorda imunitate şi că Muriel n-o va acorda decît dacă va fi sigură că era nevoie de acest lucru, ca să rezolve cazul.

– Asta vrea Arthur. Din partea mea, puteţi să uitaţi că aţi auzit vreodată numele lui Collins. Omul meu nu va discuta cu Arthur *sau* cu tine, fără a se simţi pe deplin protejat de lege.

– O să acceptăm, Jackson, dar vreau ca totul să fie la dosar, pentru ca judecătorul să ştie că am făcut toate eforturile ca să aflăm ce are de spus Collins. Vrei să accepţi citaţia pentru mărturie?

– Ce folos va avea clientul meu?

– Întoarcere gratuită.

– Doamna mea, Collins lucrează la o agenţie de călătorii. Călătoreşte gratuit de cîte ori vrea. În plus, procedura de *habeas* este o descoperire a dreptului civil. Dacă vrei să depună mărturie, trebuie să vă duceţi la el. Nu cred că vreun contribuabil se sinchiseşte prea mult că veţi călători pe banii lui de două ori pînă-n Georgia, doar ca să-l auziţi pe omul ăla spunînd că nu vrea să răspundă la nici una dintre întrebările voastre.

– Două călătorii? întrebă Molto.

Muriel nu i-ar fi oferit lui Jackson satisfacţia de a întreba, deşi nici ea nu înţelesese ce voise să spună. Exista o carte cu

reguli – Regulile Federale ale Procedurii Civile care trebuia respectată și care nu se găsea – literalmente – în biblioteca ei.

Avînd șansa unei bucurii pline de răutate, Jackson profită și rînji cu gura pînă la urechi. Dinții lui, pătați de fum de țigară și tociți, erau rareori văzuți la tribunal, pentru că acolo singura lui expresie era cea de indignare. Aires le explică faptul că, pentru a-l cita pe Collins, trebuia să meargă mai întîi la Curtea Federală din Atlanta, ca să obțină o citație care să fie valabilă acolo.

– Probabil că o să facem asta, zise Muriel. Poate că o să ne ducem cu același zbor și pentru depoziție. O să-ți trimit un bilețel.

– Crezi că nu recunosc o cacealma cînd văd una? Muriel, diploma de pe peretele meu e atît de veche, încît bănuiesc că pergamentul pe care-i scrisă a fost făcut dintr-o oaie care a călătorit cu Arca lui Noe. Muriel, sînt prea bătrîn pentru cacealmale!

Molto îl conduse pe Jackson, cînd acesta plecă. Muriel discută un moment cu Tommy, după ce acesta se întoarse, apoi îi lăsă un mesaj lui Larry. Acesta apăru puțin după ora cinci, bătînd politicos în ușa deschisă. Muriel fu impresionată – ca întotdeauna – de statura lui Larry, de felul în care acesta domina. Oamenii solizi au un atu.

– Ești ocupată?

– Nu sînt ocupată niciodată cînd e vorba de tine, Lar.

Camera de primire din fața ușii ei era goală, asistenții fiind plecați pentru toată ziua. Telefoanele deveniseră tăcute, fiind comutate pe mesageria vocală. Degetele lui Larry rămaseră pe tocul ușii. Muriel îl potolise cu un mic truc din glasul ei. Își dăduse și ea seama. Cineva care i-ar fi ascultat acum – sau în camera martorilor, în ziua anterioară – ar fi zis că flirtau. „Puterea obișnuinței, se gîndi Muriel. Sinele vechi pește cel nou." Larry era un tip de vîrstă medie, dolofan, dar conformația sa amintea încă faptul că fusese atrăgător. Sigur, era amuzant să

te simţi tînăr şi plin de viaţă, să simţi curgînd seva tinereţii. Dar era şi o prostie.

Îi povesti despre întîlnirea cu Jackson. Larry nu înţelegea de ce Collins solicita imunitate.

– Probabil pentru că ştie că nu i-o voi acorda. Bănuiesc că Erno şi Collins nu-s în aceeaşi situaţie. Collins a făcut cinci ani de închisoare, a ieşit la jumătatea pedepsei. De aceea o să mergem în Atlanta.

– O să mergem?

– Da, o să mergem. Am emis o citaţie, iar tu o să i-o dai lui Collins de îndată ce va fi gata.

– Pot să vorbesc cu Collins, dacă avocatul lui se opune?

– *Eu* sînt cea care nu poate să discute cu o parte care are avocat. Iar Jackson nu vrea să mă ajute. Aşa că un poliţist îl va vizita pe Collins, îi va explica despre citaţie şi despre natura cazului. Dacă va prefera să discute cu tine, în ciuda sfatului avocatului, atunci nu-i vina noastră.

Muriel se bucura, imaginîndu-şi reacţia lui Jackson, care făcea întotdeauna gălăgie, ca să-i fie trecute cu vederea gafele.

Marţi dimineaţa, Larry se afla la poarta aeroportului şi păru consternat cînd o văzu pe Muriel venind în grabă Tri-Cities. Pentru Muriel, a plănui ceva însemna o provocare, precum multe alte lucruri din viaţa ei. Dacă paznicul n-ar fi închis poarta imediat după sosirea ei, Muriel ar fi avut impresia că irosise nişte minute preţioase.

– Cum naiba poţi să suporţi aşa ceva? se interesă Larry, în timp ce îşi făceau cu greu drum spre locurile lor. Nu-i deloc plăcut să zbori.

Fiecare îşi adusese o sacoşă cu lucruri pentru o noapte, dar compartimentul pentru bagaje era plin. Departamentul Juridic din Georgia, care-i ajuta, comunicase că nu va dura mai mult de-o oră pînă vor primi citaţia, dar că Larry va reuşi să dea de Collins abia spre seară. Avînd în vedere traficul, aveau mari şanse să rămînă peste noapte acolo. Larry îşi înghesui bagajul

sub scaunul din față, plîngîndu-se că va face drumul pînă la Atlanta într-un scaun pentru păpuși.

– Îmi pare rău, Lar. N-am reușit să iau legătura cu Claire, fiica lui Talmadge. Ne înțeleseserăm să-l iau în seara asta la noi pe nepotul nostru.

– Sper s-o iei ca un compliment, dar cînd am auzit *Over the River and Through the Woods*, nu mi-a venit în minte figura ta.

– Mă pricep, Larry. E cea mai bună șansă pe care o am și profit de ea.

Doar vorbind despre băiețel, Muriel simți ceva din exuberanța și dorul care o cuprindeau în prezența sau în absența copilului. Figura îi trăda starea de spirit.

– O să-l înfiezi? întrebă Larry.

– Ce?

– Te gîndești să-l înfiezi?

– Oh! exclamă Muriel, apoi se opri, să i se potolească bătăile inimii. Aproape că am înfiat un băiat, acum trei ani. Afro-american. Mamă care se droga și tot tacîmul. N-am reușit să fac înfierea. Am simțit că mor. Dar știi cum se spune: poate că așa-i mai bine. Nici una dintre fiicele lui Talmadge nu i-ar da mai mult de nota patru ca tată. Oricum, din cînd în cînd mă gîndesc să mai încerc o dată.

– Talmadge se opune?

– Nu-i prea entuziasmat. Călătorește mult. Lucrurile-s complicate.

– Nu se înțelege mai bine acum cu fiicele lui, după ce-au crescut?

– Fetele îl acceptă. Și mă plac *pe mine*.

Își apăsă un deget pe piept și izbucniră amîndoi în rîs. Faptul că Talmadge era mereu ocupat constituia una dintre cauzele care dusese la apropierea între Muriel și tinere. Înțelegeau cu toate că Talmadge aparținea lumii, nu numai lor. Muriel tolera acest lucru, chiar îl respecta, nu numai din admirație, ci și pentru că nici ea nu era altfel. Avea parte de o viață tumultoasă,

plină de reuşite alături de Talmadge, deşi în unele privinţe aspiraţiile lor nu erau comune. Micile bucurii zilnice pe care le căutau alte cupluri – plimbări în parc, alegerea tapetului, chiar şi sexul – deveniseră rare în relaţia lor. Nici problemele sufleteşti Muriel nu avea cui să le împărtăşească, aşa că le făcea faţă singură.

Gîndurile acelea nefericite nu-i făceau plăcere, ca şi întreaga conversaţie. Aglomeraţia din avion le oferea doar un minim de intimitate. Iar Muriel simţi din nou o reacţie veche, că exista ceva fundamental greşit în faptul că discuta cu Larry despre Talmadge. Aşa că se întoarse la problemele de serviciu.

– Bine, zise Larry. Să abandonăm deocamdată subiectul.

Muriel replică, fără să-şi ridice privirea de la măsuţa pe care îşi înşirase notiţele:

– Aş vrea să fii în stare.

– E doar...

– Da?

– Ştiu, nu-i treaba mea.

– Asta nu te-a oprit pînă acum.

Muriel îl auzi gîfîind, apoi Larry zise:

– Bine.

– Termină ce ai de spus, Larry. Şi cu asta încheiem. Hai, ultima împuşcătură. Dă-i drumul.

– Uneori, atunci cînd vorbeşti despre bătrînul Talmadge, îmi aminteşti de felul în care vorbeai de cum-îl-cheamă...

– Cum-îl-cheamă?

– Răposatul tău soţ...

– Rod? exclamă Muriel, apoi izbucni într-un hohot de rîs, atît de puternic, încît – în ciuda zgomotului motorului – pasagerii din jur o auziră şi se uitară la ea. Larry vorbea prostii. Nu se putea face o comparaţie între cei doi. Talmadge era un uriaş, o instituţie locală. Rod fusese un neghiob. Mulţumesc că mi-ai spus, Larry, zise Muriel şi deschise alt dosar. Dar conversaţia nu fusese inutilă, pentru că-şi aminti deodată cum îl

văzuse pe Rod pe vremea cînd umblase după el: o figură luminoasă, un tip fermecător, nu un ratat beţiv. Pentru o clipă, urmă firul gîndirii lui Larry şi căută asemănările. Amîndoi mai în vîrstă decît ea. Preocupaţi. Amîndoi îi fuseseră profesori. Amîndoi stele pe firmamentul ei. Şi amîndoi cu o părere extrem de bună despre sine, despre care instinctul ar fi trebuit s-o avertizeze că ascundea îndoieli de sine catastrofale. Se înfioră. Ce însemna asta? Totul? Nimic? Avea acum patruzeci şi patru de ani, îşi făcuse un rost, o viaţă. Filozoful din ea îi spusese un adevăr fundamental, cu cîteva săptămîni în urmă: viaţa nu era perfectă. Se cuibări mai bine pe scaunul avionului şi – din obişnuinţă – izgoni asemenea gînduri, apucîndu-se din nou de muncă.

Din cînd în cînd, Larry trebuia să zboare cu avionul ca să interogheze un martor, iar în cazuri importante, ca să predea un asasin ce trebuia extrădat. Adevărul era că, după Vietnam, nu-i plăcea să plece de acasă. Înainte să intervină planificările concursurilor sportive, se ducea cu Nancy şi cu băieţii în Florida în fiecare vară, iar în fiecare martie se ducea cu un grup de detectivi în Las Vegas, iar acolo se purtau timp de patru zile de parcă ar fi avut douăzeci de ani. Beau, jucau şi agăţau fete, după care se întorceau la vieţile lor obişnuite, simţindu-se ca nişte căţei care fugiseră din curte, dar care erau fericiţi să se întoarcă la castronul lor cu mîncare. Nu avea nici un chef să se ducă în Atlanta. Aerul era atît de dens, că puteai înota în el. Şi nu se simţea în largul lui alături de Muriel.

Terminară treburile în clădirea albă, înaltă, a tribunalului federal la ora două şi jumătate. După aceea, Muriel şi Larry rămaseră un timp afară, făcînd planuri pentru restul după-amiezei împreună cu un procuror-adjunct, pe nume Thane, şi cu un investigator de la Biroul de Apel al ţinutului Fulton, care fusese delegat să-i ajute. Peste un canion de pasaje stradale, se zăreau

Centrul CNN şi Domul Georgia. Larry putea să le spună fiilor lui că le văzuse.

Toţi patru au fost de acord că Larry şi investigatorul, Wilton Morley, urmau să-l contacteze pe Collins, în timp ce Muriel avea să-i aştepte la Departamentul Juridic, gata să primească vreo ştire pe telefonul celular. Dacă individul ar fi fost dispus să răspundă la întrebări fără să fie prezent avocatul lui, Muriel dorea să fie pregătită ca să întocmească toate documentele necesare. Dacă nu primea nici un mesaj de la Larry, urma să-l aştepte la poarta aeroportului, ca să zboare înapoi acasă.

Morley avea adresa lui Collins, care locuia într-o suburbie din nordul oraşului. Cînd vorbise cu el la telefon şi-i auzise accentul sudist, Larry nu-şi dăduse seama de ce rasă era Morley. Se trezise cu un individ negru precum cărbunele, foarte înţelegător. Negrii şi albii erau aici altfel decît cei din nord. Larry remarcase acest lucru în timpul problemelor de serviciu, cu decenii în urmă. Rămăsese încă valabil. Negrii se ridicaseră aici într-un mod mult mai concret. Luptaseră întîi împotriva sclaviei, apoi împotriva concepţiilor rasiale.

În timp ce mergeau cu maşina, Morley îi arătă lui Larry documentele pe care le strînsese. Un raport privind creditele arăta că nepotul lui Erno avea propria agenţie de călătorii, Collins Travel. După cum spusese şi Erno, cazierul lui Collins – atît cel local cît şi cel naţional – arăta că nu mai fusese arestat după eliberarea din închisoare, cu cinci ani în urmă. Şaptezeci şi opt la sută dintre indivizii care au făcut puşcărie se întorc în detenţie. Din cînd în cînd, Larry se consola cu alte procente. În cazul celor mai rele cancere, oncologii erau fericiţi cu un procent de vindecare de douăzeci şi doi. Unii dintre indivizii care o luaseră pe calea cea bună nu se schimbaseră cu adevărat, ci doar ajunseseră suficient de îndemînatici ca să nu fie prinşi. Larry nu avea cum să ştie dacă nepotul lui Erno făcea parte dintre aceştia. Nu-i venea să creadă că un om care ieşise din închisoare de cîţiva ani avusese mijloacele necesare ca să înceapă o afacere

proprie, iar o agenție de călătorii putea fi un paravan perfect pentru spălarea banilor din droguri. Dar Morley auzise numai lucruri bune despre Collins.

– Unul dintre oamenii mei merge la aceeași biserică la care se duce Collins, zise Morley. Cumpără bilete de avion de la el. Spune că individul face treabă bună. Indiferent ce înseamnă asta.

Larry avea impresia că Atlanta seamănă cu Los Angeles South. Un peisaj atrăgător – dealuri și copaci – înconjurat de înălțimi și de centre comerciale. Collins locuia și muncea la distanță de treizeci de minute de bulevardul Jimmy Carter, aflat în centrul orașului. Își avea sediul într-un orășel vechi, care se întinsese pînă se contopise cu Atlanta. Merseră trei-patru kilometri pe autostrada 85, trecînd pe lîngă localuri din toate lanțurile de restaurante de care auzise vreodată Larry și pe lîngă biserici care arătau ca niște magazine Kmart.

Morley trecu o dată prin fața agenției. Aceasta se afla la capătul unui șir de magazine cu acoperiș plat și cu fațadă din beton, avînd ca vecini o curățătorie de haine și un magazin cu hrană pentru animale. După ce se gîndi, Larry decise că ar fi mai bine să-l contacteze singur pe Collins.

– Ești în Sud, omule, îi spuse Morley, cînd Larry îi sugeră să-l aștepte în mașină. S-ar putea ca lucrurile să nu fie la fel ca acolo de unde vii.

Larry nu știa la ce se gîndea Morley. Probabil că-și închipuia că un polițist din nord o să se ducă și o să-i dea lui Collins un pumn în față.

– Am înțeles, răspunse Larry. Nu mă scăpa din ochi. M-am gîndit că aș putea să aflu ceva de la individ dacă s-ar simți ca pe vremuri, acasă, și n-ar crede că-i arestat.

Morley parcă pe cealaltă parte a străzii, pe care se circula foarte mult. În timp ce se uitau la agenție, de acolo ieșiră două persoane. Un bărbat, suficient de solid ca să fie Collins, cu o cămașă elegantă și cu cravată, și o femeie mai în vîrstă.

Bărbatul îi strînse mîna femeii. După ce se despărţiră, bărbatul merse pînă la un atelier de reparat automobile, aflat chiar lîngă şirul de magazine. Uşile de sus ale luminatoarelor fuseseră ridicate şi, în ciuda distanţei, Larry putea să audă şuieratul piţigăiat al motoarelor electrice şi să simtă mirosul chimicalelor folosite pentru ungerea mecanismelor. Bărbatul discuta cu cineva, în spatele unui Acura vechi, care fusese ridicat pe placa plină de unsoare a unui dispozitiv hidraulic. Larry privi în ambele părţi şi traversă în fugă strada.

Cînd bărbatul ajunse în faţa maşinii, Larry îl recunoscu pe Collins. Se duse spre el, zîmbind. Collins îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse şi se îndreptă către agenţia lui. Cînd Larry îl văzu din nou, Collins ieşise din clădire şi fugea. Pentru o clipă, Larry îl privi alergînd.

„Iisuse Hristoase, îşi zise el, cazul ăsta tare afurisit!"

Apoi se luă după Collins, care dispăru într-o intersecţie. Larry ştia că nu făcea un lucru înţelept fugărind un negru într-un cartier în care oricine putea să-şi ia puşca şi să tragă un glonţ pe fereastră. Ca adolescent răzvrătit, îi plăcuse un pic de pericol, dar Vietnamul îl vindecase. Învăţase că pericolul te omoară. Alerga sperînd să-l prindă repede pe Collins. În timp ce se apropia de el, Larry strigă tîmpenia obişnuită:

– Vreau doar să vorbesc cu tine!

Collins o luase drept spre dealuri şi, după vreo sută de metri, se opri. Fie că-l auzise pe Larry, fie că ajunsese la capătul puterilor. Avea vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai mult decît avusese cu un deceniu în urmă. Se ţinea, disperat, cu mîinile de genunchi.

– Ce naiba faci? îl întrebă Larry, de mai multe ori.

Îl văzu, peste umăr, pe Morley venind în goană, cu pistolul în mînă. Larry îi făcu semn cu amîndouă mîinile să se oprească. Morley se supuse, dar rămase la pîndă, în locul în care se afla.

Cînd Farwell reuşi să vorbească, zise:

– Ce naiba, omule! Pur și simplu nu voiam să discut cu tine! Din cauza zăpușelii, Collins transpirase de-și udase hainele. Puteai să vezi conturul maioului sub cămașa lui albă.

– Fuga e cel mai bun motiv ca s-o încurci.

Collins începu să se înfurie. Pînă atunci fusese o discuție de afaceri.

– N-ai nici un motiv să mă fugărești, omule! Duc o viață curată. Poți să verifici. Sînt curat. Figura lui Collins arăta ceva mai rotundă. Individul începuse să chelească, dar rămăsese deosebit de arătos, cu ochii lui izbitori, de culoarea pielii netăbăcite. În timpul verii, albul din pielea lui se bronzase, dîndu-i o anumită strălucire.

– Ascultă, îi zise Larry, am venit aici cu o citație, pentru că istețul ăla care ți-e avocat n-a vrut s-o primească. Asta-i tot. Mă bucur că ești curat. Sincer vorbind, mă bucur să văd asta. Ai făcut treabă bună.

– M-a ajutat Dumnezeu, omule, iar eu n-am zis nu. Am uitat tot ce știam cînd m-ai cunoscut. Domnul a spus că poate să mă facă om nou, iar eu i-am acceptat oferta. Știi, mi-a făcut o ofertă pe care n-o puteam refuza. Am fost botezat și curățat de toate păcatele mele.

– Grozav! exclamă Larry, care-și dorea să fi avut o insignă din acelea pe care le împărțea copiilor Departamentul pentru Relații cu Comunitatea; asta își dorea Collins.

Vremea se făcuse mai plăcută, căldura începuse să scadă. Se aflau într-un cartier de case mai mici, majoritatea din scînduri albe, cu acoperiș din șindrilă verde și cu verandă în față. Unele verande fuseseră închise. Șiruri de pini de Georgia aruncau o umbră deasă în tot cartierul. Collins păru să se fi calmat pentru moment. Fără să scoată vreun cuvînt, începu să coboare dealul, împreună cu Larry. Larry îi făcu semn lui Morley că totul era în regulă. Morley se trase înapoi vreo șapte metri, cu ochii pe ei.

– E cel care te ajută? întrebă Collins.

– Exact.

– Vii aici cu un ajutor, iar eu duc o viață pașnică! zise Collins, clătinînd din cap.

– De aceea a rămas în mașină. Am venit doar ca să-ți înmînez citația.

– Omule, poți să-mi dai cîte citații vrei. Nu trebuie să vorbesc. Așa mi-a spus avocatul. Al Cincilea Amendament.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să vii în Tri-Cities și să-i spui lucrul ăsta judecătorului, între patru ochi. Asta dacă nu vrei să răspunzi la întrebări acum.

Collins izbucni în rîs. Mai auzise asemenea lucruri.

– O să vorbesc atunci cînd o să-mi spună avocatul. Al Cincilea Amendament funcționează doar pentru un om care tace. Avocatul mi-a spus odată că, dacă începi să vorbești, nu mai poți să te oprești cînd ai chef. Știi că pe vremuri am făcut o grămadă de lucruri despre care n-aș vrea să afle cineva. Nu vreau să mă reîntorc de unde am plecat. A durat mult pînă să ajung aici.

– Nu notez nimic. Discutăm între noi. De fapt, am o singură întrebare: Unchiul tău a spus că m-ai mințit acum zece ani, în închisoare, atunci cînd m-ai pus pe urmele lui Rommy. Erno spune că m-ai înșelat.

Collins se uita în pămînt, în timp ce mergeau. Zise:

– Unchiul meu este un om bun.

– O să-i scriem asta pe o placă comemorativă. Vreau să știu dacă a spus adevărul. M-ai fraierit?

– Uite ce-i... zise Collins și se opri. Omule, nu-mi amintesc numele tău, nici dacă asta mi-ar salva viața.

– Starczek.

– Așa e, Starczek. Știi cum se spuse: n-o să crezi decît un singur răspuns. Știi și tu asta. Dacă o să spun: „Da, te-am mințit", o să zici: „Îl ajută pe unchiul lui". Vrei să auzi că unchiul meu e un nebun mincinos. Nu este.

Ajunseră la agenție și intrară prin ușa laterală, încă larg deschisă, pe care ieșise Farwell. Pătrunseră într-o cămăruță din spate, în care se țineau consumabile și formulare pentru bilete. În camera din față se găseau două birouri, unul al lui Collins, iar celălalt al unei secretare. Nu se afla nimeni în încăpere. Collins se așeză și-i făcu semn lui Larry spre un fotoliu aflat în fața biroului său. Pe peretele cu lambriuri din spatele lui Collins se afla un calendar mare, cu o scenă religioasă, ce atîrna lîngă o cruce simplă, sculptată în lemn – probabil mahon – de culoare apropiată de cea a lambriurilor.

– Cum merge afacerea?

– Nu prea rău. Liniile Aeriene Darn nu te lasă să faci vreun ban. În prezent mă ocup mai mult de circuite. Grupuri de enoriași care vizitează diferite locuri.

– E sediul tău?

– Da.

– Foarte frumos, zise Larry, privind admirativ în jur, de parcă ar fi crezut ce spune.

– Unchiul mi-a împrumutat banii, ca să pornesc afacerea. I-am plătit totul, anul trecut.

– Unchiul Erno?

– E singurul unchi pe care-l am. Omul ăsta a fost o binecuvîntare pentru mine. A durat mult pînă am înțeles că, în viața mea, el a fost mîna lui Iisus Hristos. Nu voi spune niciodată nimic împotriva lui Erno. E un om bun. Iar acum se duce la Hristos.

– Scutește-mă! se răsti Larry, înainte să-și dea seama ce face.

Fusese întotdeauna bănuitor cu credincioșii, cu oamenii care dețineau un adevăr superior, pe care ceilalți erau prea orbi ca să-l vadă, indiferent dacă acel adevăr însemna religie, yoga sau hrană vegetariană.

– Să nu rîzi, Starczek, atunci cînd vorbesc despre Domnul și Izbăvitorul meu. Este lucrul cel mai important din viața mea.

– Nu, Collins. Rîdeam de ce-ai spus despre unchiul tău. Minte, şi tu ştii acest lucru.

– Vezi? Ai ajuns exact unde ţi-am spus. Crezi că un om care poate să ajungă în orice clipă să fie judecat în faţa tronului lui Dumnezeu va minţi? Eu nu cred aşa ceva. Eu cred că va spune adevărul Domnului.

– Dacă spune adevărul, de ce nu te duci să-l ajuţi?

– Nu vrea să vin. A făcut tot ce trebuia făcut. Dacă vin acolo fără imunitate, fără nimic, ştii prea bine că oamenii tăi vor zice că-s mincinos şi vor încerca să-mi vină de hac. O să încerce să mă vîre în bucluc. Nu mă îndoiesc de asta.

Se vedea că aşa îi explicase Aires. Nu că ar fi greşit.

– Dar dacă Erno are dreptate, nu crezi că-i eşti dator lui Gandolph?

Cînd auzi numele lui Squirrel, Collins deveni subit mai sobru. Se cufundă în fotoliu.

– O să-ţi spun un singur lucru despre Gandolph şi n-o să-l repet. Cînd mă rog în fiecare seară şi cer iertarea lui Iisus, primul lucru de care pomenesc este Gandolph. Primul lucru! Îi cer în fiecare zi lui Dumnezeu să mă ierte pentru ce i-am făcut amărîtului ăluia. Collins privi dincolo de birou fără teamă, cu ochii larg deschişi, apoi dădu hotărît din cap.

Chestii de felul ăsta i se păreau prea profunde lui Larry. Căută în buzunar şi scoase două copii ale citaţiei. Completă ce trebuia, descriind unde şi cui îi fusese înmînată citaţia, apoi îi dădu lui Collins un exemplar. Collins îl citi, în timp ce Larry privea pozele de pe birou. În majoritatea lor apărea o blondă solidă, cu aspect plăcut, de multe ori însoţită de două fetiţe gemene.

– Sînt ale mele, zise Collins. Dacă te întrebai ale cui sînt.

– Fetele?

– Da. Arată la fel de albe ca şi tine. Cînd am plecat de la spital cu copiii în braţe, portăreasa n-a vrut să mă lase să ies. Şi era negresă! Anne-Marie, soţia mea, este şi ea credincioasă. Este

mai sensibilă decît mine cînd oamenii se comportă rasist. Dar copiii sînt ai mei. A fost un timp cînd nu voiam să am de-a face cu albii. Însă nu poţi fugi de adevăr. Iar adevărul este că toate rudele mele sînt albe. Şi eu sînt negru. Dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva! Singurul înţeles pe care-l găsesc este că Iisus s-a gîndit la ceva special.

După ce fusese pus la punct, Larry încercă să se stăpînească, atunci cînd auzi chestia cu planul Domnului, dar Collins îi ghici îndoiala.

– Crezi că-s nebun. Dar acesta este adevărul vieţii mele, omule! După ce am ieşit din Rudyard, n-aş fi stat pe stradă mai mult de-o lună şi aş fi făcut toate prostiile, pînă aş fi fost închis din nou. Nu există păcat pe care să nu-l fi săvîrşit. Şi ştii ce s-a întîmplat? Ceea ce ştii că trebuia să se întîmple. Am fost împuşcat. Şi m-am vindecat de parcă n-aş fi păţit nimic. Uite-mă! Am două mîini, două picioare. Doctorii de la spitalul comitatului nu puteau să creadă. Glonţul ăla a fost ca o rachetă. De parcă îşi regla singur direcţia. Am fost lovit aici, lîngă şira spinării, apoi a ocolit un pic, să nu atingă rinichii, după care a luat-o un pic la dreapta, ca să nu spargă vreo venă sau arteră importantă. A fost un miracol. Şi ştii de ce?

– Nu chiar.

– Pentru că Iisus îmi spunea ceva. Mi-a spus: „Ţi-am dat tot felul de semne şi tot prost ai rămas. Deci, o să fac o minune. Dacă nu poţi să-ţi dai seama că sînt aici şi Mă uit la tine şi aştept lucruri mai bune din partea ta, dacă nu-ţi dai seama de asta acum, atunci nu mai pot face nimic pentru tine. Dacă vrei să fii prost, atunci n-ai decît să rămîi prost. Dar nici un om nu poate ajunge în rai fără Mine. Poţi să stai într-o celulă şi să spui că n-o să mai păcătuieşti niciodată, dar dacă nu Mă iei în viaţa ta, nu poţi să scapi de toate greşelile. Dar dacă faci asta, dacă Mă iei în viaţa ta, atunci nu mai ai nevoie de nimic. Nici o clipă". Starczek, dacă va veni timpul să vorbesc, atunci Iisus îmi va spune. Şi după ce voi jura pe El, poţi să

fii sigur că fiecare cuvînt pe care-l voi spune va fi adevărat. Însă acum Iisus vrea să fiu aici. Şi aici voi sta. Al Cincilea Amendament, omule!

Collins îl conduse pe Larry pînă la uşă, îi strînse mîna şi-i dori numai bine. Îl salută şi pe Morley, care stătea de cealaltă parte a străzii.

22

19 iunie 2001
Familia Raven

În dimineața de marți, judecătorul Harlow emise un scurt ordin, referitor la mai multe moțiuni pe care le înaintase Arthur. Practic, le respinsese pe toate, dar raționamentul lui Harlow era favorabil. Judecătorul spunea că putea să înainteze moțiunile mai tîrziu, „de îndată ce mărturia lui Erno Erdai va părea Curții suficient de credibilă pentru a permite tratarea acestor probleme". Curtea de Apel păstra autoritatea de a decide dacă Gandolph va căpăta permisiunea de a merge mai departe cu noua sa cerere de *habeas corpus*, dar decizia judecătorească a lui Harlow reprezenta un uriaș pas înainte pentru Rommy. În cazul în care Curtea de Apel va acționa în consecință, Rommy Gandolph urma să mai trăiască mulți ani, perioadă în care Arthur și Pamela urmau să-și continue demersurile pentru achitare. Își sărbătorară victoria și îi telefonară clientului lor. După aceea, Arthur își dădu seama de realitate: îl aștepta o perioadă nedefinită de timp, în care trebuia să lucreze pentru Rommy. Rommy reprezenta acum cauza sa – și albatrosul lui.

Această știre fusese bine venită, pentru că-l făcea să nu se mai gîndească la ce-l aștepta în seara aceea, cînd Gillian Sullivan urma să-i viziteze. Arthur se convinsese singur că Gillian va găsi o scuză ca să nu vină. Dar în cursul după-amiezei, în timp ce discuta la telefon cu un reporter, secretara îi puse în față un bilețel. Pe el scria: „Doamna Sullivan vă va aștepta în hol, la ora cinci."

Gillian Sullivan în apartamentul lui atît de mic! Pentru o clipă, fu copleşit de groază şi de ruşine.

Era acolo, aşa cum îi promisese. În drum spre Franz Center, de unde urmau s-o ia pe Susan, Arthur făcu tot ce putu – adică nu mare lucru – ca s-o pregătească pe Gillian pentru întîlnirea cu sora lui. Numai că nici după treizeci de ani nu reuşea să descopere ceva previzibil în comportarea lui Susan. În multe cazuri, schizofrenia era boala celor talentaţi, deci nu exista o limită pentru născocirile cu care Susan îşi întărea temerile şi suspiciunile. Arthur se dovedea răbdător, indiferent ce se întîmpla. Ameninţările sau critica ar fi înrăutăţit situaţia. Arthur îşi permitea să reacţioneze doar cînd era singur. Susan îi trimitea mesaje prin e-mail de cîteva ori pe zi. Cînd nu era nimic care s-o supere, scurtele ei mesaje erau deseori lucide, ba chiar hazoase şi pline de spirit de observaţie, ca ale unui ziarist.

– Uneori, cînd primesc mesajele acelea, simt că mi se rupe sufletul, zise Arthur, în timp ce se apropiau de Franz Center. Stau în birou şi plîng. Tatăl meu a înnebunit gîndindu-se ce-ar fi putut fi. Şi mi se pare că nu i-aş fi loial lui Susan dacă nu i-aş accepta boala.

În cartierul North End, unde se afla Franz Center, puteau fi văzute îndeosebi case vechi, acoperite cu şindrilă, printre care se găseau şi cîteva construcţii mai solide. Arthur parcă în faţa unei case mari, din cărămidă, şi rămase nemişcat un moment, privind în jur. La colţul străzii se afla un grup de derbedei, majoritatea purtînd, în ciuda căldurii, jachete din mătase, semn că aparţineau unei bande de cartier.

– E mai bine să intri, îi spuse Arthur lui Gillian. N-ar fi o dovadă de prea mare isteţime ca o doamnă albă să aştepte aici, în maşină.

Cînd Gillian închise portiera, zgomotul produs atrase atenţia bandei de la colţul străzii.

– Poţi să-mi supraveghezi maşina de la fereastră şi să faci o listă cu piesele pe care le-au furat, adăugă Arthur.

Susan stătea în ceea ce se numea „locuinţă supravegheată". Fiecare dintre cei opt locatari avea un apartament separat, iar Valerie sau alt asistent social era de gardă douăzeci şi patru de ore pe zi, ca să-i ajute. Cînd Susan era stabilă şi lucra, putea să-şi plătească singură cea mai mare parte a cheltuielilor. Dar acest lucru era posibil din cauza subvenţiilor masive din partea statului şi a donaţiilor din partea Fundaţiei Franz, care ajuta centrul. Fondurile din partea statului puteau fi întrerupte oricînd, iar Arthur trimitea mereu scrisori sau lua legătura cu membrii adunării statului, pentru a împiedica desfiinţarea centrului. Moştenirea de la tatăl său – care, din cauza zgîrceniei lui Harvey Raven, era mai mare decît ar fi lăsat un om cu mijloace modeste – fusese păstrată ca o rezervă.

Apartamentul lui Susan era mic şi bine îngrijit. Dar existau momente cînd Susan nu se preocupa de igiena ei, cînd nu se preocupa de cum arată, ascultînd totuşi sugestiile asistenţilor sociali de a se spăla. Nu se vedea nici un tablou pe perete, nici vreun aparat electronic, pentru că acestea i-ar fi produs – mai devreme sau mai tîrziu – impresia unui atac. De obicei, Susan auzea vocea mamei sale, care o avertiza în privinţa unei ameninţări invizibile.

Asistenta medicală care-i administra Prolixin era deja acolo şi îi făcuse injecţia înainte ca Arthur să intre pe uşă. Susan era gata de plecare. Arthur îi reaminti de Gillian, lucru pe care-l făcuse de mai multe ori şi Valerie, în cursul săptămînii. Susan nu dăduse vreun semn că ar şti despre ce e vorba, pînă cînd se aşeză pe scaunul din faţă al automobilului şi porniră la drum.

De-abia atunci Susan îl întrebă deodată pe fratele ei:

– Asta înseamnă că vă regulaţi?

Raven se înroşi la faţă, dar răspunse calm, ca de obicei:

– Susan, ar fi mai plăcut dacă ţi-ai controla cuvintele.

– Vă regulați? Știu totul despre regulat. Arthur nu știe prea multe.

Ultimul comentariu fusese adresat lui Gillian, deși Susan nu se uitase în direcția ei.

– Nu cred că se acordă diplome în domeniul ăsta, îi răspunse calmă Gillian.

Arthur o sfătuise anterior să nu-i permită lui Susan s-o agreseze sau s-o sperie, iar răspunsul păru suficient ca s-o potolească pe Susan. În oglinda retrovizoare Arthur o văzu pe Gillian, ca de obicei, complet imperturbabilă.

După moartea tatălui său, Arthur se mutase în apartamentul lui Harvey Raven. Un apartament confortabil, într-un fel. Arthur locuise mulți ani într-o clădire elegantă de lîngă Street of Dreams, unde numai dacă arunca o privire seara către trotuarul din fața casei, se zăpăcea văzînd lumea aceea fascinantă, în pas cu moda, din care nu putea face parte. Întoarcerea în mediul dur, din care tatăl lui dorise întotdeauna să scape, părea un fel de capitulare. Nu avusese de ales. Susan fusese foarte șocată de moartea tatălui său, iar consilierul ei îi confirmase că apartamentul avea o mare importanță pentru ea. Era singura casă în care Susan Raven fusese sănătoasă. Pentru ea, apartamentul reprezenta o altă realitate, de altfel greu de definit, de stabilitate mintală. Abandonarea locuinței ar fi închis pentru totdeauna o ușă.

Arthur îi arătă lui Gillian un taburet vechi, din metal, iar el și sora lui trecură la treabă. Bucătăria, cu dulapuri albe, emailate, era strîmtă, dar cei doi lucrau unul lîngă celălalt. Susan făcea piure de cartofi, specialitatea ei. Zdrobea cartofii de parcă ar fi luptat cu o forță subversivă, încruntîndu-se și neridicîndu-și privirea din oală. Singura ei legătură cu Gillian consta în faptul că fuma mai degrabă din țigările lui Gillian decît din ale ei.

Felul principal – tocană de vită – se găsea într-un recipient mare din plastic, scos de Arthur din congelator în dimineața

aceea. Arthur răsturnă conținutul într-o cratiță și adăugă diferite ingrediente proaspete. Probabil că mîncarea ajungea pentru douăsprezece persoane. După cină, ce rămînea urma să fie congelat din nou. După calculele lui Arthur, în recipientul ăla trebuiau să existe cîteva bucăți de carne care fuseseră reîncălzite în fiecare săptămînă încă de prin anul 1990. O chestie care putea avea efecte groaznice asupra sănătății. Dar așa ar fi procedat cumpătatul său tată – să nu irosești nimic, să nu pofteşti nimic – iar sora lui nu i-ar fi permis lui Arthur să procedeze altfel.

Susan aranjă masa pentru trei persoane, primul său gest de recunoaștere a prezenței lui Gillian. Arthur puse în fiecare farfurie cîte o porție din cratiță, apoi Susan își luă farfuria și se duse în camera de zi, unde se așeză în fața televizorului.

– Am greșit cu ceva? șopti Gillian.

– Nu, asta face parte din program.

– Nu mîncați împreună?

– A început serialul ei preferat. E singurul pe care îl poate urmări fără s-o ia razna.

– Ce serial?

– Te-ai pregătit pentru surpriză? *Star Trek*.

Arthur își duse degetul la buze, atenționînd-o pe Gillian să nu rîdă, iar aceasta își băgă pumnul în gură, ca să nu scoată nici un sunet. Dorind să discute despre un subiect mai lipsit de surprize, Gillian întrebă care era situația în cazul lui Rommy. Nu aflase de decizia lui Harlow și păru încîntată de știri.

– Care-i pasul următor, Arthur?

– Nu-mi vine nimic în minte. Am scris moțiuni, am trimis citații... N-a rămas nici un dosar nerăsfoit din închisoare ca să văd cine a fost sau nu în Casa de Corecție în noaptea crimelor. Jackson Aires nu lasă pe nimeni să discute cu nepotul lui Erno, Muriel nu vrea să-i ofere acestuia imunitate, iar judecătorul n-o poate obliga. Perioada pentru descoperirea de probe noi se

termină pe 29 iunie. Ar trebui să lucrez zi și noapte. După opinia lui Harlow, Muriel este cea care ar trebui să acționeze, să încerce să submineze credibilitatea lui Erno înainte să ne întoarcem la Curtea de Apel, ca să vedem cum putem continua cazul.

Dar cea mai mare provocare pentru Arthur se părea că venea din partea reverendului Blythe. După cum se așteptase, a avea de-a face cu reverendul însemna să faci ce voia acesta. După ce se întîlniseră, reverendul nu se mai obosise să-l sune pe Arthur. Avea un ajutor care-i telefona în fiecare zi pentru a afla tot ce se întîmpla. Arthur era obligat să-i transmită aceste informații pentru că așa-i ceruse Rommy, care fusese impresionat de vizita lui Blythe la Rudyard. Reverendul nu putea fi contracarat prin amabilități. Deși Blythe pretindea că este consilierul spiritual al lui Rommy și că face echipă cu Arthur, ignora rugăminți le avocatului de a-și tempera discursurile sau de a-l avertiza măcar cînd urma să aibă o nouă izbucnire.

– Sînt speriat de moarte, mărturisi Arthur. Toate aiurelile lui despre „opresorii rasiști" îi vor înfuria pe judecătorii de la Curtea de Apel.

– Nu crezi că judecătorii vor fi obligați să te lase să mergi mai departe? Erno nu poate fi ignorat pînă nu are loc o audiere completă. N-a spus Harlow așa?

Așa vedea lucrurile și Arthur, dar greșise de multe ori în cariera lui, cînd încercase să ghicească ce vor face judecătorii.

După ce se termină serialul, Susan li se alătură, pentru desert. Îi plăceau produsele de patiserie. După aceea spălară vasele și puseră toate lucrurile la locul lor. Înainte ca Arthur să plece din apartament, deschise congelatorul și puse în el recipientul cu tocană.

Arthur o conduse pe sora sa pe scara îngustă a clădirii, iar Gillian îi urmă. Construcția era veche, dar solidă, cu toate că nu fusese îngrijită. Mocheta se rosese pînă la țesătură în unele

locuri, iar pereții se scorojiseră în locurile în care sărise vopseaua.

În afară de a se duce la lucru sau de a-și vizita surorile, Gillian ieșea rareori din casă, de aceea așteptase cu nerăbdare seara aceea. Nu fusese dezamăgită. Ca și data trecută, îi plăcuse enorm să vadă cît de frumos se purta Arthur cu sora lui, dînd dovadă de răbdare și de dragoste.

În timp ce se înapoiau, Susan le povesti foarte amănunțit episodul din serialul *Star Trek*. Ca toți ceilalți, Gillian se uitase mult la televizor în închisoare, de aceea puse cîteva întrebări la obiect despre Kirk, Spock și Scotty. Susan îi răspunse cu înflăcărare. Cînd ajunseră în fața Centrului Franz, Gillian ieși din mașină ca să-și ia rămas-bun de la Susan și să se așeze pe scaunul din față. Și acolo, în colțul acela de stradă, sub cerul încă luminat al celei mai lungi zile din an, Gillian o întîlni, pentru o clipă, pe o altă Susan Raven. Aceasta întinse mîna cu stîngăcie și i-o strînse cu putere lui Gillian, apoi o privi în ochi, fără să se ferească. Gillian își dădu seama că fusese recunoscută într-un alt fel decît pînă atunci.

– Mă bucur că te-am revăzut, îi zise Susan. Sînt încîntată că Arthur are o prietenă atît de drăguță.

Arthur o conduse pe Susan în clădire, iar Gillian îl așteptă în fața ușii, fumînd o țigară. Se simțea teribil de mișcată. Cînd Arthur se întoarse, Gillian – care nu plîngea niciodată – trebui să-și stăpînească lacrimile. Arthur observă imediat, iar Gillian îi explică, în drum spre locuința lui Duffy, că, în sfîrșit, o văzuse pe Susan așa cum era capabilă să fie. Se simțise ca și cum ar fi privit-o cineva ascuns în pădure și căruia i se vedeau doar ochii. Arthur rumegă un timp remarca ei.

– Pentru mine, spuse el, persoana aceea, care tocmai ți-a vorbit... e tot timpul prezentă, e umbra fetei alături de care am crescut...

– A fost sănătoasă cînd era mică?

– Așa e întotdeauna în cazul schizofrenicilor. Boala apare brusc. La ea s-a întîmplat pe cînd avea paisprezece ani. Nu cred ca pînă atunci să-și fi dat cineva seama. Susan era excentrică. Colecționa soldați și reconstituia bătălii. Lucru neobișnuit pentru o fată. Aduna pietre din albia rîului și încerca să-și imagineze cît de vechi erau. Nu putea să adoarmă pînă nu le așeza în ordine cronologică. Toți credeam că era sclipitor de inteligentă. Chiar era. Iar într-o zi am găsit-o dezbrăcată, într-un colț din camera ei, refuzînd să iasă de acolo. Se mînjise toată cu fecale. Zicea că bunica din partea mamei se întorsese din morți ca să-i spună că părinții noștri discutau despre ea, folosind un cod. Scena asta, zise Arthur oftînd, mi-a rămas în minte ca un afiș luminat al unui film. Un afiș dintre acelea care se așază lîngă ușa cinematografului. E în mintea mea de fiecare dată cînd mă duc s-o văd pe Susan. Pentru că a fost unul dintre momentele acelea în care îți dai seama că în viața ta s-a schimbat totul.

– Trebuie să fi fost groaznic!

– Ai găsit cuvîntul potrivit. De îndată ce părinții mei au auzit cuvîntul „schizofrenic", și-au dat seama că sînt condamnați. Și așa a fost. Mama ne-a părăsit, peste doi ani. Eu aveam nouă ani cînd s-a îmbolnăvit Susan. Nu știam ce să cred. Adevărul, cruntul adevăr, este că acum îmi amintesc că, de fapt, am fost fericit.

– Fericit?

– Susan era atît de inteligentă! Atît de frumoasă! Toți o admiram. În gînd îi spuneam Susan cea Mare. Și, deodată, s-a prăbușit. Mă apucă groaza, cînd îmi amintesc. Nu din cauza inocenței, ci pentru că am greșit atît de mult. Partea cea mai idioată, mai caraghioasă și mai tristă a întregii povești este că încă o idolatrizez pe Susan. Poate că mă simt obligat să fac asta, pentru ca să știe cineva cît de tragic este. Susan cea Mare! repetă Arthur, apoi opri sedanul în fața locuinței lui Duffy.

Gillian se uită spre bungalou, dar nu era încă pregătită să încheie discuția.

– Am avut un frate pe care-l idolatrizam, zise ea.

– Îl idolatrizai?

– Da. Îl chema Carl. Favoritul meu. Era cu patru ani mai mare decît mine. Oh, exclamă Gillian, copleșită brusc de amintiri. Foarte frumos. Plin de neastîmpăr. Îl adoram.

– Unde-i acum?

– A murit. Într-un accident de motocicletă. Și-a împlinit soarta la optsprezece ani. Își drese glasul și spuse: A fost primul bărbat cu care m-am culcat.

După un timp, găsi puterea să se întoarcă spre Arthur. Bărbatul o privea gînditor. Se vedea că se străduia să înțeleagă ce însemnase asta pentru ea. Acum, ca de multe alte ori, Gillian fu uimită descoperind cît de mult se maturizase Arthur Raven. Își aprinse o țigară, fără să-i treacă prin minte că pîngărea ambianța perfectă din mașina elegantă a lui Arthur.

– Te-am șocat, zise Gillian.

Arthur îi răspunse abia după un timp:

– Bineînțeles.

– Da. Sigur că-i ceva șocant, spuse Gillian, după care își închise poșeta, scutură scrumul și trase din țigară, ca să savureze ultimul fum. Sigur că-i șocant. N-am știut niciodată ce să cred despre tot ce s-a întîmplat și, sincer vorbind, nu m-am mai gîndit la asta. Pentru că eu am vrut să se întîmple. O dată cu trecerea timpului, totul a devenit mai confuz. Dar atunci cînd s-a întîmplat, am fost încîntată.

Pentru fata de paisprezece ani, fusese ceva memorabil, fără nimic scandalos. Ca judecătoare, condamnase de mai multe ori bărbați – tați sau tați vitregi – care abuzaseră sexual de copii. I se păruse ceva de neiertat. Dar experiența ei făcea parte dintr-o categorie dincolo de prevederile legale. Ea fusese dornică și seducătoare. Și-l iubea prea mult pe Carl ca să-l

învinovățească, fie doar în amintire. Se plăcuseră întotdeauna. Lucrurile evoluaseră de la o vîrstă fragedă, manifestîndu-se de obicei prin priviri grăitoare. Carl era de partea ei, cînd se certa cu părinții. Multe tinere se țineau după Carl. Într-o seară, Carl a venit acasă, împleticindu-se. A luat-o în brațe, iar ea a răspuns îmbrățișării lui. Dimineața, Carl i-a spus: „Sînt mai ticnit decît credeam". „Mi-a plăcut", i-a răspuns Gillian. Povestea s-a repetat de încă două ori. Gillian îl aștepta să se întoarcă și se ducea la el. *Ea* se ducea. După aceea, Carl a început să încuie ușa de la camera lui și s-a răstit la ea cînd îl întrebase de ce se încuia. „Uneori îmi dau seama ce-am făcut și aș vrea să-mi smulg urechile din cap, ca să nu mai aud ce-am făcut. E o nebunie, Gil. Nebunie!" Reușise să-l facă să-i fie scîrbă de ea! Asta fusese partea cea mai dureroasă a întregii povești. În lunile dinaintea morții lui Carl își vorbiseră foarte puțin.

– După ce-a murit, mi-am dorit să mor. M-am gîndit să mă sinucid. Am făcut scenarii. Planuri. Posibilități de a mă sinucide. Am discutat cu prietenele. Despre spînzurat. Despre foc. Despre înec. Voiam să mă arunc sub un tren. Citisem *Ana Karenina.* Pentru un timp, m-am ars cu țigara. În locuri pe care nu le puteau vedea ceilalți. Dar mi-a trecut. Am încetat să mă mai port așa, am încetat să gîndesc așa sau să mă gîndesc de ce mă simțisem așa. Oamenii fac lucruri bizare cînd cresc. Toți facem. Dar în experiența asta n-a existat nimic care să aibă legătură cu termenul „abuz".

Privi în jos, ca să-și aprindă altă țigară. Mîna stîngă, cea care ținea bricheta, rămăsese sigură. Dar țigara din cealaltă mînă îi tremura între degete, de parcă ar fi bătut un vînt puternic.

– N-am mai spus nimănui întîmplarea asta, Arthur. Nimănui.

Participase la zeci de ore de mărturisiri, cu diferite grupuri, și-i împărtășise totul lui Duffy. Sau crezuse că-i

împărtășise totul. Își strînse tot curajul și-l privi din nou pe Arthur, care se uita atent la ea.

– Nu-ți dai seama ce faci, nu-i așa? întrebă el.

Gillian se gîndise la același lucru și-i răspunse:

– Nu.

Arthur se întinse spre ea, pînă ce ajunse cu fața la cîțiva centimetri de a ei, după care spuse liniștit:

– Cînd crești alături de cineva atît de violent ca tatăl meu, petreci mult timp gîndindu-te care-s lucrurile de care trebuie cu adevărat să te temi. Se întinse peste ea și-i deschise ușa automobilului, fără să înceteze s-o privească, apoi îi zise: Și nu mă tem de tine.

23

19 iunie 2001
Căutîndu-l pe doctorul Kevorkian

Trecuse de ora cinci şi jumătate cînd Larry o sună pe Muriel. Se înţeleseseră să se ducă separat la aeroport. Morley şi Larry se distrară înapoindu-se în oraş, mergînd în sens opus traficului intens, dar nimeriră într-un ambuteiaj pe o ramificaţie a unei aşa-numite şosele „de legătură". Radioul anunţa că un camion se răsturnase în apropiere de Turner Field. Telefonul celular al lui Larry sună la şase şi cincisprezece minute. Era Muriel, care-l suna din taxi. Plecase cu o jumătate de oră în urmă, dar se apropiase doar cu trei kilometri de Hartsfield.

– Am încurcat-o, zise ea.

Ca de obicei, cercetase toate opţiunile posibile şi făcuse un plan. Cursa Delta de la opt şi zece era plină ochi şi avea optsprezece persoane pe lista de aşteptare, înaintea lor. Nu puteau să schimbe biletele şi să zboare cu altă companie aeriană, pentru că biletele lor erau plătite la tarif guvernamental. Muriel rezervase locuri la un zbor de a doua zi, dis-de-dimineaţă, şi mai rezervase două camere la un hotel de pe aeroport.

Cînd Larry ajunse la hotel, peste cincisprezece minute, Muriel se afla în hol, cu bagajele lor, coordonînd prin telefon activitatea de la Biroul Procuraturii, aflat la o mie cinci sute de kilometri. Un caz de asasinat, în care era implicată o bandă, o luase razna în felul obişnuit: toţi martorii, inclusiv cei care fuseseră izolaţi pentru a depune mărturie în faţa juraţilor, pretindeau acum că-l identificaseră greşit pe acuzat. Judecătorul Harrison, care considera că îmbunătăţirea regulilor de procedură

criminalistică încetase atunci cînd părăsise el procuratura, adică în urmă cu patruzeci de ani, se purta groazniç, iar în momentul în care își puse telefonul celular în servietă, Muriel autorizase deja transmiterea unei petiții către Curtea de Apel a statului, ca să-l aducă pe calea cea bună pe Harrison.

– În fiecare zi apare un clovn nou în circ, zise Muriel.

Îl trecuse pe Larry în registrul hotelului și-i dădu cheia camerei. Nici unul dintre ei nu mîncase, așa că se înțeleseră să meargă mai întîi la restaurant. De îndată ce Larry se așeză la o masă și făcu semn unei chelnerițe, aceasta veni și-l întrebă ce vrea de băut. Larry ceru un whisky cu bere, dar atacă de îndată berea, bînd-o aproape pe toată. Simți că i se lipeau hainele de piele și-și scoase sacoul ușor, așezîndu-l pe un scaun de la masa lor. Numărul neplăcerilor lor în acel oraș părea foarte mare. Nu-i folosise la nimic faptul că alergase după Collins. Îi povesti totul lui Muriel. Aceasta se distră copios pînă cînd Larry îi povesti că Farwell îi zisese că unchiul său spunea adevărul lui Dumnezeu și că el însuși se ruga lui Iisus, în fiecare seară, să-l ierte pentru ceea ce-i făcuse lui Gandolph.

– Oh! Asta nu-i bine, comentă Muriel. Mințea?

– Probabil. A fost foarte precaut. Mi-a spus foarte clar că n-o să depună mărturie împotriva lui Erno. Nu vrea să recunoască nimic, zise Larry, ungîndu-și cu unt a doua felie de pîine. Sincer vorbind, mi-a lăsat o impresie bună, de om care s-a maturizat. Zice că s-a născut din nou. Are pe peretele biroului o cruce cît Cleveland-ul și mi-a umplut capul cu tîmpeniile despre Tăvălugul Sfînt.

Muriel strînse între degete paharul de vin și se încruntă:

– Nu-L lua în rîs pe Dumnezeu!

Larry se uită la ea.

– Este aici, continuă ea. Ceva, El, Ea. Dar e aici. Am început să mă duc la biserică. E momentul în care mă simt împlinită cu adevărat în decursul unei săptămîni.

Nu-i spunea nimic nou.

– Catolicismul m-a făcut să nu mai cred în biserică, zise Larry. Pastorul din parohia noastră e un om minunat. Îl invităm la cină. Băieţii îl iubesc. Aş putea discuta cu el toată ziua. Dar nu pot să intru pe uşa bisericii. Îmi fac rugăciunile în grădină. E singurul moment în care simt că am dreptul să cer ceva.

Zîmbi ruşinat, iar ea îi răspunse cu un zîmbet asemănător, însă Larry se simţea stînjenit la gîndul surprinzător că Muriel se schimbase. Cuvintele pe care le spusese cu ceva timp în urmă, despre Dumnezeu şi prunci, îl îndemnaseră să se întrebe dacă nu cumva Muriel îşi făcuse un transplant de creier în ultimii zece ani. I se părea amuzant să observe ce se întîmplă cu oamenii după ce trec de patruzeci de ani, cînd îşi dau seama că locul nostru de pe pămînt este doar închiriat, şi nu aflat în proprietate pentru totdeauna... Avea impresia că exista ceva periculos, ceva ce nu putea defini, în schimbările subtile apărute la Muriel.

În loc s-o privească, Larry se uită în jur. Sala restaurantului era pe jumătate goală. Fusese decorată oarecum exotic, cu frunze de palmieri şi cu mobilă din bambus. Toţi cei din local păreau obosiţi. Cine putea să spună că un pat curat şi o cameră numai pentru tine înseamnă o privaţiune? Dar e dificil să fii departe de casă, să fii obligat să rămîi într-un loc în care n-ai mai fost. „Există ceva nesănătos în pierderea legăturii cu bucăţica ta de pămînt", se gîndi Larry. Tot ce se petrecea în viaţa lui îl împingea către grădina sa.

Se hotărî să caute un telefon public. Îşi consumase minutele pentru convorbiri la mare distanţă, iar poliţia refuzase să-i plătească vreo depăşire a sumei stabilite. Trebuia să transmită mesaje acasă şi la sediul poliţiei, ca să anunţe că rămăsese aici. În timp ce se îndrepta spre hol, se gîndea încă la Muriel. Îi trecuse prin minte s-o întrebe dacă Talmadge mergea la biserică împreună cu ea, dar ar fi însemnat să nu respecte ce-i făgăduise în avion. Oricum, aflase destule. Viaţa lui Muriel era cel puţin

complexă, ca a tuturora. Nu-şi putu stăpîni un rînjet de satisfacţie. Muriel credea că Dumnezeu făcea ordine în univers. Atunci cînd trecea prin momente dificile, Larry credea că lucrurile se întîmplau exact invers.

– Avem o problemă, zise Muriel, cînd se întoarse Larry. În dimineaţa asta s-a mai petrecut o nenorocire. Harlow l-a crezut pe Erno.

– La dracu'! exclamă furios Larry.

Muriel îi explică decizia judecătorului, pe care i-o citise la telefon Carol.

– La dracu'! mormăi din nou Larry. Ceilalţi judecători nu-s obligaţi să ţină seama de asta, nu-i aşa?

– Curtea de Apel? În teorie, nu-s obligaţi. Numai că ei nu l-au văzut pe individ depunînd mărturie. Harlow l-a văzut. Ceilalţi n-au de ales, trebuie să-i accepte punctul de vedere, dacă nu venim cu ceva nou, care să arate că Erno e un mincinos. Iar treaba de astăzi cu Collins ne-a arătat că nu putem să venim cu ceva nou. Dacă o să-i spun asta lui Arthur, individul o să înceapă să se vaite, să se tăvălească pe jos şi o să înainteze din nou moţiunea lui ca să mă oblige să-i ofer imunitate lui Collins.

– Şi?

– Moţiunea e o aiureală. Imunitatea se oferă doar prin decizia procuraturii. Însă în felul ăsta Arthur va obţine informaţii în faţa Curţii de Apel...

– Nu trebuie să-i spui nimic lui Arthur. I-am promis lui Collins că n-o să scriu nici un raport. În ce-l priveşte pe Arthur – sau pe oricare altul – conversaţia aceea n-a avut loc.

– Asta înseamnă că n-o vom folosi împotriva lui Collins. Trebuie să-i spunem lui Arthur.

– De ce?

Era puţin zăpăcită. Muriel gîndi cu voce tare. Din punct de vedere strict legal, obligaţia de a prezenta dovezile favorabile

acționa doar în timpul procesului. Din moment ce Collins nu voia să depună mărturie, declarațiile pe care i le făcuse lui Larry reprezentau dovezi neacceptabile de către tribunal.

– Și care-i problema? întrebă Larry.

– În primul rînd, n-am da dovadă de inteligență. Collins îl va suna pe Jackson. Dacă se află că n-am divulgat acest lucru, o să lăsăm o impresie foarte proastă.

– Versiunea pe care o va spune Collins lui Aires va fi: „Nu i-am spus nimic polițistului". N-o să riște să-l facă pe Jackson să-l certe pentru că a pălăvrăgit. De altfel, din punctul lui de vedere, *nu* a spus nimic. De ce să ne complicăm viața?

– Doamne, Dumnezeule! Și dacă individul spune adevărul? Dacă el și unchiul lui i-au înscenat toată povestea lui Rommy, iar acum îngenunchează și se roagă în fiecare seară ca să-l ierte Iisus?

– Nici o șansă să spună adevărul.

– Nici o șansă? Nici una? Nu te-ai gîndit nici măcar o clipă că ar exista o posibilitate, oricît de redusă, ca Erno să spună adevărul?

Larry dădu din mînă, ca și cum ar fi izgonit demonul ridicolului.

– Tîmpitul ăla a mărturisit. A mărturisit chiar în fața ta.

– Larry, individul s-ar fi înecat și într-o băltoacă.

– Ce naiba vrei să spui?

Din fericire, chelnerița sosi cu mîncarea. Așeză farfuriile și pălăvrăgi, plină de amabilitate. Era din Georgia rurală și avea accentul din *Pe aripile vîntului*. Pînă să le mai aducă un rînd de băuturi, Larry hăpăise jumătate din friptură, fără să se uite la Muriel. Femeia știa că trebuia să aștepte ca să lămurească lucrurile, dar trebuia să păstreze o ordine – „ierarhie" era un cuvînt mai potrivit. Polițiștilor nu le plăcea cînd deciziile erau luate de procurori. Pentru avocați, munca lor consta din cuvinte – cuvinte rostite în tribunal, scrise în notițe sau citite în rapoartele poliției. Dar, pentru polițiști, munca însemna

viață. Își făceau treaba cu pistolul la șold și cu transpirația scurgîndu-li-se pe cămașă, de sub vesta antiglonț. Martorii care veneau curăței la tribunal, ca să răspundă la întrebările procurorilor, fuseseră arestați în mediul lor violent de către polițiști care nu știau dacă era cazul să le fie teamă de gloanțe sau de HIV. Poliția trăia într-o lume dură și acționa cu duritate, dacă era nevoie. Un procuror care ceda în fața unui polițist – chiar dacă era vorba de un polițist atît de bun precum Larry – avea impresia că încuraja nesupunerea.

– Vreau să-mi promiți că n-o să fii precum buncărul lui Hitler, zise Muriel.

– Adică?

– Deschide-ți mintea. Doar un pic. Larry, poate – doar poate – am făcut o greșeală. Se întîmplă. Sistemul nu-i perfect. Noi nu sîntem oameni perfecți.

Lui Larry nu-i picară bine spusele ei:

– N-am făcut nici o greșeală!

– Nu te critic pe tine, Larry. În munca noastră nu trebuie să facem nici o greșeală. Ăsta-i standardul. Fără dubii. Certitudine legală. Dar nici chiar cea mai bună muncă și cea mai bună judecată nu-s întotdeauna perfecte. Adică e posibil.

– Nu-i posibil. În ciuda faptului că se îngrășase, venele de pe gîtul lui gros ieșiră în evidență. El e făptașul. Le cunoștea pe două dintre victime. Avea motive să le ucidă pe amîndouă. A mărturisit. A știut care-i arma crimei înainte să aflăm noi, a avut medalionul Luisei în buzunar. El e făptașul și nu te las să te porți ca Fecioara Maria. O s-o încurci dacă faci asta și o să-mi faci și mie necazuri!

– Larry, nu-mi pasă de ce spune Arthur, nici de ce spune judecătorul. Crezi că m-a amuzat să am de-a face cu un triplu asasinat? Crezi că o să-i întorc spatele lui John Leonidis și celor două fete? Uită-te la mine și spune-mi că poți să crezi așa ceva despre mine!

Larry înhăţă paharul cu scotch, de îndată ce i-l aduse chelneriţa, şi dădu pe gît jumătate din conţinut. Alcoolul nu-l ajută. Îi era greu să se potolească. Era, înainte de orice, un tip coleric. Muriel ştia de mult lucrul ăsta.

– Nu mai vreau să aud că am făcut greşeli, zise Larry.

– Nu spun că-i o greşeală. Dar vreau să pot spune că mi-am îndeplinit obligaţia profesională de a lua în considerare şi această posibilitate.

– Uite ce-i, eu am rezolvat cazul ăsta. De unul singur. Toată poliţia apăsase pe butonul de oprire de îndată ce se redusese tărăboiul din ziare. Sînt singurul care am continuat să mă zbat. Am rezolvat cazul. Şi am făcut asta împreună cu tine. Pentru tine, dacă vrei să ştii adevărul. Aşa că să nu spui că am greşit.

– Pentru *mine?*

Pe Larry îl cuprinsese furia. I se măriseră ochii – de fapt, parcă se mărise cu totul.

– Să nu pretinzi că n-ai ştiut! A fost ceva, cazul ăsta, nu-i aşa? Ai devenit procuror, ţi-ai propus să ajungi mare. Te-ai hotărît să te măriţi cu Talmadge. Te-ai hotărît să intri în istorie. Ai hotărît să nu mă iei cu tine. Deci, să nu-mi spui că a fost o greşeală. E prea tîrziu pentru vreo greşeală. Eu am avut o viaţă amărîtă, iar tu ai devenit vedetă. Nu pretinde că n-ai ştiut care-i miza, pentru că tu ai făcut regulile jocului. Apoi Larry trînti şervetul din pînză verde peste farfurie şi plecă atît de repede, că se izbi de cineva care se nimerise să-i stea în drum. Cămaşa subţire pe care o luase de acasă juca pe umerii lui de parcă ar fi fost vaporoasă, ca o eşarfă.

Muriel simţi că i se pune un nod în gît. Se întîmplase ceva nemaipomenit. La început crezu că fusese şocată de forţa răbufnirii lui Larry. Dar îşi dădu seama aproape imediat că noutatea constase în faptul că rănile lui Larry rămăseseră proaspete şi după un deceniu. Crezuse că Larry era un om aşa cum se prezenta singur: prea egoist ca să fie vulnerabil la o

rană veche. Cam în aceiaşi termeni încercase să se gîndească şi la ea însăşi.

Unul dintre prietenii ei obişnuia să spună că înveţi în primii ani de liceu tot ce trebuie să ştii despre felul în care începe şi se termină dragostea. În spaţiul vast dintre aceste două extremităţi – jungla întunecată a relaţiilor stabile – se pătrundea doar la maturitate. Însă fulgerarea cu care începea sau se sfîrşea dragostea era la fel, indiferent de vîrstă. Iar ceea ce s-ar fi spus într-un liceu de fete despre reacţia lui Larry probabil că rămînea valabil şi pentru vîrsta asta: însemna că-i păsa. Ţinînd seama de toate astea, Muriel simţi că o paşte acelaşi pericol.

Larry îşi lăsase haina atîrnată pe scaun. Muriel se uită la ea un timp, apoi o luă şi se duse la bar, crezînd că se refugiase acolo. Nici urmă de el. Cînd ajunse la etaj, bătu uşor în uşa camerei lui.

– Larry, deschide. Ţi-am adus haina.

Larry se descheiase deja la cămaşă. Luase din minibar o sticlă micuţă de Dewar. O golise pe jumătate. Luă haina din mîna ei şi o aruncă în spatele lui, pe pat, fără să aibă curaj să se uite spre ea.

– Larry, ce-ar fi să lăsăm supărarea? Mai avem mult pînă vom rezolva cazul ăsta.

– Tu nu te-ai supărat. Eu sînt cel care s-a enervat, mormăi el, uitîndu-se la sticluţă, punîndu-i capacul şi aruncînd-o de la cîţiva metri în coşul de gunoi, care se răsturnă în urma impactului. Iar acum sînt mai puţin enervat şi mai mult stînjenit...

– Poate că ar trebui să discutăm.

– De ce?

– Nu mă obliga să stau aici, aşa! Muriel avea bagaje în ambele mîini: în una servieta ei, în cealaltă sacul lui cu lucruri pentru noapte. Larry analiză situaţia şi-i făcu semn să intre, după care îi întoarse spatele. Peticul de chelie din creştetul capului i se făcuse roz, din cauza alcoolului.

– Muriel, nu-mi dau seama ce m-a apucat.

– Ca naiba, Larry...

– Nu, nu vreau să spun că n-am fost sincer. Dar m-a supărat ce-am spus la sfîrşit. Ceea ce am spus despre mine. Nu cred că am o viaţă de care să mă plîng. E bună. Mai mult decît bună. Ştii, eu sînt ca toţi ceilalţi. Nimeni nu obţine ceea ce vrea, atunci cînd e vorba de dragoste.

Declaraţia – exactitatea ei – o lăsă pentru moment pe Muriel cu gura căscată, pentru că ştia că Larry exprimase una dintre cele mai profunde convingeri ale sale, una pe care şi-o repeta deseori şi ea însăşi. Pentru o secundă, Muriel se simţi aruncată înapoi în timp, în secunda în care Larry îi trîntise bomba aceea în avion: că urmărise acelaşi vis imposibil în ambele ei căsătorii. Ideea aceea o urmărise toată ziua, ca gustul unei mîncări stricate, ce-ţi tot vine înapoi. Se va gîndi la asta şi duminică. Pentru că în momentele acelea minunate cînd se ruga în biserică, neştiind dacă este sau nu credincioasă, se ruga cel mai des să aibă parte de dragoste. Reflectă asupra căutării dragostei, se gîndi la felul în care aceasta ne duce la nefericire de lungă durată şi la momente vesele, în care, într-un mod iluzoriu, avem impresia că am descoperit dragostea. Orice altceva din viaţă – realizări profesionale, artă şi idei – erau doar penele şi pielea ce împodobeau animalul flămînd al dragostei.

– A însemnat mult pentru mine, zise Larry. Am discutat cu Kevorkian. Asta-i tot. Am reacţionat.

Bărbaţii precum Larry sau Talmadge făceau tot ce se putea ca să evite să pară vulnerabili. Dar erau cu toţii vulnerabili, iar momentele în care acest lucru ieşea la iveală producea o criză fără sfîrşit. De care nu scăpau niciodată. Asta încerca să-i spună Larry.

– Nu vreau să-i povesteşti lui Arthur despre Collins.

– Larry!

– Chiar tu ai spus că nu-i legal să-i spui. Nu vreau să facem acte de caritate doar pentru ca Arthur să aibă posibilitatea să facă pe grozavul.

Chiar după cele întîmplate, Muriel nu prea avea chef să fie de acord cu el. Se așeză pe un scaun de lîngă ușă, ca să discute. Bărbatul o privi și se enervă.

– Dumnezeule, nu-ți cer decît să-mi faci o nenorocită de favoare! îi spuse el, apoi își dădu seama cu ce ton vorbea și se potoli imediat. Se trînti pe pat, la cîțiva metri de ea, epuizat. În apartamentul alăturat, mașina de făcut gheață aruncă zgomotos o încărcătură de cuburi.

Mai devreme sau mai tîrziu o să-l informeze pe Arthur. Treaba asta putea aștepta pînă se potolea Larry. Acesta se simțea prea învins ca să suporte încă o lovitură. În cele din urmă, Muriel zise:

– Ei bine, iată o scenă ca-n vremurile bune! Noi doi, într-o cameră de hotel, certîndu-ne...

– Muriel, cearta n-a însemnat niciodată nimic.

– Serios? Adică am vorbit degeaba?

– Totul e numai preludiu.

Muriel nu avu curajul să-i răspundă.

– Îți plăcea ca sexul să fie o formă de rivalitate, continuă Larry.

– Mulțumesc, doctor Ruth!

– Treaba asta a funcționat, Muriel. Să nu-mi spui că nu-ți aduci aminte. Larry găsi puterea de a o privi încă o dată. Muriel își dădu seama că, pentru el, povestea celor întîmplate între ei era ca legile inscripționate pe plăci de piatră, revăzute des, analizate în întregime și înțelese. Negarea unui element al lor însemna o ofensă publică.

– Sînt într-o fază de început a bolii Alzheimer, Larry, așa că-mi mai amintesc.

Recunoscînd acest lucru, avu senzația că trecutul, patima și plăcerea stăteau în fața ei, ca un cadavru la un priveghi. Numai că trupul acela nu murise complet. Dorul ce-l însuflețise cîndva apăru din nou, dintr-o dată. Simțea atenția cu care Larry îi analiza răspunsul. Avînd în vedere brutalitatea

permanentă cu care-i punea întrebări despre Talmadge, ştia ce-o s-o întrebe, dar pînă şi Larry îşi dădea seama că nu putea să discute despre acest subiect. Şi că situaţiile nu erau comparabile. Toată lumea ştie că o căsătorie nu-i o distracţie. Muriel era o persoană dintr-un miliard căreia îi plăcuse sexul mai mult înainte de căsătorie decît după, deşi recunoştea cinstit că n-ar fi crezut asta. Nu i se păruse niciodată că a face sex cu cineva însemna o provocare. Poate ceva important. Sau amuzant. Dar nu ceva dificil. Presupusese întotdeauna că va găsi un ritm comun cu Talmadge. Dar nu-l găsise. Nu-şi închipuise niciodată că poate trăi fără sex, dar – fie din cauza oboselii, fie a vîrstei – treaba asta o preocupa din ce în ce mai puţin. Cînd o cuprindea aleanul – lucru care i se întîmpla de cîteva ori în fiecare lună – era surprinsă.

Aşa cum era surprinsă acum.

– Îmi amintesc, Larry, zise ea din nou, cu blîndeţe. Se uită la el, crezînd că gestul înseamnă doar o recunoaştere, dar dorinţa ei era suficient de puternică, încît să simtă că emite semnale. Era ceva mai puţin decît o invitaţie, dar Larry îşi dădu seama că Muriel n-ar fi fost în stare să zică „nu", dacă s-ar fi apropiat de ea. Oricum, ea nu putea să facă primul pas. Luase prea multe decizii pe care Larry le considerase ca fiind îndreptate împotriva lui. Dacă lua iniţiativa, ar fi trebuit s-o facă într-un fel oarecum imperial. Numai că se simţea ca o cochetă fără suflu, timidă şi lipsită de putere, aşteptînd ca el să se hotărască – ar fi făcut orice ca să evite o asemenea situaţie. Aştepta o mişcare a bărbatului, ca să-i vină în întîmpinare. Însă se părea că amărăciunea ei îl potolise. Momentul de aşteptare se prelungi. Apoi, posibilitatea ca între ei să se petreacă ceva pasional, ca în vremurile bune, dispăru, cu aceeaşi timiditate cu care apăruse.

– Sînt mort de oboseală, zise Larry.

– Da, bine, mormăi Muriel.

Îi spuse din prag că o să-l aştepte în hol la ora şase şi jumătate. Apoi merse de-a lungul coridorului ca o galerie nesfîrşită de uşi închise şi lumini slabe, pînă cînd îşi găsi camera ce avea să fie a ei pentru noaptea aceea. Îşi ducea bagajul cu ea şi se întreba, în timp ce privea numerele de pe uşile camerelor, cît de greu îi va fi să-şi continue viaţa de acum încolo.

24

25-28 iunie 2001

Depoziția lui Geneviève Carrière

Arthur găsi o notificare din partea lui Muriel Wynn printre scrisorile sosite, care păreau a conține, ca în fiecare luni dimineața, numai știri proaste. Procuratura propunea ca peste trei zile, adică joi, să fie ascultată mărturia unei femei numite Geneviève Carrière, în biroul avocaților angajați de aceasta, adică Sandy și Marta Stern.

– Cine-i oaspetele misterios? întrebă Arthur cînd reuși să ia legătura prin telefon cu Muriel, după mai multe încercări.

În cele cîteva ocazii în care Arthur avusese de-a face cu Muriel, discutaseră cu amabilitate, ca între foști colegi. Dar adversitatea provocată de procedura în curs făcuse ca manierele lui Muriel să devină aspre. Arthur, care suferea cînd pierdea afecțiunea cuiva, se pregătise pentru ce era mai rău. O găsi pe Muriel bine dispusă. Bănui imediat că ea credea că deține vreun avantaj.

– Arthur, îi răspunse Muriel, îți spun doar două cuvinte: Erno Erdai.

Muriel, ca mulți procurori cu care avusese de-a face Arthur, avea o vorbă, atunci cînd discuta cu avocații apărării: nu te înfuria, rămîi calm.

– Muriel, am fost obligat să fac asta.

– Pentru că n-ai vrut să ne oferi șansa să facem cercetări.

– Pentru că n-am vrut să-l șantajați pe Erno la Rudyard. Sau să lungiți lucrurile pînă cînd murea sau nu mai era conștient. A spus adevărul și tu știi asta.

– Nu cred. Individul pe care-l aperi a mărturisit totul.

– Individul pe care-l apăr are un IQ de 73 de puncte. Ştie că alţii sînt mai deştepţi decît el. E obişnuit să nu înţeleagă anumite lucruri şi acceptă ce i se spune. Cred că Larry a găsit cu ce să-l stimuleze. În majoritatea cazurilor în care un adult face în pantaloni, acest lucru este provocat de faptul că s-a speriat groaznic. Nu pentru că avea conştiinţa încărcată. Nu trăieşti în Shangri-la, Muriel. Nici eu.

Referirea la Shangri-la, ironia folosită de Erno în faţa Curţii, nu putea fi înghiţită uşor, iar Muriel se încinse.

– Arthur, am fost de faţă. Tipul tău n-a avut nici măcar o vînătaie. M-a privit drept în ochi şi mi-a spus că a fost tratat bine.

– Pentru că era prea speriat ca să spună altceva. Rommy nu are antecedente legate de violenţă. Erno a mai împuşcat doi oameni, în afara acelor crime. Cine ţi se pare mai potrivit?

Se vedea clar că Arthur credea că are argumente mai puternice. Singura lui problemă era că Rommy nu explicase într-un mod logic de ce mărturisise. Nu pretindea că declaraţia îi fusese smulsă cu forţa, nici avocaţii lui anteriori nu pretinseseră acest lucru, iar cu ei Arthur discutase prea puţin.

Ca de obicei, cînd Muriel nu mai avea argumente, întrerupse pur şi simplu conversaţia, spunîndu-i:

– Ne vedem joi!

Arthur îşi încercă norocul cu avocaţii doamnei Carrière. Sandy, plin de amabilitate, irosi ceva timp ca să laude activitatea lui Arthur în cazul respectiv:

– Ţi-am urmărit evoluţia în presă, Arthur. Remarcabilă.

Stern, decanul baroului pentru probleme de drept penal din ţinutul Kindle, cunoştea valoarea complimentelor sale. După ce le acordase, îi făcu legătura cu fiica sa Marta, cu care colabora de aproape un deceniu. Marta o reprezenta pe doamna Carrière.

Arthur era încă procuror-adjunct cînd Marta îşi începuse activitatea. Pe vremea aceea se deosebea foarte mult de tatăl

ei, bătăioasă chiar și cînd nu era nevoie, stîngace în societate și cu aspect nu foarte îngrijit. Însă era diabolic de deșteaptă, iar lumea spunea că Sandy o s-o mai tempereze, cu trecerea timpului. De obicei, avocații apărării în cazuri penale colaborau între ei. Aveau un dușman comun, care era procuratura, și o cauză comună, care consta în limitarea încălcărilor drepturilor clienților lor. Dar în timpul discuției la telefon Marta păru bătăoasă. Poate din cauza certurilor avute cu Arthur cu ani în urmă. Nu dori să-i dezvăluie nimic, în afară de faptul că Geneviève îi fusese prietenă apropiată și colegă de serviciu Luisei Remardi.

– Geneviève ne-a cerut să nu dăm informații părții adverse, zise Marta. Nu vrea să fie implicată. A fost silită să întrerupă vacanța familiei pentru a veni aici.

– Declarația ei îmi va face rău?

Marta se gîndi îndelung. Regulile de politețe dintre avocați impuneau măcar să-l avertizeze.

– Dacă Muriel se ține de planul pe care l-a anunțat, atunci se va lăsa cu răni, dar nici una fatală. Ai grijă să calci pe urmele lui Muriel în timpul interogatoriului încrucișat. Nu încerca să găsești căi noi.

După ce termină convorbirea, Arthur aprecie valoarea sfatului. Cei doi Stern jucau tare, dar, dacă aveau drept client un martor dificil, era în interesul acestuia să descurajeze discuțiile prelungite.

Arthur se duse joi, cu puțin înainte de ora două după-amiaza, în Morgan Towers, clădirea cea mai înaltă a orașului. Sandy Stern era un emigrant, dar își mobilase biroul de parcă familia sa luptase în timpul Războiului de Independență. Pe hol, unde așteptă Arthur, se găseau piese de mobilier Chippendale, împodobite cu bibelouri chinezești și cu obiecte decorative din argint. Muriel sosi conform obiceiului său, cu o întîrziere de zece minute, urmată de Larry. Marta îi conduse într-o sală de ședințe. Doamna Carrière stătea încordată lîngă o masă ovală din lemn

de nuc, cu tăblia acoperită cu o placă de sticlă. Se îmbrăcase ca pentru o întîlnire oficială, în costum de culoare închisă cu jachetă fără guler. Arăta a nevastă de medic, un pic cam dolofană, dar frumoasă, cu ochii mari. Părul care-i încărunţise mult prea devreme îi dădea un aer onest. Muriel o salută, dar doamna Carrière îi răspunse fără nici un chef.

Grefierul, care stătea cu maşina de stenografiat lîngă martoră, îi ceru doamnei Carrière să ridice mîna dreaptă şi să depună jurămîntul. Pentru început, întrebările lui Muriel nu merseră mai departe decît anticipase Arthur, pe baza cercetărilor Pamelei, meticuloase ca întotdeauna. Doamna Carrière era casnică, dar lucrase mulţi ani la Trans-National Air, ca vînzătoare de bilete. Soţul ei, Mathew, era medic internist în suburbiile din ţinutul Greenwood. Aveau patru copii. Geneviève răspundea cu o exactitate chinuită. Marta o şcolise bine. Clienta ei analiza întrebarea şi răspundea cît mai scurt cu putinţă. Ar fi ocupat un loc de frunte într-un clasament al celor mai buni martori.

Cînd, în cele din urmă, Muriel menţionă numele lui Erno, Geneviève recunoscu că-l cunoştea de pe vremea cînd era responsabilul cu securitatea al firmei TN pe aeroportul DuSable.

– Luisa Remardi a discutat vreodată cu dumneavoastră despre Erno Erdai? o întrebă Muriel.

Arthur obiectă de îndată, spunînd că întrebarea cerea un răspuns bazat pe zvonuri. Muriel se contrazise cu el un timp, aducînd argumente ce urmau a fi înregistrate pentru dosar. Dacă mărturia va fi analizată ulterior, respectînd procedura federală, judecătorul urma să ia o decizie. Pentru moment, i se ceru doamnei Carrière să răspundă. Marta dădu din cap spre clienta sa, făcîndu-i semn să continue. Pe măsura trecerii anilor, Marta devenise mai hotărîtă şi acţiona mai coerent. Se coafa şi purta verighetă. Arthur remarcă acest lucru. Toţi mergeau înainte. Cu excepţia lui.

– Da, zise Geneviève.

– A discutat despre natura relației sale cu Erno Erdai?

Genervieve spuse că nu înțelege întrebarea.

– A exprimat vreodată sentimente negative despre Erno Erdai?

– Da.

– În ocaziile în care a exprimat acest lucru părea foarte emoționată sau enervată?

– Cred că pot răspunde afirmativ.

Regula care excludea zvonurile avea o excepție, permițînd acceptarea așa-numitelor „pronunțări în stare de emoție", conform teoriei că atunci cînd oamenii erau foarte emoționați sau foarte enervați nu puteau să mintă în mod deliberat. Excepția – ca multe reguli privind dovezile – era valabilă de mai multe secole și nu ținea seama de descoperirile științifice contemporane privind temeinicia a ceea ce observau și spuneau oamenii în condiții de stres. Dar Arthur știa că mărturia lui Geneviève Carrière, indiferent ce-ar fi spus aceasta, va fi acceptată de tribunal, în baza acestei justificări.

– Doamnă Carrière, zise Muriel, aș vrea să vă amintiți de acel moment în care doamna Remardi era foarte tulburată și v-a vorbit despre Erno Erdai. Vă puteți aminti acel moment?

– Îmi amintesc un moment, nu știu dacă era foarte supărată, dar era destul de enervată.

– Bine. Cînd a avut loc discuția?

– Cu șase săptămîni înainte de uciderea Luisei.

– Unde vă aflați?

– Probabil la casa de bilete a aeroportului DuSable. Lucram la același ghișeu. Turele noastre se suprapuneau, timp de o oră. În perioada aceea era liniște, făceam casa și pălăvrăgeam.

– Știți din sursele dumneavoastră ce o supărase pe doamna Remardi?

– Dacă prin ceea ce m-ați întrebat înțelegeți dacă am văzut ce s-a întîmplat, atunci răspunsul este nu.

– Luisa v-a descris evenimentul?

Arthur avu iarăşi o obiecţie legată de informaţii, care proveneau din zvonuri. Ştia că Muriel îşi dăduse seama că încerca să-i întrerupă desfăşurarea fluentă a interogatoriului, pentru că procuroarea nu se uită spre el şi-i ceru doamnei Carrière să-i răspundă.

– Luisa mi-a spus că a fost percheziţionată, în căutare de droguri. O percheziţie inopinată.

– V-a explicat de ce a supărat-o percheziţia?

– Nu era nevoie să-mi explice. Bineînţeles că este supărător să vii la muncă şi să fii percheziţionată corporal. Dar Luisa se înfuriase mai ales din cauza modului în care a fost tratată. S-a exprimat în termeni foarte duri.

– Puteţi să ne spuneţi exact ce a zis?

Geneviève se uită urît la Muriel şi-şi permise să ofteze.

– Mi-a zis că a fost pipăită prin haine, dar că a fost o percheziţie foarte meticuloasă. A remarcat faptul că a făcut dragoste cu bărbaţi care n-o pipăiseră prin toate locurile acelea.

Grefierul, căruia slujba îi impunea să rămînă imperturbabil ca o statuie, încălcă regulamentul şi izbucni în rîs. Avocaţii din jurul mesei zîmbiră şi ei, dar doamna Carrière nu renunţă la expresia sa încordată.

– La cît timp după percheziţie a discutat cu dumneavoastră?

– După o oră. Au percheziţionat-o exact înainte să i se termine tura, cu puţin timp înainte de sosirea mea.

– Ce-a spus despre Erno Erdai?

– Trebuie iarăşi să redau exact ce-a spus?

– Vă rog.

– Încerc să nu reproduc cuvintele ei. S-a exprimat foarte colorat. A folosit ceea ce ziarele numesc „epitete de grăjdar".

– Ar fi corect să concluzionăm că şi-a exprimat ura faţă de domnul Erdai?

– Ar fi foarte corect. Luisa a spus că individul ştia că n-are nimic de-a face cu drogurile şi că a minţit, doar ca să fie percheziţionată.

Muriel păru un pic surprinsă. Pînă atunci, păruse că între martoră și cea care punea întrebări exista o bună înțelegere. Arthur o credea pe Marta pe cuvînt, iar aceasta afirmase că nu-i permisese lui Muriel s-o interogheze pe doamna Carrière, dar era evident că Marta discutase cu Muriel în mai multe rînduri, Marta avînd ca scop să-și scoată clienta cît mai repede din toată povestea aceea.

Arthur văzu că Larry se apleacă spre Muriel și-i șoptește ceva. Larry avea o cămașă polo, descheiată la gît, și o haină sport kaki, din poplin, care se șifonase din cauza căldurii, ca o pungă veche de hîrtie. Să poarte îmbrăcăminte lejeră părea a fi ceva obișnuit atît în cazul lui Larry cît și al multor altor detectivi, dornici să nu participe la partea oficială a procedurilor legale. Deși la ședință participa un grefier, Larry avea un carnețel cu arc, în care nota din cînd în cînd cîte ceva.

– Luisa a spus de unde știa că Erno Erdai fusese cel care mințise, pentru ca să fie percheziționată?

– Nu.

– A presupus ea că așa s-a întîmplat?

Arthur obiectă că doamna Carrière nu depunea mărturie în legătură cu presupunerile Luisei, iar Muriel dădu înapoi, retrăgîndu-și întrebarea. Larry îi șopti iarăși ceva la urechea acoperită de bucle negre.

– Luisa a explicat ce credea că urmărea domnul Erdai prin percheziționarea ei?

– Nu. A spus doar că el a făcut să fie percheziționată.

Ochii de cremene ai lui Muriel rămaseră ațintiți asupra martorei. Avînd în vedere că Muriel era micuță de statură, cînd se concentra semăna uneori cu o marionetă.

– Atunci cînd a făcut remarcele acelea negative despre domnul Erdai a fost prima dată cînd ați auzit-o vorbind despre dînsul?

– Nu.

– A vorbit – în vreuna dintre discuţiile anterioare – despre Erno Erdai altfel decît ca despre un coleg de serviciu sau ca şef al securităţii aeroportului DuSable?

Geneviève se gîndi un timp, înainte de a răspunde nu.

– A făcut anterior remarce din care să rezulte că nu-l simpatiza? întrebă Muriel.

– Nu-mi amintesc să fi spus înainte de percheziţie că nu-l simpatizează.

Deşi de obicei ca avocat avea figura inexpresivă a unui jucător de pocher, Muriel nu putu ascunde faptul că era puţin dezamăgită.

– A arătat vreodată că ar avea sentimente pozitive faţă de el?

– Nu-mi amintesc de ceva care să sugereze asta. Nu, răspunse Geneviève.

– Ar fi corect să concluzionăm că, în general, nu avea o părere bună despre domnul Erdai, nici înainte de percheziţie?

Arthur obiectă împotriva modului în care fusese formulată întrebarea. Cînd Muriel îi ceru să-i răspundă, doamna Carrière spuse:

– Probabil că-i corect.

Muriel se uită în carneţelul ei, părînd gata să treacă la un nou subiect.

– Doamnă Carrière, aţi pomenit de o remarcă a doamnei Remardi, referitoare la viaţa ei amoroasă.

Geneviève se bosumflă. Se vedea că nu-i place natura nemiloasă a procedurii.

– Doamna Remardi discuta deseori cu dumneavoastră despre viaţa sa intimă?

– Deseori?.

– Vă ţinea la curent cu legăturile ei cu bărbaţi?

Încă o dată, Arthur obiectă:

– Zvonuri!

Muriel mai spuse încă o dată că se aştepta ca obiecţia să fie respinsă şi ceru grefierului să repete întrebarea.

– Probabil că am ascultat-o mai mult decît ar fi trebuit, răspunse doamna Carrière, cu o umbră de zîmbet. Eu m-am măritat pe cînd aveam doar nouăsprezece ani.

– Ați văzut-o pe doamna Remardi în compania unor bărbați?

– Ocazional.

– Ținînd seama de prietenia dumneavoastră cu Luisa Remardi, de conversațiile cu aceasta și de observațiile dumneavoastră, v-ați format o părere dacă Luisa Remardi avea sau nu avea o relație intimă cu Erno Erdai?

Arthur obiectă îndelung și ceru să fie înregistrată obiecția sa, susținînd că nu era vorba de o mărturie legată de opinii. După ce termină, Muriel ceru din nou să i se răspundă la întrebare. Doamna Carrière zise:

– Nu cred că aveau o relație intimă. Îl cunosc pe Erno. Și n-ar fi fost în firea Luisei să nu-mi povestească, dacă s-ar fi întîlnit cu cineva pe care-l cunoșteam.

Muriel dădu din cap, strîngînd din buze ca să nu arate nici un semn de triumf. După aceea, încredință martorul lui Arthur.

Acesta rămase tăcut un moment, întrebîndu-se cîtă importanță vor acorda Harlow și judecătorii de la Curtea de Apel mărturiei doamnei Carrière. Probabil că o vor considera importantă. Judecătorii au încredere în oameni precum Geneviève, oameni harnici, decenți, care fac lumea să-și continue mersul drept. În general, era de acord cu caracterizarea făcută situației de către Marta: fusese rănit, dar nu de moarte. Opiniile doamnei Carrière nu erau suficiente ca să contrabalanseze declarația judecătorului Harlow, conform căreia depoziția lui Erno era credibilă. Arthur își reaminti să procedeze delicat, ca să nu strice nimic.

Începu prin a sublinia ceea ce era evident, cerîndu-i lui Geneviève să recunoască faptul că nu avea cum să confirme dezvăluirile Luisei referitoare la viața ei personală – lucru pe care Geneviève îl confirmă imediat. Nu știa dacă Luisa îi povestise totul sau păstrase secrete unele lucruri. Doamna Carrière

rămase distantă, dar se dovedi ceva mai receptivă față de Arthur, probabil pentru că nu acesta o obligase să vină acolo. La ultima lui întrebare, Geneviève răspunse:

– Sînt sigură că nu mi-a povestit totul, pentru că uneori o criticam.

Răspunsul îl făcu pe Arthur să încerce să dea credibilitate altor aspecte ale relatării lui Erno.

– Dacă țineți seama de faptul că s-ar putea să existe în viața personală a doamnei Remardi lucruri pe care nu le-ați cunoscut, credeți că au existat momente care indicau că prietena dumneavoastră se vedea cu mai mulți bărbați?

Geneviève strînse din buze și privi în jos, gînditoare.

– Trebuie să vă dau niște explicații, pentru ca răspunsul să fie corect, zise ea, iar Arthur îi făcu semn să continue. După divorț, Luisa nu a mai fost interesată de bărbați. Oricum, nu era interesată să aibă o relație stabilă. Uneori, avea nevoie de companie. Alteori, voia altceva. Și cînd avea chef, nu stătea să aleagă. Nici nu dădea dovadă de discreție. Între momente de felul ăsta puteau să treacă luni întregi. Sau numai o zi. Putea să se vadă cu cineva o singură dată. Sau de mai multe ori. Nu știu care ar fi cuvîntul potrivit. Pragmatism? Cred că aș putea spune că dădea dovadă de pragmatism, atunci cînd era vorba de bărbați. Deci, pot răspunde: da, am auzit că se întîlnea cu mai mulți bărbați.

Arthur sperase s-o facă pe Geneviève să recunoască faptul că era posibil ca Luisa să fie implicată simultan în mai multe povești amoroase. Obținuse un mic triumf. Se gîndi dacă merita s-o întrebe dacă doamna Remardi se întîlnea cu bărbați în parcarea aeroporțului, dar răspunsul doamnei Carrière, referitor la comportarea pragmatică a Luisei în privința dragostei, îi dădea destulă libertate de acțiune.

În loc să continue în această direcție, puse în discuție opinia doamnei Carrière, conform căreia între Luisa și Erno n-ar fi existat nici o relație sentimentală. Afirmația fusese deja

contrazisă de faptul că Geneviève recunoscuse că se putea ca Luisa să fi păstrat secrete anumite lucruri.

– Ştiţi, din spusele doamnei Remardi, că existase o duşmănie între ea şi Erno Erdai, cu şase săptămîni înainte de moartea ei?

– Duşmănie?

– Daţi-mi voie să reformulez. Ştiţi că, înainte cu şase săptămîni de a muri, ea fusese foarte furioasă pe el?

– Da.

– Crezuse că Erdai folosise un pretext ca să-i poată face ceva foarte jignitor şi în acelaşi timp umilitor din punct de vedere fizic?

– Da.

– Lucru care, în opinia sa, era legat de acte intime?

Geneviève îi zîmbi lui Arthur, încîntată de abilitatea acestuia, apoi îi răspunse:

– Da.

– Adevărul este – după cum aţi spus mai înainte – că Luisa nu v-a spus niciodată ce l-a făcut pe domnul Erdai să ordone percheziţia.

Arthur îşi dădu imediat seama că mersese un pic prea departe. Geneviève îl privi scurt, ca şi cum l-ar fi avertizat, şi-şi muşcă buzele.

– După cum am spus, Luisa nu mi-a explicat ce credea ea că voise să facă Erno.

Temîndu-se să nu rateze totul, Arthur preferă să zîmbească nevinovat, de parcă răspunsul ei fusese exact ce-şi dorise, şi zise:

– Nu mai am întrebări.

Nu îndrăzni să se uite la Muriel şi scrise ceva în carnetul său. Dacă ar fi fost el în locul lui Muriel, s-ar fi putut să-i scape nuanţa răspunsului lui Geneviève. Dar dincolo de masă stătea Muriel, care poseda un al şaselea simţ, un fel de sonar. Aşa că Arthur nu fu deloc surprins cînd Muriel îi ceru grefierului să repete ultima întrebare a avocatului.

– Luisa v-a spus de ce a ordonat Erno Erdai să fie percheziționată? întrebă Muriel.

– Nu mi-a explicat ce credea că urmărise Erno.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare. Nu v-am întrebat ce intenții crezuse Luisa că avusese Erno. A spus ceva care să explice motivul pentru care domnul Erdai a făcut ceea ce a făcut?

Geneviève se gîndi un timp, apoi răspunse afirmativ. Muriel se întoarse spre Larry. Arthur îl văzu pe Larry ridicînd palma, într-un gest ce însemna: „Despre ce naiba e vorba?"

– Ce anume a spus? întrebă Muriel.

Din nou, doamna Carrière se uită în jos și oftă, după care zise:

– Din cauza a ceea ce-i spusesem cu o săptămînă înainte lui Erno.

– *Dumneavoastră* îi spuseseți? Hai să ne amintim...

Geneviève ridică mîna. O brățară se mișcă la încheietura mîinii ei, iar printre figurinele minuscule care se legănau se aflau patru siluete din aur, care mai mult ca sigur îi reprezentau pe copiii ei.

– După ce Luisa a fost percheziționată, era furioasă pe Erno. Dar și pe mine. Pentru că-i spusesem lui Erno ceva, iar ea credea că din cauza aceea pusese să fie percheziționată. Acesta era motivul pe care mi l-a spus în primul rînd. Știa ce gîndesc înainte să deschid gura.

– Și ce i-ați spus domnului Erdai?

Geneviève se gîndi din nou.

– Lucram noaptea. Ar fi fost tura Luisei. Și a venit un bărbat, care o căuta pe Luisa.

– Un bărbat? V-a spus cum îl cheamă?

– Nu. Nu mi-a spus cum îl cheamă.

– Puteți să-l descrieți?

– În ce sens?

– Cum arăta? De ce rasă era?

– Avea pielea închisă la culoare. Probabil că era negru, dar nu sînt sigură. Putea fi hispanic.

– Vîrsta?

– Nu știu. Nici tînăr, nici bătrîn.

– Conformația corpului?

– Mai curînd slab.

– Bine. Deci, asta i-ați spus lui Erno Erdai cu o săptămînă înainte ca Luisa Remardi să fie percheziționată: că întrebase de ea un bărbat.

– Corect.

– Ați discutat cu bărbatul acela?

– Da. Și i-am spus lui Erno despre discuție.

– Ce-a zis bărbatul acela?

– Domnul m-a întrebat unde e Luisa, apoi mi-a cerut să-i spun că-l văzuse pe Faraon.

– Faraon? Ca acela din Egipt?

– Așa am avut impresia.

Muriel, rămasă cu gura căscată, o privi pe doamna Carrière, apoi o întrebă:

– Bărbatul acela a mai spus ceva, în afară de faptul că-l văzuse pe Faraon?

– Omul a zis că-l văzuse pe Faraon, iar Luisa nu trebuia să-i facă o asemenea figură.

– Și cine era Faraon?

– Nu știam.

Arthur o văzu pe Muriel plecîndu-și capul într-o parte. Auzise ceva.

– *Acum* știți cine-i Faraon?

– Știu doar ce mi-a spus Luisa.

– Cînd a avut loc discuția?

– A doua zi după ce venise bărbatul acela.

– Spuneți-ne ce-ați discutat despre Faraon.

– I-am spus că venise un bărbat, i-am spus că individul zisese că-l văzuse pe Faraon și că i-am povestit totul lui Erno.

S-a supărat pe mine. Pentru că i-am spus lui Erno. Din una în alta, a ajuns să-mi spună cine era Faraon.

– Şi ce v-a spus?

Doamna Carrière nu o privi pe Muriel cu aceeaşi intensitate cu care o privea Muriel. Apoi Geneviève îşi duse mîna la gură şi începu să clatine din cap.

– N-o să vă spun, declară ea, cu vocea tremurîndu-i un pic, în ciuda tonului ei afectat. Ştiu doar ce mi-a spus ea. Iar avocata mi-a spus că nu poate fi folosit în tribunal. Nu înţeleg de ce trebuie să trec prin toate astea!

– A nu se trece în stenogramă, zise Marta şi le făcu semn lui Arthur şi lui Muriel s-o urmeze dincolo de coridor, în biroul ei. Acesta era mobilat ca o bibliotecă de gentleman dintr-o epocă de mult apusă, cu multă piele, cu canapele moi şi seturi de cărţi cu titlurile imprimate cu aur, aliniate pe rafturi lungi. Arthur simţi mirosul trabucului lui Stern, care ocupa camera alăturată. Pe una dintre mesele plasate lateral se aflau nişte fotografii de familie, ale Martei cu soţul ei, care părea a fi hispanic, împreună cu cei doi copii ai lor. Mai erau şi cîteva fotografii din tinereţe ale părinţilor lor. Marta, în costumul cu pantaloni pe care-l purta în ziua aceea, i se păru lui Arthur a fi leită Stern, aşa cum arătase acesta cu decenii în urmă.

– Discutăm ipotetic. Să ne imaginăm, zise Marta, că doamna Remardi delapida anumite bunuri ale TN. Marta se exprima eufemistic. „Delapida" însemna „fura".

– Ce fel de bunuri? întrebă Muriel.

– Bilete de avion.

– Bilete de avion?

Larry, care venise după ei, fu primul care înţelese.

– Le plasa prin intermediul Faraonului, nu-i aşa?

– Discutăm ipotetic. În acest moment, TN nu cunoaşte mila cînd urmăreşte angajaţii necinstiţi. Toleranţă zero. Au încurcat-o acum vreo zece ani, cînd au încercat să ascundă gunoiul sub covor, cu unul dintre şefii lor. Un avocat – despre

care se credea că investighează un hoţ – a sfîrşit prin a fugi cu patru milioane de dolari.

– Îmi amintesc, zise Muriel.

– În prezent, îi spînzură pe toţi cei care au greşit. Urmărire juridică, dacă e posibil, şi proces civil pentru recuperarea a ceea ce a fost furat. Nu contează de cine sau de ce. Copiii Luisei Remardi trăiesc din pensia plătită de TN.

– TN n-o să dea în judecată nişte orfani.

– Ai risca, bazîndu-te pe părerea asta, dacă ar fi vorba de copiii celei mai bune prietene ale tale? o întrebă Marta, întinzîndu-şi mîinile către Muriel. Sincer vorbind, n-ai nevoie la dosar de această activitate a Luisei.

– Pentru moment, consider că nu-mi trebuie, replică Muriel. Dar m-am plictisit să-ţi fugăresc clienta peste munţi şi văi, ca să-mi răspundă.

Marta dădu din cap de cîteva ori, apoi se întoarse spre Arthur. Acesta era uimit şi nu ştia ce să creadă. Pentru moment, se mulţumi să-i reamintească Martei că era vorba de un caz de condamnare la moarte. Mai spuse că va lăsa dezbaterea să continue, dar că îşi rezerva dreptul de a reexamina declaraţia, dacă va considera că putea să-i fie de folos lui Rommy.

– De acord, zise Marta.

După ce s-au înţeles, Marta, Arthur şi Muriel se întoarseră în sala de şedinţe. Marta îşi chemă clienta afară. Cînd Geneviève îşi ocupă scaunul de lîngă grefier, spuse tare şi răspicat: „Vă mulţumesc", adresîndu-se lui Arthur şi lui Muriel. Părea stînjenită, îşi ţinea poşeta în poală şi o batistă în mînă.

Pe Muriel se părea că n-o liniştiră mulţumirile lui Geneviève. De fapt, părea că se enervează tot mai mult, o dată cu trecerea timpului. Se fîţîi pe scaun, înainte să înceapă. Arthur bănuia că Muriel avea impresia că fusese înşelată de Marta în discuţia anterioară.

– Să revenim la stenogramă, zise Muriel. În luna mai 1991 a venit un bărbat, al cărui nume nu-l cunoaşteţi, şi a întrebat de Luisa Remardi. Amplasarea în timp e corectă?

– Este.

– Iar bărbatul acela a zis ceva despre Faraon. I-aţi povestit lui Erno Erdai ce-a spus individul acela, iar Luisa Remardi s-a supărat pentru că aţi făcut acest lucru, apoi v-a explicat cine era Faraon şi care era natura relaţiei dintre ei doi. În linii mari, cam aşa s-au desfăşurat lucrurile, nu?

– E adevărat.

– V-a spus care era numele de familie al lui Faraon?

– Nu.

– V-a spus dacă era vorba de o poreclă?

– Nu.

– V-a spus unde locuia sau unde lucra acest Faraon?

– Nu ştiu nimic despre individ. După ce Luisa mi-a spus ce făceau împreună, n-am vrut să mai aud nimic. Sincer vorbind, am fost curioasă doar într-o singură privinţă: cum de-a ajuns să aibă de-a face cu tipul ăla. Nu auzisem de vreo afacere de felul acela care să funcţioneze timp îndelungat. Apoi am decis că-i mai bine să nu ştiu nimic.

– Luisa Remardi v-a explicat ce relaţii avea cu ea sau cu Faraon bărbatul care o căutase?

– El i-o prezentase lui Faraon.

– Înţeleg. Primea o parte din profiturile afacerii la care participau Luisa Remardi şi Faraon?

– Luisa mi-a zis că tipul ar fi vrut o parte, dar că nu primise nimic.

Muriel mormăi ceva. Aşa îşi închipuise şi ea. Arthur recapitulă evenimentele, în gînd. Al treilea individ fusese omul de legătură. I-o prezentase pe Luisa lui Faraon, ca să fure bilete. Îşi ceruse partea, dar nu se alesese cu nimic.

– Aş vrea să fiu sigură că am înţeles bine. Nu aţi avut idee cine era Faraon, nici ce relaţie avea doamna Remardi cu el, pînă nu v-a explicat Luisa, în ziua următoare. Am dreptate?

– Aveţi perfectă dreptate.

– Dar dacă n-aţi cunoscut natura relaţiei dintre doamna Remardi şi Faraon, de ce i-aţi povestit lui Erno Erdai ce-a zis bărbatul acela?

– Pentru că Erno era şeful pazei. Marta, care se afla alături de clienta sa, făcu un gest uşor, iar Geneviève se uită spre Muriel şi adăugă: Pentru că bărbatul o ameninţase pe Luisa.

– Ameninţări precise? Acţiuni precise?

– Da.

– Şi cum a ameninţat-o?

Geneviève îşi privi mîinile, care ţineau poşeta aflată în poala ei.

– A zis că o s-o omoare.

Muriel, care nu putea fi impresionată uşor, rămase cu gura căscată.

– Erno Erdai a spus asta?

– Nu. Bărbatul care venise în timpul turei de noapte.

Din ce în ce mai agitată, Muriel încercă să-şi găsească locul pe scaun, îşi mişcă umerii, îşi îndreptă spatele. Apoi o privi pe Geneviève şi-i spuse foarte clar:

– O să vă întreb ceva, doamnă Carrière, şi aştept să-mi răspundeţi gîndindu-vă că aţi jurat să spuneţi întregul adevăr. M-aţi înţeles?

– Da.

– Spuneţi-mi tot ce-a zis bărbatul acela.

– A întrebat de Luisa şi eu i-am spus că nu-i acolo. S-a supărat. Apoi a zis ceva de genul: „Să-i spui că tocmai l-am văzut pe Faraon. Să-i spui că nu poate să-mi facă o asemenea figură şi că o s-o omor, atunci cînd o s-o găsesc". Bineînţeles că mi-am făcut griji pentru Luisa. După ce mi-am terminat tura, l-am văzut pe Erno şi m-am gîndit că ar fi bine să ştie

ce s-a întîmplat, avînd în vedere funcția lui. Așa că i-am povestit totul.

După ce mașina de stenografiat încetă să țăcănească, în sală se așternu tăcerea. Importanța deosebită a vorbelor pe care abia le auzise îl copleși pe Arthur. Luisa fusese implicată în afaceri necurate cu cineva numit Faraon și cu un alt bărbat. Iar acest individ amenințase că o s-o omoare. În caz apăruse un cerc nou, un cerc al crimei și al unei posibile conspirații, care nu avea nimic de-a face cu Rommy, nici cu Erno. Toate astea erau vești bune pentru Romeo Gandolph. Cu cît existau mai mulți suspecți, cu atît mai puțin exista certitudinea necesară pentru trimiterea la moarte a sărmanului Rommy.

Și Muriel încerca să-și estimeze pagubele pe care le suferise. Figura ei micuță arăta crispată. Muriel putea fi dură, dacă trebuia.

– Bărbatul acela a spus că o s-o omoare pe Luisa Remardi cu două luni înainte de a fi ucisă, da?

– Da.

– După ce doamna Remardi a fost ucisă, a venit la dumneavoastră detectivul Starczek și v-a pus întrebări referitoare la caz. De fapt, a venit de două ori. Vă amintiți?

– Da.

– Și nu i-ați povestit că un bărbat, care venise la aeroportul DuSable, a amenințat că o omoară pe Luisa Remardi?

– Nu m-a întrebat. Și nu m-am gîndit că individul avea vreo legătură cu crima. Cînd i-am spus Luisei de amenințările individului, a rîs. Era convinsă că era doar vorbă-n vînt.

– Sigur, zise Muriel, de ce să fi crezut că are vreo legătură cu asasinarea Luisei? Un individ a amenințat că o omoară, iar Luisa a fost ucisă. Ce legătură putea să existe între cele două fapte?

– Obiectez, interveni Mar[illegible]

– *Tu* obiectezi? se răţoi Muriel, apoi îi zise lui Larry: Du-te pe hol. Poate mai găseşti acolo şase-şapte oameni care vor să declare că ei i-au omorît pe cei trei.

– La asta chiar obiectez! zise Marta.

– Trebuie să facem o pauză, spuse Muriel. Sînt prea furioasă ca să continuăm. Capul i se bălăngănea ca la o jucărie.

Marta, care avea o fire irascibilă, se enervă imediat. Se înţelesese cu Muriel ca mărturia să dureze cel mult două ore, iar Geneviève să nu mai vină şi a doua oară. Femeile se certară puţin, iar Arthur le urmări. Din punctul de vedere al Martei, mărturia se încheiase.

– S-a terminat pe naiba! ripostă Muriel, adăugînd că Geneviève era un martor prea important ca să fie tratată cu superficialitate; iar acum, cînd ştia asta, avea nevoie de timp, ca să facă o serie de investigaţii, înainte de a continua.

Stînd acolo, Arthur se gîndea. Perioada acordată de Curtea de Apel pentru a descoperi ceva se sfîrşea a doua zi. Se vedea că Muriel intenţiona să lungească lucrurile dincolo de acest termen. Iar Arthur nu avea de gînd s-o lase să reuşească. Odată încheiată perioada pentru descoperiri, informaţiile cele noi îi garantau lui Arthur că judecătorii Curţii de Apel îi vor acorda un *habeas* lui Rommy, ca să continue investigaţiile. Kenton Harlow, care fusese împuternicit să decidă ce se va face în privinţa cazului, putea să hotărască imediat, pe baza mărturiilor lui Erno şi ale lui Geneviève, că Rommy avea dreptul la un proces nou. Arthur încercă să le potolească pe femei, sperînd să se ajungă la concluziile mărturiei.

– Pentru ce ai nevoie de investigaţii? o întrebă el pe Muriel.

– Pentru un singur lucru: să fac rost de ceva informaţii despre bărbatul acela misterios care a venit pe aeroport şi a ameninţat-o pe Luisa că o omoară.

– Ce ar putea să ne spună în plus doamna Carrière? V-a făcut deja o descriere fizică a individului şi v-a spus că nu cunoaşte numele acestuia.

Grefierul îi întrerupse, întrebîndu-i dacă trebuia să stenografieze ce spuneau. Arthur răspunse da, Muriel zise nu.

– Oh, deci contează cine ţipă mai tare! zise Arthur. Să se stenografieze: Doamnă Carrière, puteţi să ne spuneţi acum ceva care ne-ar ajuta să-l identificăm pe bărbatul care a zis că o s-o omoare pe doamna Remardi?

Arthur credea că fusese foarte amabil, dar Geneviève se uită la el cu amărăciune.

– Mai bine mă opresc aici, zise ea. Nu pot să vă spun cît de jenantă este situaţia în care mă aflu. O nebunie curată! Geneviève nu lăsase batista din mînă, iar acum se uită la ea, să fie sigură că o are la îndemînă.

– Poate puteţi să răspundeţi cu da sau nu la întrebarea mea, ca să încheiem toată treaba, zise Arthur.

Geneviève îl privi pe Arthur cu ură. Nu părea a fi ceva ce-i stătea în fire, iar privirea aceea plină de dispreţ îi dovedea vulnerabilitatea. Arthur se lovi cu mîna peste şold şi zise:

– Bine, sînt de acord cu amînarea.

Atunci se auzi o voce, care părea că vine din altă lume.

– Cred că ar trebui să răspundă la întrebarea asta chiar acum. Era vocea lui Larry.

Se întoarseră cu toţii spre el. Grefierul rămase cu mîinile pe tastatura maşinii de stenografiat, nefiind sigur dacă trebuia să menţioneze intervenţia cuiva care nu era jurist. Muriel se uită cu o asemenea indignare spre Larry, încît Arthur fu surprins că nu-l ia la bătaie.

– Fă-o să răspundă, îi zise Larry lui Muriel.

Arthur văzu că între ei se petrecu ceva, un fel de test de încredere. Apoi Muriel cedă.

– Bine, spuse ea. Răspundeţi!

În loc să-i răspundă, Geneviève se întoarse către Marta. Aceasta îşi trase scaunul mai aproape de clienta ei şi o luă de mînă, aşteptînd să-şi revină.

– Cred că toată povestea asta nu folosește la nimic, zise Geneviève. Nu le va ajuta pe fete cu nimic. Iar din cauza a ceea ce spune Erno acum, nimeni nu va ști nimic sigur...

– Răspundeți la întrebare, insistă Muriel. Cunoașteți ceva care ne-ar ajuta la identificarea bărbatului care a amenințat că o s-o omoare pe Luisa Remardi?

– A fost întrebarea mea, zise Arthur. O retrag.

Arthur nu avea idee ce face, dar se împotrivea instinctiv acțiunilor lui Muriel.

– Atunci o pun eu, replică Muriel.

– Nu-i rîndul dumneavoastră. Și ne-am înțeles să amînăm discuțiile, spuse Arthur.

– Hai să isprăvim odată, zise Muriel.

În timpul scurtului schimb de replici, Muriel n-o pierduse din ochi pe Geneviève, care părea că nu-i în stare decît s-o privească și ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu m-ați întrebat dacă-l cunosc, îi zise Geneviève lui Muriel. M-ați întrebat dacă mi-a spus cum îl cheamă. Și nu mi-a spus. Dar îl mai văzusem. Prin aeroport. Iar acum știu cum îl cheamă.

Se întoarse către Arthur, iar acesta, văzînd seriozitatea din ochii mari, căprui, ai doamnei Carrière, înțelese brusc ce însemnaseră privirile ei de avertizare, înțelese ce prostie imensă făcuse.

– Bărbatul acela este clientul dumneavoastră, îi spuse Geneviève. Domnul Gandolph. El este cel care a amenințat că o s-o omoare pe Luisa.

PARTEA A TREIA

DECIZIA

25

29 iunie 2001

El e făptașul

Arthur făcuse tot posibilul ca să plece singur din birourile elegante ale familiei Stern, dar Muriel și Larry îl ajunseră din urmă în timp ce aștepta ascensorul. Rămaseră toți trei într-o tăcere neutră în fața ușilor solide din bronz. Apoi Muriel spuse ceva despre o moțiune de respingere, pe care trebuia s-o trimită Curții de Apel, dar Arthur nu mai avea putere nici s-o asculte, cu atît mai puțin să-i răspundă. Îi lăsă să coboare primii, atunci cînd sosi prima cabină.

Cîteva minute mai tîrziu se afla la intrarea în Turn, unde o copertină din oțel și sticlă oferea adăpost împotriva unei averse de vară, ce se pornise pe neașteptate. Arthur se uită afară, apoi merse prin ploaie un timp, pînă cînd își dădu seama că era ud. Se opri sub arcada unei alte clădiri din Center City și, după un moment de agitație, porni mai departe prin furtună. Trebuia să se întoarcă la birou. Trebuia să-i spună totul Pamelei. Apoi își dădu seama că era flămînd și obosit, că trebuia să urineze. În timp ce ploaia îl uda, avea în minte doar răspunsul final al doamnei Carrière: *Clientul dumneavoastră. Domnul Gandolph.* Arthur rumegă cuvintele acelea pînă cînd fu obligat să accepte ceea ce era evident și reveni cu picioarele pe pămînt. Apoi o luă iarăși la fugă, ca un disperat, de parcă vorbele acelea ar fi avut alt înțeles în alt loc.

Pînă atunci, îl considerase pe Rommy un om nevinovat, lovit de nenorocire. Și se considerase pe sine însuși drept apărătorul viteaz al unei cauze minunate și drepte. Dacă

Rommy era vinovat, atunci lumea lui Arthur devenea mai întunecată, precum cea în care crescuse și din care crezuse că scăpase pentru totdeauna. Viața lui va deveni din nou doar trudă grea și datorie...

După un timp, se pomeni în fața magazinului Morton. Cuprins din nou de disperare, intră, intenționînd să caute toaleta pentru bărbați, dar de îndată ce trecu pragul se gîndi la Gillian, pentru că-i zărise cu coada ochiului părul roșcat. Se apropie de raionul de cosmetice, dar n-o văzu. Era convins că avusese vedenii, dar Gillian apăru brusc în fața lui. Așezase niște marfă în sertarele de jos.

– Arthur! exclamă Gillian, dîndu-se un pas înapoi și ducîndu-și o mînă la gît.

– El e făptașul, zise Arthur. M-am gîndit că e bine să știi. Muriel îi va informa pe toți. Ai fi aflat în curînd. Dar el e făptașul.

– Care el?

– Clientul meu, Rommy. E vinovat.

Gillian veni lîngă el, trecînd printr-o ușiță a tejghelei. Îl prinse pe Arthur de cot, așa cum ar fi făcut cu un copil care se pierduse.

– Ce înțelegi prin e vinovat?

Arthur îi povesti despre mărturie.

– Pentru moment, nu-mi pot imagina nimic altceva. Mă simt de parcă aș avea creierul băgat în cuptorul cu microunde. Unde e toaleta?

Gillian îi spuse unei colege că-și ia o pauză, apoi îl conduse și se oferi să-i țină servieta. La capătul scării rulante se afla o cafenea. O să-l aștepte acolo.

Peste cîteva minute, Arthur stătea în fața unei oglinzi, deasupra chiuvetei, sperînd să se liniștească. Părul lui ud arăta ca o pensulă mînjită de tuș, în lumina puternică, fluorescentă. Costumul lui cenușiu avea pete negre pe umeri. Nu era de mirare că Gillian tresărise cînd îl văzuse. Arăta ca un vagabond care se tăvălise într-un șanț.

Cînd ieşi, o sună pe Pamela şi o asigură că ştirile erau, într-adevăr, atît de rele pe cît păreau, apoi coborî pe scara rulantă pînă la cafeneaua deschisă recent de Morton în subsol, ca o altă atracţie menită să ţină clienţii în magazin. Efortul fusese răsplătit, cel puţin în ziua aceea. Deşi prînzul trecuse de mult, majoritatea măsuţelor albe erau ocupate de doamne care aşteptau să treacă furtuna, ţinîndu-şi pungile cu cumpărături pe genunchi.

Gillian se afla la cîţiva metri, cu spatele către el, şi-şi termina ţigara. Cînd o văzu, simţi că-şi revine cît de cît din şocul provocat de cele spuse de doamna Carrière. În ciuda frigului care-l cuprinsese şi a stării de tulburare în care se afla, Gillian continua să-l excite. Însă nu putea să pretindă că Gillian nu reuşise să-şi atingă ţelurile pe care şi le propusese prin dezvăluirile pe care i le făcuse ultima oară cînd se văzuseră. Îl bîntuise imaginea adolescentei diabolice, care-şi punea ţigara pe piele. O vedea – foarte palidă şi slabă – cum apasă jarul pe regiunea sensibilă din partea interioară a braţului, păstrînd o figură solemnă, în ciuda durerii şi a duhorii oribile de piele arsă.

Imaginea aceea, care-i revenise în minte, îl opri pe Arthur din drum. Ştia că el era o persoană cu vise nesfîrşite şi neîmplinite. Dar dincolo de creatura rămasă într-o adolescenţă perpetuă se găsea bărbatul în care se transformase pe la treizeci de ani. Nu era nici copil, nici nebun, ci o persoană care începuse să înveţe din greşeli, care nu le mai repeta la infinit, o persoană care nu numai că putea să-şi stăpînească dorurile, ci una care era în stare şi să renunţe la ele. În ultimele zece zile, de cîte ori se oprea din lucru şi se uita la rîu, se gîndise deseori la Gillian. Cînd i se rupea sufletul, cînd analiza conversaţia cu Gillian pînă ce discuţia nu-i mai rămînea intactă în amintire, pentru că o completa cu tot felul de interjecţii pe care şi le imagina, mulţumită mecanismului bine rulat al fanteziilor sale. Dar acum pulsul îi încetinise, în faţa riscului de a sta de vorbă cu ea de-adevăratelea. Era învăţat să tînjească, dar nu şi să i se rupă sufletul.

Pentru el, divorțul fusese o experiență groaznică. Se însurase cu Maria mai ales pentru că ea îl acceptase. Maria era foarte frumoasă. Și foarte inteligentă. Iar Arthur fusese excitat tot timpul. Dar în nici una dintre cele patruzeci de zile petrecute împreună nu avusese impresia că înțelesese ceva despre ea. Nu putuse s-o convingă să închidă ușa de la toaletă. Mariei nu-i plăcuseră majoritatea mîncărurilor americane. Lui Arthur nu-i explicase nimeni că-i va fi foarte greu să se înțeleagă cu cineva care crescuse fără televizor, care avea doar o idee vagă despre cine era Richard Nixon, ca să nu mai pomenim de Farrah Fawcett sau de cubul lui Rubik. Fiecare clipă îi adusese o surpriză – mai ales surpriza finală, cînd Maria îi spusese că-l părăsea pentru un țărănoi, unul care acoperea case cu șindrilă.

O întrebase cum putea să-l părăsească așa, cum putea să renunțe la viața lor.

– Viața asta? îi răspunsese ea. Asta e nimic!

Trecuse prin momente dificile. Dar Gillian – o persoană după care tînjea în felul lui exaltat, chiar prostesc – însemna pentru el un pericol mult mai mare decît însemnase Maria. În lumea asta, Arthur era aproape nimic. Dar mai exista eul său – sufletul lui fragil. O persoană atît de zdrobită și de compromisă ca Gillian, o persoană care se lăsase mînată de demonii din ea, încît ajunsese alcoolică, delincventă, avusese o iubire incestuoasă și Dumnezeu mai știa ce altceva, o asemenea persoană era la fel de imprevizibilă ca și Susan. Îi spusese lui Gillian că nu-i e frică de ea. Fusese un gest curajos și prostesc. După aceea își dăduse seama că nu-i spusese adevărul. Spre sfîrșitul după-amiezelor, cînd lăsa deoparte munca și privea nuanțele de lumină portocalie reflectate de rîu, gîndul la Gillian îi aducea în minte și înțelegerea calmă a felului în care dragostea poate deveni o catastrofă.

Stînd nemișcat în localul din subsol, se mai gîndi încă o dată la toate acestea. Apoi merse cu gîndul mai departe. Nu

putea să fie decît el însuşi, adică să-şi încerce şansa, oricît de redusă ar fi fost, de a fi cu cineva la care visase, de a străbate distanţa de nestrăbătut dintre ceea ce trăia doar în mintea lui şi ceea ce exista în realitate. Şi Arthur credea că toţi aveau dreptul la asta, aşa cum aveau dreptul la hrană, la sănătate şi la un acoperiş.

Cît timp Arthur lipsi, Gillian se aşeză la o măsuţă albă şi fumă cîteva ţigări. Pînă de curînd se mulţumise cu mai puţin de un pachet pe zi, dar se convinsese că întîlnirile cu Arthur o mişcau prea mult. Ruptura i se părea necesară, în felul ei, dar avea nevoie să se fortifice cu nicotină. Se lăsase de fumat în timpul facultăţii şi se apucase din nou la Hazelden, cînd fusese internată pentru a renunţa la droguri. La şedinţele ce se ţineau acolo cu dependenţii de droguri, toţi participanţii ţineau o ţigară între degete. Ştia că înlocuia o dependenţă cu alta, cea nouă fiind aproape la fel de ucigătoare şi mai puţin plăcută, dar astea erau regulile, dacă voia să supravieţuiască.

Se întoarse şi-l văzu pe Arthur, care stătea în spatele ei, cufundat în gînduri. Gillian avea să-i spună ceva important şi nu aşteptă să se aşeze.

– Arthur, nu trebuie să renunţi.

Bărbatul rămase cu gura căscată şi se lăsă să cadă pe un scaun.

– N-am dreptul să-ţi dau sfaturi, continuă Gillian. Dar ascultă-mă. Ai făcut treabă bună. Dacă a apărut o martoră nedescoperită pînă acum, atunci trebuie să existe şi alţii.

Cît îl aşteptase pe Arthur se simţise tulburată, gîndindu-se la situaţia în care se afla acesta. După ce-l vizitase pe Arthur acasă, după ce o întîlnise pe Susan, după ce-l ascultase povestind cu atîta dragoste despre tatăl său, dorise ca el să aibă parte de ceva minunat, pentru că merita asta. Pierderea cazului Gandolph ar fi fost o lovitură nemeritată.

Faptul că fusese atît de dezamăgită cînd auzise ştirile aduse de Arthur o pusese faţă în faţă cu acea Gillian care o şoca deseori şi pe ea însăşi. Toţi cei care-şi petrec viaţa prin tribunale ştiu că, în general, acuzaţii îşi merită pedeapsa. Dar, în timp ce fumase fără întrerupere, iar scrumul se strînsese în scrumiera micuţă, din tablă subţire, aflată pe masă, îşi dăduse seama treptat că-şi dorea eliberarea lui Rommy Gandolph. Dorea să se dovedească faptul că judecata ei referitoare la Rommy fusese eronată, aşa cum fuseseră şi alte sentinţe ale ei din perioada aceea. Şi, ca urmare, anulată. Pentru că înţelesese, în cele din urmă, un lucru: viaţa cea nouă acordată lui Rommy Gandolph echivala cu propria ei renaştere. În această privinţă avea încredere în Arthur, cavalerul ei rătăcitor şi un exemplu de sinceritate. Pentru că aşa era Arthur. Demn de încredere. Şi plin de virtuţi. Dar lucrul cel mai surprinzător era că ea, Gillian, nu era pregătită să meargă mai departe. Nu se simţea obligată să-şi explice motivele, însă rămase decisă să-i redea curajul.

– Problema e că o cred pe Geneviève, mărturisi Arthur. N-a avut nici un chef să spună ce ştia.

– L-ai crezut şi pe Erno. Acum crezi că a minţit? Arthur păru că nu se gîndise la acest aspect. Ai nevoie de timp, Arthur. Ca să discuţi cu clientul tău. Şi cu Erno.

– Ai dreptate.

– Nu renunţa!

Gillian se aplecă peste masă şi-l apucă de ambele mîini. Îi zîmbi, iar el, într-un fel oarecum copilăresc, păru a răspunde la încurajarea ei. Dădu din cap şi-şi trase mîinile lîngă trup. Apoi Arthur spuse că i se făcuse frig şi că trebuie să se ducă acasă, să se schimbe. Gillian îl crezu imediat, pentru că-i simţise mîinile reci ca marmura.

– Iartă-mă, Arthur, dar cînd mă uit la tine mă întreb dacă o să fii în stare să conduci. Sînt prea sîcîitoare?

– Cred că ai dreptate. O să iau un taxi.

– Ai mare noroc dacă găsești unul pe ploaia asta. Unde ți-e mașina? Aș putea conduce eu, am exersat un pic la garajul lui Duffy. Și urmează orele mele libere pentru prînz.

Arthur păru tulburat. Gillian îl sună de la un telefon interior pe Ralph, șeful ei, care-i spuse că poate să întîrzie, pentru că nu se aștepta la clienți pe furtuna aceea.

– Hai să mergem, Arthur, zise Gillian. O să te gîndești la soarta automobilului tău minunat, ajuns pe mîinile mele, și n-o să mai ai timp să-ți pese de necazurile tale.

Spațiul de parcare pe care-l închiriase Arthur pentru luna aceea se afla în apropiere. Ajunseră acolo trecînd printr-un șir de arcade din subsol, ce legau clădirile între ele. Parcarea se afla sub unul dintre noii zgîrie-nori, iar ieșirea dădea în Lower River, o alee subterană ce trecea pe sub River Drive, șoseaua de deasupra. Cei abia sosiți în oraș nu se descurcau deloc pe drumul acela, iar Gillian, care nu mai fusese pe acolo de un deceniu, nu se descurcă mai bine. Lower River fusese proiectat pentru a devia circulația camioanelor, astfel încît acestea să nu mai treacă pe străzile din Center City, dar să aibă acces la rampele de descărcare ale clădirilor mari. Își îndeplinea bine scopul propus, dar drumul era întortocheat, iar ambianța suprarealistă. În tunel, becurile ce aruncau o lumină galbenă ardeau douăzeci și patru de ore pe zi. Cu timpul, vagabonzii își făcuseră acolo principalul refugiu. Cartoanele jerpelite și saltelele murdare pe care dormeau aceștia erau îngrămădite în adînciturile dintre contraforturile din beton ce susțineau River Drive. Ploaia se scurgea prin crăpăturile străzii de deasupra. Oameni murdari, cu haine zdrențuite, se înghesuiau printre stîlpii de pe marginea drumului, arătînd a ființe din *Les Misérables*, dacă nu din *The Gates of Hell*.

În mașină, Arthur rămase concentrat asupra catastrofei din ziua aceea.

– Te simți răzbunată? o întrebă el.

– Absolut deloc, îi răspunse Gillian, cu oarecare vehemenţă. În nici un fel.

– Adevărat? După cum ai fost tratată în ziare, mă aşteptam să fii mai supărată.

– Atunci înseamnă că ai avut curaj să vii şi să-mi spui ce s-a întîmplat. Sincer vorbind, credeam că n-o să ne mai întîlnim vreodată.

Gillian şofa cu ezitarea celor vîrstnici, smucind volanul şi frînînd prea des, privind pavajul lucitor ca şi cum s-ar fi aflat într-un cîmp cu mine. Dar cînd ieşiră la lumină, Gillian îşi permise să arunce o privire spre locul de lîngă ea. Arthur, în starea de spirit în care se afla, avu nevoie de un timp ca să înţeleagă că Gillian se referise la ceea ce-i spusese despre fratele ei, în timpul ultimei lor conversaţii.

– Eu credeam că situaţia este exact invers, zise el cînd, în sfîrşit, îşi dădu seama despre ce e vorba. Am crezut că te-am jignit prin ceea ce am spus cînd ai ieşit din maşină.

– Oh, sînt convinsă că ai avut dreptate. Probabil că am încercat să-ţi schimb părerea prea bună pe care o aveai despre mine.

– Aranjezi întotdeauna lucrurile astfel încît să nu aibă nimeni nici o şansă să se apropie de tine. Şi tu ştii asta, nu-i aşa?

Gillian îşi dădu seama că strîngea foarte tare volanul. Apoi îi răspunse:

– Am mai auzit vorbele astea. Nu înseamnă că avertismentele mele n-au avut un efect benefic. Probabil că le justifică.

– Ai dreptate. Ţi-am auzit avertismentele. Dar nu mi-am imaginat niciodată că ai fi fără greşeală. Ci doar atrăgătoare.

– Atrăgătoare? De unde pînă unde aşa ceva?

Gillian simţi că Arthur înţepenise. Se apropiaseră de locuinţa lui, iar Arthur îi indică direcţia cu un ton enervat. Se vedea că-l deranja faptul că Gillian insista să dea cărţile pe faţă. Dar îi răspunse:

– Cred că eşti foarte deşteaptă şi foarte frumoasă, iar acelaşi lucru l-au gîndit întotdeauna şi ceilalţi. Ştii ce sentimente stîrneai, să nu pretinzi că n-ai ştiut.

– Vrei să spui atrăgătoare din punct de vedere sexual, replică ea.

Faptul că se afla la volan părea s-o împingă la grosolănii. Sau poate că era vorba de instinctul ei infailibil de a ţine lumea la distanţă. Credea însă că înţelesese ceva.

– Vorbeşti de parcă te-ar supăra lucrul ăsta. Dar aşa e viaţa.

Arthur îi făcu semn către clădirea veche, din cărămidă, cu trei etaje, iar Gillian trase maşina lîngă trotuar, cu un sentiment de uşurare, după care se întoarse către Arthur.

– Din asta se trag toate, nu-i aşa? E vorba de sex?

Arthur se strîmbă, simţindu-se rănit. Regreta totul. Iar ea vedea asta. Conversaţia aceea. Tot ce spusese îl expusese remarcelor ei lipsite de politeţe.

– Şi ar fi rău dacă aş fi de acord? Vrei să reduci totul la elementele de bază? Sigur, mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine. Mai tîrziu. Eşti o femeie foarte atrăgătoare. Iar eu sînt bărbat. E o chestie de instinct. Adică nu mă gîndesc că se va întîmpla astăzi, nici mîine, nici în viitorul apropiat. Îmi place să te cunosc. Îmi place să mă cunoşti. Mi-ar plăcea să mă cunoşti şi să mă placi atît de mult, încît să vrei să facem dragoste. La fel de bine s-ar putea să te amuze tot ce ţi-am spus. Deschise uşa maşinii, dar Gillian se întinse şi-l opri.

– Nu mă amuz, Arthur. Am înţeles ceva.

– Despre ce?

– Despre lumea ta. Despre idealurile la care aspiri. De multă vreme. Nu mă vezi aşa cum sînt.

– Poate că te văd mai limpede decît te vezi tu.

– Există multe lucruri pe care nu le ştii, Arthur. Se uită pe strada mărginită de arţari bătrîni, cu frunzişuri bogate. Ploaia se redusese la cîteva picături. Avea pe buze cuvîntul heroină, dar motivele pentru care i-ar fi povestit despre droguri i s-ar fi părut suspecte şi le-ar fi considerat, ca şi dezvăluirile ei

despre Carl, doar un avertisment dramatic, menit să-l țină la distanță. Nu știi multe, repetă ea. Iar lucrul ăsta mă sperie.

– De ce?

– Pentru că, inevitabil, vei fi dezamăgit. Mă simt ticăloasă și vei fi mai dezamăgit decît îți poți închipui.

– Va fi problema mea, replică Arthur, deschizînd ușa și mai mult. Uite ce-i, m-am săturat de discuția asta. M-am săturat să-mi spui ce să vreau. Ai dreptul să mă refuzi. Mi s-a întîmplat și altă dată și nu m-am aruncat de pe pod. Deci, refuză-mă, odată pentru totdeauna, și să uităm toată discuția. Și nu mă mai sîcîi!

– Nu vreau să te refuz, îi zise Gillian.

Cuvintele o făcură să înghețe. Și Arthur păru zăpăcit. Gillian privi prin parbrizul acoperit cu stropi de ploaie, speriată subit. Neavînd altceva de zis, îl întrebă pe Arthur dacă parcase bine mașina.

– Foarte bine, îi răspunse el. Hai să mergem sus, îți ofer o revistă și ceva de băut, să ai ce face cît timp o să-mi schimb hainele.

Arthur ținea jaluzelele ferestrelor dinspre sud trase, așa cum, probabil, învățase de la tatăl lui. Apartamentul avea un iz de lucruri vechi, pline de praf, cu miros de bucătărie impregnat în tapet și în ipsos. Ca și Gillian, Arthur părea stînjenit de conversația pe care abia o purtaseră, așa că se foi nervos prin încăpere, pornind aparatele de aer condiționat. Apoi o întrebă ce vrea să bea, după care se corectă imediat:

– O băutură răcoritoare, bineînțeles. Numai că nu știu ce am în frigider. Se uită spre Gillian, iar aceasta îi răspunse că nu avea nevoie de nimic. În regulă, zise el, o să lipsesc un moment. După care dispăru în dormitor și închise ușa.

Gillian rămase singură în camera de zi cîteva minute. Din dormitor se auzea zgomot de sertare trîntite, produs de graba lui Arthur de a-și schimba hainele. După un timp, Gillian se duse la fereastră și ridică jaluzelele. Pe cer apăru brusc o urmă

de soare. „Arthur Raven, își spuse ea. Cine și-ar fi imaginat?" Cu toate acestea, o străbătu un fior de încîntare. De asta merita să te trezești în fiecare zi. Pentru că viața îți oferea încă surprize. Se duse și bătu cu putere în ușa de culoare închisă a dormitorului.

– Arthur, pot să intru? îl întrebă ea.

Arthur întredeschise ușa și se uită afară. Îi ceru să repete ce spusese, iar ea se supuse.

– De ce? o întrebă el. Gillian se uită la el, fără să spună nimic. Oh, te rog! Vrei să-mi dovedești că nu merită să dramatizez atît?

Se părea că avea dreptate. Gillian simțea că se lansase într-o acțiune prostească, una dintre cele care, în decursul timpului, o făcuseră să aibă multe necazuri. Însă avea dreptate cînd trăgea concluzia că o asemenea relație nu putea avea loc la lumina zilei. Un dormitor întunecat era singurul loc în care putea să se desfășoare cu adevărat.

– Arthur, nu face pe nebunul! Nu cred că o să am curajul să repet chestia asta. Se aplecă peste prag și-l sărută. Un sărut sec, rece, lipsit de sentiment. Care folosi însă la a pune lucrurile la punct.

Arthur făcu un pas înapoi; avea pe el doar șosetele ude.

– Cum să fie, Arthur?

– Încet, răspunse el, privind-o amețit. De data asta Arthur o sărută, nu mai grozav decît prima dată, apoi o luă de mînă și o conduse spre pat. După aceea trase jaluzelele, făcînd întuneric în încăpere. Îi vorbi fără să îndrăznească să se uite la ea: Scoate-ți hainele. Apoi să stăm unul lîngă celălalt. Doar să stăm.

Gillian se dezbrăcă, stînd cu spatele la el. Își aranjă hainele pe un scaun și se așeză. Simți patul mișcîndu-se din cauza greutății lui Arthur. Acesta se așezase atît de aproape, încît coapsa lui îi atingea șoldul. Gillian se uită, aproape împotriva voinței sale, și-i văzu mădularul țeapăn. Știa că în Arthur exis-

tau tandreţe şi furie. Nu-şi dădea seama care va predomina. Probabil că se aştepta s-o schilodească. Oricum, o căutase cu lumînarea. Se aruncase în beznă.

La început nu se întîmplă nimic. Era mijlocul după-amiezei, iar lumina zilei părea să potolească zgomotele de afară. Ploaia se sfîrşise, gîndacii fojgăiau prin copaci, motorul unei maşini torcea în depărtare...

După cîteva minute, Gillian simţi degetele lui Arthur pe coapsa ei. Bărbatul o mîngîia încet. Îi atinse genunchiul, îi atinse uşor spatele şi umerii. Îi atinse gîtul. După cum îi promisese, se mişca încet. Atunci cînd îi atinse sînii, sfîrcurile i se întărîră. Apoi o sărută – pe umeri, pe sîni. O sărută scurt pe gură, apoi coborî. Îi despărţi genunchii şi, încet, îşi puse gura acolo. După un timp, pătrunse înăuntru.

Pentru o clipă, Gillian deschise ochii şi văzu capul cu chelia lucitoare a lui Arthur Raven. Părul lui zburlit stătea ca o creastă de cocoş. Gillian trebui să-şi stăpînească impulsul de a izbucni în rîs. Rămase un moment conştientă, spunîndu-şi fără cuvinte că dorea ca lucrurile să se petreacă bine, străduindu-se să se lase în voia simţurilor, să se cufunde în plăcere. De cîteva ori îşi reveni, dar reuşi, de fiecare dată, să se piardă din nou, astfel încît, în momentul în care Arthur o pătrunse, se lăsă cuprinsă de plăcere.

„Asta e viaţa", îşi zise ea atunci. Senzaţiile acelea, pe care nu le mai cunoscuse de mult timp, erau rîul care hrănea lucrul uitat, numit viaţă. Se lăsă purtată de curentul argintiu şi nu-şi aminti cum de ajunsese să-l ţină în braţe pe Arthur, dar erau înlănţuiţi, umărul lui apăsîndu-i capul, picioarele ei strînse în spatele lui, iar trupul ei răspundea în acelaşi ritm cu al lui.

După aceea, Arthur trase jaluzelele, lăsînd să pătrundă puţină lumină în încăpere. Gillian îşi apără ochii cu mîna, dar îi simţi privirea, în timp ce bărbatul stătea în apropiere şi se uita la ea.

– *Eşti* foarte frumoasă, îi zise el.

– Sînt o femeie care arată mai bine îmbrăcată. Petrecuse multe ore îngrijindu-şi trupul şi ştia ce vedea Arthur. Era pistruiată şi cu o piele atît de pală, încît gambele îi păreau albăstrii, avea membre lungi şi sîni plini.

Nici Arthur nu era aşa cum te-ai fi aşteptat. Făcuse un pic de burtă, dar petrecuse ceva timp liber menţinîndu-se în formă. Aspectul lui rotund se datora mai degrabă formei cutiei toracice, atît de bombată încît semăna cu un coif. Avea coapse subţiri şi picioare mici, ca de pasăre, dar braţele îi erau frumoase, puternice. Şi era cel mai păros bărbat pe care-l văzuse. Fără haine, arăta oarecum mai sprinten, mai iute. După erecţie, organul lui masculin, înconjurat de păr bogat, lucea ca un bec. Ca tot ce ţinea de Arthur, era destul de gros, dar nu lung. Arthur stătea lîngă pat, privind-o, iar Gillian se întinse şi-şi vîrî chestia în gură. Se mări imediat.

– Încă nu, îi zise bărbatul.

Ea nu era pregătită să-i dea drumul. Făcu totul cu o tandreţe deliberată, o tandreţe pe măsura celei manifestate de el, pînă ajunse la o erecţie deplină. Apoi îşi trecu penisul ca pe o baghetă, peste faţă, peste ochi, peste obraji, peste gură, apoi îl primi în ea. De data asta, cînd Arthur termină, se prăbuşi lîngă ea şi adormi.

Gillian găsi o cuvertură lîngă pat şi se acoperi cu ea, apoi privi tavanul, un pătrat brumat după modelul anilor cincizeci, retrăind în minte senzaţiile. Nu-şi dădu seama că Arthur se trezise, pînă cînd acesta îi spuse:

– Biblia avea dreptate.

– Biblia? La asta te gîndeşti, Arthur?

– Da.

Gillian închise ochii. Ar fi fost groaznic dacă se ajungea la predici sau la imnuri.

– Da. Mă gîndeam la expresia aceea: „A cunoscut-o".

– Vine din limba greacă.

– Da? Este corectă. Nu-i aşa?

– Arthur, mă cunoşti?

– Da, într-un fel. Într-un fel important.

Gillian se gîndi la ideea lui şi o respinse, considerînd-o prostească. N-o cunoştea nimeni. Nu se cunoştea ea însăşi.

– Ce ştii tu despre mine?

– Ştiu că ai suferit întreaga viaţă, ca şi mine. Ştiu că te-ai săturat să fii singură. Am dreptate?

– Nu ştiu, răspunse Gillian.

– Vrei să te bucuri de respectul pe care-l meriţi. Ai nevoie de el.

Gillian se ridică. Discuţia o făcea să se simtă stînjenită.

– Nu te mai gîndi, îi zise ea şi-l sărută. Poţi s-o faci din nou?

– Am rezerve serioase, răspunse el. Le-am strîns o viaţă întreagă.

– Vreau s-o facem din nou.

După ce terminară, Gillian se duse în baia lui Arthur. De data asta fusese mai bine. De fiecare dată cînd Arthur se mişcase, senzaţia de plăcere i se răspîndise puternic prin tot corpul. Scosese tot felul de sunete, ţipase, iar în final o copleşise un val spectaculos de plăcere, un orgasm zguduitor, în serie, ceva care ţinea de scara Richter. Se agitase la înălţimea aceea, ca într-un cuib aflat în vîrful unui copac, în afara clipei sau a timpului, nedorind să se sfîrşească, dar lăsînd să se sfîrşească, pentru că ştia că ar fi murit, dacă n-ar fi făcut-o.

De-atîta plăcere i se înmuiaseră atît de tare picioarele, încît Gillian nu era sigură dacă poate să meargă singură. Privind în jur, se gîndi că Arthur era un om simplu. Maşina lui ţinea de lumea din Beverly Hills, dar baia amintea de o casă închiriată. Chiuveta stătea pe picioare cromate. Cu mult timp în urmă, cineva pusese o perdea din pînză peste rezervorul toaletei şi o învelitoare din stofă păroasă pe scaun, pe care stătea ea acum, amintindu-şi plăcerea pe care o simţise. De data asta începu să plîngă. Fusese şocată de emoţiile care o străbătuseră şi de fraza care-i venise pe buze.

Plîngea în hohote. Își duse mîinile la gură, dar nu se putu opri. Arthur o auzi, ciocăni la ușă și, în cele din urmă, intră peste ea. Gillian, goală, se uită la el.

– Am vrut lucrul ăsta atît de mult, îi spuse ea, așa cum își spunea și ei înseși.

Nu avea idee care era lucrul acela, dar în mod sigur nu era vorba de actul procreării. Senzația de ușurare produsă de plăcerea trecătoare, într-o lume mizerabilă? Respectul, așa cum spusese el? Sau doar o legătură, o legătură a dragostei? O uimea furia acelei dorințe fără nume, care zăcuse ascunsă în interiorul ei, ca o comoară arheologică. Da, cît dorise lucrul acela!

Rămase acolo plîngînd, plîngînd pentru lumea întreagă, spunînd mereu că-și dorise tare mult lucrul acela. Arthur îngenunche lîngă ea, pe gresia rece a băii, și o îmbrățișă, spunîndu-i:

– Și l-ai avut, îl ai.

26

28 iunie 2001

Deștept

– Oh, Doamne!

De îndată ce ușile din bronz ale ascensorului se lipiseră, refăcînd desenul Deco imprimat în relief pe ele și lăsîndu-l pe Arthur Raven afară, Muriel se bătu cu palma în piept și se rezemă de Larry, înfigîndu-și umărul ascuțit în brațul lui.

– Cînd ai știut?

– Înaintea lui Arthur, zise Larry, clătinînd din cap cu milă. Încă îi plăcea de Arthur, mai ales acum, cînd îl făcuseră de rîs. Sus, după ce ieșiseră din biroul familiei Stern, Arthur arăta de parcă era gata să se prăbușească, de parcă servieta lui grea îl trăgea spre podea. Îmi amintește de afișul acela cu copii slăbănogi. Mă gîndeam să sun la 911. Încotro o s-o apuce acum?

– Probabil la Rudyard, să-și informeze clientul, sau la închisoarea ținutului, să facă același lucru cu Erno – dacă o mai fi în viață. Am auzit că se simțea foarte rău.

Larry făcu o remarcă sarcastică despre starea lui Erno, apoi o întrebă ceea ce îl interesa în primul rînd, dacă Arthur mai avea vreo șansă în fața Curții. Muriel dădu din umeri. Părea – pentru moment – a fi mult mai interesată să afle cum de-și imaginase că Rommy fusese cel care o amenințase pe Luisa.

– M-am tot întrebat ce știa doamna aceea, zise Larry. Geneviève este un om bun. De obicei, o persoană care-i mai bună decît majoritatea oamenilor are un motiv decent pentru a ascunde adevărul. Am înțeles că gîndea în modul următor: Luisa e moartă, nu se poate schimba asta, hai să facem lucrul cel mai

bun pentru fiicele ei. Asta însemna să nu atragă atenția asupra poveștii adevărate. Nu pentru că TN și-ar fi slobozit dulăii, ci ca să apere amintirea mămicii. Dacă spunea că Rommy a amenințat-o pe Luisa, trebuia să spună de ce. Toată lumea ar fi aflat de povestea cu biletele, inclusiv fetele Luisei.

Ajunseră în holul luminos. Muriel era bronzată de la soare, dar Larry vedea că acum se aprinsese la față și din cauza victoriei. În momentele ei de fericire, cînd se relaxa, Muriel putea fi cea mai amuzantă fată din lume. Și acum era fericită, îndeosebi datorită lui.

– Ești grozav! exclamă ea, zîmbindu-i și arătîndu-și strungăreața.

Larry își dorea din tot sufletul ca această declarație să nu-l fi emoționat, așa cum se întîmplase. Probabil că, dacă lucrurile ar fi mers bine între ei cu zece ani în urmă, ar fi fost acum ca orice pereche în vîrstă. Întotdeauna îți dorești ceea ce n-ai, iar de la catastrofa din Atlanta ajunsese la o concluzie: nu putea s-o recîștige pe Muriel. Nu în viața asta.

Cînd se gîndea la ea, ajungea întotdeauna la ideea de destin. Muriel era în totalitate o persoană care credea că exista un Plan, iar ea intenționa să facă parte din acesta. Cînd era în tovărășia ei, cădea și el sub vraja aceea. Atunci cînd o pierduse pe Muriel, Larry pierduse și credința că-l așteptau lucruri mari.

Ploua tare, dar Muriel reuși să oprească un taxi. Larry își lăsase lucrurile în biroul ei, așa că sări în mașină, lîngă ea. Pe drum, Muriel îi ceru părerea: pe cine din presă să contacteze? Muriel mai avea timp pentru știrile de la televiziune. Îl sună cu telefonul celular pe Stanley Rosenberg, de la Channel 5. Apoi îi telefonă lui Dubinsky, de la *Tribune*.

– Stew, am acum titlul de mîine din ziar. „Martora: Gandolph intenționa s-o omoare pe victima din 4 iulie".

Larry nu era la fel de exuberant. Probabil faptul că se afla în preajma lui Muriel îi strica dispoziția. În timpul mărturiei, își notase o serie de întrebări, care acum îl obsedau. În primul rînd,

trebuia să fii complet tîmpit ca să nu descoperi că o casieră fură bilete. Apoi își aminti ce-l deranjase.

– Știi, spuse el, de îndată ce Muriel termină de vorbit la telefon. Probabil că am revăzut de o sută de ori notițele luate în timpul discuției cu Erno, din octombrie 1991. Poate de două sute de ori. Iar cînd l-am întrebat cum făcea Luisa rost de bani, *el* a adus vorba despre furtul de bilete și mi-a zis că nu mai avuseseră probleme de ani de zile.

– Poate că Erno nu știa ce făcea Luisa. Cuvintele pe care le-a auzit Geneviève de la Squirrel – „L-am văzut pe Faraon și o s-o omor pe Luisa" – ar fi putut să-i pară lui Erno că însemnau că Luisa îl părăsea.

– Pentru Rommy? Apoi, de ce ar fi pus Erno să fie percheziționată Luisa, dacă nu știa de bilete?

Muriel se simțea prea bine ca să-și facă griji, dar Larry insistă.

– Mai e ceva. Am găsit în notițele mele că Erno mi-a spus că ar trebui s-o cităm pe Geneviève în fața juriului.

– Crezînd că o să-l dea de gol pe Rommy?

– Evident. Dar de ce a luat-o pe ocolite? De ce nu mi-a spus de-a dreptul că Geneviève putea să-mi spună că Squirrel a amenințat-o pe Luisa că o omoară, în loc să facă pe prostul?

Ploua la fel de tare cînd părăsiră taxiul. Muriel își ținu servieta deasupra capului. Tocurile ei împroșcau apa în jur, în timp ce urca treptele sediului administrativ al ținutului Kindle. Clădirea fusese ridicată cu un secol în urmă, un bloc din cărămidă roșie, construit în același stil ca și fabricile întunecoase din perioada aceea. Chiar și pe vreme bună, lumina din interiorul clădirii avea culoarea șelacului vechi. În sediu, Muriel era tratată ca o regină. Gardienii de la detectorul de metale o salutau zicîndu-i „șefa", iar cînd trecea pe coridor o acosta cineva la fiecare trei metri. Doi procurori-adjuncți care interogau un copil de nouă ani, în legătură cu uciderea altui copil, alergară după ea, cerîndu-i permisiunea să încheie o înțelegere.

Muriel le spuse că era prea devreme, apoi trecu la lucruri mai plăcute, salutînd și spunîndu-le pe nume multor persoane, cel puțin zece. Se purta mult mai natural cînd se ocupa de asemenea chestii politice decît ar fi crezut Larry că-i în stare, cu zece ani în urmă. Părea cu adevărat dornică să afle cum se simțea bunica unui coleg, după o operație la șold, sau cum se descurca nepotul altcuiva în școala cea nouă. Doar cei care o cunoșteau bine pe Muriel își dădeau seama că informațiile curgeau într-un singur sens și că ea nu spunea prea multe despre sine.

Larry o luă înainte și o așteptă lîngă lift, punîndu-și în continuare întrebări în legătură cu Erno.

– Ce zici de asta? o întrebă el pe Muriel, fără nici un preambul, de îndată ce intrară singuri în cabina liftului. Erno a auzit despre Squirrel și Luisa de la Geneviève. Squirrel e un hoț, iar Erno mi-a spus că biletele erau singurul lucru care se putea fura acolo. Iar Luisa vindea bilete. Așa că a percheziționat-o, găsind un pretext oarecare.

– Corect.

– Dar n-a găsit bilete. Așa că a ales varianta numărul doi: că Luisa se regulează cu un derbedeu care vorbește tîmpenii. Iar după șase săptămîni, tipa e curățată! Erno nu poate acum să ridice mîna și să spună: știu despre ce-i vorba.

– De ce?

– Pentru că o încurca. Pentru că ar fi trebuit să recunoască faptul că încălcase înțelegerea cu sindicatul și o percheziționase fără motiv. Și că nu informase poliția despre Squirrel. Un avocat bun, specializat în plîngeri civile, ar fi stors o avere de la Erno și de la compania aeriană, iar șefii l-ar fi criticat pe Erno, pentru că a dormit în post. După aceea, nepotul lui cel frumos a sfeclit-o rău de tot, iar Erno s-a gîndit din nou la povestea noastră, pentru că voia să-l salveze pe Collins. Nu știu care dintre ei a descoperit că Squirrel avea medalionul Luisei, nu știu dacă a aflat Collins sau dacă Erno a făcut cercetări pe cont

propriu și l-a informat pe Collins, dar Erno mi-a dat informațiile în bucăți disparate, ca să fie sigur că n-o să fie mînjit în nici un fel: „Du-te și vorbește cu Collins. Și trimite-i o citație lui Geneviève". Lucrurile se potrivesc, nu-i așa?

Intrară în anticamera procurorului-șef și al adjunctului său. Muriel se opri la masa unei secretare, ca să-și ia mesajele și un braț de scrisori. După ce intrară în biroul ei, închise ușa și-l puse pe Larry să-i repete întregul scenariu.

– Ăsta a fost adevărul, încheie Larry. Cel pe care ni l-a spus Erno atunci. Iar acum a schimbat totul pentru că ne-a ajutat și, ca urmare, zace pe patul de moarte în închisoare.

Larry o privi pe Muriel, care medita la cele auzite, mușcîndu-și buzele.

– Bine, zise Muriel. Dă de știre. Și caută mai mulți martori.

– De ce?

– O să-ți spun, zise Muriel, reușind să ridice mîna pînă la umărul lui. Ai dreptate. Sau ești pe aproape. Ai dreptate. Ochii ei negri luceau ca diamantele. Tu ai întotdeauna dreptate, Larry. Muriel sughiță, apoi își coborî mîna. Ai dreptate, mai spuse ea o dată, apoi își aruncă scrisorile pe birou. Acum ești fericit?

Acum, cînd îl întrebase, Larry descoperi că nu prea era.

– Mă obsedează ceva. Regele Tut sau cum îl cheamă. Faraonul.

– Ce-i cu el? întrebă Muriel.

– Nu știu. Dar aș vrea să fiu primul care să-i amintească de vremurile de altădată. Dacă Faraon e amic cu Squirrel, ar putea să nege tot ce ne-a spus Geneviève, mai ales dacă Arthur reușește să discute cu el înaintea noastră și să-i dea indicații precise.

– Atunci, să-l găsim!

– Îmi închipui că Faraonul este o poreclă a cuiva care face parte dintr-o bandă. Așa credea și Muriel. O să iau legătura cu băieții care se ocupă de delictele săvîrșite de bande, făgădui

Larry. M-au ajutat să fac o posibilă legătură dintre Erno şi Gangster Outlaw.

Muriel stătea rezemată de o margine a biroului, gîndindu-se la tot ce auzise. Apoi clătină din cap, minunîndu-se:

– Tipule, ai luat pilule de deşteptăciune!

– Dacă sînt atît de deştept, de ce nu m-am gîndit să iau o valiză pe rotile? Îmi pun întrebarea asta de fiecare dată cînd merg prin aeroport.

Muriel izbucni în rîs. Purtase o jachetă, peste o rochie fără mîneci, dar acum şi-o scosese. Vara, în biroul procuraturii temperatura trecea de treizeci de grade Celsius, în ciuda instalaţiei de aer condiţionat, care funcţiona încontinuu. Cînd îl privi din nou pe Larry, arăta serioasă.

– Eşti deştept, Larry, zise ea liniştită, apoi se gîndi din nou la ea. Mi-ai dat viaţa peste cap, în Atlanta... Nu vorbiseră despre Atlanta. Nici în timpul zborului de întoarcere, nici în zilele următoare. Iar Larry nu avea chef să discute subiectul în momentul acela. Dacă va fi nevoie, o să dea vina pe băutură. Descoperi cu uşurare că Muriel se gîndea la un alt moment. Ai pus semnul egalităţii între Rod şi Talmadge. Vorbele tale mi-au răsunat în minte zile întregi.

– Îmi ieşisem din fire.

– Aşa e. Îţi ieşiseşi de-a binelea din fire. Dar de atunci m-am tot întrebat de ce mi-ai spus lucrul acela. Mi-ai aruncat de-o dată chestia aia, un fel de „du-te dracului". Ce-a fost treaba aia, Larry?

– Nu ştiu. Probabil am crezut că am dreptate.

– Şi la ce ţi-a folosit? Sau la ce mi-a folosit mie?

Larry se simţi deodată stînjenit şi zise:

– Îmi pare rău, Muriel. Sincer vorbind. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

Dar nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta Muriel. Se uită îndelung la el, apoi privirea i se îmblînzi, căpătînd o expresie rară pentru ea: ceva ce semăna un pic cu tristeţea.

– Dumnezeule, Larry, zise ea liniştită, cînd ai devenit atît de deştept?

– Te cunosc, Muriel. Nu ştiu multe lucruri. Dar pe tine te cunosc.

– Cred că ai dreptate.

Existase un moment în Atlanta în care Larry crezuse că Muriel îl dorea la fel de mult pe cît o dorea el. După felul în care se uita acum la el, începu din nou să creadă acelaşi lucru. Ce putea însemna asta? Nimic bun, decise el. Găsi într-un dulap din colţul încăperii lucrurile pe care le lăsase aici, dosarul cazului şi umbrela sa pliantă – lucru care demonstra cît de bine se pricepea la prognoze meteorologice. Umbrela avea dimensiunile unui baton. I-o arătă lui Muriel şi-i zise:

– Nu-s atît de deştept pe cît crezi.

Femeia se aşeză la biroul ei şi începu să lucreze, dar clătină din cap, ca să-i arate că nu era de acord cu el.

27

29 iunie 2001

Dușmanul

– O să ne explice totul, îi spuse Pamela lui Arthur, atunci cînd acesta veni la ora șase dimineața s-o ia cu mașina, pentru o altă odisee către Rudyard.

Se convinsese singură în timpul nopții, dar Arthur bănuia că nici măcar Pamela nu credea așa ceva. După nouă luni de practică într-un oraș mare, începuse să aibă un aer sceptic. Adversarii o mințiseră. Judecătorii nu dăduseră sentințe corecte. Făcuse și cîteva remarce pline de amărăciune, referitoare la bărbați.

În dimineața aceea, dacă se putea, Arthur nu voia să se certe cu nimeni. Șofa, dar sufletul îi plutea. Chiar în momentul acela, în patul lui dormea o femeie frumoasă, cu păr roșcat, o femeie cu umeri subțiri și cu o grămadă de pistrui aurii pe spate. El, Arthur Raven, obosise făcînd dragoste cu femeia pe care o dorise, o femeie pe care o dorise atît de mult timp, încît devenise simbolul dorinței. Vorbea cu Pamela despre caz, dar mintea lui se întorcea la Gillian, de parcă ar fi fost condusă de un dispozitiv automat de dirijare. Abia se abținea să nu izbucnească în rîs.

Sigur, ea era o fostă pușcăriașă. Spiritul lui zburda pe o platformă înconjurată de prăpăstii. Acolo se afla Rommy, care se dovedea a fi vinovat, după luni în care muncise din greu. Din cînd în cînd, își amintea de dizgrația care plutea ca o ceață deasupra lui Gillian. În asemenea momente își amintea că-l

avertizase că s-ar putea să-l dezamăgească în curînd. Apoi, în ciuda firii sale, se lăsa copleşit de o dulce bucurie...

Odată ajunşi la închisoare, aşteptară, ca de obicei. Cînd Arthur telefonase la birou, asistenta lui îi citise moţiunea pe care o trimisese Muriel în dimineaţa aceea la Curtea de Apel, prin care întreba dacă este cazul să se continue procedura în cazul Gandolph. Inclusese copii ale ambelor mărturii, cea a lui Geneviève şi cea a lui Erno, şi susţinea ceea ce ar fi susţinut şi Arthur, dac-ar fi fost în locul ei: punctul în litigiu era Rommy, nu Erdai. Statul nu avea obligaţia de a stabili dacă Erno era un bolnav amărît, care găsea o plăcere macabră în a încurca socotelile, înainte de a părăsi lumea aceasta, sau era sincer, chiar dacă încerca să-i înşele. Singura întrebare pe care trebuia să şi-o pună Curtea era următoarea: dacă existau motive serioase să se creadă că Rommy Gandolph nu avusese şanse corecte de a contrazice acuzaţiile ce-i fuseseră aduse. Mărturia lui Geneviève – evident împotriva voinţei sale – nu făcuse decît să mărească suma de dovezi ale vinovăţiei lui Gandolph. Ţinînd seama de toate acestea, se putea considera că litigiul durase prea mult. Adresîndu-se Curţii de Apel şi nu judecătorului Harlow, Muriel ar fi putut să pună următorul titlu memoriului ei: „Moţiune pentru a împiedica alte decizii ale unui judecător prea sentimental". Dar Curtea de Apel era, probabil, jurisdicţia cea mai potrivită, iar judecătorii de aici ar fi apărat drepturile lor juridice în bătălia pe care urmau s-o aibă cu Kenton Harlow. Arthur şi Pamela erau obligaţi să înceapă imediat să schiţeze un răspuns. Îi aştepta un week-end lung, dacă Rommy nu avea un răspuns la afirmaţiile lui Geneviève.

Pe măsură ce cazul lui Rommy devenea cunoscut, gardienii închisorii începuseră să manifeste două tipuri de reacţii faţă de vizitele frecvente ale lui Arthur şi ale Pamelei. Majoritatea paznicilor, care se identificau cu poliţia, îi salutau distant pe avocaţi. De exemplu, direcţia închisorii le refuzase la început

vizita din ziua aceea, pretinzînd că nu există personal disponibil. Directorul se potolise abia după ce Arthur dăduse telefon la Consiliul General al Departamentului de Corecţie. Unii dintre gardienii închisorii îi priveau cu simpatie. Aceştia acceptaseră de mult ideea că o parte dintre deţinuţi nu erau prea răi, iar printre aceştia existau chiar cîţiva nevinovaţi. După ce avuseseră de-a face zilnic cu Rommy, timp de un deceniu, mulţi dintre gardieni începuseră să-l simpatizeze, iar cîţiva îi declaraseră lui Arthur că li se părea imposibil să creadă că Rommy ar fi fost un ucigaş. Arthur surprinse privirea unei femei cu gradul de locotenent, aflată la biroul de la intrare, care se purtase foarte amabil cu el, dar care acum părea stînjenită, după ce citise titlurile din ziarele din ultimele douăzeci şi patru de ore. Arthur – care rămăsese el însuşi – se simţi copleşit de ruşine la gîndul că-i înşelase aşteptările, ale ei şi ale multor altora.

Rommy voia să ştie de ce apăruseră avocaţii aşa, din senin. Deţinuţii se uitau mult la televizor, iar zvonurile – principalul mijloc de transmitere a ştirilor din lumea de afară – circulau cu viteza Internetului. Iar acum Rommy ţopăia, cu mîinile şi cu picioarele prinse în lanţuri, de partea cealaltă a geamului, arătînd slab şi prăpădit, dar plin de vioiciune.

– Hei, hei, ce mai faceţi?

O întrebă pe Pamela, aşa cum făcea de fiecare dată, dacă îşi adusese rochia de mireasă. Probabil că era a zecea vizită a Pamelei, dar cei doi nu se lămuriseră încă dacă propunerea lui de căsătorie fusese făcută în mod serios. Pentru Rommy era vorba de o vizită amicală. Se obişnuise cu vizitatorii. Reverendul doctor Blythe şi lingăii lui veneau deseori pe acolo, iar Arthur îşi dădea seama de acest lucru datorită regularităţii cu care clientul lui reproducea retorica violentă a lui Blythe, e adevărat că într-o formă destul de denaturată.

– Am întîmpinat un eşec, zise Arthur, apoi îşi dădu seama că termenul depăşea puterea de înţelegere a lui Rommy, care

avea dificultăţi în înţelegerea nuanţelor. Decît să piardă timpul explicîndu-i, Arthur îl întrebă dacă-şi amintea de Geneviève Carrière, care lucrase la aeroport.

– E neagră?

– Albă.

– Una dolofană?

– Da.

– Mai poartă cruciuliţa aia de aur cu un safir mic?

Arthur îşi aminti de bijuterie doar pentru că o menţionase Rommy. Nimic nu se compara cu ochiul unui hoţ. Simţi că i se pune un nod în gît, înainte de a-i pune următoarea întrebare:

– I-ai spus vreodată că vrei s-o omori pe Luisa Remardi?

– Aşa spune ea?

– Exact.

Rommy se strîmbă, concentrîndu-se de parcă nu ar fi fost vorba de o discuţie care se prelungise în celule vreme de cîteva ore.

– Nu cred că i-am spus aşa ceva. Nuuuu... Continuă să clatine din cap, cu o încredere crescîndă. Cînd Arthur se uită la Pamela, care ţinea receptorul telefonului între ei, văzu că figura lungă a acesteia începuse să se lumineze. Nu, spuse Rommy. Cred că singurul căruia i-aş fi făcut aşa ceva era tipul ălălalt. Da' nu l-am văzut de ani de zile.

– Aşa ceva, ce?

– Ştii, că o să-l omor şi alte chestii. I-am spus ei. Doamnei.

– I-ai spus aşa ceva?

– Numai că tipul a dispărut. A fost înhăţat chiar înainte ca poliţia să mă înhaţe şi pe mine. Probabil că intrase în ceva nasol. Avea de-a face cu tipi duri, n-ar fi scăpat niciodată de ei. Nu l-am văzut pe-aici. Şi-o fi terminat pedeapsa sau o fi murit.

– Despre ce individ vorbeşti?

– Individul care lua bilete de avion de la doamna.

Arthur se uită în carneţelul său galben. Avea obiceiul să-şi scarpine puţinul păr ce-i mai rămăseseră pe cap. Se trezi că

făcea acest lucru acum. El și Pamela discutaseră de nenumărate ori cu Rommy și nu auziseră niciodată ceva despre bilete de avion. Cînd Arthur își începuse activitatea la firma de avocatură, Raymond Horgan îi spusese: „Ţine minte, clientul își este cel mai rău dușman, dar în același timp este și cel mai rău dușman al tău".

– Vorbești de Faraon? îl întrebă Arthur.

Rommy zîmbi:

– El e! Așa-și spunea. Nu-mi mai aminteam numele lui.

Pamela îl întrebă dacă mai ținea minte numele de familie al Faraonului.

– Poate că l-aș fi ținut minte, dacă aș fi știut un alt nume al lui, dar nu-mi aduc aminte decît de Faraon.

Pronunța numele „Faro". Pamela zîmbi pe ascuns.

– Cum l-ai întîlnit? se interesă Arthur.

– Nu-s prea sigur... Îl cunoșteam de ceva timp. Cred că el m-a agățat. Dar îl văzusem mai înainte. Apoi am dat de el într-un club. Făceam ceva afaceri și a apărut și el. Nu-mi aminteam cum îl cheamă, dar el mă cunoștea. Am stat de vorbă. Aranjase o chestie nouă. Cum îi zice? se întrebă Squirrel.

– Furt, zise Arthur.

Pamela se zburli și se uită urît la el, dar lui Arthur nu-i păsa. Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Iar în ce-l privea pe clientul său, observase că Rommy învățase de mult să-și distreze, în loc să-și înfrunte adversarul. Așa că Rommy chicoti amabil către avocat și zise:

– Nu, cuvîntul ăsta îl știam. Făcea ceva unde putea să plaseze bilete de avion fără să poată fi prins. Le trecea printr-o firmă. Îi trecuse prin minte că aș putea cunoaște pe cineva care putea să-i facă rost de bilete, spre folosul amîndurora. Și atunci a intrat pe fir doamna...

– Luisa? Amintește-ne cum ai cunoscut-o pe Luisa, îi ceru Arthur. Îi aruncă pe furiș o privire de avertisment Pamelei. Nu

voia ca aceasta să-i amintească lui Rommy de vreuna dintre minciunile lui anterioare.

– Cumpărase niște marfă de la mine.

– Marfă? Adică lucruri furate?

– Furate? îl înfruntă Rommy. Nu întreb pe nimeni cu ce fel de afaceri se ocupă. Mă interesează doar dacă pot să scot un ban.

– Luisa a cumpărat ceva de la tine?

– Nu cine știe ce. Cunoșteam un tip care făcea transporturi rapide pentru T&L, cu camionul. Am pus niște marfă în vînzare. Ea a cumpărat un radio. Așa am cunoscut-o. Era o tipă vorbăreață. Nu prea avea ce face pe la miezul nopții. Ar fi vorbit cu pereții, dacă n-aș fi fost eu. Cealaltă, cum ai zis că o cheamă...

– Geneviève.

– Îi plăcea să citească din cartea ei, dacă nu era nici un avion. N-am discutat niciodată prea mult cu ea. Probabil că nici nu știa cum mă cheamă. Poate că a zis că mă cunoaște, pentru că poliția o fi luat-o așa cum a făcut cu mine. N-am dreptate? Rommy se uită să vadă dacă avocații – care se strînseseră, mai mult ca sigur, pentru că era ultima lui noapte pe salteaua închisorii – voiau să spună mai departe. Arthur îi sugeră să continue. Asta-i tot. Într-o seară am acostat-o pe cealaltă doamnă, Lisa, și i-am spus că știu pe cineva care ar vrea să cumpere niște bilete în plus. La început n-a părut interesată, dar am insistat, pentru că Faraon îmi spusese că din chestia asta ies bani buni. Pînă la urmă a zis că o să-l întîlnească pe individ, doar ca să scape de gura mea. Asta s-a întîmplat la Gus, iar eu am rămas la fereastră, pentru că Gus era acolo, iar eu nu puteam să intru. La început, femeia tot clătina din cap, dar probabil că Faraon i-a zis ceva care i-a plăcut, pentru că, peste o săptămînă, femeia mi-a dat o mînă de verzișori. Pentru mine, pentru că le făcusem lipitura. Apoi n-am mai văzut nici un ban. Și într-o zi, cînd mergeam pe stradă, pe cine văd? Pe Faraon! Și s-a dovedit că el și doamna aia, Lisa,

cîştigau ceva la o lună, două. Şi mie nu-mi dădeau nimic. Faraon mi-a zis că el credea că-mi dă şi mie ceva, aşa că i-am zis că o s-o omor cînd o s-o mai întîlnesc, dacă nu-mi dă partea mea. Nu era drept, nu era deloc! Ea ştia, chiar dacă nu recunoştea. Am ţipat unul la altul, dar pînă la urmă mi-a dat chestia aia cu lănţişor, ca să tac.

– Medalionul?

– Ezact. Mi l-a dat să-l ţin, pentru că-i era teamă că, dacă o să dau tîrcoale pe la aeroport, o să-şi piardă slujba. Mi-a zis că lănţişorul era lucrul cel mai preţios pe care-l avea, cu pozele copiilor ei înăuntru. Am ştiut de îndată că o să-mi dea banii. Numai că nu mi i-a dat niciodată.

– Şi atunci ai omorît-o, zise Arthur.

Rommy se trase înapoi şi se încruntă într-un fel care i se păru lui Arthur spontan, în ciuda neîncrederii sale.

– Asta crezi acum? Te-ai dat cu poliţia?

– Nu mi-ai răspuns, Rommy. Te-am întrebat dacă ai ucis-o pe Luisa.

– Nu, ce naiba! Nu-s genul care omoară oameni. M-am răţoit un pic la ea, pentru că m-a făcut să par caraghios faţă de prietenul meu, Faraon.

Rommy încercă toate trucurile pe care le folosise în viaţa lui amărîtă pentru a-şi creşte credibilitatea. Zîmbi crispat, dădu din mînă, dar cînd Arthur continuă să-l privească, Rommy reveni la înfăţişarea lui speriată. În timp ce-şi privea clientul cu atenţie, de parcă ar fi fost o carte cu legi, Arthur se gîndi deodată la Gillian – nu atît la rugămintea ei de a continua să spere, cît la plăcerea de a o iubi. Simţi într-un fel că gestul de a-l apăra pe Rommy de asprimea lumii din jur făcea parte din acea iubire. Oamenii de felul acela erau de-ai lui, pentru că, dacă n-ar fi fost tatăl său, ar fi putut fi ca Rommy. Susan era ca Rommy. Planeta era plină de fiinţe aflate la ananghie, care nu se puteau apăra, iar legea îşi făcea datoria, avînd grijă să fie tratate cu demnitate. Arthur avea nevoie de asta în viaţă, de dragoste şi de un ţel. Nu

ştia dacă va fi în stare să renunţe vreodată la aşa ceva, după ce le găsise, în cele din urmă.

Deci, dorea să-l creadă pe Rommy, cu aceeaşi disperare cu care dorea dragoste. Numai că nu putea să-l creadă. Rommy avusese un motiv s-o omoare pe Luisa. Ameninţase că o s-o omoare. Iar cînd fusese prins cu medalionul în buzunar, recunoscuse c-o omorîse. Nu se putea ca toate astea să fi fost doar coincidenţe.

În timp ce Arthur se gîndea, Pamela îl privea, de parcă ar fi avut nevoie de permisiunea lui ca să spere. Arthur mişcă uşor din bărbie, în sus şi-n jos, ca să-i sugereze ce părere avea. Pamela îi răspunse cu o privire resemnată. Apoi fata îi puse clientului întrebarea cea mai potrivită:

– De ce nu ne-ai spus asta, Rommy? De ce nu ne-ai pomenit nimic? Am discutat cu tine despre caz de nu mai ştiu cîte ori...

– Nu m-aţi întrebat. Am povestit totul avocaţilor care m-au întrebat.

În discuţiile cu Rommy exista întotdeauna un moment în care dispărea încrederea în sinceritatea lui. Sau, mai bine zis, cînd aceasta se dovedea a fi doar o altă mască. Chiar dacă avea un IQ sub 75, ştia cum să înşele. Îşi dăduse seama de la început care ar fi fost impactul provocat de adevărul despre Luisa asupra lui Arthur şi a Pamelei, a entuziasmului lor pentru cazul său. Ştia acest lucru pentru că văzuse ce se întîmplase mai înainte, cînd le povestise avocaţilor dinainte despre faptul că furase bilete împreună cu Luisa, că fusese înşelat şi că jurase că o s-o omoare. Cînd preluase cazul, Arthur îşi propusese să nu afle înţelegerile făcute de Rommy cu foştii săi avocaţi. Avusese în minte zicala pe care i-o repetase Pamelei în ziua în care-l întîlniseră prima oară pe Rommy: „Pentru avocaţi noi, poveşti noi". Acum nu mai era nici un mister de ce avocatul lui Rommy din timpul procesului se bazase în apărare pe ideea nebuniei, nici de ce succesorii acestuia nu pretinseseră niciodată că Rommy n-ar fi vinovat. Avînd în vedere experienţa sa, Rommy

nu avu nici o dificultate să înțeleagă ce se citea pe figura avocatului său actual.

– N-am omorît pe nimeni, repetă el. Nu-s genul ăla de om... Părea că-și dă seama de inutilitatea protestului său, pentru că-i căzură umerii, iar el se uită în altă parte. Asta nu înseamnă că o să mă omoare, nu-i așa?

Arthur ar fi vrut să-și facă datoria și să lupte mai departe. Putea să amintească tribunalului de confesiunea lui Erno și de întîrzierea cu care depusese Geneviève mărturie despre amenințările făcute de Rommy. Dar nu exista nimic care să confirme spusele lui Erno, în timp ce versiunea lui Geneviève era sprijinită de toate faptele cunoscute. Faptul că depusese mărturia cu atîta greutate sublinia sinceritatea acesteia. Mai rău: tot ce spusese se dovedise a fi adevărat, după cum aflase acum Arthur.

– Nu, răspunse Arthur. Nu înseamnă asta.

– Da, zise Rommy, știam asta, pentru că am început azi-noapte să am iarăși visul.

– Ce vis? întrebă Pamela.

– Că vin să mă ia. Că a sosit timpul. Cînd m-au dus prima oară la secția de Condamnați la Moarte, visam asta tot timpul: „Trezește-te, transpiri atîta, că puți de poți simți și tu, jur!" Uneori cred că n-o să se obosească să mă omoare. Noi, Galbenii, discutăm tot timpul de asta. Auzi noaptea cîte un tip plîngînd și știi că a avut visul ăla. Nu-i drept să faci asta unui om, să-l faci să audă așa ceva. Dacă o să mă lase să ies de aici, n-o să mai fiu bine niciodată. Nici Arthur, nici Pamela nu găsiră ce să-i răspundă. Știi, am fost aici cînd au venit după un tip. Cu două zile înainte te duc în casa morții. Te mută cît mai ai o speranță, ca să nu începi să te opui. Omule, ultimul tip executat, Rufus Tryon, se afla în celula de lîngă mine. Nu voia să-i lase să-l ducă de acolo. Spunea că trebuie să curățe pe cineva înainte să plece. L-au caftit zdravăn. Se zice că a făcut tot așa și cînd i-a venit sfîrșitul. I-au dat ultima masă și s-au aruncat toți asupra lui. Probabil că avea niște oase rupte,

cînd l-au legat, dar nu mai conta, nu-i așa? Credeți că-i mai bine să te droghezi sau să te duci și să-i lași să facă tot ce au de făcut?

Pamela era roșie la față, ca un semafor. Reuși în cele din urmă să îngaime cîteva cuvinte de consolare și-i spuse clientului lor că lucrul cel mai bun era să nu fie executat. Rommy, care înțelegea o glumă cînd o auzea, zîmbi ca un nătărău.

– Da, asta ar fi cel mai bine, dar trebuie să vă gîndiți la asta. Să o aveți în minte. Cum trebuie să-i las să mă execute? În cea mai mare parte a timpului mă gîndesc să merg cu fruntea sus. N-am făcut nimic pentru care să fiu ucis. Am furat cîte ceva, dar nu condamni pe nimeni la moarte pentru asta, nu-i așa? Pentru că asta mă așteaptă.

Pamela, care depășise momentul de demnitate profesională, cedă în fața promisiunilor pe care nu le putea ține.

– Nu, nu te așteaptă moartea.

– M-am obișnuit cu gîndul. Asta se întîmplă cînd știi de ceva timp că o să te omoare cineva. O să merg pe coridor și cineva o să mă omoare, o să fie ultima plimbare, o să fie ultimele lucruri pe care o să le văd. Și n-o să pot să fac nimic. Asta o să se întîmple la un moment dat. Dacă mă gîndesc la asta, mă apucă tremuratul. Rommy își îndreptă umerii și se lăsă cuprins de groază, în fața avocaților. Omule, ați făcut ce-ați făcut, dar eu sînt tot aici. Nimic nu s-a schimbat pentru mine. Supărarea lui Rommy era de obicei de neobservat, dar reuși brusc s-o scoată la iveală, fără îndoială datorită influenței bunului reverend doctor Blythe. În cele din urmă, Rommy găsi puterea – rară în locul acela – de a-l privi pe Arthur cu ochii lui de culoare sepia și zise: Omule, sînt nevinovat. N-am ucis pe nimeni.

28

5 iulie 2001

Secretele lui Faraon

Se făcuse seară şi era încă la serviciu. Muriel stătea la biroul ei imens şi parcurgea hîrtiile care o aşteptaseră toată ziua. În rarele nopţi în care ea şi Talmadge se aflau amîndoi acasă, strîngea ciornele, scrisorile şi referatele şi le vîra în servietă, iar după cină le citea pe toate în pat, cerîndu-i uneori sfatul soţului ei, în timp ce televizorul urla, cîinele ciobănesc şi pisica se băteau pentru un loc pe cuvertură, iar Talmadge, gălăgios de obicei, răcnea cînd vorbea la telefon cu partenerii de peste mări, încă neconvins că nu-i nevoie să ridice vocea ca să fie auzit dincolo de ocean.

Însă Muriel prefera tăcerea solitară a biroului ei de la ora şase. După ce-şi termina treaba în seara aceea, se va duce – ca în multe alte seri – la o reuniune pentru strîngere de fonduri pentru un politician sau pentru o cauză anume, acumulînd ceva capital politic şi pentru campania ei. Muriel îşi amintea destinaţia precisă abia cînd pleca, atunci cînd lua dosarul pe care i-l lăsase lîngă uşă asistenta ei.

Pentru moment, atenţia îi era îndreptată asupra răspunsurilor la un memoriu pe care-l distribuise săptămîna anterioară, memoriu în care propunea un program-pilot alternativ, pentru delincvenţii care încălcaseră regimul drogurilor pentru prima dată. Judecătorul-şef îl aprobase, cu nişte comentarii timide, menite să-l scutească de critici, dacă treaba mergea prost. Bineînţeles, Consiliul General al Poliţiei se opusese, poliţia dorind să bage la închisoare pe toată lumea. Ned scrisese doar:

„Desfăşurarea în timp?“ N-ar fi scris mai mult, dar îl preocupau implicaţiile politice ale gestului de a lăsa în libertate consumatori de droguri – chiar dacă dobîndiseră viciul doar de scurt timp – într-un an electoral. Muriel n-avea de gînd să se sinchisească de el. Asistenţa socială şi instruirea într-o meserie costau mai puţin decît procesele şi puşcăria, iar ea era de partea celor care făceau economie la banii contribuabililor. În acelaşi timp, o asemenea iniţiativă avea să-l ajute mai ales pe Blythe şi pe adepţii lui din comunităţile minoritare. Dar era lucrul cel mai bun ce se putea face. Puştii care aveau destulă inteligenţă şi energie ca să vîndă droguri puteau să-şi găsească un loc în lumea respectului faţă de lege, dacă erau îndrumaţi pe această cale.

„M-am săturat să folosesc sistemul juridic pentru a repara prostiile altora“, îi răspunse ea în scris lui Ned. Prin „altora“ înţelegea şcolile, sistemul de asistenţă socială, instituţiile economice, dar Ned nu avea nevoie de explicaţii. Recunoscu o voce care vorbea în spatele celor afirmate de ea – pe cea a tatălui ei. Tom Wynn murise de doisprezece ani, dar se pomenise citîndu-l des în ultima vreme – cu mai multă plăcere decît şi-ar fi imaginat cu un deceniu în urmă. Spectacolele din sala de judecată – care-i plăcea foarte mult – ţineau deja de trecutul ei. De fapt, Erno Erdai putea să fie ultimul om pe care-l supusese unui interogatoriu încrucişat. Muriel îşi dorea să influenţeze mai multe vieţi deodată. Iar adevărul crud al acuzării era că rareori făceai existenţa cuiva mai bună. Opreai hemoragia. Făceai să nu existe mai multă durere. Dar nu ieşeai seara din clădire aşteptîndu-te să vezi pomul pe care l-ai plantat.

Telefonul interior sună. Se gîndi mai întîi la Talmadge, dar dispozitivul de identificare a celui ce sunase arăta numele lui Larry.

– Lucrezi pînă tîrziu, zise Muriel.

– Nu, tu lucrezi pînă tîrziu. Sînt acasă. M-am gîndit la ceva. Şi am presupus că te găsesc la serviciu. Am vrut să-ţi spun chiar eu însumi.

– Ai făcut vreo prostie?

– Am fost tîmpit. Nu ai fost tu cea care mi-ai spus acum cîteva zile că sînt deştept?

– Aşa e, din cîte îmi amintesc.

– Poate că ar trebui să-ţi revizuieşti părerea.

Muriel se întrebă dacă discuţia va continua din locul în care se întrerupsese. Nu se considerase niciodată o persoană introspectivă. Toată viaţa fusese atît de dornică să fie în vîltoarea vieţii, în mijlocul faptelor, încît era în stare să uite de sine, de faptul că-i era foame sau că trebuia să se ducă la baie. Dar în săptămînile de după întoarcerea din Atlanta, părea că-şi petrece timpul luîndu-şi pulsul. Iar una dintre întrebările importante care ieşea la iveală din hăţişul minţii ei, de mai multe ori pe zi, era: „Ce se întîmpla cu ea şi cu Larry?" Nu aflase ceva nou cînd Larry îi spusese, în timpul zborului spre Atlanta, că se mulţumise cu puţin în căsătoria sa. Indiferent dacă meditase sau nu asupra acestui lucru, putuse să-l înţeleagă şi singură. Ceea ce nu înţelesese fusese natura repetitivă a greşelii. Se măritase cu idolii săi, ştiind că va descoperi noaptea că aceştia aveau picioare de lut. Ar fi avut nevoie de timp – un veac, două – ca să priceapă acest lucru despre ea.

Dar, pentru moment, enigma o constituia Larry. Muriel se bucura că-l pusese în încurcătură în ziua următoare depoziţiei lui Geneviève, cînd încercase să-l determine să spună de ce fusese atît de decis s-o facă să-şi dea seama cum era. Larry voia să se răzbune sau îi oferea o alternativă? Se vedea că nici Larry nu ştia, o chestie foarte bună, pentru că ea nu-şi dădea seama care variantă i-ar fi plăcut mai mult.

Dar cînd Larry continuă să vorbească, Muriel îşi dădu seama că n-o căutase pentru o discuţie personală.

– Am fost în dimineața asta să-l văd pe Rocky Madhafi, de la delicte săvîrșite de bande, și l-am întrebat cum aș putea să găsesc un tip dintr-o bandă numit Faraon. Și mi-am dat brusc seama! Îți amintești că mi-ai cerut să-l găsesc pe individul pe care-l împușcase Erno la Ike's, acum patru ani?

– Da.

– Îți amintești numele lui?

Muriel se gîndi un timp și răspunse:

– Cole.

– Și mai cum?

Muriel nu zise nimic.

– F-a-r-o, îi spuse Larry.

Muriel avu nevoie de o secundă ca să priceapă. La început, fu sceptică. Din cine știe ce motiv, presupusese că „Faro" se pronunța precum „Fargo".

– Avem un mijloc foarte bun să descoperim dacă-i același individ, zise Larry. Pentru că s-ar putea să fie. Asta-i părerea mea.

Muriel și Larry adunaseră o valiză de documente pentru audierea ce urma să se țină sub conducerea lui Harlow. Documentele se aflau acum în vitrina din spatele biroului lui Muriel. Printre ele se afla o copie a agendei cu adrese găsite cu un deceniu în urmă la Paradise, în poșeta Luisei. Muriel plănuise la început să-l contrazică pe Erdai în baza faptului că numele lui nu figura în agendă, dar renunțase, pentru că Arthur ar fi putut să susțină că o femeie care avea o legătură amoroasă nu-și suna amantul însurat acasă. Muriel puse telefonul pe covor, lîngă ea, apoi răsfoi hîrtiile, pînă găsi copia pe care o căuta.

– Nu-i nici un Faro Cole, îl anunță ea pe Larry.

– Verifică la F, îi ceru în cele din urmă Larry.

Nu avu nevoie. „Faro" era scris cu stiloul, în maniera precisă a Luisei, care părea a scrie de-a lungul unei linii. „Cole" fusese adăugat ulterior, cu creionul.

– La naiba! exclamă Larry.

– Facem o pauză, zise Muriel, încercînd să pună lucrurile cap la cap. După şase ani, Erno l-a împuşcat pe individul care vindea biletele furate de Luisa? E o coincidenţă? Sau există o legătură între Erdai şi tipul ăla?

– Cînd Erno a fost arestat la Ike's, imediat după ce trăsese, a pretins că acel Cole îi făcuse scandal pentru că îl cercetase cîndva în legătură cu o fraudă de bilete. Probabil că se referise la escrocheria făcută de Faro împreună cu Luisa şi cu Squirrel.

Larry se gîndise la povestea asta toată ziua şi se afla înaintea ei. Muriel îl întrebă de ce ajunsese la concluzia aceea.

– Pentru că săptămîna trecută ne-am gîndit că Erdai îşi dăduse seama ce învîrteau cei trei. De aceea pusese să fie percheziţionată Luisa. Geneviève a povestit că-i spusese lui Erno numele lui Faro. Erno dăduse de el.

– Iar după şase ani, Faro l-a supărat atît de tare pe Erno, încît acesta l-a împuşcat. De ce?

– Nu ştiu exact, dar în cele cinci pagini ale dosarului despre împuşcarea lui Faro, poliţiştii spun cu toţii că Faro ţipa că Erdai îi este dator, pentru că i-a distrus viaţa. Probabil că Erno i-a distrus afacerea lui Faro, prin cine ştie ce mijloace. Aşa ceva se potriveşte cu firea lui Erno, nu-i aşa? Indiferent dacă Luisa a murit sau nu, tot el e şeriful din oraş! Exact cum mi-am imaginat zilele trecute. Erdai voia ca băieţii răi să capete ce merită. Nu putea să uite că ar fi putut s-o salveze pe Luisa.

– Deci, ştirile sînt bune sau rele?

– Ar trebui să fie bune, zise Larry. Ar trebui să fie grozave. Îţi aminteşti cum a sărit Erno de pe scaun cînd l-ai întrebat de ce l-a împuşcat pe Cole? Nu voia să discute despre subiectul ăla. Pun pariu pe oricît că Erno ştie că Faro poate să-ţi spună că Erdai a declarat numai prostii. Cred că Faro poate să-ţi ofere versiunea cinematografică a poveştii pe care am auzit-o săptămîna trecută de la Geneviève: *Squirrel, asasinul ticălos*. Muriel se gîndi îndelung, dar spusele lui Larry erau logice. Problema este

că am pierdut o săptămînă întreagă căutîndu-l pe acest Faro. Pot să-ți spun doar că a dispărut.

Larry îi povesti că descoperise că Faro Cole părea să se fi ivit prin locurile acelea în 1990, cînd ceruse un permis de conducere. Dăduse o adresă și un telefon, dar dispăruse după un an, apoi se întorsese în 1996, la altă adresă. Cînd ieșise din spital, în 1997, după ce fusese împușcat, dispăruse din nou.

Larry dăduse zeci de telefoane și se dusese la ambele adrese împreună cu Dan Lipranzer, dar aflase prea puțin față de ceea ce știau deja. Cu excepția faptului că Faro avea un metru optzeci și cinci de centimetri, o sută zece kilograme și se născuse în 1965. Toate hîrtiile – precum rapoarte de credit sau adeverințe de serviciu, depuse la compania telefonică sau la proprietarii de la care închiriase locuințele – fuseseră distruse cu mult timp în urmă, statul arhivînd doar datele scrise în permisul lui de conducere. Faro Cole nu avea cazier nici aici, nici în altă parte, după cum afirma FBI-ul. Un lucru neobișnuit pentru un tip care vindea lucruri furate, dar Larry verificase în mai multe secții de poliție și nimeni nu cunoștea numele lui Faro. În disperare de cauză, Larry apelase la un informator pe care-l avea la Asigurări Sociale, care șoptea din cînd în cînd dacă undeva, în țară, plătise cineva taxele în contul unui anumit număr. Se părea că Faro Cole nu are slujbă, că-i mort sau că folosește alt nume.

– Îmi închipuiam că un individ va fi acuzat de ceva, dacă intră într-un bar fluturînd un pistol, zise Larry. Presupun însă că atunci cînd Faro sîngera pe podeaua de la Ike's, nu s-a gîndit nimeni la asta. Se părea că avea nevoie de ciocli, nu de salvare. Oricum, nu există nici o fotografie luată la poliție, nici amprente. Am găsit doar pistolul lui Faro și cămașa pe care au scos-o de pe el la chirurgie – care se află încă inventariate ca dovezi. M-am gîndit că, dacă o să-i trimit pistolul lui Mo Dickerman, acesta ar putea să descopere vreo amprentă. Și așa s-ar putea să-l descoperim pe Faro, sub alt nume.

Dickerman era specialistul în amprente, un tip foarte bun. Lui Muriel îi plăcu ideea:

– De acord.

– Dacă vrei să cheltuim bugetul procuraturii, continuă Larry, am putea să facem testul ADN, folosind sîngele de pe cămașă. Să vedem dacă există în CODIS.

CODIS era baza de date ADN, iar ce propunea Larry însemna o cheltuială de cinci mii de dolari. Însă Larry voia să depășească toate obstacolele, iar Muriel nu se opuse.

– Ești mulțumit? îl întrebă ea, așa cum îl întrebase și cu o săptămînă în urmă.

Larry ezită și de data asta.

– Îmi lipsește ceva, zise el.

– Larry, poate că-ți lipsesc eu.

I se păru că spusese ceva amuzant, dar nu așteptă la telefon ca să asculte dacă rîdea și el.

29

iulie 2001

Împreună

Erau împreună de fiecare dată cînd nu se aflau la serviciu. Pentru Gillian – care respinsese ideea de fidelitate încă de la începutul liceului – experiența părea din altă lume. Arthur rămînea la birou pînă cînd Gillian își termina tura la magazin, apoi venea s-o ia la cină, la ora opt sau nouă. De obicei, Gillian își făcea cumpărăturile la raionul alimentar din Morton și aștepta, cu sacoșa încărcată, să apară sedanul lui Arthur. În apartamentul lui Arthur făceau dragoste, mîncau, apoi făceau dragoste din nou. Gillian dormea acolo în majoritatea nopților și se întorcea în locuința ei de la Duffy doar pentru cîteva ore, după ce Arthur pleca la birou.

Precedentele ei relații nu se bazaseră pe pasiune fizică. Acum, Arthur și plăcerea sexuală trăită îi rămîneau în minte tot restul zilei. Deseori, asocieri de idei pe care nu le putea identifica îi provocau fiori plăcuți prin sîni și prin pelvis. Ea și Arthur păreau prinși de dulceața senzațiilor. Lujerul viguros ce creștea din Arthur era ca un sine secret. Viața adevărată începea aici. Aici se afla acea umedă încăpere subterană, misterioasele camere în care se pune temelia existenței. Dacă ea – sau Arthur – coborîseră și altă dată acolo, știind cum să urce la suprafață din timp în timp, de data asta păreau a se fi topit împreună în miezul acela al plăcerii.

– Sînt o vicioasă, îi spusese Gillian într-o noapte și rămăsese uluită de remarca ei, plină de nepăsare; existau mii de gînduri pe care nu avea chef să le examineze.

Continua dorinţă a unuia pentru celălalt era întărită de împotrivirea lui Gillian de a extinde relaţia lor în afara dormitorului lui Arthur. Nu credea că povestea lor de dragoste va supravieţui după ce vor avea de-a face cu alte persoane, după ce vor pătrunde în mijlocul discuţiilor, al speranţelor, al judecăţilor şi al bîrfelor. Ceea ce exista între ei urma să piară la lumina zilei, ca o vrajă.

Pe de altă parte, Arthur ar fi fost fericit să facă publică dragostea ce i-o purta şi se simţea deseori frustrat de faptul că Gillian nu dorea să iasă împreună, să meargă în vizită acasă la colegii lui de liceu sau de colegiu, cu toate că el susţinea că aceştia ar fi fost discreţi şi ar fi primit-o cu plăcere. Singura companie pe care o aveau era sora lui Arthur, Susan. În fiecare marţi se duceau la Franz Center, Susan îşi făcea injecţia, apoi mergeau cu toţii în apartament. Pe drum, Arthur povestea evenimentele din ziua aceea, dorindu-şi ca Susan să fie interesată. Cînd ajungeau la stopuri, Susan se uita spre bancheta din spate, ca şi cum ar fi verificat dacă Gillian se mai afla acolo.

În apartament, lucrurile se petreceau aproape identic ca în prima seară împreună. Gillian rămînea deoparte, în timp ce Arthur şi Susan găteau, apoi Susan se retrăgea cu farfuria ei, ca să se uite la televizor. Vorbea din cînd în cînd cu Gillian. Dar atunci cînd vorbea, era Susan cea sănătoasă, personalitatea coerentă din interiorul ei, asteroidul din centura de praf spaţial şi de pietriş. Nu o punea niciodată pe Gillian în situaţia de a-i înfrunta nebunia.

Într-o seară, Arthur trebui să se ducă în pivniţă, să înlocuiască o siguranţă. Susan îşi luă altă ţigară şi se apropie de Gillian, care stătea pe scaunul ei din bucătărie. Îi permitea deja lui Gillian să-i aprindă ţigara. Susan inspiră cu putere fumul, de parcă ar fi vrut să transforme ţigara în scrum.

– Nu te înţeleg, zise Susan, ascunzîndu-se în spatele perdelei de fum pe care-o suflase între ele, încît i se vedeau doar ochii verzi, frumoşi.

– Ce nu înțelegi?

– Nu mă lămuresc. Ești Ascultătoare sau Normală?

Gillian fu uluită, nu din cauza celor sugerate de Susan, ci pentru că Susan folosea aceleași unități de măsură pe care le folosise și ea la Alderson, pe cînd privea călătorii din trenurile care treceau pe lîngă închisoare. Aceia erau Normali pentru Gillian, nu pentru că i-ar fi fost superiori cu ceva, ci pentru că nu aveau stigmatul detenției. Fără îndoială că așa îi privea și Susan pe așa-zișii sănătoși.

– Încerc să fiu Normală, răspunse Gillian. Uneori mă simt ca și cum aș fi. Mai ales atunci cînd sînt cu Arthur. Dar nu sînt încă sigură de asta.

Conversația se oprise aici, dar după cîteva zile, Arthur o strigă pe Gillian, foarte emoționat. Îl găsi în al doilea dormitor din apartament, în care se vedea doar lumina ecranului laptop-ului său de la birou, pe care-l lua acasă în fiecare seară.

– Susan ți-a trimis un e-mail!

Gillian se apropie cu grijă de ecran. În timp ce citea, se așeză pe genunchii lui Arthur.

Arthur, transmite-i asta lui Gillian. NU CITI!
Nu-i pentru tine.

.....

.

Salut, Gillian,

Te rog să nu fii prea emoționată din cauza asta. Am lucrat la e-mail-ul ăsta trei zile și m-a ajutat și Valerie. De obicei, nu reușesc să scriu mai mult de o propoziție, două. Există doar cîteva momente pe zi cînd pot să țin minte cuvintele suficient de mult timp ca să le scriu. Mai ales dacă sînt despre mine. Altfel, nu-mi amintesc termenii pentru sentimente sau sentimentele dispar cînd îmi amintesc cuvîntul. În cea mai mare parte a timpului, mintea mea e alcătuită din fragmente.

Normalii nu înțeleg asta, dar starea obișnuită din mintea mea constă din imagini care saltă și dispar, ca niște flăcări pe un butuc care arde.

Dar am avut și zile bune, am avut parte de lucruri pe care nu ți le-aș spune între patru ochi. Mi-e greu să port o conversație. Nu mă descurc pe moment.

Pînă și privirea cuiva mă poate distrage. Nu mai vorbesc de un zîmbet sau de o glumă. Sau de întrebări. O expresie nouă mă zăpăcește pentru cîteva minute.

Pentru mine e mai bine așa.

Ce voiam să spun?

Îmi placi. Cred că știi asta. Nu mă privești de sus. Ai fost în locuri urîte — am simțit asta. Dar cu cît te văd mai mult, cu atît îmi dau seama că nu sîntem la fel, chiar dacă aș vrea să fim. Îmi place să cred că mi-aș putea reveni, așa cum ai făcut tu. Vreau să știi cît de mult mă străduiesc. Cred că Normalilor li se pare că sînt gata să clachez. E nevoie de multă putere ca să mă mențin la linia de plutire. Mi-e teamă de cîte ori văd un radio. Sau cînd aud unul. Cobor în stradă spunîndu-mi: Nu asculta, nu asculta! Iar cînd văd oameni în autobuz, cu căști pe urechi, mă simt răvășită. Aud voci, pe care nu vreau să le aud, de fiecare dată cînd văd chestiile alea pe urechile cuiva.

Chiar și acum, în timp ce scriu cuvintele acestea, simt literalmente electricitatea ieșind din tastatură. Nu pot să scap de certitudinea că în inima rețelei există cineva, precum Marele Oz, care abia așteaptă să mă înhațe. Îmi consum puterea rezistînd. Sînt ca oamenii din filmele pe care le-am văzut în copilărie, în care naufragiază o navă, valurile sînt uriașe, iar supraviețuitorii înoată disperați, ținîndu-se de un

colac de salvare sau de vreo bucată de lemn, așa că nu se duc la fund.

Văd că și tu te străduiești zi de zi. Continuă să te străduiești.

Continuă să te străduiești. Mi-ar fi mult mai greu dacă aș vedea pe cineva ca tine renunțînd. Îl faci fericit pe Arthur. Mi-e mai ușor cînd el e fericit. Nu mai simt că i-am distrus viața. Te rog să te străduiești să-l faci fericit. Nu doar pentru mine. Pentru el. Merită să fie fericit.

Va fi groaznic dacă nu vei rămîne cu el. E mai bine în trei.

Prietena ta,

Susan

Gillian se simțea răvășită. Parcă primise o scrisoare de la cineva răpit pentru a fi răscumpărat, de la cineva despre care știi că nu va fi niciodată eliberat. Cînd îi permise lui Arthur să citească textul de pe ecran, acesta plînse, după cum era de prevăzut. Mesajele pe care le primea el nu conțineau decît zece-douăzeci de cuvinte și erau scrise în rarele momente de coerență pe care le avea Susan în fiecare zi, cînd, pentru scurt timp, părea atinsă de o vrajă. Dar Arthur nu fusese cuprins de invidie, ci de emoție, văzînd grija surorii sale față de el. Și de teamă, i se păru lui Gillian.

– Ce o îngrijorează? întrebă Arthur.

Gillian refuză să-i răspundă. O trecu un fior. Chiar și o persoană atît de optimistă precum Arthur ar fi trebuit să țină seama de un pericol care-i părea atît de evident unei femei nebune.

În seara aceea făcură dragoste, dar parcă lipsea ceva – erau plini de tandrețe, dar mai legați de cele pămîntești. După aceea, în timp ce Gillian se întinse spre noptieră, să ia o țigară, Arthur îi puse întrebarea pe care nu îndrăzniseră să și-o pună pînă atunci:

– Ce crezi că se va întîmpla cu noi?

Gillian prevăzuse de la început ce se va întîmpla şi, cu toate că ar fi dorit ca lucrurile să meargă altfel, nu-şi schimbase părerea.

– Cred că o să mergi mai departe, Arthur. Cu timpul. Poate vei folosi ce-ai învăţat despre tine alături de mine şi vei găsi pe cineva de vîrsta ta. Te vei însura, vei avea copii... Vei avea viaţa ta.

Era uimită, descoperind cît de complet întrevedea viitorul.

Bineînţeles că Arthur fu luat prin surprindere şi se ridică într-un cot, ca s-o contrazică.

– Arthur, nu te face că nu pricepi. Povestea asta ar fi fost mai potrivită pentru tine într-o altă etapă a vieţii tale.

– Şi ce etapă e asta?

– Dacă ai fi avut douăzeci şi cinci de ani sau cincizeci şi cinci, diferenţa dintre vîrstele noastre ar fi contat mai puţin. Trebuie să ai copii, Arthur. Nu vrei copii? Majoritatea oamenilor îşi doresc copii.

– Tu nu vrei?

– E prea tîrziu. Asta fusese cea mai mare nenorocire provocată de închisoare: îi luase ultimii ani în care ar fi putut să aibă copii. Dar gîndul ăsta se afla deja în valea plină cu cadavrele zdrobite ale milioanelor de regrete...

– De ce e prea tîrziu? Vorbim de biologie? Lumea e plină de copii care au nevoie de cineva care să-i iubească.

În prezenţa ei, Arthur dădea deseori dovadă de impetuozitate. Cu ani în urmă, pe cînd îl cunoscuse doar superficial, nu bănuise că are şi o asemenea latură. Iar acum Arthur Raven se manifesta, plin de însufleţire. Exista oare vreo diferenţă mai mare între oameni decît cea dintre un fatalist nenorocit, care fusese doborît de viaţă, şi un om decis să dea contur vieţii sale în funcţie de o idee măreaţă? Iar ideea lui era ea. Gillian îşi dorea să poată schimba acest lucru, să-şi ascundă faţa în mîini şi să-i interzică să fie vesel în prezenţa

ei, aşa cum tatăl ei interzicea înjurăturile. Însă era prea minunat, mult prea minunat acest lucru pe care crezuse că nu-l va mai trăi vreodată. Arthur încă n-o văzuse cum era în realitate. Iar cînd o va vedea, va pleca. Era decisă să savureze clipa. Îl luă în braţe cu drag, înainte de a face un rezumat al marşului ei lent către adevăr.

– Nu vezi, Arthur? Încerci să găseşti o cale să ai alături de mine tot ce ţi-ai dorit în viaţă. Toată perioada asta reprezintă pentru tine o aventură. Atunci cînd se va termina, vei fi în stare să renunţi la ce ţi-ai dorit întotdeauna să ai.

– Vrei să spui că nu ţi-ai dorit să fii mamă?

Aşa ceva era de neînchipuit. Trebuia să fie foarte atentă, pentru propria supravieţuire.

– Arthur, asta ar însemna o schimbare enormă.

– Dar asta este esenţa vieţii! Schimbare? Să fii mai fericită, să fii perfectă? Uită-te cît de mult te-ai schimbat. Nu crezi că te-ai schimbat în bine?

Gillian nu privise niciodată lucrurile din punctul ăsta de vedere.

– Nu ştiu, răspunse ea. Mi-ar plăcea să cred că-i aşa. Mi-ar plăcea să cred că nu mi-am distrus viaţa. Dar nu-s convinsă.

– Eu sînt. Nu bei.

– Da.

– Şi nu te simţi rău pentru că nu bei.

Gillian simţi o nevoie superstiţioasă să nu fie de acord cu el. Însă Arthur avea dreptate. Aparent, Gillian îşi acceptase soarta. Dar, cu excepţia momentelor întunecate de panică, nu simţise nici cel mai slab chef de drog. De fapt, se părea că avea nevoie de luciditate. Eliberarea completă de nevoia de droguri o tulbura uneori, pentru că i se părea a fi ceva ciudat, în comparaţie cu alte persoane care luptau din greu împotriva dependenţei. Îl întrebase pe Duffy, într-o seară, dacă nu cumva se amăgea singură. Duffy se uitase un timp la ea, apoi îi spusese: „Nu, Gil. Cred că ai realizat întotdeauna ce ţi-ai propus."

Gillian îi repetă lui Arthur răspunsul lui Duffy, dar el era prea preocupat de punctul său de vedere pentru a acorda atenţie înţelesului remarcei.

– Deci, acum eşti liberă, zise Arthur.

Nu, cuvîntul nu se potrivea. Era altfel. Nu şi liberă.

– Tu te-ai schimbat, Arthur?

– Glumeşti? N-am fost niciodată atît de fericit. Nici măcar pe-aproape.

– Sincer vorbind, n-ai fi mai fericit cu cineva de vîrsta ta?

– Nu. Niciodată. Vreau să spun că-s de modă veche. Îmi plac lucrurile fără speranţă. În dragoste şi în soartă. Mă uit la filme din anii treizeci şi plîng.

– Arthur, nu-s chiar atît de bătrînă!

Bărbatul o înghionti, apoi continuă:

– Sînt fericit. Gillian, nimic nu m-ar face să mă simt mai bine. Îmi vine să cînt!

Gillian să strîmbă. Arthur, provocat, se ridică în picioare în mijlocul patului şi rămase acolo, scund şi rotofei, fredonînd:

Am visat la cineva ca tine.
Pari prea minunată ca să fii reală.

Al doilea vers o făcu să simtă o împunsătură în inimă. Arthur continuă să cînte. Conform obiceiului său de a te surprinde, Arthur avea o voce frumoasă şi se vedea că ascultase multă muzică sentimentală. Cîntă fiecare vers, fiecare refren, pînă cînd Gillian izbucni în hohote de rîs, pentru prima oară după mulţi ani.

30

24 iulie 2001

Ar fi fost rău pentru mine

Erno Erdai își începuse agonia. Chiar dacă era deținut, Erno beneficiase de tratament de înaltă tehnologie, de ultimă oră, în cadrul Spitalului Universității. Nu numai intervenții chirurgicale, dar și interferon și forme experimentale de chimioterapie. Dar un vechi dușman îl surprinsese nepregătit. În timpul ultimului tratament, Erno făcuse pneumonie. În ciuda dozelor imense de antibiotice administrate intravenos, plămînii lui, afectați de cancer, nu erau suficient de rezistenți pentru a-și reveni. Doctorii cu care discutaseră Pamela și Arthur erau extrem de pesimiști.

Erno se afla din nou în secția pentru deținuți din County Hospital. Arthur avusese nevoie atît de aprobarea șefului închisorii cît și de consimțămîntul familiei lui Erno, pentru a-l vizita. Cele două părți îl amînaseră săptămîni întregi. În cele din urmă, Arthur amenințase că se va plînge judecătorului Harlow. Harlow nu putea să-i dea ordin lui Erno să vorbească, dar putea să interzică orice obstrucție din partea celor care făceau ce le spunea Muriel sau care credeau că acționează în interesul procuroarei. Arthur cîștigase două amînări, răspunzînd moțiunii depuse de Muriel la Curtea de Apel, prin care cerea încetarea *habeas*-ului lui Rommy. Susținuse că avea nevoie de timp pentru investigații, ceea ce însemna, de fapt, că trebuia să-l vadă pe Erno. Curtea stabilise un termen final, care expira vineri, în săptămîna aceea. Deci, întîlnirea cu Erno devenea foarte urgentă.

Arthur căpătă permisiunea să intre, după ce stătuse o oră în sala de aşteptare. Fusese percheziţionat cu grijă şi escortat pe coridorul pardosit cu linoleum şi puternic luminat.

Gardianul care-l însoţea îi explică lui Arthur că familia lui Erno era neliniştită din cauză că vizita lor fusese întreruptă pentru discuţia solicitată de el. În timp ce se apropia de salon, avocatul văzu pe hol două femei. Una era mai scundă şi ceva mai dolofană. Se dovedi a fi doamna Erdai. Avea nasul roşu şi ţinea în mînă o batistă de hîrtie, mototolită. Cealaltă, îmbrăcată într-o fustă strîmtă, prea scurtă pentru cineva de vîrsta ei, era sora lui Erno, Ilona, mama lui Collins, omul pe care se străduise să-l salveze Erno. Era înaltă şi puternică, avea mîini lungi şi păr blond uşor încărunţit – o versiune îmbunătăţită a lui Erno, cu aceeaşi figură îngustă, dură. Cele două femei îi explicară în puţine cuvinte că nu-l agreau deloc pe Arthur, că nu agreau amestecul lui şi, mai ales, umilinţa pe care i-o provocase lui Erno, umilinţă care va rămîne mult timp după moartea acestuia, o umilinţă inutilă. Ilona, care avea ochi pătrunzători, ca ai fratelui ei, îi aruncă o privire plină de reproş. Arthur promise să stea cu bolnavul doar un moment.

Asistenta medicală îi spusese, atunci cînd discutaseră la telefon, că Erno avea febră, dar că era lucid, ca de obicei. Starea lui se complicase din cauza cancerului, care ajunsese la oase şi-i provoca dureri insuportabile. Principala problemă a tratamentului din momentul acela consta în a găsi cantitatea optimă de derivate de opiu, care să nu afecteze sistemul respirator, aflat în pragul colapsului.

Cînd Arthur intră în încăpere, Erno dormea şi semăna mult cu un muribund. Slăbise mult de la apariţia sa în faţa Curţii. Chimioterapia îl făcuse să piardă jumătate din păr, lăsîndu-i doar petice izolate, din loc în loc. Avea perfuzii în braţe, iar tubul din nas fusese înlocuit cu o mască din plastic pentru oxigen, care se acoperea cu condens la fiecare respiraţie. Erno suferea şi de o

afecţiune a ficatului. Pielea lui avea culoarea pergamentului pentru acte oficiale. „Alt Om Galben", îşi zise Arthur.

Se aşeză pe un scaun şi aşteptă ca Erno să se trezească. În minte, Arthur elaborase un şir de scenarii, sperînd că Erno îşi va recăpăta credibilitatea. Nu-şi imagina însă că ar fi posibil ca atît Geneviève cît şi Erno să spună adevărul. Muriel, care-l sunase pe Arthur cu o zi înainte, pentru a-i aminti că se va opune oricărei amînări solicitate pentru a răspunde la moţiunea ei, îi expusese noua ei teorie privind motivul pentru care minţise Erno.

„Este împotriva pedepsei cu moartea, spusese Muriel. L-a dus pe Rommy la execuţie, iar acum trece prin marea criză a catolicilor, nu vrea să moară încărcat cu un păcat grav şi încearcă să-l ispăşească în singurul fel posibil pentru el." Nu fusese foarte convingătoare, dar Arthur considera că varianta reprezenta o îmbunătăţire faţă de opiniile anterioare ale lui Muriel, în sensul că nu-l mai considera pe Erno un monstru. De fapt, în timp ce stătea acolo, Arthur simţi un dram de tandreţe faţă de Erdai. La început nu-şi dădu seama de ce, apoi, pe măsură ce timpul trecea, iar de pe coridor se auzeau voci de asistente medicale, de sonerii şi de telefoane, înţelese că Erno semăna mult cu Harvey Raven înainte de a muri... Gîndul la tatăl său şi la eroismul existenţei sale, considerate de toţi banală, îl umplu pe Arthur de emoţie, ca întotdeauna. Dar pierderea i se păru mai puţin dureroasă acum, cînd o avea pe Gillian alături de el.

Se reîntoarse în prezent şi văzu că Erno se uita la el, printre zăbrelele orizontale de la capul patului. Arthur purta – după cum i se ceruse – o mască de hîrtie pe faţă. O scoase, pentru a fi recunoscut de Erdai. Dezamăgirea acestuia fu evidentă.

– Am sperat... că-i nepotul meu, zise Erno. Avea glasul răguşit şi abia mai respira. Dar Erno zîmbi fără vlagă, amintindu-şi de Collins. Vine în seara asta. Bun băiat. S-a schimbat în

bine. A trecut prin momente grele. Dar e bun. Are copii minunați. Erno închise ochii, cu gîndul la nepotul său.

Arthur îl lăsă în pace o clipă, apoi îl întrebă dacă auzise de Geneviève. Erno dădu din cap. Deodată, Arthur își dădu seama că nu știa ce să întrebe, deși așteptase mai multe săptămîni discuția aceea.

– Ei bine, zise el în cele din urmă. E adevărat ce-a povestit?

– Bineînțeles. De aceea... l-am acuzat pe Squirrel.

– Pentru că știai că o amenințase pe Luisa că o s-o omoare?

– Exact.

Erno de-abia putea să vorbească, dar se descurca bine. Spuse că îi atribuise uciderea Luisei lui Squirrel tocmai pentru că știa de amenințare. Erno avusese motivele sale s-o omoare pe Luisa și Squirrel fusese numai bun de țap ispășitor.

– I-am spus lui Larry... trimite-i o citație lui Geneviève, mormăi Erno, dînd din cap, îndurerat de prostia lui Larry. Ar fi trebuit să-și închipuie. Acum zece ani.

– Te referi la bilete?

– Nu la bilete. Nu era bine pentru mine.

– Pentru că erai șeful pazei?

Erno dădu din cap, apoi își agită mîna. Se părea că era o poveste complicată, dar Arthur se afla suficient de aproape ca să audă explicațiile unui om ce abia respira.

– Geneviève... Erno tuși slab, înghiți și închise ochii, luptînd cu durerea ce apăruse de undeva. Cînd își reveni, părea că uitase despre ce vorbise.

– Geneviève, îi spuse Arthur.

– Nu cred că știa. De bilete.

– De ce?

– Nu mi-ar fi spus despre Squirrel. Ar fi fost rău pentru prietena ei.

Rău, pentru că Luisa ar fi putut fi prinsă furînd bilete. Gîndindu-se bine, Arthur își dădu seama că Erno fusese aproape de adevăr. Geneviève nu știuse despre bilete, atunci

cînd îi spusese lui Erno despre amenințările lui Rommy. Aflase ce se întîmplase doar după ce Luisa îi reproșase că îl implicase pe Erdai.

– Corect, zise Arthur. Și ce-ar fi trebuit să-și închipuie Larry?

– Luisa. Squirrel. Amenințare. Erno își agită degetele și le strînse. Restul... Se strîmbă, sugerînd că restul nu mai conta. Concluzia ce putea fi trasă de polițist – dacă Geneviève i-ar fi povestit lui Larry doar despre amenințările lui Rommy – ar fi fost că Squirrel cel țicnit fusese dezamăgit în dragoste. Un motiv foarte bun.

– Doamne! Erno, de ce nu mi-ai spus mai devreme chestiile astea?

– Prea complicat. Erno așteptă să-i treacă un soi de spasm, apoi continuă: Ar fi fost rău pentru Squirrel.

Avea dreptate. O poveste care începea cu faptul că Squirrel amenințase că o omoară pe Luisa n-ar fi avut nici un fel de viitor. Chiar acceptînd că Erno avusese intenții bune, Arthur se simți dezamăgit, pentru că-i era limpede că Erdai nu respectase prea mult adevărul.

De durere sau, poate, pentru că-și amintea ceva, ochii lui Erno erau imobili. În ei se vedea întreaga măsură a bolii sale – o rețea de vene, dungi gălbui, o sclipire sticloasă. Genele îi căzuseră, iar pleoapele arătau inflamate.

– Și pentru mine, zise Erno, deodată.

– Și pentru tine? îl întrebă Arthur. Ar fi fost rău și pentru tine?

Erno așteptă să tușească, apoi dădu din cap.

– De ce? De ce ar fi fost rău pentru tine?

– Bilete, zise Erno. Și eu am furat bilete.

– Ai furat și *tu?* Erno dădu din cap. De ce naiba ai făcut asta?

Erno făcu un gest de dezgust cu mîna și se uită în tavan.

– Tîmpit, zise Erdai. Nevoie de bani. Probleme de familie. Cu doi ani înainte.

– Înainte să fure Luisa?

– Exact. M-am oprit. Dar mi-era frică.

– Îți era frică?

– O prindea pe ea, mă prindea pe mine. De aceea m-am dus la restaurant. S-o opresc. Ne-am certat. Gus a venit cu pistolul. Erno închise ochii. Nu merita să repete restul întîmplărilor.

– Deci, n-a existat nici o poveste de dragoste?

Erno zîmbi.

– Iisuse! exclamă Arthur, cu vocea prea puternică, cuprins brusc de disperare. Avea acea senzație care-l cuprindea atunci cînd lucrurile mergeau rău, și anume că era vina lui, iar ca urmare ar fi vrut să-și iasă din propria piele, s-o lepede, s-o jupoaie, dacă era nevoie. Iisuse! Și de ce n-ai spus adevărul?

– Pensie, răspunse Erno. Douăzeci și trei de ani. Pentru nevastă-mea. Mai bine așa. Pentru toți.

Mai bine pentru Rommy, mai bine pentru el – asta voia Erno să spună. Cu excepția faptului că ar fi putut distruge, ca orice minciună, ce mai rămăsese din adevăr. Arthur se gîndi. Prima lui intenție fusese să cheme un grefier, pe cineva care să scrie totul. Apoi își imagină ce ar fi urmat. Se va dovedi că presupunerea lui Muriel fusese adevărată, că Erno povestise doar ce-i convenea. De fapt, Erno încălcase jurămîntul depus în fața judecătorului Harlow. În ochii legii, era complet discreditat. Iar la toate astea se adăuga faptul că furase, că-și înșelase patronii care avuseseră încredere în el mai mult de douăzeci de ani...

– Asta-i tot, Erno? Erdai dădu hotărît din cap. Ce-i cu individul ăla, Faraon? întrebă Arthur. Putem să-l găsim?

– E un nimeni. Borfaș mărunt. A dispărut de mult.

– Are vreo legătură cu crimele?

Neputînd să rîdă, Erno scoase un sunet ca de expectorație, la ideea unui alt suspect. Își mișcă încet fața înainte și înapoi, un gest pe care-l făcuse des. Pe ceafă îi mai apăruse un loc de unde-i căzuse părul.

– Eu. Doar eu. Întinse mîna printre barele patului și-l prinse pe Arthur cu degete fierbinți de febră. Individul tău. Nimic. Nu în cazul ăsta. E complet nevinovat. Erno trecu prin aceeași criză scurtă: tuse, creșterea și reducerea durerii. Dar nu uită despre ce vorbise. Deși fu nevoie de un efort considerabil, Erno se răsuci spre Arthur, ca să fie cu fața mai aproape de acesta. Cearcănele de la ochi păreau mai mari, dar se putea să fie doar contrastul cu pielea lui îngălbenită. Larry nu m-ar fi crezut, șopti el. Prea mîndru.

– Probabil.

– Eu i-am omorît pe toți.

Efortul de a face această declarație – și mișcările care o însoțiseră – îl epuizară. Căzu pe spate, strîngînd încă mîna lui Arthur. Apoi rămase cu ochii în tavan. Arthur crezu că Erno murise în fața lui, dar simți că palma acestuia se mișcă. Mă gîndesc la asta, zise Erno. Tot timpul. Văd tot. Văd tot. Aș vrea să fie altfel. La sfîrșit.

Pe măsură ce discutau, Arthur simțea un gol imens. Lumea pe care o descrisese Erno – Luisa în parcare, cearta dintre îndrăgostiți care urmase – scene pe care Arthur le vizualizase de parcă le-ar fi văzut la film, lumea aceea dispăruse. După ce va părăsi spitalul, va conta un singur lucru: că Erno era un mincinos, unul ale cărui motive nu erau – probabil – mai bune decît plăcerea enormă de a-i trage pe toți după sine. Ultima versiune s-a sfărîmat? O lipim și facem imediat alta. Însă cît timp se afla în prezența lui Erno, Arthur nu se putea îndoi de el. Probabil pentru că aprecia abilitatea de înșelător a lui Erno. În ciuda oricărei logici, îl credea pe Erdai, exact așa cum crezuse că minte, înainte ca Erno să fi deschis ochii.

Trecu destul de mult timp, apoi Erno zise:

– Întotdeauna am ştiut.

– Ce-ai ştiut?

Erno se întinse să se prindă de capul patului, iar Arthur îl ajută. Umărul lui Erno era alcătuit doar din oase.

– Eu, zise Erno şi se strîmbă.

– Tu?

– Rea. Viaţă rea. De ce?

Arthur îşi închipui că întrebarea era filozofică sau religioasă, dar Erno o folosise doar ca un artificiu retoric, pentru că avea deja răspunsul.

– Am ştiut întotdeauna. Prea greu.

– Ce?

Erno îl privi cu ochi roşii, lipsiţi de gene.

– Prea greu să fii bun, zise el.

31

2 august 2001
Regulile Curții

– Am cîștigat! Tommy Molto, cu fața albă ca o budincă de vanilie, o apucă de braț pe Muriel, cînd ieșiră din biroul lui Ned Halsey, la sfîrșitul ședinței de dimineață. Curtea de Apel își exprimase opinia: *habeas*-ul lui Gandolph fusese anulat, ca și oprirea execuției.

– Am cîștigat, zise iarăși Tommy.

Tommy era o figură. Vedea rareori pădurea, dar era omul potrivit dacă voiai să dobori un copac. Cu un deceniu în urmă, atunci cînd fusese judecat Squirrel, Tommy fusese marele șef, iar Muriel ucenicul care lua lecții. Tommy nu se plînsese cînd, o dată cu trecerea anilor, Muriel ajunsese să aibă o funcție egală cu a lui, nici cînd fusese numită procuror-șef adjunct, o slujbă pe care Molto și-o dorise întotdeauna. Tommy rămăsese Tommy – fără umor, tenace, dedicat în totalitate victimelor, poliției, ținutului și părerii că lumea ar fi mai bună fără indivizii pe care-i acuza și condamna. Muriel îl îmbrățișă.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, zise Tommy, apoi plecă rîzînd, după ce-i făgădui că o să-i trimită o copie a deciziei, de îndată ce Carol se va întoarce de la tribunal.

Ned se întîlnea cu senatorul Malvoin, așa că Muriel îi lăsă un bilet. Se duse în partea cealaltă a anticamerei ce despărțea biroul lui Halsey de al ei și-și verifică mesajele – sunaseră deja patru reporteri – apoi intră în camera ei și trase ușa după ea. Cînd ajunse în spatele biroului ei mare, închise ochii. O uimea faptul că se simțea atît de ușurată. Într-o

slujbă ca a ei, navighezi în ape învolburate. Există vremuri bune, cînd ajungi la mal și te distrezi de minune. Știi însă că, dacă te-ai dus la fund, ultimul lucru pe care o să ți-l spui va fi: „Am fost un prost, cum de-am fost în stare să risc totul?" În cazul lui Rommy nu erau în joc numai alegerile. Dacă pierdea, ar fi fost considerată o persoană care-și clădise cariera pe o temelie falsă.

Însă experiența – suișurile și coborîșurile – făcuse toți banii. Pentru prima oară în viață știa limpede un lucru: dorea să fie următorul procuror-șef al ținutului Kindle. Faptul că postul nu mai era sigur o făcuse să-și dea seama cît de mult însemna pentru ea funcția aceea, mîndria și considerația de care ar fi avut parte, dacă ar fi primit slujba. În același timp era sigură că ar fi rămas neafectată chiar dacă lucrurile ar fi luat-o razna în cazul Gandolph, chiar dacă judecata ei ar fi fost condamnată public, iar reverenzii Blythe din întreaga lume i-ar fi blocat accesul către biroul alăturat. Nu credea într-un Dumnezeu care stătea acolo sus și transmitea semnale. Ar fi putut să fie un procuror-șef bun. Se trezise de două ori în ultimele luni gîndindu-se la Facultatea de Teologie. În timpul zilei, ideea i se părea ridicolă, dar cu timpul începuse să se gîndească dacă n-ar fi fost o alternativă demnă de luat în seamă. Poate că ar fi putut să facă lucruri importante de la amvon.

Carol Keeney, o blondă slabă, cu vîrful nasului mereu roșu, bătu la ușă și intră, aducînd hotărîrea judecătorească. Muriel o citi, mai mult ca să-i facă pe plac lui Carol. Muriel nu avusese niciodată prea multă considerație pentru raționamentele obscure emise de Curțile de Apel. Conflictele juridice care o interesau erau de altă natură – vinovăție sau nevinovăție, drepturile individului împotriva drepturilor comunității, folosirea corectă a puterii. Pentru ea, transpunerea deciziilor în cuvintele potrivite era mai mult o chestiune decorativă.

– Ai făcut o treabă bună, îi zise Muriel.

Carol redactase hîrtiile care aduseseră victoria, lucrînd toate nopţile, după depoziţia lui Geneviève. Însă amîndouă ştiau că eşecul lui Carol, care nu reuşise să afle ce intenţii avusese Arthur cînd îl pusese pe Erno să depună mărturie, va face ca aceasta să nu ajungă, poate, niciodată să pledeze ca procuror la procese. În munca ei, Muriel împărţea multe ştiri rele, nu numai avocaţilor apărării şi clienţilor acestora, ci şi în cadrul procuraturii, unde numai puţini primeau cazurile, funcţiile şi măririle de salarii pe care şi le doreau. Răsplăţile erau puţine aici, se duceau lupte aprige pentru un metru pătrat de spaţiu într-un birou. Muriel, cu un calm demn de regele Solomon, decidea cine cîştiga. Carol, care nu avea intuiţiile necesare pentru munca la tribunal, pierduse.

– Cei de la ziarele locale nu-şi găsesc odihna, îi spuse Yolanda, una dintre asistentele lui Muriel, care vîrîse capul pe uşă, de îndată ce ieşise Carol.

Yolanda o anunţă că primise mai multe telefoane de la reporteri. Muriel îl sună pe Dontel Bennett, purtătorul de cuvînt al procuraturii, care o felicită.

– Anunţă-i pe cei din presă că la amiază o să le primesc scuzele jalnice, îi replică Muriel.

Dontel rîse şi întrebă pe cine voia să aibă alături, pe podium. Muriel răspunse că voia ca într-o parte să stea Molto şi Carol. Harold Greer, care ajunsese şeful poliţiei, merita să fie şi el prezent, din multe motive.

– Dar Starczek? o întrebă Dontel.

– Evident. O să-l sun chiar eu.

Înainte să închidă, Dontel o sfătui:

– Nu te bucura, fetiţo! Ţine minte: scepticismul face parte din obligaţiile de serviciu ale presei.

– Asta o să fie înainte sau după pauza pentru reclame?

Muriel sună în mai multe locuri, pînă să-l găsească pe Larry la biroul pe care-l ocupa rareori, în Secţia de poliţie Doi, din North End.

– Felicitări, domnule detectiv! Curtea de Apel crede că ai arestat individul vinovat.

– Nu glumeşti?

Muriel îi citi părţile cele mai interesante din documentul Curţii de Apel. Larry rîdea ca un copil la sfîrşitul fiecărei fraze.

– A venit timpul să ne întîlnim cu presa, îi spuse Muriel. Poţi să te faci frumos şi să fii aici la amiază?

– Să văd dacă specialistul în chirurgie estetică e liber. Să anulez mesajul pe care l-am trimis la Interpol, prin care ceream informaţii despre Faro?

– Ar trebui.

Investigaţiile care fuseseră declanşate de mărturia lui Emo se încheiaseră. De acum încolo, cazul se va tărăgăna încă vreun an, timp în care Arthur sau alt avocat va ridica piedici în calea execuţiei. Dar Larry îşi terminase treaba, iar legăturile lui Muriel cu el încetaseră.

Cînd Muriel puse telefonul în furcă, îşi dădu seama, cu o limpezime pe care n-o avusese pînă atunci, că nu avea deloc intenţia să se despartă de el.

Grefierul-şef de la Curtea de Apel îl sună pe Arthur la ora nouă dimineaţa, pentru a-l anunţa că decizia privind *Petiţia lui Gandolph către Direcţia Penitenciarului Rudyard* va fi emisă peste o oră. Cînd Arthur îi spuse ştirea Pamelei, aceasta se oferi să se ducă să ia textul deciziei, pentru ca el să aibă timp să se pregătească, înainte de a avea de-a face cu reporterii. Pamela trecu pe la biroul lui, înainte de a pleca spre tribunal.

– O să pierdem, îi spuse Arthur.

Probabil că Pamela Towns l-ar fi contrazis, pe vremea cînd nu-l cunoştea pe Rommy Gandolph. Dar acum, însufleţirea îi dispăru de pe figura-i ovală şi răspunse simplu:

– Ştiu.

După douăzeci de minute, îl sună pe Arthur. Arthur îi simţi mîhnirea încă înainte ca fata să-l salute.

– Sîntem morţi, zise Pamela, la telefonul celular. Adică el e mort. Literalmente. Noi sîntem morţi doar din punct de vedere juridic.

Apoi îi citi lui Arthur părţile importante din decizie.

– „Avînd în vedere a doua sa cerere de *habeas corpus*, domnului Gandolph i s-a oferit o scurtă perioadă, pentru a aduce dovezi de nevinovăţie, care nu putuseră fi descoperite mai devreme. Deşi avocatul repartizat domnului Gandolph de către Curte – adică noi, îi explică Pamela lui Arthur, de parcă acesta n-ar fi ştiut, după treisprezece ani de avocatură – a scos la iveală o mărturie nouă privind nevinovăţia lui Gandolph, totuşi mărturia lui Emo Erdai nu este susţinută de nici un fel de dovadă judiciară." Interesant că nu le-a păsat că n-a existat nici o dovadă judiciară în cazul lui Rommy!

– Continuă, îi ceru Arthur.

– „În plus, domnul Erdai este un deţinut care are un motiv evident de a pedepsi autorităţile legale care l-au condamnat şi care recunoaşte că a făcut în urmă cu zece ani declaraţii care contrazic pe deplin actuala sa versiune a evenimentelor. Este demn de remarcat că acuzarea a descoperit o altă martoră împotriva domnului Gandolph, anume Geneviève Carrière, care a depus o mărturie ce-l incrimina foarte mult pe petentul Gandolph şi care scotea la iveală noi motive pentru ca domnul Gandolph să ucidă una dintre victime. Spre deosebire de martorul petentului, relatarea doamnei Carrière se corelează cu alte dovezi din dosar. Sîntem conştienţi că un judecător respectat de la Curtea Districtuală..." Sînt surprinsă că n-au pus cuvîntul respectat între ghilimele, interveni Pamela, referindu-se la faptul că judecătorii Curţii de Apel nu-l agreau pe Harlow.

Arthur nu-şi ascunse nerăbdarea şi-i ceru să continue.

– Bine, zise Pamela. ...Un judecător respectat de la Curtea Districtuală a dat o sentinţă prin care recunoştea credibilitatea domnului Erdai, dar acest lucru s-a întîmplat înainte de a se

cunoaşte mărturia doamnei Carrière, ceea ce reduce importanţa acelei sentinţe. Domnul Gandolph a aşteptat aproape un deceniu, înainte de a pretinde că-i nevinovat. Deşi acest lucru produce îndoială privind adevărul acestei noi afirmaţii, din punct de vedere legal este mai important ca petentul să aibă posibilitatea de a-şi susţine cererea şi de a o afirma printr-un proces, ca şi prin atacuri colaterale corespunzătoare. O cerere de *habeas corpus*, mai ales una repetată, este limitată doar la remedierea unei violări a drepturilor constituţionale ale acuzatului, o violare atît de gravă, încît să ducă la o eroare judiciară. Nu există nici un motiv să credem că domnul Gandolph satisface aceste cerinţe. Sîntem de acord cu acuzarea că dovezile privind vinovăţia domnului Gandolph, pe care s-a bazat cu ani în urmă judecătorul, nu au fost puse sub semnul întrebării. Mai mult, numărul dovezilor împotriva petentului a crescut. Ca atare, concluzionăm că nu există vreo bază legală pentru a permite satisfacerea unei a doua cereri de *habeas corpus*. În ceea ce priveşte ordinul nostru anterior, ce oferea o scurtă perioadă pentru descoperirea de probe, considerăm că această permisiune a fost folosită într-un mod inutil. Ca urmare, desemnarea unui avocat care să-l asiste pe domnul Gandolph este considerată încheiată, Curtea mulţumindu-i avocatului. Decizia noastră de oprire a execuţiei este anulată şi nu mai împiedică în nici un fel Curtea Superioară a ţinutului Kindle de a stabili o dată certă pentru execuţie."

După ce puse telefonul în furcă, Arthur privi rîul, simţindu-se ca şi cum s-ar fi înecat în apele întunecate ale acestuia. Execuţie. Mintea lui urmărea consecinţele ce-l priveau pe Rommy, dar sufletul îi fusese copleşit de autocompătimire. Ziarele nu vor sesiza ceea ce lăsa documentul să se subînţeleagă, dar el îşi dăduse seama care era mesajul Curţii. Judecătorii credeau că aranjase mărturia lui Erno sau, în cazul cel mai bun, că nu fusese suficient de sceptic. În calitate de apărător desemnat, avea datoria să se poarte cu o moderaţie pe care judecătorii

considerau că o abandonase. Şi Arthur îşi dădu seama că acesta era adevărul. Arthur Raven din zilele acelea aflase că e un individ pătimaş. Rommy îl ajutase să descopere că acea patimă îşi găsea locul în justiţie. Lumina se aprinsese, dar fusese stinsă, prin ordinul Curţii.

Larry ura presa. Existau destui reporteri pe care-i considera camarazi buni, dar nu se baza pe ei. Văzuseră vag flăcările, nu simţiseră deloc căldura, dar încercau să le povestească tuturor despre foc. De aceea îi făcu multă plăcere s-o vadă pe Muriel punîndu-i la punct.

Camera de presă a procuraturii se afla în fosta incintă pentru juraţi. Peretele din spate fusese vopsit într-un albastru strălucitor, potrivit pentru fundal. Fusese ridicată o estradă, cu emblema ţinutului chiar sub microfon – din plastic, nu din bronz, ca să nu sclipească în lumina reflectoarelor puternice, instalate deasupra, şi să distragă atenţia. În ciuda faptului că arăta foarte palidă, Muriel era calmă şi amabilă, dar impunătoare. Îi prezentă pe cei de lîngă ea, menţionîndu-l în mod deosebit pe Larry, apoi lăudă judecata Curţii de Apel şi salută munca dificilă, dar meticuloasă a procesului juridic. Spuse, aşa cum spunea de luni de zile, că venise momentul ca domnul Gandolph să fie executat. Cîţiva reporteri doriră să-i asculte comentariile privind povestea lui Erno, dar Muriel le repetă opinia Curţii. Gandolph era vinovatul, nu Erno. Se demonstrase că Squirrel fusese făptaşul, iar Curtea afirmase, fără echivoc, că procedura fusese corectă. Judecătorii necunoscuţi, din clădirea aflată în apropiere, deveniseră avocaţii lui Muriel.

De îndată ce reflectoarele se stinseră, Larry îşi lărgi nodul de la cravată. Şeful Poliţiei îi strînse mîna, iar Larry glumi un timp cu Molto şi Carol. Muriel îl aşteptă, ca să plece împreună. Merseră pe holul de marmură al clădirii administrative a ţinutului. Lumea se pregătea de pauza de masă.

Fiind înconjurați de mulțime, gestul ei de a-l lua de braț păru nevinovat.

– Ai făcut treabă bună, Larry. Îmi pare rău că ți-am dat atîta bătaie de cap în vara asta, dar așa au stat lucrurile.

Larry o întrebă ce se va întîmpla în continuare, iar Muriel îi descrise diferitele bombe legale pe care le putea arunca Arthur sau succesorul lui. Îi promise că toate vor fi inutile.

– E adevărat că Arthur a abandonat cazul? o întrebă Larry.

– Arthur și-a încheiat treaba. Delegarea lui de către Curte s-a încheiat.

– Arthur e un tip fără astîmpăr. N-o să se potolească.

– Poate că n-o să se potolească...

Larry o privi, cuprins de emoție, în momentul în care se opriră în mijlocul mulțimii de juriști și funcționari care se grăbeau să-și scrie rapoartele, veneau de la masă sau se duceau să prînzească.

– Presupun că trebuie să ne spuneam adio.

– Nu prea cred, rîse Muriel.

– Nu?

– Va trebui să te lupți ca să ieși iarăși din viața mea. Sună-mă! Trebuie să bem ceva, să sărbătorim. Vorbesc serios. Apoi Muriel îl îmbrățișă. Fiind o maestră a manifestărilor în public, precum mulți juriști pledanți, făcu gestul cu o figură inexpresivă. Pentru cei care treceau pe lîngă ei, îmbrățișarea n-ar fi părut decît un mod potrivit de despărțire a unor colegi respectați. Dar în momentul în care trupul ei îl atinse pe al lui fusese vorba de mai mult de-atît. Aștept să mă suni, zise Muriel, înainte să plece.

În timp ce mergea, îi făcu semn cu mîna peste umăr, primul și singurul gest pe care cei care-i priveau ar fi putut să-l considere ca flirt. Larry primise mesajul mai înainte, dar abia acum fu sigur că nu se înșelase.

Trecu amețit printre coloanele dorice din fața clădirii administrative a ținutului. Din instinct, căută umbra coloanelor, apoi văzu cerul întunecat. Aerul avea miros de ploaie.

Se gîndise mai de mult că se terminase totul, cazul fiind încheiat. Numai că de data asta nu se bucurase defel. Stătuse două săptămîni lîngă Muriel, la începutul anului 1992, cînd Squirrel fusese judecat și condamnat. Relația lui cu Muriel se încheiase, ea urma să se mărite cu Talmadge. În perioada procesului, în mintea lui Larry rulase un film gen un-băiat-întîlnește-o-fată, conform căruia faptul că stătea alături de Muriel urma s-o aducă pe aceasta la sentimente mai bune. Iar cînd văzuse că nu se întîmpla așa, se prăbușise atît de rău, încît nu fusese sigur pe cine condamnase juriul la moarte.

Fie că glumise, fie că flirtase, Muriel spusese – cu cîteva săptămîni în urmă – că-i simțise lipsa. Dacă n-ar fi închis telefonul, i-ar fi răspuns cu o tîmpenie, de felul „și tu mi-ai lipsit". Nu mai voia să treacă prin ce trecuse. Ar fi fost ca și cum s-ar fi oferit să sară de la etajul patruzeci. Toată chestia era o ironie a sorții. De la început și pînă la sfîrșit, două lucruri fuseseră identice: sfîrșitul lui Rommy și sfîrșitul legăturii sale cu Muriel.

Cînd ajunse pe trotuar, se întoarse și privi clădirea, o construcție solidă, din cărămidă roșie. Văzu cuvintele gravate în gresie, deasupra coloanelor: *Veritas. Justitia. Ministerium.* Dacă mai ținea minte latina învățată în școala parohială, cuvintele alea însemnau „adevăr, dreptate, slujire". Simți că-l trece un fior. Erau cuvintele potrivite, cele în care credea, cele care îl făcuseră să continue să se ocupe de acest caz, în ciuda necazurilor personale și a apărării aiurite a avocatului lui Rommy.

Stînd acolo, știa un singur lucru cert: nu era fericit.

Gillian nu află de decizie decît pe la mijlocul după-amiezei. Se afla în magazinul din Center City, iar Argentina Rojas,

care era în tura următoare şi venise s-o schimbe, îi povesti ce auzise la radioul din maşină. Era pentru prima dată cînd Argentina dădea dovadă că ar şti ceva despre viaţa lui Gillian. Încălcase propriul tabu pentru că adusese ştiri bune, după tot ce se publicase despre Gillian în zilele următoare depoziţiei lui Erdai. Gillian se sili să-i mulţumească Argentinei, apoi, de îndată ce fu posibil, se duse în biroul şefului ei, ca să-l sune pe Arthur.

– Sînt în viaţă, îi răspunse acesta, cînd Gillian îl întrebă cum se simte. Apoi îi povesti ce conţinea decizia Curţii şi încheie: Nu mă aşteptam să mă concedieze.

– Nu vrei să ieşim în oraş la cină?

Gillian nu se gîndise dinainte la acest lucru, dar simţise o mare dorinţă de a-l consola şi ştia cît de mult îşi dorea să iasă din apartament. Cu toată dezamăgirea îndurată, se vedea clar că Arthur fusese încîntat de propunere. Gillian îi propuse să se întîlnească la Matchbook, un local din Center City în care Arthur putea să comande friptură cu cartofi, felul său preferat. Cînd Gillian ajunse acolo, la ora opt, îl găsi la masă, arătînd dărîmat.

– Bea ceva, îi propuse Gillian.

Cînd erau împreună, Arthur nu bea alcool, din grijă faţă de ea. Dar dacă existase vreodată un om care avea nevoie de un scotch, atunci acela era Arthur.

Îi adusese o copie a deciziei, dar nu-i permise lui Gillian să citească prea mult înainte ca el însuşi să-şi revină, cît de cît. Arthur îi spusese de multe ori că o să piardă, dar faptul că pierduse cu adevărat îl zdrobise. Cum putuseră judecătorii să facă aşa ceva?

– Arthur, am învăţat ceva cît am fost pe scaunul judecătoresc. Avocaţii acceptă unii de la alţii lucruri pe care nu le acceptă de la judecători. De cîte ori ai iertat un alt jurist – pe Muriel, de exemplu – spunîndu-ţi că-şi făcea meseria? Dar cînd e vorba de judecători, avocaţii se simt nedreptăţiţi. Şi judecătorii

îşi fac meseria. Cît pot mai bine. Cineva trebuie să decidă, aşa că iei o hotărîre. Chiar dacă în sinea ta eşti convins că mulţi dintre oamenii pe care-i întîlneşti pe stradă, în drum spre serviciu, s-ar descurca mai bine în anumite probleme. Decizi. La început ţi-e groază să nu faci o greşeală. Mai tîrziu o să ştii că vei greşi de multe ori. Lucrul ăsta e normal, n-ar exista Curţi de Apel dacă judecătorii ar fi infailibili. Aşa că decizi. Cu umilinţă. Cu omenie. Îţi faci treaba. Judecătorii au decis, Arthur. Asta nu înseamnă că au dreptate.

– Chestia asta mă încîntă! Pentru că au avut ultimul cuvînt. Din punct de vedere legal, mai rămăseseră cîteva posibilităţi. Dar, în ceea ce-l privea pe Arthur, numai scrisul pe peretele celulei lui Rommy ar fi putut prevesti o moarte mai certă a acestuia.[1] Nu-mi vine să cred că au avut tupeul să mă concedieze! exclamă Arthur.

– Mulţumindu-ţi.

– Entuziasmul lor a fost doar cu jumătate de gură. Şi e o chestie mîrşavă. Nu vor ca o persoană capabilă să se dedice rezolvării acestui caz.

– Arthur, au încercat să te scutească de povara asta. Nu te împiedică nimic să-l reprezinţi pe Rommy direct sau *pro bono*. Rommy poate să te împiedice, nu Curtea.

– Ai dreptate. Asta vrea şi partenera mea. Să mă cert cu Curtea de Apel.

Acceptînd faptul că nu-l putea consola cu vorbe, Gillian simţi o melancolie ce-i devenise familiară. Ştia că ceea ce exista între ea şi Arthur era extrem de fragil. Din mii de motive, iar acum apăruse unul nou. Un Arthur înfrînt n-ar fi fost în stare să menţină relaţia lor. În durerea sa, ar fi văzut mai puţin în sine însuşi şi, ca urmare, ar fi văzut mai puţin şi în ea.

---

[1] Aluzie la fragmentul din Biblie, în care pe peretele palatului regal din Babilon apare scris *mane, tekel, fares*, prin care Dumnezeu arăta că Babilonul fusese condamnat (n.tr.).

În cele cîteva ore pe care le petrecea zilnic în casa lui Duffy, Gillian își punea deseori o întrebare pe care Arthur nu îndrăznise să i-o pună. Îl iubea? Arthur era, fără urmă de îndoială, amantul cel mai bun pe care-l avusese în viață. Dar îl iubea? Fusese uimită descoperind cît de repede își răspunsese da. Alături de el găsea ceva nou, etern, profund. Voia să fie cu Arthur. Însă își dădea seama, cu o teribilă tristețe, că nu va rămîne cu el mult timp. Se întreba de mai multe săptămîni dacă va lupta, atunci cînd va începe despărțirea inevitabilă, sau își va accepta soarta. Nu, nu va accepta din nou să fie distrusă. Arthur o făcuse mai bună. Trebuia să opună rezistență, pentru binele amîndurora.

– Arthur, pot să te întreb ceva?

– Da, vreau să facem dragoste în noaptea asta.

Gillian se întinse peste masă și-l plesni peste mînă. Însă o bucura faptul că libidoul lui fusese mai puternic decît dezamăgirea.

– Nu asta voiam să te întreb. Curtea are dreptate?

– Din punct de vedere legal?

– Arthur, clientul tău e nevinovat? Spune-mi sincer ce crezi.

Scotchul lui Arhur sosi chiar în clipa aceea, iar bărbatul se uită cu poftă la el, dar nu-l atinse.

– Tu ce crezi, Gil?

O ripostă potrivită, deși Arthur nu anticipase întrebarea. Gillian nu-și mai pusese această întrebare de cîteva săptămîni. Între timp, motivele pentru a nu avea încredere în Erno – pe care-l suspectase de la început – se înmulțiseră. Faptele cazului i se păreau încîlcite: informații care sugerau că Gandolph ar fi fost în închisoare, mărturisirea lui Erno, furtul săvîrșit de Luisa, întrebarea dacă Gandolph avea o fire violentă... În ciuda eforturilor ei de a judeca lucrurile la rece, existau îndoieli, unele chiar rezonabile, iar în baza dovezilor actuale nu l-ar fi trimis pe Rommy Gandolph la moarte sau la închisoare. Arthur o convinsese de acest lucru prin diferite mijloace, dar Gillian ar fi

ezitat să-l declare pe Gandolph nevinovat sau să critice decizia pe care ea însăşi o luase cu zece ani în urmă, ţinînd seama de dovezile pe care le avusese atunci.

– Părerea mea nu mai contează acum, zise ea, după ce-i explicase punctul ei de vedere. Care-i opinia ta?

– O cred pe Geneviève. Erno a recunoscut că Geneviève i-a spus că Rommy ameninţase că o s-o omoare pe Luisa. De fiecare dată cînd examinez lucrurile, descopăr că Erno a minţit într-o privinţă. Simt însă nevoia să cred în nevinovăţia lui Rommy. Şi cred.

Arthur dădu din cap, chinuit de absurditatea vorbelor sale.

– Atunci, trebuie să mergi înainte. O vei face? În calitate de avocat? Mai poţi să te priveşti în oglindă, dacă-ţi părăseşti clientul în faza asta? Fă tot ce poţi, Arthur! Încearcă să faci ceva!

– Ce să încerc? Am nevoie de fapte. De fapte noi.

De fiecare dată cînd Arthur îi vorbea despre caz – lucru pe care-l făcea tot timpul – Gillian îl asculta cu interes, dar îşi reducea comentariile la încurajări. Pentru ea era mai bine să ţină seama de faptul că nu mai juca nici un rol în lumea asta. Dar îşi făcuse nişte socoteli şi nu considera că în seara aceea ar fi trebuit să le ţină doar pentru ea.

– Ştii că am ezitat să-ţi sugerez ceva, începu ea. Arthur făcu un semn cu mîna, respingîndu-i scuzele şi invitînd-o să continue. Nu i-ai spus lui Muriel că şi Erno a furat bilete, nu-i aşa?

– Doamne, sigur că nu i-am spus! Asta ar fi făcut ca Erno să pară mai rău decît era. Şi ce-i cu asta?

– Erno a spus că s-a certat cu Luisa la Paradise pentru că-i era teamă că afacerile ei vor duce la descoperirea furturilor făcute de el. Aşa e?

– Deci?

– Dar Erno dăduse ordin ca Luisa să fie percheziţionată şi nu se găsise nimic. Atunci de ce fusese sigur că Luisa fura bilete? Iar dacă nu avea o legătură amoroasă cu ea, atunci de ce s-a dus să se certe cu ea în miez de noapte, într-un week-end

de sărbătoare?

– Asta-i problema pe care o am cu Erno, mărturisi Arthur. Nu-mi pot croi drum printre atîtea minciuni.

– Poate că eu mă pricep mai bine. Bănuiesc că Erno o urmărea pe Luisa pe cont propriu, pentru că nu putea să le spună nimic şefilor săi despre bănuielile lui. O urmărea de teamă că aceasta ar fi putut să dezvăluie ceva despre furturile făcute de el. Stînd cu ochii pe ea, probabil că a surprins-o în timp ce fura.

– Se potriveşte. A spus că s-a dus la Paradise ca s-o oprească.

– De ce n-a pus capăt poveştii la aeroport?

– Probabil că voia să vadă cui livra biletele. Aşa se obişnuieşte cînd supraveghezi pe cineva.

– Ceea ce ne duce la cel care cumpăra bilete de la ea. La Faraon.

– Faraon... Ce-i cu el?

– Trebuie să fi fost acolo, la un moment dat. La Paradise.

Gillian văzu cum Arthur reînvie, aproape împotriva voinţei sale. Îşi îndreptă corpul, se lumină la faţă... dar, după o clipă, clătină din cap.

– Nu-l putem găsi. Rommy mi-a spus că Faraon a fost condamnat la închisoare, însă Pamela i-a căutat numele în dosarele tribunalului şi n-a găsit nimic. Şi Erno a zis că individul a dispărut.

– Ştiu, dar mi-a atras atenţia un lucru. Geneviève a spus că nu-şi putea închipui cum izbuteau să scape Luisa şi Faraon din toată povestea asta. Aşa e?

– Aşa a spus.

– Deci, Faraon avea un mijloc mai complicat de plasare a biletelor. Nu le vindea la colţul străzii.

– Rommy a spus că le plasa printr-o firmă, zise Arthur, care avu nevoie de ceva timp ca să-i înţeleagă logica. La ce te gîndeşti? La departamentul de voiaj al unei corporaţii?

– La ceva care are legătură cu liniile aeriene.

Începură să analizeze împreună diferite variante posibile, iar Arthur deveni tot mai mult el însuşi, readus la viaţă de speranţă. Apoi, deodată, îl cuprinse din nou tristeţea şi se uită la Gillian.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, crezînd că în raţionamentul ei se strecurase o greşeală.

Arthur se întinse şi o luă de mînă.

– Eşti foarte pricepută la treburile astea, îi zise el.

32

7-8 august 2001

Evident

Erno Erdai muri vineri, la scurt timp după miezul nopții. Arthur află știrea de la Stew Dubinsky, care-l sună acasă, sîmbătă dimineața, ca să-l întrebe ce avea de spus. Arthur își exprimă condoleanțe față de familie, apoi, amintindu-și de datoria sa de avocat, îl lăudă pe Erno ca pe un om care a avut curajul ca în ultimele momente ale vieții să îndrepte greșelile trecutului. Arthur spusese rareori cuvinte care să exprime atît de puțin adevărul.

Ca reprezentant al lui Rommy, trebui să se ducă la slujba funerară care se ținu marți dimineață, la Catedrala St. Mary. În vara aceea nu se întîmplaseră evenimente deosebite, așa că articolele despre moartea lui Erno ocupau primele pagini în presa locală, în ciuda dezvăluirilor făcute de Geneviève și a opiniei Curții de Apel. Ținînd seama de toate acestea, n-a surprins pe nimeni faptul că reverendul doctor Carnelian Blythe fusese angajat să facă elogiul lui Erno. Arhidioceza era de partea lui Erno, iar slujba a fost ținută de monseniorul Wojcik, parohul catedralei. Dar vedeta a fost Blythe, care era captivant în rolul de predicator, rol ce-l făcuse celebru cu patruzeci de ani în urmă.

Reverendul Blythe era un geniu, în multe privințe. Mulți albi din ținutul Kindle rîseseră la un moment dat de el, amuzați de retorica lui exagerată și de starea lui continuă de furie. Arthur nu făcea excepție. Dar era conștient de multele realizări ale lui Blythe, nu numai lucruri deosebite, precum

faptul că mersese împreună cu doctorul Martin Luther King şi obligase şcolile din ţinut să aplice desegregaţia, dar şi realizări mai puţin celebre, precum un program prin care se dădea o gustare gratuită copiilor săraci, sau proiecte de dezvoltare, care schimbaseră înfăţişarea unor cartiere. Poate că Arthur admira mai mult speranţa şi ideea de identitate pe care Blythe o oferise comunităţii sale. Arthur îşi amintea că la vîrsta de unsprezece-doisprezece ani, asculta la radio emisiunea de duminică a reverendului, care făcea mii de oameni să cînte:

SÎNT
Un om.
SÎNT
Cineva.

Iar cînd vocea lui Carnelian Blythe răsuna, tînărul Arthur se simţea la fel de inspirat ca orice membru al turmei reverendului.

Însă talentul inegalabil al lui Blythe era cel de a atrage presa. Dacă Blythe apărea undeva, apăreau şi camerele de luat vederi. Putea să furnizeze ceva pentru ştirile de seară, ceva de cincisprezece secunde, de fiecare dată cînd deschidea gura. Arthur nu avea ce să-i reproşeze. Reverendul menţinuse povestea lui Rommy pe prima pagină a ziarelor, atunci cînd presa n-ar mai fi manifestat interes pentru o cauză susţinută de altcineva. Însă Arthur simţea că lui Rommy i-ar fi folosit mai mult dacă l-ar fi ţinut la distanţă pe Blythe.

După imnul final, Blythe îi urmă pe monseniorul Wojcik şi pe membrii familiei Erdai la ieşirea din catedrală şi se înclină cînd sicriul lui Erno, acoperit cu flori albe şi cu drapelul american, fu dus în carul mortuar. Fotografii, care nu aveau pic de respect, se strînseseră grămadă. Collins, nepotul pe care Arthur îl văzuse în fotografia aceea înceţoşată, era

primul dintre cei şase care purtau coşciugul. În costum şi cu cravată, părea a fi un cetăţean respectabil, aşa cum se spunea că devenise. Îşi puse mîna streaşină la ochi, cînd sicriul dispăru în vehicul, apoi merse să-şi consoleze mătuşa şi mama, ambele îmbrăcate în negru. Cei trei urcară împreună în limuzina care avea să urmeze rămăşiţele pămînteşti ale lui Erno pînă la cimitir.

De îndată ce familia plecă, Blythe începu să repete o parte din elogiu, pentru camerele ce-l înconjurau pe treptele catedralei. Arthur încercă să treacă, dar fu oprit de o reporteră, care-l recunoscuse. Era Mira Amir, de la *Bugle* din West Bank, o tipă care-l întrecea pe Stew Dubinsky în aproape toate privinţele. Ca răspuns la întrebările ei, Arthur îi spuse că Gandolph va completa o moţiune cerînd reconsiderarea de către Curtea de Apel a ordinului ce anula *habeas*-ul. Arthur prevedea că vor avea succes, dar nu avu ce să spună cînd Mira îi ceru să menţioneze motivele pe care le va invoca. Se întoarse la birou fără vlagă, descurajat şi, inevitabil, trist din cauză că-şi amintise de tatăl său, în timpul slujbei. Pamela îi lăsase pe birou un teanc de documente, înalt de vreo douăzeci de centimetri, şi o notă explicativă. În ultimele două zile, Pamela încercase – ţinînd seama de sugestia lui Gillian – să identifice pe orice angajat al agenţiilor de voiaj din ţinutul Kindle, căruia i se spunea Faraon sau care avea un nume asemănător. Nu avusese pic de noroc şi-şi pierduse o zi la telefon. La sugestia lui Arthur, se dusese la registratură, ca să verifice registrul agenţilor de voiaj din stat.

Dosarele pe care le întocmise fuseseră selectate cu grijă: registrele departamentelor corporaţiilor de voiaj, membrii asociaţiilor locale de voiaj şi copii după microfilmele registrelor unui grup de patru agenţi de voiaj. Spre deosebire de alte state, aici agenţii de voiaj erau licenţiaţi conform legii, un proces care includea absolvirea unui curs, un examen la nivel de stat şi o dovadă de bune moravuri (care, de obicei, impunea ca

agentul să nu aibă cazier şi să nu fi furat banii clienţilor). Conform biletului lăsat, pentru a identifica un agent de voiaj licenţiat în 1991, Pamela fusese obligată să ajungă în era predigitală din pivniţa departamentului, unde fusese gata să se sufoce din cauza umezelii, iar aparatul de citit microfilme îi provocase o durere de cap puternică.

Arthur luă copia cenuşie a actelor. Ferd O'Fallon. (Ferd O? notase Pamela cu roşu). Pia Ferro. Nick Pharos.

Faro Cole.

Dură doar o secundă pînă recunoscu numele, apoi fugi pe scări pînă în biroul Pamelei. Aceasta vorbea la telefon, iar el ţopăi în jurul ei, dînd din mîini, pînă cînd fata puse telefonul în furcă.

– E individul pe care l-a împuşcat Emo!

Ca să fie sigur, o puse pe Pamela să caute dosarul de la poliţie despre incident, în fişierul de pe coridor. După ce fata îl găsi, rămaseră în biroul ei, un spaţiu îngust, din plăci laminate de culoare bej, în care fiecare suprafaţă netedă fusese umplută cu teancuri de hîrtii despre cazuri, legi şi ciorne. Într-un colţ, Pamela aşezase un balansoar, acoperit cu o pătură roşie, cu emblema Universităţii din Wisconsin pe ea. Folosea scaunul ca loc pentru haina ei şi pentru volumele pe care nu apucase să le înapoieze la biblioteca firmei. Arthur eliberă balansoarul şi se aşeză, iar Pamela se rezemă de un dulap cu sertare. Căzură de acord, aşa cum făcuseră de sute de ori pînă atunci. Numele era Faro, nu Faraon. Un agent de voiaj. Acum li se părea ceva evident. Pamela era foarte supărată pe sine însăşi.

– Rommy a zis Faro, iar eu am rîs de el.

– Dacă cea mai mare greşeală a ta este faptul că nu iei lecţii de pronunţie de la Rommy Gandolph, atunci ai şansa unei cariere pline de succes, îi zise Arthur, care se gîndea la ceva mult mai important decît faptul că făcuseră o prostie. Unde o să-l găsim?

Sătulă să scotocească prin pivnițe pline de praf, Pamela îi ceru să plătească unei companii de pe Internet, specializate în căutări, care întocmise o bază de date de înregistrări publice, din toate cele cincizeci de state. Partenerii de la firmă începuseră să se întrebe cît o să-i coste o cauză pierdută, dar Arthur era și mai nerăbdător decît Pamela. Iar răspunsul pe care-l primiră, după ce introduseră numele Faro Cole și se executară diferite căutări amănunțite, merita cei o sută și cincizeci de dolari pe care-i cheltuiseră. Primiră un raport sumar, care arăta doar o adresă din 1990 și ultima dată, 1996, care apărea pe permisul de șofer al lui Faro. Nu se găsise nimic în miliardele de înregistrări pe care le cercetase QuikTrak în cele cincizeci de state. Faro nu mai avea licență în statul lor, nici în alte treisprezece jurisdicții cu agenți certificați. Faro Cole nu fusese niciodată în tribunal – nu fusese judecat, nu dăduse faliment, nu divorțase, nu fusese condamnat. Nu ipotecase nimic și nu deținea bunuri imobiliare. Nu se căsătorise. De fapt, dacă QuikTrak avea dreptate, nu se născuse, nici nu murise, nu era nicăieri în America.

– Cum e posibil așa ceva? întrebă Pamela, după ce căutaseră informații despre locul nașterii.

Arthur privi ecranul. Ca de obicei, după ce ai văzut răspunsul, ți se pare evident.

– E un pseudonim. Faro Cole e un pseudonim. Trebuie să căutăm pe altcineva.

Și, odată stabilit lucrul ăsta, mai deveni ceva evident: nu ajunseseră nicăieri.

Miercuri, Larry lipsea de la serviciu, așa cum făcuse în multe din zilele de după decizia Curții, consumîndu-și liberele pe care le obținuse lucrînd pînă noaptea la cazul Gandolph. Termina, împreună cu băieții lui, o casă nouă, situată pe o colină din Fort Hill. Zugravii nu veniseră, iar Larry fusese obligat să-și pună masca pe față și să frece pereții cu glaspapir. O muncă

murdară, plictisitoare, iar praful fin de ipsos părea că-i pătrunde în fiecare por.

Pe la amiază, Larry simţi că pagerul lui vibrează. Numărul era din McGrath Hall. De la conducerea poliţiei. Dacă ar fi făcut o muncă importantă, ar fi ignorat mesajul. Dar, avînd în vedere situaţia, se hotărî să facă o pauză. La celălalt capăt al firului îi răspunse o secretară, de la biroul şefului adjunct al poliţiei, Amos. Wilma Amos, care-i fusese coechipieră cu mult timp în urmă, pe vremea cînd echipa de intervenţie investiga „Masacrul din 4 Iulie", ajunsese adjunctul şefului poliţiei pe probleme de personal. Din partea lui Larry, slujba aceea şi Wilma se meritau reciproc. Însă Wilma păstrase un interes constant pentru cazul Gandolph şi-l sunase de cîteva ori după ce apăruse Erno, dornică să afle informaţii. Larry credea că femeia intenţiona să laude decizia Curţii de Apel, dar, cînd îi răspunse la telefon, Wilma îi spuse că are nişte informaţii care ar putea să-l intereseze.

– Sora mea, Rose, lucrează la registratură. Ieri a venit la ea o fată, care i-a spus că e avocat la firma lui Art Raven. Căuta informaţii despre agenţii de voiaj din 1991.

– 1991, asta înseamnă Gandolph, nu-i aşa?

– De aceea te-am sunat.

– Sora ta ştie ce-a găsit partenera lui Arthur?

– Rose a ajutat-o să printeze formularele de înregistrare. A făcut şi pentru ea un exemplar. Am vrut să-ţi trimit lista respectivă, dar mi s-a spus că lipseşti. M-am gîndit că ai vrea să ştii ce-i pe listă.

Wilma se pregăti să-i citească numele de pe formulare. Larry luă un pix de la Paco, dulgherul său, dar încetă să scrie de îndată ce auzi numele lui Faro Cole.

– Fir-ar să fie! exclamă Larry şi-i explică despre ce era vorba.

– Şi ce importanţă are, dacă-i agent de voiaj? se miră Wilma.

– Înseamnă că am greşit undeva, îi răspunse Larry.

Se întoarse la lucru. La început crezu că-l supărase faptul că nu observase ceva atît de evident, precum faptul că Faro era agent de voiaj. Nu era numai asta. Neavînd altceva care să-l preocupe, continuă să se gîndească la asta în timp ce lustruia pereții cu glaspapir. În cursul după-amiezei, îi venise o idee care nu-i plăcea deloc.

Pe la ora patru, Paco și cei doi oameni ai lui plecară, iar Larry se hotărî să meargă un pic pe jos, pînă la Ike's, cîrciuma pentru polițiști în care Erno îl împușcase pe Faro Cole. Dacă localul n-ar fi fost în apropiere, probabil că nu s-ar fi obosit pînă acolo. Există idei mai rele decît aceea de a bea o bere rece într-o zi călduroasă, relaxîndu-te.

Larry se strădui, în timp ce cobora colina, să se curățe, dar praful de ipsos, alb ca făina, îi rămăsese în păr și pe salopetă. Cartierul se popula cu repeziciune cu intelectuali. O mulțime de localnici veneau acasă devreme, ca să profite de lumină, iar bărbații și femeile cu serviete arătau de parcă s-ar fi întors de pe terenuri de golf, nu de la birou. Larry avea diplomă în afaceri. Din cînd în cînd, se gîndea cîți bani ar fi putut cîștiga. Îl consola gîndul că nu trebuise să se stranguleze zi de zi cu cravata. Ce lume! Nu poți să te bazezi pe nimic!

Ike's nu era altceva decît o simplă bodegă, fără pretenții. Nici urmă de ferigi sau lemnărie sofisticată. O încăpere lungă, întunecoasă, cu acustică proastă și care duhnea a bere. Existau acolo un bar vechi cu oglinzi, separeuri făcute din plastic roșu, înșirate de-a lungul peretelui, și, în centru, banchete ca pentru picnic. Ike Minoque, proprietarul, un fost polițist, fusese împușcat în cap și pensionat pe la începutul anilor șaizeci. Indivizii din Secția Șase de poliție începuseră să se strîngă în localul lui, ca să-l ajute. Iar acum cîrciuma lui Ike devenise locul de întîlnire pentru toți polițiștii din ținutul Kindle. În timpul săptămînii veneau în local două categorii de clienți: polițiști și femei cărora le plăceau polițiștii. Cînd Larry apăruse aici, în 1975, unul dintre cei vechi îi spusese: „În slujba

asta o să ai două lucruri care nu prea merg cu celelalte – o armă și fete. Sfatul meu este același pentru ambele cazuri: ține-ți arma în toc". Larry nu-l ascultase. Împușcase doi indivizi, chiar dacă avea justificare. Dar în privința femeilor, nu avea nici un fel de scuză.

Codul nescris impunea ca nimeni să nu spună ce se întîmpla la Ike's – nici ce se vorbea, nici cu cine plecase cineva. Ca rezultat, puteai afla aici lucruri pe care nu le învățai la Academia de Poliție. Tipii mințeau zdravăn, își clădeau o glorie falsă. Dar se făceau și multe mărturisiri la băutură: că nu ți-ai ajutat partenerul, că ai fost atît de speriat că nu te mai puteai controla... Puteai să plîngi că te-ai săturat sau să rîzi de idioții din lumea de afară, care abia așteaptă să-i prindă poliția.

Cînd Larry intră în local, mai mulți indivizi se grăbiră să-l salute. Larry strînse mîini, povesti și ascultă o grămadă de tîmpenii, apoi își croi drum către bar, unde Ike scria cecuri. La cele două televizoare din încăpere se puteau vedea în reluare episoade ale serialului *Cops*.

Așa cum făcuseră și alții din local, Ike îl felicită pe Larry pentru încheierea cazului Gandolph. Erno enervase multă lume – lucru care se întîmplă de fiecare dată cînd cineva, care pretinde că face parte din frăție, o ia razna.

– Da, mărturisi Larry, n-am irosit nici o lacrimă cînd Erno a luat acceleratul spre iad.

Pe bar, chiar lîngă el, se găsea ziarul de dimineață. Pe prima pagină se vedea fotografia lui Collins și a celorlalți, introducînd coșciugul în mașina funerară. Larry de-abia se abținuse să nu se ducă în ziua precedentă la catedrala St. Mary cu o pancartă, pe care să scrie „Călătorie Sprîncenată!"

– Ticălosul ăla nu mi-a plăcut deloc, îi mărturisi Ike. Din cauza felului în care regreta că nu-i în poliție. Ca un copil pe care mămica l-a ținut acasă, în timp ce băieții ceilalți s-au dus să se joace. Cred că individul avea o părere greșită despre lucrurile din meseria noastră. E ușor să-l critici acum... Dar,

adăugă Ike, zîmbind, Erno nu era un tip rău. A cumpărat o grămadă de bere aici...

Ike semăna cu un *beatnik* bătrîn. Părul îi căzuse de pe creştet, dar în părţi, claia căruntă îi ajungea la guler. Avea bărbiţă. Purta un şorţ lung, pe care nu-l spălase de o lună. Ochiul pe care-l pierduse, atunci cînd fusese împuşcat, era alb ca laptele şi se mişca din cînd în cînd, din motive numai de el cunoscute.

– Erai aici cînd l-a împuşcat pe tipul ăla? îl întrebă Larry.

– Aici? Da. Făceam ce fac şi acum. N-am văzut nimic, pînă n-am simţit mirosul de praf de puşcă. Nu-i amuzant? Probabil că bubuitura a dărîmat tencuiala de pe pereţi, dar eu îmi amintesc de miros, zise Ike şi se uită prin încăpere. Gage stătea la un metru de cei doi. A văzut totul.

După ce-şi primi berea, Larry se îndreptă în direcţia indicată. Mike Gage lucra la Secţia Şase, la Furturi. Poza lui se găsea în dicţionar, la articolul „poliţist bun". Era un negru cu părul vîlvoi, un individ liniştit, care se ducea duminica la biserică. Avea şase copii. Larry avea o teorie: indivizii liniştiţi fac treabă bună în poliţie. El însuşi, în special cînd era mai tînăr, se enerva al naibii de repede. Mike era echilibrat. Mulţi poliţişti tind să devină cinici. Rareori munca în poliţie se dovedeşte a fi aventura la care ai sperat. Cînd copiii cresc destul de mari, îşi dau seama că nu eşti erou de legendă, aşa cum ai fi vrut să fii în mintea lor. Slujba constă în hîrţogărie şi plictiseală, eşti ignorat la avansări în favoarea celor cu pile şi cîştigi mai puţin decît majoritatea nenorociţilor pe care-i arestezi. Iar cînd îţi dai seama de toate astea, nu mai ai chef să te-apuci de altă meserie. Însă Mike era ca Larry, îl emoţiona să-şi vadă insigna, atunci cînd o lua din dulap, în fiecare dimineaţă. Gage credea că-i mare lucru să-i ajuţi pe oameni să fie buni, în loc să-i laşi să fie răi.

Mike stătea cu un grup de colegi de la Secţia Şase. Îi făcu loc lui Larry lîngă el. Un tip care era cu Gage, Mal Rodrigues,

întinse pumnul peste masa de picnic, iar Larry îl lovi, în stilul sportivilor, sărbătorind din nou victoria din săptămîna trecută. În local era gălăgie – în difuzoare răsuna Creed – și, ca să fie auzit, Larry se trase lîngă Mike. Discutară un timp despre caz și despre faptul că Erno fusese un individ ciudat.

– Ike zice că erai aici atunci cînd Erno l-a împușcat pe tipul ăla, Faro Cole...

– Larry, sînt în meserie de cît timp ești și tu. Sincer vorbind, am fost atît de aproape, că puteam să mă aleg cu un glonț, zise Mike, zîmbind. Tîmpitul ăla pe care l-a împușcat Erno – parcă Faro îl chema – se văita ca o irakiană, iar Erno i-a luat pistolul din mînă și l-a împins afară. Apoi s-au întors deodată aici și *bang!* Erau la mai puțin de un metru de mine.

Mike îi arătă locul de lîngă ușă, unde stătuse atunci. Larry îl întrebă un lucru care-l frămînta de mult timp: de ce nu se depusese plîngere împotriva lui Faro, pentru că-l amenințase pe Erno?

– Ne-am închipuit că individul o să moară. Iar Erno n-a vrut să facă plîngere. După ce i-am luat pistolul, Erno a rămas lîngă trupul individului, țipînd.

– Credeam că Erno era în autoapărare.

– Era. Dar ne-a spus să-l lăsăm pe individ în pace.

– Nu mi se pare logic.

– Tu lucrezi la Omucideri, tu să-mi spui dacă-i logic, dar nu cred că indivizii care împușcă pe cineva dau dovadă de logică.

Larry se gîndi o secundă. Bunul-simț îi spunea să se oprească, dar la vîrsta de patruzeci și patru de ani nu învățase încă să asculte glasul rațiunii.

– Vreau să mă ajuți într-o chestie care-mi produce coșmaruri, Mike. Crezi că-l poți recunoaște pe individul ăla, Faro?

– Au trecut patru ani, Larry. Poate Mal o să fie în stare. I-a ținut capul lui Faro în poală cincisprezece minute, în timp ce așteptam ambulanța.

– Hai la bar, să vă fac cinste cu o bere.

Ike pusese pe undeva ziarul *Tribune* din ziua aceea și avu nevoie de o clipă să-l găsească.

– Uitați-vă la tipul ăsta, le spuse Larry, întinzînd prima pagină a ziarului în fața lui Gage și a lui Rodrigues. Spuneți-mi dacă nu seamănă cu individul pe care l-a împușcat Erno.

Rodrigues se uită la poză înaintea lui Mike Gage, dar pe figurile lor apăru aceeași expresie. Larry îl arătase pe Collins, din fotografia de la funeraliile lui Erno.

– Iisuse! exclamă Larry.

Datele se tot adunau, ca în fiecare zi. Faro era un agent de voiaj, ca și Collins. Înălțimea, vîrsta, rasa – toate se potriveau. Ca și în cazul lui Collins, avocatul lui Faro fusese Jackson Aires. „Faro Cole" părea un fel de „Collins Farwell" întors pe dos, ca în cazul multor pseudonime, pentru ca ticălosul să țină minte cum îl cheamă, dacă ajungea în vreo încurcătură. Nu era un lucru neobișnuit ca un băiat rău, abia ieșit din pușcărie – așa cum fusese Collins în 1997 – să folosească o identitate falsă, ca să fie sigur că n-o să aibă antecedente, dacă era arestat pentru ceva. Dar ceea ce-l șocase cel mai mult pe Larry fusese chestia la care se gîndise în timp ce freca pereții cu glaspapir: povestea lui Collins despre modul în care Iisus intrase în viața lui, datorită unui glonț primit din spate.

Rodrigues încercă să-l consoleze:

– Nu trebuie să ai încredere într-un lucru văzut cu patru ani în urmă, chiar dacă martorii sînt polițiști.

Larry ieși din restaurant, ca să-și folosească telefonul celular. Norii se întunecaseră și semănau cu un armăsar nărăvaș. Probabil că în timpul nopții va fi furtună. Apoi Larry reveni în prezent și se prăbuși sub greutatea acestuia.

Al dracului caz!

33

8 august 2001

Pe mare

– Poţi să pleci de la birou?

Muriel ridicase telefonul la care răspundea după orele de program. Deşi nu se ostenise să se prezinte sau să salute, Larry părea vesel şi prietenos. Muriel aştepta de mai multe zile s-o sune, dar se potoli imediat cînd Larry continuă:

– Nişte tipi ar vrea să discute cu tine.

Muriel nu-şi putu ascunde dezamăgirea, cînd îl întrebă unde naiba era. Se părea că într-o cîrciumă.

– Avem o problemă?

– O chestie nasoală rău de tot.

Aveau o problemă.

– Şi, dacă nu te superi, adu şi dosarul cel vechi despre Collins, pe care l-am întocmit împreună cînd ne-am dus să-l vedem în închisoare, adăugă Larry, după care îi spuse unde se afla dosarul, printre materialele depozitate în biroul ei.

Muriel împinse uşa veche de stejar de la Ike's peste o jumătate de oră şi simţi reacţia celor din încăpere. În general, existau două curente de opinie în privinţa ei, în cadrul Poliţiei Unificate a ţinutului Kindle: unii o plăceau, alţii o urau. Cei din a doua tabără îşi ţineau părerile doar pentru ei cît timp se aflau la slujbă, dar în timpul liber nu-i datorau nici un fel de respect. Îşi aminteau cazurile pe care le respinsese, duritatea cu care îşi impusese liniile de conduită referitoare la practicile poliţiei. Lumea lor era prea masculină pentru a suporta disciplina impusă de o femeie – sau ambiţiile acesteia. Sigur,

Muriel recunoştea că era încăpăţînată, dură deseori, dar în sufletul ei ştia că problema principală pentru indivizii care se uitau acum la ea ţinea de sexul ei.

Larry se întorsese la bar. Era îmbrăcat în salopetă şi arăta de parcă s-ar fi tăvălit prin făină. Hainele şi părul i se albiseră din cauza prafului.

– Lasă-mă să ghicesc. Te-ai deghizat în gogoaşă pudrată cu zahăr, pentru Halloween.

Larry păru că nu înţelege gluma, pînă nu se privi în oglinda de deasupra barului. Nu păru amuzat. Îi spuse că frecase toată ziua pereţii cu glaspapir. Se vedea însă că avea altceva în minte.

– Despre ce-i vorba? îl întrebă Muriel.

Larry îi spuse totul, pas cu pas. Muriel se afla chiar lîngă el cînd termină, aşa că nu fu nevoie să ţipe.

– Îmi povesteşti că Erno Erdai şi-a împuşcat propriul nepot?

– Spun că-i posibil. Ai adus dosarul?

Larry îi făcu semn să se uite la fotografia care-i fusese făcută lui Collins la închisoare, în 1991. Mike aruncă doar o privire. Rodrigues zise:

– Cred că „sigur" nu-i răspunsul pe care-l aşteptai.

– Spune doar adevărul.

– Ochii, zise Rodrigues, arătînd fotografia în culori. Sînt aproape portocalii. Ca în Satul Condamnaţilor sau cum i-o zice.

– Ai dreptate, zise Larry.

– Hai să plecăm de aici, îi spuse Muriel.

Nu era locul potrivit pentru o discuţie. Chiar şi poliţiştii care o plăceau erau nişte aliaţi nesiguri, mulţi dintre ei fiind mai loiali reporterilor cu care discutau la telefon decît ei. Cînd ieşiră, îi propuse lui Larry să meargă cu maşina pe colină. Bărbatul ezită în faţa uşii, nedorind să-i umple sedanul de praf. Muriel avea Civic-ul din 1990, iar maşina nu fusese curată nici cînd fusese nouă.

– Larry, rabla asta a văzut multe, zise ea, abia stăpînindu-şi rîsul cînd se gîndi la lucruri întîmplate demult. Larry îi spuse încotro s-o ia. Bine. Explică-mi despre ce-i vorba.

– Nu cred că mai contează.

– Ăsta-i pasul următor. Mai întîi trebuie să ştim ce s-a întîmplat. M-ai înţeles? Dacă mama vrea să se împace cu sora ei, ar trebui ca mai întîi s-o împuşte pe la spate?

Larry rîse, pentru prima oară în seara aceea.

– Există trei mii de comedianţi şomeri, iar tu te ţii de bancuri!

– Vorbesc serios. Nu-i asta ordinea în care s-au desfăşurat lucrurile? După focul acela de pistol, Erno şi Collins au fost numai lapte şi miere.

– Ce naiba! izbucni Larry. N-am nici o informaţie. Şi nu-mi pasă. Familia lui Erno nu vrea să ne spună nimic. Şi ce dacă? Din punctul meu de vedere, avem prea multe informaţii.

Larry arătă o alee lungă. Casa era în stil victorian. Spusese cîndva că asta era specialitatea lui. Pe lambriurile de scînduri de pe ziduri fuseseră aplicate culori San Francisco, în nuanţe luminoase, contrastante, care scoteau în evidenţă festoanele şi romburile crestate în exteriorul din lemn. Muriel se aplecă peste volan şi privi prin parbriz.

– Iisuse! Ce frumuseţe!

– Nu-i aşa că-i frumoasă? Casa asta îmi place în mod deosebit. Uneori mă plimb prin ea şi regret că nu mi-am permis o asemenea locuinţă, cînd băieţii erau mici. Dar aşa merg lucrurile. Nu obţii niciodată ce-ţi doreşti, atunci cînd ai nevoie. Larry păru că-şi dă seama ce spusese abia după ce vorbise. Muriel văzu că era încordat şi că evita să o privească. Ca să-l salveze din starea aceea, îi ceru să-i facă un tur al casei.

Larry începu prin a-i arăta grădina. Lumina începuse să scadă, iar gîngăniile ieşiseră la atac, dar Larry rămase netulburat, păşind cu grijă printre plantele sădite recent. Pe deplin conştient de bogăţia de culoare şi frumuseţe pe care o oferea

celui care va cumpăra casa, Larry pierdu ceva timp explicîndu-i cum vor creşte şi se vor întinde, an după an, diferitele plante perene, de la şofran la bujori şi hortensii. Termină abia cînd se întunecase. Şi numai pentru că Muriel se plînsese că ţînţarii o mîncau de vie.

În interior fu mult mai expeditiv. Pentru a pune o stavilă prafului, pe uşile din camerele în care se lustruia cu glaspapir fuseseră atîrnate fîşii din plastic. Larry spuse că, pentru a valorifica o asemenea locuinţă, trebuia să ştii ce detalii urmau să fie păstrate pentru calităţile lor şi care trebuiau sacrificate, ţinînd seama de cererea pieţei. Iluminatul constituia un exemplu. Din construcţie, camerele acelea fuseseră întunecoase ca nişte magazii, iar noaptea erau luminate de candelabre cu gaz. Proprietarii de azi risipesc energia electrică. Învăţase, cu timpul, că toţi cumpărătorii apreciau dacă aveau lumină puternică deasupra capului şi o mulţime de comutatoare.

Lui Muriel îi plăcea să-l vadă pe Larry în această postură. O amuza, ca întotdeauna, şi nu-i fusese greu să şi-l imagineze antreprenor. Chiar şi sensibilitatea de care dăduse dovadă Larry în grădină reprezentase un lucru despre care ea aflase treptat. Individul pe care-l cunoscuse în timpul Facultăţii de Drept pretindea că singurul loc în care se folosea cuvîntul „sensibil" era pe ambalajul pentru prezervative. Dar în el se mai afla o persoană – ştiuse asta întotdeauna – şi-l admira pe Larry că lăsase persoana aceea să iasă la iveală.

– Canalizarea funcţionează? îl întrebă Muriel.

Larry îi arătă unde să se ducă. Deasupra chiuvetei se afla o ferestruică, iar Muriel reuşi să zărească zona în care crescuse şi care se afla la o jumătate de kilometru de Fort Hill, un şir de bungalouri ce se întindea printre curţi şi garaje de camioane. Zona rămăsese şi acum un teritoriu al parcărilor nesfîrşite, luminate puternic, pentru a împiedica furturile, şi al unor alei de-un kilometru, în care stăteau înşiruite camioane, Forduri noi şi conteinere, care aşteptau să fie încărcate în trenuri. Fusese o zonă

bună. Oamenii munceau din greu, erau amabili și decenți, doreau un viitor mai bun pentru copiii lor. Dar, așa cum se întîmpla întotdeauna cu muncitorii, simțeau și conjunctura vitregă care-i împiedicase să aibă aceleași șanse ca și cei care le erau șefi. Muriel își jurase să nu ajungă așa.

Acum nu mai avea iluzii. Ar fi înnebunit, dacă ar fi trăit departe de putere. Dar, privind în jos de pe colină, respecta ce avusese locul acela mai bun, poziția centrală, simțămîntul că-ți trăiești viața și că încerci să faci măcar o jumătate de pas înainte, că faci mai mult bine decît rău, că iubești pe cineva. Dorința de a se conecta din nou la toate acestea făcea parte din ceea ce o determinase să petreacă săptămînal cîte o oră în biserică, unde inima aproape că-i zbura din piept, ducîndu-se către Dumnezeu. Copiii pe care nu-i avusese se aflau acolo, în biserică, niște străini pe care nu-i întîlnise încă, precum iubitul despre care credea – pe cînd avea treisprezece ani – că o așteaptă undeva, în lume. Viitorul. Viața spiritului ei. În timpul rugăciunii, tînjea după ei, iubitoare, așa cum fusese ani de zile în visele ei. Tremurul pe care i-l provoca prezența lui Larry în casa aceea liniștită o făcu brusc să realizeze ce sentiment de împlinire i-ar fi putut aduce dragostea unui bărbat.

Larry o aștepta într-o cameră de zi din spatele casei. Inițial, fusese o improvizație ieftină și Larry se străduise s-o aranjeze frumos. Dornică să-și înăbușe sentimentele, Muriel reveni la treburi.

– Larry, a venit vremea să punem pe masă tot ce știm despre Erno și despre Collins. O să-i trimit mîine o scrisoare lui Arthur.

Larry întrebă exact ce se aștepta Muriel că o să întrebe:

– De ce?

– Pentru că e limpede că încearcă să-l găsească pe Faro. E un caz cu condamnare la moarte, Larry, nu pot să ascund lucruri care sînt importante pentru Arthur.

– Importante?

– Larry, nu ştiu cu exactitate ce înseamnă toate astea. Nici tu nu ştii. Dar, dacă tragem linie şi adunăm, Collins fura bilete, împreună cu Luisa. Nu crezi că asta explică faptul că a ştiut destule lucruri, ca să-l toarne pe Gandolph?

– Muriel, sînt absolut sigur că Arthur se va duce la tribunal şi va încerca să redeschidă cazul. Ştii foarte bine asta. Va ţipa şi va cere imunitate pentru Collins.

– Asta îi e meseria. Şi nu înseamnă că o să obţină tot ce va cere. Curtea de Apel nu mă va obliga să-i ofer imunitate. Vreau să-i arăt totul lui Arthur – Collins e Faro şi a fost împuşcat. Plus ce ne-a spus Collins în Atlanta. Ar fi trebuit să-i fi spus asta mai de mult, dar o să mă fac că am uitat.

Larry rămase tăcut, cu ochii închişi, iritat puţin de stupiditatea legii.

– Nu ştim sută la sută că tipul, Collins, este Faro, zise el, în cele din urmă.

– Fii serios!

– Sînt serios. O să mă duc la Dickerman, să văd dacă a găsit vreo amprentă pe pistol. Atunci s-ar putea să ştim dacă este cu adevărat Collins.

– Sună-l pe Dickerman. Spune-i că reluăm treaba şi că avem nevoie repede de un răspuns. Însă nu pot să nu-i spun lui Arthur. Cu cît ezităm mai mult, cu atît va răcni mai tare că am ascuns dovezi care-i foloseau. Arthur are la dispoziţie zece zile ca să trimită o moţiune prin care să convingă Curtea de Apel să reconsidere cazul. Vreau să pot să afirm că i-am dat informaţia în timp util, de îndată ce am descoperit o conexiune între evenimentele legate de crime.

– Doamne!

– Larry, va fi ultimul efort.

– De cîte ori va trebui să învingem în cazul ăsta blestemat? Uneori îmi vine să mă duc la Rudyard şi să-l împuşc pe Rommy, ca să pun capăt aiurelii ăsteia!

– Poate că-i vina noastră. Poate că există ceva care ne împiedică să încheiem cazul. Ea știa ce-i acel „ceva". Și el știa, dar se părea că pentru el făcea parte din aiureala căreia voia să-i pună capăt. Muriel se apropie și-i puse mîna pe umăr. Larry, ai încredere în mine! O să se termine totul cu bine.

Prin asta nu făcu decît să-i dovedească lui Larry că avea dreptate. Cazul nu avusese legătură cu victimele, cu acuzatul sau cu ce se întîmplase. Nu cu adevărat. Polițist, avocat sau judecător, nu te poți abține să nu legi cazul de tine. Iar în cazul respectiv, de ei doi. Larry era frustrat, pentru că ea îl respinsese.

– Larry, îl întrebă Muriel, dacă n-ai vrut să rezolvi nimic, de ce te-ai dus la Ike's? De ce te-ai obosit să mă suni?

El își lăsă ochii în jos, apoi își ridică privirea și-i atinse dosul palmei, în semn că era de acord. Deși de-abia o atinsese, Muriel se înfioră. Se uită la el cu ochi înlăcrimați, ca o persoană care-și dă seama de pierdere și de trecerea timpului. Îl strînse din nou de umăr și-i dădu drumul, cu oarecare regret. După un moment, cînd își văzu mîna, începu să chicotească.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Larry.

Muriel îi arătă palma, albă toată din cauza prafului de ipsos.

– Ți-ai lăsat semnul pe mine, Larry.

– Oare?

– Stîlpul de sare.[1]

Larry se gîndi un moment, pînă să-și dea seama la ce se referea.

– Cu ce-a greșit femeia aia?

– A privit în urmă, răspunse Muriel, cu un zîmbet chinuit.

– Mda...

Cu toate că-și promisese la Atlanta să nu facă ea primul pas, Muriel știa că n-o să se poată opri. Nu conta dacă era doar nostalgia vremurilor trecute, pulbere de stele sau libido. Îl

---

[1] Aluzie la nevasta lui Lot, care a fost transformată într-un stîlp de sare: „Femeia lui Lot s-a uitat îndărăt și s-a prefăcut în stîlp de sare". V.T., *Geneza*, XIX, 26 (n.tr.).

dorea pe Larry. Trezea în ea ceva ce nu mai trezise nimeni altcineva. Nu-și dăduse seama de acest lucru cu un deceniu în urmă, dar relația lor fusese, în mare parte, un altar închinat ei, o formă de prețuire a puterii sale. Un lucru unic, în felul lui. Larry îi cunoștea calitățile și, spre deosebire de Rod sau de Talmadge, nu o răsfăța ca să profite de ea. Larry dorea o legătură pașnică pentru binele amîndurora, o prietenie solidă, sobră, dar nu lipsită de sentimente, să fie doi în fața lumii. Muriel ratase o șansă enormă în trecut. Știind acest acest lucru, voia să fie sigură că nu avea nici o șansă acum. Întinse palma și zise:

– Este oare modul în care Dumnezeu îmi spune să-mi țin mîinile acasă?

– Nu mă pricep la chestiile astea. Nu prea comunic cu Dumnezeu.

– Dar așa ai vrea? Ca trecutul să rămînă trecut?

Larry se gîndi îndelung, apoi mărturisi:

– Muriel, sincer vorbind, nu știu ce vreau. Știu doar un lucru: nu-mi pasă dacă o să ajung din nou pe lista celor care încearcă să se sinucidă.

– Ce să înțeleg din asta? Că spui nu?

Larry zîmbi fără vlagă și spuse:

– Bărbații nu au voie să zică nu.

– E doar un cuvînt.

Muriel se uită iarăși la palma ei. Praful alb se afla în punctele ridicate, lăsînd adîncituri neatinse. Linia dragostei și cea a vieții, cele pe care le citesc ghicitorii în palmă, se vedeau limpede, ca rîurile pe o hartă. Apoi privi în sus și văzu că pe umărul lui Larry se vedea urma pe care o lăsase palma ei.

Gîndul că ar putea să-i reziste îi trecu lui Larry prin minte doar ca o idee abstractă. Muriel avea felul ei de a acționa. Ca întotdeauna, sări pe el. Îl întrebase de ce o sunase, dacă nu voia să-i facă nimic? El o adusese aici. Iar ea ușura lucrurile cît mai mult posibil. Mică și fără teamă, Muriel se ridică pe vîrful

picioarelor şi-şi puse o mînă pe umerii lui, iar cu cealaltă îl mîngîie cu blîndeţe pe obraz, apoi îl trase spre ea.

După aceea, a fost disperarea şi viteza unei păsări ţinute în colivie, care spera să zboare. Bătăi inutile din aripi. Din cauza căldurii, pielea ei avea gust sărat, iar, mai tîrziu, un miros de sînge, pe care Larry îl identifică greu. Inima bărbatului bătea speriată. Ca rezultat, termină mult mai repede decît ar fi dorit. Şi se murdări, într-un mod neaşteptat. Muriel era la începutul sau la sfîrşitul menstruaţiei, dar fusese atît de dornică să-l simtă în ea, încît nu se gîndise la asta.

Muriel terminase călare pe el şi rămase atîrnată de Larry, de parcă acesta ar fi fost o stîncă. Faptul că o simţise odihnindu-se aşa fusese mai satisfăcător decît orice altceva. Bărbatul îi pipăi trupul cu amîndouă mîinile şi simţi un fior de disperare, dîndu-şi seama cît de bine îşi amintea trupul acela – adînciturile şirei spinării, coastele proeminente, precum clapele negre ale unui pian, curba abruptă a spatelui, care i se păruse partea cea mai atrăgătoare a corpului ei. De cînd se despărţiseră, Larry plînsese doar o dată, atunci cînd murise bunicul său, rotarul imigrant, care avea aproape o sută de ani. Larry fusese copleşit de sentimentul că viaţa celor douăzeci şi trei de copii şi nepoţi ai bătrînului ar fi fost mult mai grea, dacă acesta n-ar fi avut curajul să călătorească spre America. Exemplul unui eroism care se răspîndise asupra atîtor vieţi îl făcuse pe Larry să nu-şi mai plîngă de milă. Dar refugiul cel mai sigur îl găsea în umor.

– Cum o să le explic copiilor mei că trebuie să dau la curăţat un covor nou-nouţ?

– Hai, plînge-te! îl îndemnă Muriel, cu faţa ei micuţă cuibărită pe pieptul lui. Muriel avea gulerul prins cu o capsă. În graba ei, uitase s-o desfacă, iar rochia, cu nasturii descheiaţi, atîrna în jurul ei, ca o pelerină. Umerii îi erau acoperiţi de pînza neagră, cu buline, iar braţele-i goale stăteau încrucişate sub gîtul lui Larry. Îţi pare rău?

– Încă nu ştiu. S-ar putea să-mi pară.

– Să nu-ţi pară rău.

– Eşti mai puternică decît mine.

– Nu mai sînt.

– Ba da. Tu ştii măcar cum să mergi înainte. După ce o să-ţi revii, eu n-o să ştiu ce să fac.

– Larry, nu crezi că mi-ai lipsit?

– Într-un mod conştient?

– Fii serios, Larry!

– Vorbesc serios. Tu nu-ţi permiţi să te uiţi înapoi şi să vezi ceva. Abia acum ţi-a trecut prin minte.

– Ce?

– Că ar fi trebuit să te măriţi cu mine.

Ochii ei negri erau larg deschişi. Nasul ei mic, acoperit de pistrui de vară, se lărgi, atunci cînd inspiră. Cei doi se priviră, cu feţele aflate doar la cîţiva centimetri una de cealaltă, pînă cînd Larry simţi că puterea gîndului său începe s-o învingă pe Muriel. Văzu că şi ea îşi dăduse seama. Dar cum să ieşi pur şi simplu pe uşă, după ce-ai spus aşa ceva? Oricum, Larry simţi o recunoaştere vagă, în ochi, înainte ca Muriel să-şi pună iarăşi capul pe pieptul lui.

– Erai *însurat*, Larry. Eşti însurat.

– Şi doar poliţist, replică el.

Nu avusese niciodată intenţia să-i reproşeze asta, în orice caz nu în intimitate. Pentru că Muriel n-ar fi suportat. Larry o simţi chinuindu-se să revină la realitate.

– Şi eşti doar poliţist, zise ea, în cele din urmă.

Larry nu o vedea, dar, ţinînd mîna pe pielea ei, îi simţi emoţia. Muriel se simţea micuţă şi fragilă, iar Larry, solid cum era, o domina. Stînd pe covorul de culoare deschisă, Larry o legănă un timp, ca şi cum ar fi fost la bordul unei corăbii, o legănă înainte şi înapoi, pe valurile înfricoşătoare ale vieţii.

34

9 august 2001

Cunoștințe vechi

La ora opt, Gillian îl aștepta pe Arthur stînd la o masă de la Matchbook și bînd sifon. Mai mult ca sigur că Arthur avea să vină însoțit de Pamela. Moțiunea lor, prin care cereau reconsiderarea deciziei Curții de Apel, urma să fie analizată în curînd.

Cu excepția zilei de marți, cînd luaseră cina cu Susan, Gillian și Arthur ieșiseră în fiecare seară a săptămînii trecute. Fuseseră la teatru, la un concert simfonic, la trei filme. Arthur se simțea ca un om căruia i se acordase libertate deplină. Faptul că pleca din apartament îl făcea să uite de temerile legate de cazul Gandolph, în care nu găsiseră nimic care să-i încurajeze. Cînd mergea cu Gillian pe stradă, Arthur se manifesta ca un *macho*. Dar ei îi era drag tot ce ținea de Arthur.

Gillian simți că o privește cineva, din cealaltă parte a încăperii. Nimic neobișnuit. La urma urmei, era celebra Gillian Sullivan. Cînd se uită în direcția aceea, văzu că o privea o femeie brunetă, frumoasă, cu cîțiva ani mai tînără decît ea, care-i zîmbea cu timiditate. Gillian își dădu imediat seama că nu era cineva din lumea juriștilor. După înfățișarea femeii – purta o bluză de mătase, strînsă pe gît, care costa mai mult de trei sute de dolari – Gillian își spuse că ar putea fi o clientă. Nu-și amintea de ea. Apoi apărură frînturi de amintiri. Tina. Gillian de-abia se abținu să nu plece. Doar gîndul că Arthur trebuia să sosească o făcu să n-o ia imediat la fugă.

Nu-şi cunoscuseră numele de familie. Femeia aceea fusese doar Tina, o biată fată bogată din înalta societate din West Bank, care-şi finanţa viciul vînzînd droguri. Fata deschisese uşa, cînd Gillian se dusese să cumpere heroină. Gillian intrase într-o lume aparte – drogaţi din clasa de sus. Manierele păreau mai bune, iar pericolul mai mic, dar gaşca era la fel de putredă ca şi cele de pe stradă. Oamenii se făceau nevăzuţi sau se cufundau în mocirlă. Şi Tina dispăruse subit. Fusese arestată. Îngrozită la gîndul că putea fi denunţată sau că fusese deja descoperită de poliţiştii care o supravegheaseră pe Tina, Gillian jurase să se lase de droguri. Dar drogul o domina. Ca toţi traficanţii, Tina nu-i prezentase un alt furnizor. Gillian o văzuse intrînd de cîteva ori la un actor de la un teatru local. Însă ar fi dat dovadă de nebunie să-i dea telefon actorului. La treizeci şi şase de ore după ce luase ultima doză, se înfăşurase într-o eşarfă şi mersese pînă în North End, unde se oprise la un colţ de stradă. Plănuise ca, în cazul în care ar fi fost arestată, să spună că făcea cercetări pentru o sentinţă legată de un caz privind consumul de droguri. Avusese ideea să acosteze o femeie, o fată care lucra în fustă minusculă, din blană de leopard, cu cizme asortate. „Vorbeşte cu Leo", îi spusese fata, dar nu se uitase la Gillian şi clătinase din cap, de parcă ar fi oscilat între milă şi dojană.

Deci, era Tina. Se privură de la zece metri, gîndindu-se la festele pe care viaţa i le jucase şi la povara trecutului, apoi Gillian se uită în altă parte, mîhnită că nu ţinuse seama de decizia ei înţeleaptă de a nu apărea în public.

Arthur sosi imediat şi o întrebă dacă se întîmplase ceva rău. Se pregătea să-i răspundă sincer, dar nu vru să-i strice cheful. „Nu în seara asta", îşi spuse ea. Nu trebuia să-i strice dispoziţia, nici să-i distragă atenţia în seara aceea. Nici în altă seară. Fusese gata în mai multe rînduri să-i spună adevărul, apoi renunţase. Îşi păstrase secretul.

– Arăţi de parcă s-ar fi întîmplat ceva bun, îi zise Gillian.

– Bun? S-ar putea să fie ceva bun. Nu-mi dau seama. L-au găsit pe Faro.

– Glumeşti?

– Nici un pic. Muriel mi-a trimis o scrisoare.

– Pot s-o văd?

Gillian întinse mîna înainte ca Arthur să apuce să scoată plicul din buzunar. Scrisoarea avea antetul lui Muriel D. Wynn, procuror-şef, Biroul Procuraturii din ţinutul Kindle. Exista şi menţiunea: *Statul împotriva lui Gandolph*, precum şi numărul de înregistrare al cazului la tribunalul penal. Chiar şi în faza aceasta, Muriel nu voia să recunoască faptul că pătrunsese pe terenul alunecos al Curţii Federale.

> Dragă domnule Raven,
>
> În ultimele două luni, biroul nostru a strîns o serie de informaţii despre Collins Farwell, pentru a continua investigaţiile în acest caz. După cum ştiţi, domnul Farwell a refuzat să depună mărturie, invocînd Al Cincilea Amendament. Mai mult, informaţiile par a nu avea relevanţă imediată pentru clientul dumneavoastră. Totuşi, în interesul unor dezvăluiri complete, vă comunicăm următoarele...

Pe pagină se înşirau opt probleme. Muriel redactase scrisoarea astfel încît să fie obscură, nu pentru Arthur, care ştia să descifreze lucruri obscure, ci pentru Curtea de Apel, pentru că ştia că documentul va ajunge în curînd acolo. Dar, printre amănuntele despre Faro Cole, multe dintre ele cunoscute de Arthur, care-i vorbise despre ele lui Gillian în timpul săptămînii, erau două lucruri importante: un rezumat al unei declaraţii făcute de Collins Farwell, nepotul lui Erno, în iunie, atunci cînd i se înmînase în Atlanta o citaţie; şi o relatare a faptului că doi poliţişti identificaseră recent o fotografie a lui Collins ca fiind Faro.

– Doamne! exclamă Gillian, citind această frază. Inima îi bătea nebunește. După o clipă, fu uimită de propria reacție, de faptul că nu mai pretindea că se ține la distanță. Îl întrebă pe Arthur la ce se gîndea.

– Nu cred că ceea ce se petrece în capul meu poate fi numit gîndire. Eu și Pamela am început să dărîmăm zidurile ce ne stăteau în cale. Să-ți spun ceva: n-o să mă alătur comitetului electoral al lui Muriel. Sînt prea multe necunoscute.

Arthur bănuia că Muriel sau Larry o urmăriseră pe Pamela, în timpul vizitei acesteia la registratură. Și-l înfuriase faptul că nu i se comunicase declarația făcută de Collins în Atlanta.

– Am înaintat o moțiune ca să i se acorde imunitate lui Collins. În răspunsul ei, Muriel pretindea că nu există nici o dovadă că Farwell avea informații favorabile lui Rommy.

Arthur părea foarte dezamăgit de Erno, pentru că acesta îi spusese că Faro fusese un borfaș mărunt, care dispăruse de mult timp.

– N-o să încetăm să descoperim că Erno ne-a mințit, zise Arthur. E ca nisipul mișcător. Ne scufundăm în el.

– Erno a spus că a vrut să-l apere pe Collins, cînd l-a implicat pe Larry, în 1991. Mă întreb dacă nu l-a apărat tot timpul.

– Împușcîndu-l în spate? Ce mai unchi protector! Cred că ar merita un certificat!

Gillian izbucni în rîs. Arthur avea dreptate. Dar nu în totalitate.

– Chiar și atunci, la Ike's, Erno a preferat să nu recunoască faptul că Faro era nepotul său. Nu te-ai întrebat de ce?

– Pot să ghicesc. Collins a intrat în local, înarmat. Un delincvent care posedă o armă de foc se alege cu o pedeapsă minimă de doi ani.

– Deci, Erno și-a apărat nepotul, spuse Gillian. Arthur dădu din umeri, recunoscînd că Gillian avea oarecare dreptate. Mă întreb dacă Erno nu a fost consecvent pînă la sfîrșit. Ai simțit instinctiv că Erno ți-a spus adevărul într-o privință.

– Care?

– Că Rommy este nevinovat.

– Oh! Da, recunoscu Arthur.

– Hai să presupunem că avea două motive importante: să-l dezvinovăţească pe Rommy şi să-l protejeze pe Collins.

Arthur luă plicul trimis de Muriel şi se bătu cu el pe mînă, în timp ce se gîndea. După un timp, dădu din cap.

– Asta explică de ce Erno n-a pomenit de bilete, înainte de depoziţia lui Geneviève, zise Arthur. Îl apăra pe Collins, mai degrabă decît să-şi apere pensia. Dacă firma de transport aerian descoperea că Farwell furase bilete, împreună cu Luisa şi cu Rommy, i-ar fi anulat licenţa de agent de voiaj şi l-ar fi dat în judecată, chiar dacă delictul ar fi avut loc în Epoca de Piatră.

– Posibil. Dar acum cred că s-ar putea să fie mai mult de atît. Rommy se înfuriase pentru că Luisa îl înşelase. E posibil să fi fost şi Collins supărat pe ea? Pentru că-i pusese planul în pericol. Poate că-l înşelase şi pe el. Adu-ţi aminte că ne gîndiserăm că e posibil ca Faro să fi fost la Paradise, în noaptea aceea...

Arthur se uită la ea. Zgomotul nedefinit al restaurantului se ridica în jurul lor: muzică în surdină, clinchet de tacîmuri, pălăvrăgeală plăcută...

– Crezi că asasinul este Collins?

– Nu ştiu, Arthur. Facem doar un schimb de idei. Este limpede că Erno voia să-l elibereze pe Rommy, fără să dezvăluie faptul că era implicat Collins.

Arthur se gîndi la spusele ei şi zise:

– Următoarea noastră mişcare trebuie să fie reluarea moţiunii de a i se acorda imunitate lui Collins. Am dreptate?

– Vrei să auzi ce are de zis.

– Ce şanse crezi că există ca moţiunea prezentată la Curtea de Apel să fie acceptată şi să obţinem audierea lui Collins?

– Destul de mici. Ar fi o amînare în ultima clipă. Judecătorii ar vrea să-şi păstreze prima concluzie referitoare la caz, ca orice om. Arthur dădu din cap, încruntîndu-se. Avea aceeaşi părere.

Ai nevoie de un for mai prietenos, Arthur. Dacă poţi să găseşti unul. Cineva care l-ar fi crezut pe Erno.

– Harlow?

– De ce nu?

– Nu are jurisdicţie în cazul ăsta, care se judecă la Curtea de Apel.

Dar Gillian avea o idee. Cariera ei, ca şi a lui Muriel, se desfăşurase exclusiv în tribunale statale. Nu ştiuse nimic despre legile şi procedurile federale cînd intrase la închisoarea Alderson, dar, după ce ajutase ani în şir deţinute să întocmească petiţii pentru a fi trecute în alte închisori din sistemul federal, căpătase o experienţă considerabilă.

Arthur se aplecă şi-şi luă servieta, ca să ia notiţe. Începură să schiţeze împreună o moţiune. Fiecare propunea fraze, iar Arthur recitea propoziţiile. Mută lumînarea de pe masă lîngă carnetul său. Gillian îl privi prin lumina slabă, mulţumită de el şi de sine. O interesau atît soarta lui Arthur cît şi a lui Gandolph şi împărtăşea emoţia lui de a găsi în legislaţie ceva care să-i ofere un strop de speranţă lui Rommy. O impresiona puterea legii – materializată doar în cuvinte înşirate pe o pagină – nu numai pentru rolul hotărîtor pe care-l juca în viaţa celorlalţi, ci şi-n a ei. Îşi dedicase cîndva viaţa legii, cauza triumfului şi a prăbuşirii ei, iar acum, datorită lui Arthur, a renaşterii ei. Cuvintele legii, pe care fusese mult timp silită să nu le mai rostească, rămăseseră limbajul ei din perioada maturităţii. În timp ce discuta cu Arthur ce să scrie în continuare, Gillian nu era sigură dacă să accepte această recunoaştere cu bucurie sau cu jale.

35

10 august 2001

Zeul Amprentelor

Vineri, la amiază, Larry primi un mesaj de la Maurice Dickerman, specialistul în amprente și șeful laboratorului criminalistic al poliției din ținutul Kindle. Acesta îi cerea să-i facă o vizită la biroul său, din McGrath Hall. După ce citi biletul, Larry îl mototoli și-l aruncă. Dacă-l vedea pe Dickerman, nu putea să n-o sune pe Muriel, pe care o evitase în ultimele două zile. În dimineața aceea, Muriel îi lăsase un mesaj, în care îl informa despre ultima depunere de documente făcută de Arthur la Curtea de Apel. Vocea ei suna vesel. Se vedea că-i fericită că găsise un motiv ca să-l caute. Larry ștersese imediat mesajul.

Pe vremuri, ar fi alergat s-o caute după fiecare întîlnire, dar asta se întîmplase pentru că nu dorea să recunoască nici măcar față de sine faptul că era îndrăgostit de ea, că aerul i se părea mai proaspăt și mai curat cînd se afla în preajma lui, că avea nevoie de cineva care să țină pasul ce el. Acum se ascundea, pentru că nu era sigur că ar mai fi vrut să-i spună toate astea.

N-o evita numai pe Muriel, o evita și pe soția lui. Își amintise că mai făcuse chestia asta – își mirosise hainele înainte să le pună în coș, ca să fie sigur că Nancy n-o să descopere mirosul pudrei sau al parfumului altei femei. Cu zece ani în urmă, Larry fusese atît de distrus cînd îl părăsise Muriel, încît nu putuse să se ascundă de Nancy. Într-o seară, după ce băuse mai

multe beri, se prăbușise pe un scaun, iar Nancy venise lîngă el și-l întrebase:

– Iarăși ai sufletul zdrobit? Te-a lăsat vreo puicuță?

Larry se simțea prea slab ca să mintă, dar Nancy fu îngrozită, aflînd adevărul.

– Și ar trebui să-mi fie *milă* de tine?

– Tu ai vrut să știi.

– Și vrei să-ți ofer mai multă libertate?

Îi oferise, pentru că Nancy era prea bună ca să nu-i facă pe plac. Se înțeleseseră să se ducă la un avocat și să stabilească o împărțire amiabilă a bunurilor, într-un moment în care Larry ar fost într-o dispoziție mai bună. După șase luni, încă voiau să se despartă. După doi ani, Larry era convins că fiecare din ei aștepta să apară ceva mai bun. Însă Nancy avea un atu. Nu avea de gînd să-i abandoneze pe băieți. Pe măsură ce trecea timpul, recunoștința lui Larry pentru acest lucru și pentru firea ei, demnă de canonizare, i-a făcut să se apropie din nou. Pe Larry nu-l mai interesau alte femei, pentru că acestea nu se comparau cu Muriel și pentru că-i datora lui Nancy măcar atît, după ce aceasta renunțase să-i tragă un șut în fund. Uneori, cînd Larry analiza prietenia dintre el și soția sa, se întreba dacă așa trebuia să fie o căsătorie, calmă și plină de respect. Nu, nu! Trebuia să fie o melodie care să te captiveze, nu numai armonie și refren.

Această concluzie îl făcu să se gîndească din nou la Muriel. Își zise că acest lucru nu prevestea nimic bun. Mamei lui îi plăcea să spună asta și i-ar fi spus-o acum. Nu dormise nici măcar două ore de miercuri încoace. Îl durea stomacul, de parcă l-ar fi frecat cu glaspapir. În oglindă, văzuse că ochii îi erau înfundați în orbite. Și nu-și dădea seama ce dorea cu adevărat. Cînd ajunse în fața ușii lui Dickerman știa cu siguranță un singur lucru: că viața lui o luase razna.

Polițiștii, procurorii, chiar și avocații apărării îi spuneau lui Maurice Dickerman, un new-yorkez uscățiv, Zeul

Amprentelor. Mo ţinea în mod regulat prelegeri în universităţi şi la conferinţele poliţiei, era un cercetător apreciat şi scrisese cărţi de bază despre amprente. Avînd în vedere renumele său, te-ai fi aşteptat mai degrabă să depună mărturie în calitate de expert în toată lumea, din Alaska în New Delhi, şi nu doar să conducă un laborator criminalistic. Însă Mo era o comoară neprețuită, o sursă unică de credibilitate şi de distincţie pentru o poliţie în care aveau loc scandaluri destul de des – în ultimul an fuseseră arestaţi doi poliţişti, unul pentru că vînduse droguri, celălalt pentru că furase bijuterii. Pe la mijlocul anilor nouăzeci, autorităţile ţinutului achiziţionaseră un sistem automat de identificare a amprentelor, un sistem nou, dar pe care alte departamente de poliţie, de aceeaşi mărime, îl aveau de ani de zile. Achiziţia fusese făcută numai după ce Dickerman ameninţase că-şi dă demisia.

În 1991, cînd fuseseră ucişi Gus Leonidis, Paul Judson şi Luisa Remardi, o amprentă necunoscută nu putea fi identificată dacă nu se descoperea un suspect. Cu excepţia cazului în care un infractor ar fi lăsat în urma lui toate amprentele care apăreau pe fişa lui – fişă care se întocmea la arestarea unui suspect, cînd i se lua amprenta fiecărui deget, mînjit cu tuş – nu aveai cum să-ţi dai seama de la ce deget provenea o amprentă parţială, deci nu aveai cum să cauţi o amprentă necunoscută în catalogul de amprente, catalog actualizat la nivel local de poliţie şi la nivel naţional de FBI. Prelucrarea pe calculator schimbase complet situaţia. AFIS, sistemul automat de identificare a amprentelor, permitea compararea unei urme de deget cu imaginea memorată a oricărei amprente din ţară. AFIS îi permisese lui Muriel să descopere, peste noapte, că nici una dintre amprentele lăsate la Paradise în iulie 1991 nu-i aparţinea lui Erno.

Inconvenientul major al lui AFIS era lentoarea. În ciuda faptului că lună de lună calculatoarele deveneau mai rapide, identificarea unei amprente se făcea cam într-o oră. Într-un caz precum cel al lui Gandolph, în restaurant fuseseră găsite

şapte-opt sute de urme de degete. Nu exista posibilitatea de a fi identificate toate, avînd în vedere faptul că poliţia avea şi alte solicitări. Dar dacă Mo descoperea o amprentă pe pistolul pe care-l fluturase Faro Cole cînd intrase la Ike's, ar fi durat doar cîteva minute pentru a o compara cu ce se găsea în baza de date a ţinutului, în care existau amprentele lui Collins Farwell luate cu ocazia numeroaselor arestări anterioare.

Mo se întorsese de la Paris, unde petrecuse două săptămîni şi jumătate, învăţîndu-i pe jandarmi ultimele noutăţi despre amprente. De aceea nu putuse să răspundă cererii lui Larry de a examina pistolul lui Faro. Iar acum se apucase să-i arate poze din Paris, pe calculatorul său. Nu-l puteai întrerupe pe Mo. Nu i se spunea Zeul Amprentelor numai din respect. Îşi expunea gîndurile în totalitate, insista de obicei să-şi termine expunerea, şi-i povesti lui Larry mult mai multe despre sculpturile de la Tuileries şi despre zona veche din arondismentul al şaselea, decît ar fi vrut acesta să audă. Stînd pe un scaun tare, lîngă biroul lui Mo, Larry pîndea ocazia să-l întrebe dacă descoperise ceva pe armă. Cînd, în cele din urmă, îl întrebă, Mo se întoarse încet din faţa calculatorului şi-şi propti limba în interiorul obrazului.

– Larry, chestia asta e legată de cazul Gandolph? Cel despre care am citit în ziare?

Avînd în vedere alianţele de tip bizantin din McGrath Hall, Larry nu scrisese în documentele de însoţire despre ce caz era vorba. De aceea, faptul că Mo ghicise îl luă prin surprindere. Dickerman era un individ lipsit de simţ practic. McGrath Hall reprezenta locul cel mai potrivit ca să nu observi nimic, iar despre Mo se credea că nu se pricepe decît la amprente şi la base-ball. Se părea că ştie totul şi despre base-ball.

– Ai ghicit foarte bine, Mo.

– N-aş zice că am ghicit ceva.

Mo îl privi pe Larry lung de dincolo de biroul său, pe care se mai afla încă punga de hîrtie cu prînzul lui.

– Ce vrei să spui, Mo?

– Hai să-ți arăt ce-am făcut. O să tragi singur concluziile.

Mo scoase pistolul dintr-un dulap de metal, împreună cu documentele care îl însoțiseră, cînd fusese adus de la Dovezi. Arma fusese pusă înapoi în punga groasă din plastic, acum roasă și îngălbenită la încrețituri, în care fusese vîrîtă în 1997, cînd Erno îl împușcase pe Faro. Larry nu văzuse arma aceea pînă acum. Era un revolver, iar după aspect părea să aibă calibrul 38. Avînd în vedere că Larry nu avusese un ordin al Curții care să-i permită să se uite la arma aceea și ținînd seama de măsurile luate pentru a împiedica dispariția de arme și narcotice din Camera Dovezilor, i-ar fi fost mai ușor să ajungă la bijuteriile Coroanei, decît la revolverul respectiv. Așa că Larry aflase mai întîi că arma se mai afla în Cameră, apoi ceruse trimiterea ei la Amprente. Cînd procesul se încheia, posesorul legal al unei arme de foc utilizate într-un delict putea să ceară să-i fie înapoiată. Cei de la Dovezi verificau dacă nu-i vorba de o armă furată, iar dacă nu găseau nimic suspect, proprietarul putea să-și recapete arma. Dar Faro Cole nu se ostenise să facă o cerere, lucru care nu-l surprinsese pe Larry, care știa că Faro dispăruse după ce fusese împușcat.

Mo îi explică, în stilul său plicticos, cît de greu puteai găsi amprente dacă trecuse mult timp de la contactul suspectului cu obiectul. De obicei, amprentele sînt lăsate de urmele de grăsimi din transpirație, iar acestea se evaporă, o dată cu trecerea timpului. Larry știa acest lucru și de aceea ceruse, în zilele în care încerca din greu să-l găsească pe Faro, ca arma să fie examinată de însuși Zeul Amprentelor. Se părea că fusese o idee bună, pentru că Mo avusese oarecare noroc.

– În cazul nostru, singurele amprente găsite conform tehnicilor standard au fost cele de aici, zise Mo, care-și puse ochelarii negri pe nas și-i indică – prin punga de plastic – două pete de pe țeava armei, apoi îi arătă pe monitorul calculatorului fotografiile digitate. Sînt doar fragmente. AFIS a propus vreo șase variante.

După ce le-am examinat, am presupus că provin de la palma și de la degetul mare ale individului din fișa asta. Dar n-aș spune că-i o părere pe care pot s-o susțin în fața Curții. Un avocat bun și-ar bate joc de mine.

Mo puse pe masă fișa despre care vorbise. O fișă obișnuită, cu reliefurile negre, familiare, ale amprentelor, cîte patru, în două șiruri, pentru degetele de la dreapta și de la stînga, cu două spații mai largi pentru police, iar dedesubt amprentele palmelor. Pentru a asigura identificarea, în colțul din stînga sus al fișei era prinsă fotografia celui de la care fuseseră luate amprentele. Tînărul chipeș, care arăta indiferent în lumina blițului, era Collins. Bunul-simț îi spusese lui Larry că trebuia să se aștepte la asta, dar se părea că-și pierduse orice speranță, pentru că scoase un oftat de ușurare, văzînd poza. Viața nu-i niciodată ușoară...

– Se pare că a ținut pistolul de țeavă, zise Mo.

– Așa spune și raportul poliției, îl lămuri Larry. Vreau să fiu absolut sigur că-i vorba de individul ăsta, zise apoi Larry, bătînd cu degetul în fișă.

Dacă identificarea nu era absolut sigură, Arthur l-ar fi împiedicat să folosească dovada respectivă.

– Am înțeles. De fapt, am vrut să-mi verific părerea și am făcut o a doua examinare. Am observat ceva aici, pe patul armei. Ce ți se pare că este? întrebă Dickerman, arătîndu-i o pată, aproape de aceeași nuanță ca ocrul patului revolverului.

– E sînge?

– Aș zice că individul ăsta are o șansă să ajungă detectiv în poliție. Cînd e împușcat cineva, curge sînge. Iar sîngele reprezintă un mediu interesant pentru amprente. Se usucă repede. Urma degetului durează mai mult decît o urmă de grăsime de pe deget. Dar cînd ai de identificat o amprentă făcută cu sînge nu poți folosi substanțele care se împrăștie de obicei peste amprente și care se lipesc de urmele de grăsime. Amprenta este imprimată

literalmente în sînge, dar atît de slab încît nu-i vizibilă. Zăreşti vreo amprentă însîngerată pe revolverul ăsta?

Larry nu vedea nimic.

– Cu un deceniu în urmă, lucrurile s-ar fi încheiat aici. Astăzi avem un aparat de fotografiat digital, în infraroşii, care scoate la iveală sîngele şi elimină suportul – în cazul nostru, patul armei de culoare cafenie. Apoi am filtrat fotografia, căutînd imagini de striaţiuni. După ce am făcut asta, am descoperit patru amprente – trei parţiale şi o urmă foarte clară de deget mare. Două din amprentele parţiale şi cea de deget mare se aflau pe patul revolverului. Iar o amprentă parţială se găsea pe trăgaci.

Mo îşi trase scaunul înapoi, pentru ca Larry să poată observa fotografia pe monitor. Larry dădu din cap, dar era nerăbdător, aşa că întrebă:

– Le-ai verificat cu AFIS?

– Bineînţeles.

Dickerman căută într-un dosar şi puse pe birou, în faţa lui Larry, două fişe. Una era veche de vreo douăzeci şi cinci de ani, fusese făcută la intrarea lui Erno Erdai în Academia de Poliţie; cealaltă cînd a fost arestat pentru împuşcarea unui om despre care Larry ştia că e Collins.

– Deci, aşa ţi-ai dat seama că e vorba de cazul Gandolph, zise Larry.

Mo dădu din cap.

– Erno a luat revolverul de la individul care ţinea arma de ţeavă – să zicem că era Collins – apoi l-a împuşcat. De aceea făcuse Erno închisoare. Şi de aceea se află amprenta lui pe trăgaci.

– Informaţia asta mi-ar fi fost de folos, se răţoi Mo. Pentru că n-am avut-o la timp, am cercetat încă o dată arma, sperînd să găsesc confirmarea identificării domnului Farwell. După ce m-am gîndit bine, am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac de la început şi am verificat muniţia din butoiaş. Am fost încîntat să descopăr că Departamentul Dovezi îmi trimisese o armă

încărcată. Şi am mai descoperit că fusesem atît de tîmpit, încît examinasem trăgaciul, fără să mă uit dacă mai existau cartuşe în butoiaş.

– Îmi pare rău, zise Larry, dar se întîmplă asemenea lucruri. Avocatul lui Erno a spus, de îndată ce a ajuns la poliţie, că clientul său recunoaşte că e vinovat. Aşa că după aceea nu s-a mai ostenit nimeni să examineze arma.

– Îmi dau seama, zise Mo, dînd din cap în faţa prostiei legendare a tuturor, inclusiv a lui însuşi. Soţia mea crede că am o muncă uşoară, de birou. Crezi că şi-ar închipui cineva că asta ar fi sinucidere?

– Nu cred că şi-ar imagina cineva aşa ceva, în timpul campionatului de base-ball.

Mo se strîmbă şi dădu din cap. Nu se gîndise la asta.

– Cîte gloanţe se găseau în butoiaş? îl mai întrebă Larry.

– Numai unul. Şi patru cartuşe goale, cu urme de percutare.

Mo spunea că se trăsese de patru ori cu arma aceea. Rapoartele fuseseră clare: Erno trăsese în Collins o singură dată. Cu permisiunea lui Mo, Larry luă punga şi întinse plasticul, ca să vadă arma mai bine. Era un revolver cu cinci focuri, de calibrul 38.

Oricum, după ce m-am liniştit, mi-am dat seama că meritase efortul. Am găsit amprente foarte clare pe fiecare cartuş. Presupun că a fost umezeală în camerele butoiaşului.

Mo îi arătă alte fotografii, apoi îi arătă glonţul şi cele patru cartuşe goale, aflate într-un plic din plastic, în punga cu revolverul.

– Şi ai găsit amprentele în baza de date?

– Da. Un bărbat arestat pentru tulburări în 1955, pe cînd avea douăzeci şi doi de ani. „Tulburări" însemna de obicei scandal într-un bar, acuzaţie pentru care nu erai condamnat.

Mo mai puse o fişă în faţa lui Larry, care trebui să facă un efort ca să recunoască figura aceea, pe care n-o văzuse de zece ani, mai ales că bărbatul din poză arăta mult mai tînăr decît cel

pe care-l cunoscuse Larry. Dar îl recunoscu. Tipul încruntat, din poza alb-negru, era Gus Leonidis.

Pentru o clipă, Larry fu încîntat că-l recunoscuse. Apoi, cînd înțelese despre ce era vorba, îl cuprinse o senzație de panică.

McGrath Hall fusese construit pentru a servi ca arsenal în Primul Război Mondial. Poliția preluase clădirea în anul 1921. Unii ziceau că o parte dintre funcționarii actuali lucrau în Hall încă de atunci. Clădirea arăta ca un mormînt întunecos, în afara timpului. Ca recunoaștere a poziției sale, Mo primise un birou din latura dinspre nord. Ferestrele largi, duble, dădeau spre cartierul Kewahnee. Se vedeau o peluză destul de neîngrijită, un gard din fier și cîțiva copaci. Larry zări o hîrtie mînată de vînt, ca un băiat alergînd zglobiu, și o privi pînă dispăru din vedere. „Cazul ăsta, își spuse el. Doamne, ce mai caz!"

Larry privi din nou arma. Era un Smith & Wesson – fără îndoială, revolverul lui Gus. Iar arma lui Gus avea amprenta lui Erno pe trăgaci și un cartuș nefolosit în butoiaș. Un glonț fusese scos din Collins Farwell, la secția de chirurgie. Rămîneau trei gloanțe despre care nu știa nimic. Larry își spuse: „Nu!", apoi își urmă gîndul pînă la capăt.

– Crezi că asta e arma crimei din cazul meu?

– Cred că cei de la Balistică pot să-ți spună exact. Bănuiesc că ADN-ul ne va dovedi al cui sînge a fost pe mîna lui Erno. Va trebui să trimit revolverul înapoi la Departamentul Dovezi, pentru a fi expediat pe filieră. O să am grijă să vină cineva și să-l primească sub semnătură. Am vrut doar să-ți dau niște informații preliminare.

Mo îi întinse un plic, ce conținea raportul său. Larry îl puse în buzunarul hainei, dar nu putea să mai gîndească limpede. Trebuia să se lase în voia instinctului magic care-l ghidase de atîtea ori. Dar mecanismul rece, circumspect, al instinctului îi spunea că sîngele de pe mîna lui Erno nu era al lui Collins. Acum, cînd avea timp să se gîndească, Larry își dădu seama că

rapoartele despre împușcătura de la Ike's arătau că asupra lui Erno săriseră cel puțin zece polițiști, de îndată ce trăsese. Arma îi fusese smulsă din mînă înainte ca Erno să se fi apropiat de nepotul lui, care sîngera. Deci, sîngele de pe pistolul lui Gus Leonidis provenea de la altcineva. Ca o moară care măcina încet, Larry examină toate posibilitățile, luptînd îndeosebi împotriva lui însuși. Luisa Remardi fusese împușcată de aproape. Iar dacă amprenta lui Erno fusese imprimată pe trăgaci cu sîngele Luisei, însemna că Erno fusese asasinul din 4 iulie 1991.

Erno fusese asasinul. Iar asta era arma crimei. Revolverul ajunsese după șase ani în mîna lui Collins. Și amprentele lui Collins erau pe armă. Singurul individ ale cărui amprente nu se găseau pe revolver era Squirrel. Iar el mărturisise crima.

– Deci, Erno și/sau Collins au făptuit crima împreună cu Squirrel, concluzionă Larry. Squirrel nu i-a denunțat, iar Erno i-a întors favoarea, după ce a aflat că-i pe moarte.

Mo clătină din cap.

– Larry, eu pot să-ți spun doar ale cui sînt amprentele de pe revolver.

Larry știa. Își explica lucrurile sieși. Squirrel mărturisise. Squirrel știuse de pistol. Squirrel avusese medalionul Luisei în buzunar. Squirrel îi spusese lui Geneviève că o s-o omoare pe Luisa. Nimic nu se schimbase. Nimic în ceea ce-l privea pe Squirrel.

Ce naiba era cu Collins?

Cînd o să afle Arthur de asta, o să fie un adevărat balamuc. Cazul care nu se mai termina urma s-o ia de la început. În timp ce Larry se ridica, Mo arătă către buzunarul în care Larry pusese raportul:

– O să fii mesagerul meu către Center City.

– Recunoștință veșnică, îi zise Larry, apoi adăugă: Să te ia dracu'.

Afară, în fața clădirii, se găseau niște bănci, pe care personalul civil își mînca sandvișurile, în lunile de vară. Veveriţele, obișnuite să culeagă firimiturile, ieșiră din ascunzătorile lor și începură să țopăie în jurul lui Larry, care se așezase ca să se gîndească.

Nu găsea un cuvînt potrivit pentru starea în care se găsea. „Afectat"? În momentele de revelație învățase întotdeauna cîte ceva. Iar acum afla că nu fusese surprins cu adevărat de ceea ce descoperise despre Erno. Întotdeauna întrevăzuse posibilitatea ca Erno să se fi învîrtit în jurul adevărului. Erno fusese asasinul. Repetă acest lucru de mai multe ori. Îl șocaseră consecinţele, nu faptele.

Cel mai mult îl îngrijora Muriel. Trebuia s-o vadă. Din motive întemeiate. Rămase pe bancă, suferind din cauza tuturor împrejurărilor prin care trecuse în ultimele două zile, din cauza aceloraşi sentimente puternice. Inima îi bătea să-i sară din piept, la gîndul că va fi cu ea, în aceeaşi încăpere. Îi mai era limpede ceva: Muriel nu-l va părăsi niciodată pe Talmadge. Nu va renunţa la influenţa lui Talmadge, cu şaisprezece luni înainte de alegeri. Nu se schimbase chiar atît de mult. Şi chiar dacă n-ar fi fost vorba de alegeri, Muriel n-ar fi declanşat un scandal, recunoscînd că se culcase cu un martor dintr-un caz – controversat – în curs de desfăşurare. Ambianţa şi puterea de discernămînt ale lui Muriel – care-l făcuseră pe Larry s-o placă – nu o vor lăsa să-şi distrugă întreaga carieră de dragul lui. Le rămăsese doar să-şi facă de cap, prin camere de hotel, încercînd să fie cît mai mult timp împreună. Iar Nancy, ca orice femeie, îşi va da seama. De fapt, îl preocupa cu adevărat viaţa pe care şi-o clădise fără Muriel. Ideea că ar putea renunţa la existenţa aceea pentru ceva de neatins îl umplea de amărăciune, de parcă inima i-ar fi pompat acid pentru baterie.

Simţi raportul în buzunarul de la piept. Nu era pregătit pentru el. Nici pentru Muriel. Nici să citească în presă despre noi

descoperiri într-un caz rezolvat cu un deceniu în urmă. Era pregătit ca Rommy Gandolph să fie executat, ca viața lui să continue în liniște.

Sau era pregătit pentru raport și tot ce implica el? O asemenea șansă nu apare des – șansa de a recîștiga ce-ai pierdut și regreți. Șansa de a îndrepta prostiile făcute de un sine mai ignorant și mai prost. Putea să renunțe la o asemenea ocazie? Stătu acolo, plin de îndoieli, gata să plîngă fără motiv. Apoi rupse raportul în bucăți și-l aruncă la gunoi. Veveriţele se repezîră la hîrtii, dar și ele avură parte, ca și alții, doar de dezamăgire.

36

17 august 2001

Ţara lui Lincoln

Nimeni nu se mai aştepta ca în tribunalul judecătorului Kenton Harlow să se întîmple ceva spectaculos. Dispăruseră spectatorii, iar contingentul presei se redusese la dimensiunile standard: Stew Dubinsky, Mira Amir şi un reporter de la ştirile locale, proaspăt absolvent al Facultăţii de Jurnalism, care se îmbrăca fără gust, chiar şi din punctul de vedere al lui Arthur. Acesta le prezentase ziariştilor conţinutul moţiunii pe care o înaintase. N-avea nici o speranţă, dacă judecătorul Harlow ar avea impresia că Muriel fusese deja pedepsită de presă, pentru greşelile ei.

Arthur nu dormise bine. Pierduse exact în punctele în care se aşteptase să cîştige. Putea să mai continue lupta un timp, bizuindu-se pe scrisoarea lui Muriel despre Collins, şi chiar să viseze că Farwell va stabili că Rommy e nevinovat. Apoi, nu se ştie de ce, Arthur începuse să-şi facă griji pentru viitor. Cazul Gandolph se va încheia, mai devreme sau mai tîrziu. Aşa cum îi spusese Gillian cu săptămîni în urmă, viaţa va fi iarăşi viaţă, nu o aventură. Obişnuit să aibă întotdeauna un plan cu bătaie lungă, Arthur se trezise deodată că nu mai vedea nimic limpede. Iar nesiguranţa asta îi influenţase visele, care deveniseră tot mai agitate. Pe la ora cinci se dusese în bucătăria ale cărei ferestre dădeau spre est, să se uite cum discul fierbinte al soarelui îşi croieşte drum pe cer. „Totul va fi bine", îşi spuse el. Chiar credea asta şi crezu şi mai mult acest lucru peste douăzeci de minute, cînd Gillian, îmbrăcată într-un

halat alb, veni şi-şi trase un scaun lîngă el, apoi, fără să scoată o vorbă, îl ţinu de mînă, în timp ce soarele îşi arunca veşmîntul trandafiriu şi urca pe cer, orbitor de frumos.

Muriel apăru în tribunal însoţită de Carol Keeney. Venise îmbrăcată într-un costum lucios, cu pantaloni, arătînd ca o pisică slabă, gata să sară la bătaie. Îşi puse dosarele pe masă, apoi străbătu sala tribunalului şi se aşeză lîngă Arthur, pe banca din faţă, unde acesta aştepta începutul lucrărilor Curţii, împreună cu alţi avocaţi care depuseseră moţiuni.

– Cît de mare ţi-e jobenul? îl întrebă Muriel. Au mai rămas iepuri în el?

– Sper că acesta va fi suficient.

– Arthur, îţi garantez că, de data asta, e vorba de o chestie deşteaptă.

În moţiunea sa, Arthur solicitase o prelungire a termenului dat de Curtea de Apel pentru a reconsidera ordinul de închidere a cazului lui Rommy. Motiva acest lucru prin necesitatea de a investiga problemele legate de Collins, la care se referise Muriel în scrisoarea ei. Următoarea mişcare, mai puţin ortodoxă, fusese plănuită împreună cu Gillian. Arthur solicitase judecătorului Harlow să sancţioneze Biroul Procuraturii din ţinutul Kindle, conform articolului 11 din Codul Federal de Procedură Civilă, pentru că procuratura nu-l informase despre ce-i spusese Collins lui Larry, în Atlanta. În esenţă, Arthur pretindea că răspunsul dat de Muriel cu luni în urmă moţiunii prin care Arthur cerea să i se garanteze imunitate lui Collins fusese fals. Ca pedeapsă, dorea ca judecătorul Harlow să-i dea ordin lui Muriel să-i acorde imunitate lui Collins şi să-i permită lui Arthur să-i ia o declaraţie acestuia. Teoretic, judecătorul Harlow nu avea nici o putere în cazul respectiv. Dar judecătorul iniţial era cel mai îndreptăţit să hotărască dacă fusese minţit, de aceea problemele îi erau înaintate mai întîi lui. Iar justiţia ar fi sprijinit sancţiunile pe care le-ar fi dat judecătorul, dacă acesta descoperea că una dintre părţi acţionase cu rea-credinţă.

– Curtea de Apel va examina imediat moţiunea ta, Arthur. Cu toate că ai făcut treabă bună, nu inspiră nici un fel de speranţă.

– Nu cred. Iar judecătorul Harlow îşi va da seama că ai ascuns informaţii.

– N-am ascuns nimic. Erno a ascuns informaţii. Sau a minţit.

– Îşi proteja nepotul.

– Împuşcîndu-l? Şi nu cred că ăsta e un motiv pentru sperjur. Declaraţia lui Erno n-are nici o valoare. N-a avut niciodată.

– Mai ales că tu n-ai scos la iveală nimic care să-i întărească spusele.

– Arthur, nu exista nimic care să i le întărească.

– Dar faptul că Farwell a spus că se roagă în fiecare seară ca să-l ierte Dumnezeu pentru ce i-au făcut el şi Erno lui Rommy? Cum ai putut să ascunzi aşa ceva, cu conştiinţa împăcată?

– Asta-i o prostie! Collins îşi ajuta unchiul, spunîndu-i minciuni lui Larry, fără să rişte să fie condamnat pentru sperjur. Iar tu ai primit această informaţie, de îndată ce a părut cît de cît relevantă.

– Şi ce informaţii mai există, informaţii despre care ai decis că nu-s cît de cît relevante?

– Arthur, am arătat în răspunsul meu, dat judecătorului, că ţi-am pus la dispoziţie toate informaţiile ce-ar putea fi favorabile clientului tău.

– Cu excepţia mărturiei lui Collins. Crezi că tribunalul îţi va permite să-l ţii pe Collins deoparte, în timp ce-l vei executa pe Rommy?

– Collins are o importanţă secundară. Nu există nimic care să facă legătura între el şi crime. Ai fost foarte bun în crearea de subiecte de importanţă secundară. Asta-i meseria ta. Îţi recunosc meritele. O să-ţi spun un alt lucru de importanţă secundară, care mă interesează pe mine.

– Despre ce-i vorba?

– O păsărică mi-a ciripit că a văzut-o foarte des pe Gillian Sullivan prin biroul tău. Şi că vă ţineaţi de mînă la Matchbook. Despre ce-i vorba? Curioşii vor să ştie.

După ce-i puse întrebarea, Muriel îi oferi un zîmbet răutăcios.

Arthur dădu înapoi. Exact aşa cum intenţionase Muriel. Gillian prevăzuse de mult că Arthur nu va agrea bîrfele maliţioase provocate de relaţia lor.

– Ce legătură are asta cu cazul nostru?

– Nu ştiu, Arthur. Nu crezi că-i ceva neobişnuit?

– Nu există nici un conflict de interese. Acum cîteva luni a fost înregistrată o declaraţie a ta, prin care afirmai că Gillian nu are nici un rol în aceste proceduri juridice.

– Eşti prea sensibil, Art. Mie mi-a plăcut întotdeauna Gillian. Fiecare merită o a doua şansă.

După părerea lui Gillian, lui Muriel nu-i păsa de ea. Ambele păreau că reacţionează la comparaţiile care fuseseră făcute frecvent între ele în Biroul Procuraturii. Iar Muriel nu credea în a doua şansă. Era procuror, cu credinţa că există o pedeapsă pentru fiecare greşeală – cu excepţia greşelilor ei. Şi reuşise să facă tot ce-şi propusese. Arthur dorea să pună capăt discuţiei. Muriel îşi dădu seama şi se ridică.

Cu cîteva săptămîni în urmă, Arthur fusese precaut şi-l informase în scris pe Rommy că el şi Gillian deveniseră „prieteni foarte apropiaţi". Dar pe Muriel n-o interesase atît moralitatea, cît să-i atragă atenţia că era vulnerabil. Traversase sala de judecată, doar ca să-l avertizeze. Dacă încerca să-i critice profesionalismul din cauză că ascunsese informaţii despre Collins, atunci avea şi ea la îndemînă murdării, cu care să arunce în el.

Arthur îşi dădu seama că nu fusese făcut pentru meseria sa. În ciuda anilor de înfruntări în procese şi în ciuda a tot ce ştia despre Muriel, sperase că aceasta venise să se aşeze lîngă el pentru că-l simpatiza şi voia să petreacă ceva timp împreună.

– Ridicaţi-vă!

Harlow apăru brusc pe scaunul judecătoresc, ținînd în mînă o mulțime de hîrtii. Chemă și dădu hotărîri în cazurile programate înaintea lor. Apoi anunță *Gandolph împotriva Administrației Închisorii Rudyard*. Judecătorul zîmbi către Arthur și Muriel, care se strînseseră pe podium.

– Credeam că n-o să vă mai văd. Bine ați revenit!

La început îi ceru lui Muriel să răspundă moțiunii lui Arthur. Doamna procuror fu vehementă.

– În primul rînd, Curtea de Apel a decis că nu mai există un caz. În al doilea rînd, domnul Raven nu mai este avocatul domnului Gandolph. În al treilea rînd, perioada limitată pentru descoperirea de noi dovezi, autorizată de Curte, s-a încheiat cu o lună în urmă. În al patrulea rînd, în nici o declarație pe care am făcut-o în fața acestei Curți – sau a alteia – n-a existat nici un fel de relatare incorectă.

Harlow zîmbi, amuzat de stilul lui Muriel. Deși avea doar un metru și jumătate și cîntărea vreo cincizeci de kilograme, tipa izbea ca un boxer de categorie grea. Judecătorul se lăsă pe speteaza scaunului său înalt și-și trecu mîna prin părul alb, gîndindu-se. Apoi zise:

– Cu tot respectul pentru prietenii noștri prezenți, care sînt ochii și urechile publicului larg, cred că există anumite lucruri care ar trebui discutate în biroul meu. Avocații să mă însoțească acolo.

Judecătorul îi conduse în biroul său, în Țara lui Lincoln, cum era numită încăperea aceea, cînd Harlow nu era de față. Pe pereți și pe etajere se găseau cel puțin cincizeci de portrete și de statuete ale lui Lincoln, în toate etapele vieții sale, inclusiv fotografiile făcute de Brady. În cameră mai fuseseră expuse și documente cu semnătura lui Lincoln. Judecătorul mai avea și o colecție de monede obișnuite, cu efigia lui Lincoln, pe care o ținea într-o cutie.

Juriştii lui Harlow, un bărbat alb şi o negresă, îl urmaseră pe judecător, cu carnetele în mîini. Judecătorul zîmbi, cînd se apropie de masă şi-şi atîrnă roba în cuier.

– Oameni buni, am văzut procese timp de vreo patruzeci de ani, dar pe ăsta o să-l ţin minte! Parcă e un meci de fotbal, cînd toată lumea marchează în prelungiri! Dacă pleci să-ţi cumperi o bere, nu mai ştii cine conduce.

Făcu semn cu mîna către masa de şedinţe, din lemn de nuc, aflată într-o parte a încăperii. Arthur, Muriel, Carol Keeney şi juriştii se aşezară.

Formalităţile tribunalului îl obligau pe judecător să-i asculte mai întîi pe avocaţi. Dar, aflat pe teritoriul său, Harlow nu ezita să spună ce gîndea. Grefierul nefiind prezent, judecătorul avea tendinţa să dea edicte.

– Nu-mi place să mă ascund de presă, mai ales într-un caz care a atras atenţia atît de mult, dar în situaţia asta trebuie să fim cinstiţi, dacă vrem să mergem mai departe.

Judecătorul primi un telefon din sala de judecată. Sosise Pamela, care fusese la tribunalul statal. Judecătorul îi spuse poliţistului care răspundea de pază s-o trimită pe Pamela în biroul său.

– Hai să nu ne mai copilărim cu tot felul de moţiuni, zise Harlow, de îndată ce Pamela se aşeză la masa de şedinţe. Doamnă Wynn, nu mă cunoaşteţi foarte bine, nici eu nu vă cunosc foarte bine, dar cred că putem fi de acord că ar fi trebuit să informaţi Curtea, după ce aţi discutat cu domnul Farwell.

– Domnule judecător, îmi pare rău că n-am făcut-o.

– Bine. Domnule Raven, ştim amîndoi că doamna Wynn nu v-ar fi spus nimic, dacă ar fi vrut să joace murdar.

– De acord, domnule judecător. Dar a aşteptat pînă cînd Curtea de Apel a emis o hotărîre. Clientul meu se află în faţa unui fapt împlinit.

– Problema ta e că nu mai dispui de timp. Nu-i aşa, Arthur? Arthur ridică mîinile, arătînd că aşa stăteau lucrurile.

Nu ignor lucrul ăsta. Ştim cu toţii că tribunalul poate să decidă. Doamnă Wynn, dacă aş fi ştiut că nepotul domnului Erdai se roagă în fiecare seară ca Dumnezeu să-l ierte pentru ce i-a făcut lui Gandolph, aş fi dorit să aflu ce are de spus acest Collins Farwell.

– Domnule judecător, vă informez cu tot respectul că biroul nostru n-a oferit niciodată imunitate la cererea unor acuzaţi sau a unor persoane implicate în procese civile, nici măcar la cererea unor tribunale, care vor să obţină mărturii. Dacă legiuitorul ar fi crezut că aceste persoane ar trebui să aibă puterea de a acorda imunitate, le-ar fi dat lor această putere. Dar nu le-a dat-o. Nu-i vom acorda imunitate domnului Farwell.

Judecătorul se uită un timp la Muriel.

– Nu cred că o să ne înţelegem, dacă o să ne arătăm rachetele din arsenal. Fiecare dintre noi are puteri diferite. Dumneavoastră aveţi puterea să oferiţi imunitatea. Iar eu am puterea să iau anumite hotărîri care s-ar putea să nu vă placă. Şi domnul Raven are puterea de a face ca aceste hotărîri să fie cunoscute peste tot. În loc să vorbim despre putere, aş prefera să discutăm despre ce-i corect. Ne este clar tuturor că Farwell cunoaşte ceva despre circumstanţele care au dus la asasinatele acelea, lucruri pe care nu le-a destăinuit cu un deceniu în urmă. Domnul Raven a spus că ar trebui să ştim totul, înainte să-i executăm clientul. Mi se pare un punct de vedere foarte bun. Avînd în vedere ce ne-a spus Geneviève Carrière despre modul în care s-a purtat domnul Gandolph în iulie 1991, n-o să fim surprinşi dacă se va dovedi că domnul Raven va regreta că ne-a cerut să-l interogăm pe domnul Farwell. Dar trebuie să fie cu conştiinţa împăcată, avînd în vedere ce-l aşteaptă pe clientul său. Şi dumneavoastră ar trebui să fiţi cu conştiinţa împăcată. Şi eu. Deci, să ne gîndim o zi, două, la ce ar fi corect, nu la puterile noastre, ca să nu ne pară rău mai tîrziu.

Judecătorul se uită din nou la Muriel, pe sub sprîncenele mari, ce începuseră să-i încărunțească. Muriel nu spuse nimic, dar se vedea clar ce părere are. Lucrurile stăteau așa cum îi spusese Arthur în tribunal. Kenton Harlow nu va permite ca Rommy Gandolph să fie executat, fără să audă ce avea de povestit Collins. Harlow nu considera important faptul că mărturia lui Farwell putea convinge Curtea de Apel să închidă cazul mai devreme. Judecătorul nu-i lăsa prea multe opțiuni lui Muriel. Putea să-i acorde imunitate lui Collins, pretinzînd în fața presei că făcea acest lucru doar din dorința de a cunoaște adevărul sau să-și încerce norocul luptînd împotriva unui judecător federal, care putea s-o facă să apară în campania electorală cu eticheta de mincinoasă.

– Hai să ne mai gîndim cu toții, propuse Harlow.

Judecătorul îi dictă apoi secretarului un ordin scurt, declarînd că acceptase moțiunea lui Arthur, apoi îi trimise la treburile lor. Muriel se grăbi să plece, abia ascunzîndu-și indignarea. De îndată ce aceasta ieși, Pamela nu rezistă să nu-l îmbrățișeze pe Arthur, după ce-i aruncase zîmbetul ei cel mai fermecător.

– Ai fost grozav! exclamă ea.

Pentru moment, Arthur era eroul ei. Dar Arthur îi spuse că el n-are nici un merit și o trimise înapoi la birou, pentru a redacta un raport scurt pentru Curtea de Apel, despre cele întîmplate în ziua aceea.

37

17 august 2001

Ei știu

Cînd Muriel ajunse la birou, îl căuta pe Larry prin pager și-i ceru să vină acolo. Muriel îl sună și pe comandantul poliției, ca să fie sigură că mesajul ei nu va fi ignorat. Procuratura era cea care putea să-i ofere imunitate lui Collins, dar detectivul care se ocupase de caz avea dreptul să fie consultat. Se înțelegea de la sine că Larry trebuia s-o vadă. Furioasă și frustrată din cauza lui Harlow, Muriel nu mai suporta comportarea copilărească și de modă veche a lui Larry.

Cînd acesta apăru, după o oră, Muriel se potolise. Larry arăta jalnic, iar ea simți ce simțise, mai mult sau mai puțin, în ultimele zile. Pe vremuri, Larry fugise de mai multe ori de ea. Muriel sperase că acum erau amîndoi altfel, dar se părea că nu se schimbaseră. Toată povestea asta, plină de neînțelegeri și de complicații, o întristase și o umilise. Dar plecase duminică de la biserică dispusă să creadă că s-ar putea să fie mai bine dacă relația ei cu Larry nu va merge.

În momentul acela intră Ned Halsey, procurorul-șef, un om mic de statură, cu picioare strîmbe și cu părul cărunt. Ned era de obicei amabil, dar acum părea îngrijorat. Îl rugă pe Larry să închidă ușa, apoi i se adresă lui Muriel, care stătea la biroul ei imens, de lîngă fereastră.

– Kenny Harlow era un dobitoc acum patruzeci și patru de ani, cînd mergeam amîndoi la facultate. A devenit un dobitoc și mai mare, atunci cînd i-au dat o robă. În faza asta, e un dobitoc atît de mare, că ar merita să aibă propriul sistem solar. Așa că,

dacă o să mă întrebi dacă individul s-a purtat ca un dobitoc, voi răspunde afirmativ!

– Nu cred că judecătorii de la Curtea de Apel îi vor permite să le bage pe gît chestia cu imunitatea, răspunse Muriel.

Un lucru fusese adevărat în toată viața ei: furia te făcea să găsești drumul ce duce la rezolvare. „Ridică-te. Ripostează." Acestea fuseseră devizele tatălui ei, atunci cînd avea de înfruntat oameni puternici și aroganți.

– O să te mănînce de vie pînă atunci, îi replică Ned. Gîndește-te la titlurile din ziare: „Judecătorul spune că procurorul-șef adjunct a mințit". Hai să nu luăm aminte la răul pe care o să ți-l facă ție. Ai vrea să vîri biroul într-o asemenea belea? Eu n-aș fi în stare!

– Despre ce vorbiți? întrebă Larry.

Muriel îi povesti în cîteva cuvinte ce se întîmplase la tribunal. Larry replică imediat:

– Ned, nu poți să-i oferi imunitate! Dumnezeu știe ce-o să spună Collins. N-ar mai fi implicat și ar putea să zică orice. N-o să mai încheiem niciodată cazul ăsta!

– Larry, zise procurorul-șef, putem să discutăm cît vrem despre politica procuraturii, tot vom lăsa impresia că ascundem adevărul. De parcă individul ți-ar fi spus că i-a înscenat povestea aceea lui Gandolph.

– Nu-i putem acorda imunitate lui Gandolph, protestă Larry. Dacă e implicat în asasinate?

Nici măcar Muriel nu putea accepta o asemenea idee, de aceea îi replică:

– Larry, nu există dovezi care să arate că Farwell ar avea legătură cu asasinatele. Nici dovezi găsite de medicii legiști, nici vreo mărturie. Și cum să susțină procuratura că o persoană ar putea să fie implicată în asasinatele acelea, din moment ce ne străduim să-l executăm pe Gandolph pentru că le-a făptuit? Dacă venim cu un asemenea argument, atunci putem să ne întindem liniștiți în sicriu!

Ned, avînd firea pe care o avea, îl bătu pe Larry pe umăr și plecă. Din ușă, îi spuse lui Muriel:

– E cazul tău. O să te sprijin prin toate mijloacele. Însă te-aș sfătui să te înțelegi cu Arthur. Oferă-i imunitatea pe care o cere, iar el să înceteze cu apelurile, dacă se dovedește că Farwell nu-i e de folos.

Muriel nu credea că Arthur o să înghită o asemenea momeală.

– N-are decît, replică Ned. Vei avea o justificare, dacă te vei decide să te lupți cu Kenny.

Ned era un om bun, înțelept. Lui Muriel îi plăcea soluția pe care i-o propusese. Așteptă împreună cu Larry, pînă cînd procurorul-șef închise ușa.

– Ce te-a supărat? întrebă Muriel. Am făcut ceva sau am spus ceva care nu ți-a plăcut? Nici o carte de vizită. Nici un telefon. Nici o floare. Cu puțin înainte, Muriel fusese convinsă că n-o să-i spună nimic, iar cînd începuse să vorbească, reușise să pară nepăsătoare. Însă nu-și putea ascunde amărăciunea. Își puse mîinile pe masă și trase adînc aer în piept, apoi spuse: Nu fi îngrijorat, Larry! Nu de asta te-am chemat.

– Nici nu mi-am închipuit așa ceva.

– Voiam să afli despre Collins.

– Nu poți să-i acorzi imunitate. În cele din urmă, Dickerman mi-a spus ceva despre pistolul ăla.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum o săptămînă.

– Acum o săptămînă! Ce naiba, în manualul poliției nu scrie că procurorul trebuie să cunoască dovezile cazului? I-am trimis marți judecătorului un răspuns, în care-i spuneam că am pus la dispoziția apărării tot ce avea legătură cu Farwell. Cînd intenționai să-mi spui?

– De îndată ce aș fi știut ce aveai de spus în legătură cu restul.

– „Restul." Asta-i o referire la chestiuni personale?

– Poţi să-i spui şi aşa.

În biroul acela aveau avantajul de a purta o discuţie pe un ton mai liniştit, neutru. Stînd dincolo de birou, Muriel îşi încrucişă braţele şi îl întrebă dacă credea că ceea ce se întîmplase în urmă cu o săptămînă în casa aceea, pe care o repara, fusese o greşeală.

– Dacă aş fi ştiut ce cred, aş fi venit şi ţi-aş fi spus. Ăsta-i adevărul. Tu ce crezi?

Muriel încercă să-şi analizeze sentimentele, apoi spuse în şoaptă:

– Cred că a fost minunat să fiu cu tine. Vreo două zile m-am simţit în al nouălea cer. Pînă mi-am dat seama că n-ai dat nici un semn de viaţă. Ce s-a întîmplat?

– Nu mai suport asta, zise Larry.

– Ce înseamnă „asta"? îl întrebă Muriel.

– Să ne facem de cap. Noi doi. Ori mergem pînă la capăt, ori renunţăm. Sînt prea bătrîn ca să trăiesc cu fundul în două luntri.

– Nu vreau asta, Larry, vreau să faci parte din viaţa mea.

– Cum?

– Ca o persoană de care sînt legată. Puternic legată.

– Din cînd în cînd? Tot timpul?

– Doamne! Larry, vorbesc despre o nevoie, nu fac un plan de luptă!

– N-am de gînd să-ţi mai dau tîrcoale. Ori ne implicăm, ori nu.

– Ce vrei să spui?

– Adică tu să-l părăseşti pe Talmadge, iar eu pe Nancy. Să recunoaştem că am greşit cu ani în urmă şi să încercăm să salvăm ce se poate salva.

– Oho! exclamă Muriel, şi-şi atinse pieptul, în care inima îi bătea cu putere.

Ea se gîndise doar la o nouă poveste de dragoste, lucru pe care numai cu cîteva secunde în urmă îl considerase imposibil.

– Vorbesc serios.

– Sînt sigură.

– Dar nu-s convins pe deplin că vreau asta. În schimb, sînt convins că, după ce ți-am spus ce aveam de spus, nu mai am nimic să-mi reproșez.

– Spunîndu-mi-o pe șleau, Lar.

– Încerc să-ți spun.

Larry era furios, simțind că va fi respins. După cele întîmplate cu o săptămînă în urmă, Muriel îl lăsase tulburat, trist și plin de remușcări. Dar, în ciuda acestor lucruri, faptul că se ridica la suprafață îi provoca ușurare. Muriel se eliberase de ceva. De pericole, de prostiile și de egoismul de care dăduse dovadă. Și-i părea rău să piardă toate acestea.

– Mă bucur că mi-ai spus ce-ai avut de spus, zise Muriel calmă, dar cuprinsă de panică, în sinea sa. Prea multe lucruri erau în joc. Căsătoria ei. Slujba ei. Viitorul ei. Ceea ce era ea.

Merita să ai dragoste, dacă nu aveai viața pe care ți-o doreai? Întrebarea asta simplă îi apăru în minte din senin. Era dragostea – dragostea adevărată, tumultuoasă, la vîrsta înaintată de patruzeci și patru de ani – suficientă ca să renunțe la toate lucrurile pe care și le dorise? Poemele și romanele spuneau că e suficientă. Însă Muriel nu știa ce ar spune adulții. Nici cel din fața ei.

– Trebuie să mă gîndesc, Larry. Să mă gîndesc serios.

Își dădu seama că fuseseră primele cuvinte pe care le spusese și care-i plăcuseră lui Larry.

– Da, răspunse el. Să te gîndești serios. Probabil că n-o să mai vorbești cu mine.

– De ce?

Lui Larry îi dispăru imediat furia și se prăbuși pe un scaun de stejar, aflat în colțul biroului lui Muriel.

– Pentru că nu ți-am spus ce mi-a zis Mo despre arma aceea.

Larry petrecuse multe zile din ultimii douăzeci și ceva de ani vînînd cei mai periculoși dintre așa-zișii „muritori" din

orașul lor. Îi urmărise prin ganguri și colțuri întunecoase, chiar condusese acțiunea – în vestă antiglonț – cînd îl încolțiseră pe Kan-El, conducătorul Sfinților Nopții, care se ascunsese cu armament cumpărat nu se știe cum de la armata libiană. Larry era exuberant, în asemenea ocazii, simțind furnicături în tot corpul, o chestie pe care o mai simțise în timpul meciurilor de fotbal din liceu. Nu fusese niciodată cuprins de groază, nici nu simțise gustul acidului gastric în fundul gîtului, așa cum simțea acum. Își dădu seama că singura persoană din lume care-l speria stătea în fața lui. I se părea de neimaginat că nu-i povestise despre pistol cu o săptămînă în urmă. Adevărul era că se săturase s-o lase pe Muriel să stabilească regulile.

În timp ce Larry povestea, Muriel se rezemă de spătarul scaunului, devenind dură și rece ca piatra.

– Și ce-ai făcut cu raportul lui Dickerman? îl întrebă ea, după ce Larry termină de vorbit.

– Să zicem că l-am pierdut.

– Să zicem, spuse Muriel, apoi își rezemă fruntea în mîini.

– Nu contează. Squirrel i-a omorît. Știi că el i-a omorît. Chiar dacă i-a ucis împreună cu Erno și cu Collins, el i-a omorît.

– Asta-i o teorie, Larry. Teoria ta. Poate că-i teoria noastră. Iar teoria lor e că Erno i-a omorît singur. Numai că teoria lor e un pic mai convingătoare, dacă adăugăm că amprenta lui Erno, imprimată cu sînge, se afla pe trăgaciul armei crimei.

– Al posibilei arme a crimei.

– Pun pariu pe o sută de dolari că-i arma crimei. Pui pariu pe o sută de dolari că nu-i? Nici măcar pe zece dolari? Nici măcar pe cincizeci de cenți?

– Bine, Muriel.

– Iisuse! exclamă ea, clătinînd din cap. La ce naiba te-ai gîndit, Larry?

– Am greșit, răspunse bărbatul.

– Larry, să nu mai faci vreo figură! Vreau ca revolverul să ajungă în după-amiaza asta la Departamentul de Balistică. De îndată ce termină cu el, să fie dus la Serologie. După aceea să i se caute proprietarul, după seria de pe el.

– Am înțeles, doamnă.

– Ai avut noroc, Larry! Dacă descoperea Arthur chestia asta, ajungeai deținut la Rudyard. Înțelegi?

– Muriel, scutește-mă de melodrame!

– Nu glumesc.

– Las-o baltă. Ți-am spus totul, cu o întîrziere de cîteva zile. Procurorul nu știe niciodată totul. Iar tu nu vrei să știi orice.

– Ce vrei să spui?

– Muriel, știi cum merg lucrurile. Cînd faci cumpărături la măcelărie, nu ceri rețeta cîrnaților. E un cîrnat și știi ce este. Nu există în el nimic care să te omoare.

– Ce alte lucruri nu știu?

– Las-o baltă.

– Nici vorbă! După ce mi-ai făcut figura asta, n-o să ne jucăm de-a „ai încredere în mine".

– Ăsta-i adevărul sau mă provoci?

– Spune-i cum vrei.

Era o ceartă în toată regula, ca întotdeauna, și tot ca întotdeauna Larry urma să fie învins.

– Bine. Chiar ai crezut că medalionul ăla a fost în buzunarul lui Squirrel?

Cu asta îi închise gura. Pînă și Muriel cea feroce se simți cuprinsă de teamă.

– Așa am crezut, mărturisi ea.

– Acolo a fost.

– Du-te dracului! exclamă Muriel, ușurată.

– Numai că n-a fost în ziua în care l-am arestat eu. A fost în buzunarul lui cu o zi înainte. Un polițist cu mîna lungă l-a dus la el acasă. Eu l-am pus la loc. La asta m-am referit. Să nu-mi spui că ești șocată.

Larry văzu că Muriel nu era şocată.

– Larry, ştii şi tu că a ascunde amprentele de pe arma crimei nu-i acelaşi lucru cu strîngerea şurubului într-un caz. Apoi Muriel se întoarse către fereastra din spatele ei şi zise: Ce balamuc!

Larry o privi lovindu-se cu unghia în strungăreaţă, de parcă ar fi vrut să-şi înfigă degetul între dinţii din faţă. Apoi văzu cum bunul-simţ o face pe Muriel să-şi revină.

– O să-i acord imunitate lui Collins, zise Muriel.

– Ce?

– Dacă Arthur o să obţină ce vrea, n-o să întrebe de ce a obţinut. Dacă o să avem noroc, Jackson o să ne lase să ascultăm primii povestea lui Collins.

– Nu poţi să-i acorzi imunitate! Individul se plimba de colo-colo, cu arma crimei în mînă!

– N-am de ales, Larry. Nu mi-ai lăsat nici o alternativă. Nu pot să mă împotrivesc. Nu pot să spun că s-ar putea ca asasinul să fie Collins şi să trec la executarea lui Gandolph. Ucigaşul poate fi ori unul, ori celălalt. Dacă amprentele lui Erno se află pe trăgaciul ăla, atunci înseamnă că ne-am întors de unde am plecat. Collins s-ar putea să fie ultima noastră şansă. Harlow are dreptate. Collins poate să-l vîre la apă pe Rommy. Pentru totdeauna.

– Nu, zise Larry, protestînd în general şi fiind furios pe toată lumea. Faci chestia asta din cauza alegerilor? Ai decis să-i acorzi imunitatea lui Collins indiferent ce s-ar întîmpla. Ned te-a convins. Eu reprezint doar scuza necesară. Nu vrei să-ţi strici relaţiile cu Harlow.

– Du-te dracului, Larry! strigă Muriel aruncînd cu un pix în fereastră. Nu pricepi nimic? Alegerile n-au nici o legătură! E vorba de lege. Există nişte reguli. Şi corectitudine. Larry, după ce am auzit ce-ai avut de spus, mă întreb ce s-a întîmplat în realitate acum zece ani. Pricepi?

Muriel se aplecă peste birou. Arăta de parcă ar fi fost gata să vină la el și să-l strîngă de gît.

– Am înțeles, răspunse Larry, plecînd spre ușă. Sînt doar un simplu polițist.

În seara aceea de vară, Gillian stătea pe trotuar, în fața magazinului Morton din centru, așteptîndu-l pe Arthur. Funcționarii care lucraseră pînă tîrziu plecaseră, iar traficul se redusese. La cîțiva metri de ea, în stația de autobuz, stăteau două femei necăjite lîngă niște sacoșe voluminoase.

Gillian își măsura durata relației sale cu Arthur în funcție de lumină. Acum se întuneca mai devreme. Soarele – pe care-l urmăriseră împreună cînd răsărise – se cufunda acum în rîu, răspîndindu-și dogoarea peste norii de la orizont. Vîntul ce se pornise amintea vag de toamna care urma să vină. Gillian nu renunțase la înclinația de a urmări fenomenele naturale – creșterea nopților, apropiereă de sfîrșit a verii – cu o îngrijorare superstițioasă, deși își spusese deseori că acest lucru era un semn de deprimare. Viața era frumoasă. Însă nu dura veșnic.

Arthur întîrziase, dar Gillian își dădu seamă, de îndată ce sosi mașina, că era emoționat.

– Altă chestie tipică pentru Muriel, îi spuse el, cînd Gillian urcă în sedan.

Îi adusese copii după cele două moțiuni scurte, pe care Biroul Procuraturii le trimisese în după-amiaza aceea Curții Districtuale și Curții de Apel. Aducînd la cunoștința celor două Curți că primise „noi informații privind natura și circumstanțele asasinatelor", Muriel cerea ca procedura să fie oprită pentru paisprezece zile, pentru ca procuratura să dispună de timpul necesar investigațiilor.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Gillian. Ai sunat-o pe Muriel?

– Bineînțeles. I-am cerut noile informații și n-a cedat nici un pic. Ne-am certat un timp, apoi ne-am înțeles că va trimite o moțiune Curții de Apel, prin care să ceară anularea ordinului

acesteia şi să solicite redeschiderea cazului, dacă sînt de acord cu un răgaz de două săptămîni. În esenţă, renunţă la tot ce-a cîştigat.

– Doamne! exclamă Gillian, trăgîndu-se aproape de Arthur, ca să-l îmbrăţişeze, deşi acesta şofa. Ce-o avea de gînd? O să-i acorde imunitate lui Collins?

– Nu-mi vine să vred că Muriel consideră din start că Farwell e atît de credibil, încît să merite să redeschidă cazul. Dacă nu i-ar fi plăcut spusele lui Collins, ar fi putut să declare că-i un mincinos. Trebuie să fie altceva. Ceva important.

De cîteva luni, Arthur spera ca Muriel să-şi dea seama brusc care-i adevărul în privinţa lui Rommy. Gillian nu avea o părere atît de bună despre doamna procuror, dar Arthur refuza să vadă un fost coleg altfel decît într-o lumină favorabilă. Oricum, Gillian îi împărtăşea bănuiala că lucrurile luaseră o întorsătură dramatică.

– Deci, ai avut o zi minunată, spuse ea.

– Cam aşa.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu în ceea ce priveşte cazul. Şi nu-i ceva rău. Muriel a făcut un comentariu despre noi doi. Ei ştiu.

– Înţeleg. Şi cum te-ai simţit?

Arthur ridică din umeri şi zise:

– Probabil că stînjenit.

Scorpia de mamă a lui Gillian i-ar fi şoptit: „Ţi-am spus eu!" Gillian se educase să fie rezervată tocmai pentru a găsi o modalitate de a ţine în frîu vocea aceea care nu-i ieşea niciodată din cap. Sărmanul Arthur dorise întotdeauna ca oamenii să-l placă. Îl durea faptul că lumea îşi bătea joc de el, din cauza prietenei pe care şi-o alesese. Gillian prevăzuse că aşa va fi. Îl găsise la şase dimineaţa cufundat în gînduri, privind răsăritul soarelui.

– Te abţii să-mi spui că m-ai avertizat? o întrebă Arthur.

– Sînt atît de uşor de descifrat?

– O să ne descurcăm, zise Arthur. Gillian zîmbi şi-l prinse de mînă. Vorbesc serios. Azi-dimineaţă mă gîndeam că ar trebui să fugim în lume.

– Chiar aşa?

– Da. Să ne strîngem lucrurile şi să găsim alt loc. S-o luăm de la început. Amîndoi. Am dat cîteva telefoane. Există state în care ai avea şansă să fii reprimită, peste cîţiva ani.

– În *barou?*

Arthur îndrăzni s-o privească, dînd din cap cu stoicism, apoi privi din nou strada. Ideea o făcuse pe Gillian să-şi piardă răsuflarea. Nu se gîndise niciodată că ar putea să-şi recapete drepturile.

– Renunţi la poziţia ta, Arthur?

– Şi ce dacă?

– După ce te-ai străduit atîţia ani să ajungi acţionar în firmă?

– Tot ce-am făcut a fost din cauză că mi-a fost teamă să nu fiu respins. Am vrut să reuşesc în firmă pentru că n-aş fi fost în stare să mă mai respect, dacă n-aş fi reuşit. Iar dacă lucrurile vor merge în privinţa lui Rommy aşa cum sper eu, atunci voi fi bogat. Dacă vom dovedi că-i nevinovat, Rommy va intenta un proces civil, cerînd daune. Iar eu voi părăsi firma şi voi prelua procesul acela. Rommy o să primească milioane, iar eu voi avea partea mea. M-am gîndit la tot.

– Aşa se pare.

– N-am fost niciodată bun în avocatură. Sînt harnic, dar nu mă pricep să atrag clienţii bogaţi. Vreau doar să găsesc un caz bun şi să muncesc din greu la el. De preferat ceva în care să cred.

Cu ani în urmă, atunci cînd îl privise de la distanţă, Gillian considerase că Arthur era bătrîn din naştere. Însă această impresie se datora aspectului său şi atitudinii fataliste, moştenite de la tatăl lui. De fapt era, în esenţă, un adolescent. Nu se obişnuise să privească lumea aşa cum o privesc adulţii, s-o considere complicată şi ambiguă. Ajunsese acum, cînd lucra la

cazul lui Rommy, să se împace cu sine însuşi, aşa cum face cineva care se îndreaptă fericit spre idealurile sale, chiar dacă acestea sînt de neatins.

– Şi ce-o să faci cu sora ta? îl întrebă Gillian.

Pe faţa lui se vedea atît de limpede cum raţionează, încît ei i se păru că întreaga lui viaţă interioară e afişată pe un ecran. Îl urmări cum suportă şocul realităţii şi se întoarce cu picioarele pe pămînt.

– Poate că o să rămînem în Vestul Mijlociu. N-aş putea pleca prea departe, dacă m-aş ocupa de procesul civil al lui Rommy, pentru că va trebui să pot veni aici de două ori pe săptămînă. Ce-ar fi să-i spun mamei să se ocupe ea de Susan? Mama nu şi-a îndeplinit obligaţiile timp de treizeci de ani. Eu am fost părintele, iar ea a fost copilul. Ar fi cazul să-i spun să se maturizeze.

Gillian zîmbi, iar Arthur începu să analizeze posibilitatea aceea. Ea nu avusese darul lui Arthur de a se lăsa copleşită de speranţe fără şanse de reuşită. Probabil că de aceea îşi căutase refugiul în droguri. Dar îi plăcea să-l vadă dînd frîu liber imaginaţiei. Iar în ultimul timp începuse s-o ia pe urmele lui. Chestia asta nu dura mai mult decît existenţa unui izotop instabil, creat într-un reactor nuclear, existenţă mai mult teoretică decît practică. Zîmbi, închise ochii şi, pentru o clipă, crezu împreună cu Arthur într-un viitor perfect.

38

22 august 2001

Altă poveste

Jackson Aires se bucura să creeze necazuri. La început fusese de acord ca Farwell să fie interogat înainte de a depune mărturie, dacă întîlnirea avea loc la Atlanta, iar procuratura îi plătea lui Jackson biletul de avion pînă acolo. Apoi se dovedi că Farwell se întorsese în oraş, ca să aibă grijă de bunurile lui Erno. Iar Jackson spuse că Farwell se hotărîse să vorbească doar după ce va jura în faţa lui Dumnezeu că va spune adevărul. Muriel putea să convoace Marele Juriu[1] pentru a continua investigaţiile legate de Masacrul din 4 Iulie, pentru că asasinatul nu se prescria, iar ea prefera acest lucru, în locul unei depoziţii sub jurămînt. În felul ăsta putea să-l interogheze pe Collins, fără ca Arthur să i se uite peste umăr sau să aleagă din mărturie doar părţile care-i conveneau. Mai mult, evita şi să încalce politica procuraturii de a nu acorda imunitate în cazuri civile. Chiar şi Jackson prefera Marele Juriu, pentru că, în conformitate cu legea, mărturia lui Collins urma să rămînă secretă.

Collins intră, în ziua de 22 august, în anticamera din faţa sălii Marelui Juriu. Purta acelaşi costum elegant, de culoare închisă, pe care-l purtase la înmormîntarea unchiului său. Ţinea în mînă o Biblie, înconjurată de un şir de mătănii din lemn, de care atîrna o cruce mare. Volumul fusese răsfoit atît de mult, încît

[1] Juriu care hotărăşte sau respinge punerea sub acuzare (n.tr.).

arăta ca o carte ieftină, uzată. Alături de el mergeau soția lui cea blondă și Aires.

Muriel prezentă decizia de acordare a imunității, iar Jackson o citi cuvînt cu cuvînt, de parcă nu ar fi văzut-o de zece ori pînă atunci. Apoi Muriel deschise ușa sălii Marelui Juriu. Jackson încercă să intre împreună cu ei, deși știa că nu avea voie să fie prezent. În încăpere puteau intra doar martorul, acuzatorul, grefierul și jurații.

– Trebuie să fiu de față, zise Aires. Nu renunț la acest lucru.

După o jumătate de oră de negocieri, se înțeleseră în felul următor: Collins va depune jurămîntul, iar mărturia sa va fi amînată. În timpul după-amiezei i se va lua în biroul lui Jackson un interogatoriu ce va fi înregistrat. Banda va fi prezentată ulterior Marelui Juriu. Muriel era și ea încîntată să părăsească tribunalul, pentru că un reporter putea să afle oricînd ceva de acolo.

Jackson avea mai multe birouri, unul în Center City, altul în Kewahnee, dar locul în care-și desfășura cea mai mare parte a activității se afla în North End, în apropiere de aeroportul DuSable. Jackson refuzase, ca și Gus Leonidis, să părăsească zona în care crescuse. Biroul se afla într-un centru comercial cu un etaj, clădire care-i aparținea chiar lui. Cu ani în urmă, avocatul reușise să convingă o rețea națională de magazine farmaceutice să închirieze un spațiu, iar farmacia rămăsese și acum chiriașul său principal. Biroul lui Jackson se afla în celălalt capăt al clădirii, dincolo de un hol cu pereți din sticlă.

Muriel venise singură cu mașina, nu împreună cu Larry sau cu Tommy Molto. În timpul săptămînii fusese o vreme călduroasă, urmarseră furtuni venite din sud și iar soare chinuitor. Muriel dorise să îi aștepte afară pe cei doi, dar după cîteva minute intrase în hol, atrasă de aerul condiționat.

Se strînseră apoi cu toții în biroul mare al lui Aires. Cunoscînd cît de vanitos era Jackson, Muriel se așteptase ca

acesta – precum mulţi alţii – să-şi fi împodobit pereţii cu lucruri care să-l proslăvească. Dar în jurul lor se aflau doar fotografii ale familiei lui Aires: trei copii, toţi avocaţi în alte oraşe, şi nouă nepoţi, dacă Muriel numărase bine. Soţia lui Jackson murise cu cîţiva ani în urmă. În timp ce privea biroul şi auzea zarva din celelalte încăperi, în care lucrau doi avocaţi, Muriel se întrebă dacă Jackson ar fi spus că America este o ţară extraordinară sau că n-ar fi trebuit să trudească atît de mult pentru a obţine ceea ce merita. Ambele variante erau la fel de adevărate.

– Muriel, tu o să stai aici.

Cu un gest de-o neaşteptată galanterie, Jackson îi oferise scaunul comod din spatele biroului. Mobilierul din încăpere era puţin şi funcţional, în stil danez modern, luat de la un magazin cu preţ redus. Între timp, Aires se aşezase lîngă clientul lui, într-un colţ. Soţia lui Collins, Larry şi Molto se aşezară în semicerc, în jurul lor, ca un cor antic. Jackson, avînd firea pe care o avea, îşi scoase casetofonul şi-l aşeză pe birou, lîngă cel pe care-l aşezase deja acolo Muriel.

De îndată ce ambele casetofoane fură testate, Collins se uită la Aires şi întrebă:

– Acum pot să vorbesc?

– De ce n-o laşi pe doamna să pună întrebări? zise Jackson. Nu sîntem la clasa de artă dramatică. Nu ne prezinţi un monolog.

– Există un singur lucru care merită spus, replică Farwell.

– Care? îl întrebă Muriel.

– Unchiul meu i-a omorît pe oamenii aceia, iar Gandolph n-are nici un amestec.

Muriel îl întrebă de ce era atît de sigur. Collins se uită la Aires, care îi făcu un semn cu mîna şi-i zise:

– Ai început să vorbeşti, acum nu mai poţi să te opreşti.

Collins îşi închise pentru o clipă ochii minunaţi, apoi spuse:

– Să mă ierte Dumnezeu, dar am fost acolo și l-am văzut omorîndu-i.

Scaunul lui Aires era prea înalt pentru Muriel. Tocurile înalte îi atîrnau de picioare, trebui să se sprijine în podea ca să se întoarcă, pentru a-l privi mai bine pe Collins. Părul i se rărise un pic, se și îngrășase, dar rămăsese de-o frumusețe nepămîntească. Avea figura inexpresivă, de parcă încerca să-și arate curajul de a spune adevărul.

– Nu vreau să mai spun vreodată povestea asta, de aceea am vrut s-o audă acum și Anne-Marie. Dumnezeul și Izbăvitorul meu știe că m-am născut din păcat. Mă întristează să-mi amintesc ce fel de om am fost fără El.

Muriel se uită spre Larry. Acesta stătea ghemuit pe un scaun, lîngă dispozitivul de reglare al aerului condiționat. Din cauza căldurii, își scosese haina sport și o aranjase cu grijă pe genunchi. Bătea nervos cu piciorul în covor. Declarația abia începuse, dar Larry auzise deja prea multe despre Iisus. Cunoscuse prea mulți indivizi care spintecaseră burțile altora, apoi ajunseseră la Dumnezeu cu treizeci de secunde înainte de a fi executați. Chestia asta n-o îngrijora pe Muriel. Dumnezeu știa să-i aleagă. De aceea era Dumnezeu. Treaba ei, a lui Muriel, era să preia responsabilitatea lui Dumnezeu aici, pe pămînt.

Muriel interveni pentru un minut, spuse data și ora, explică natura procedurii și ceru tuturor celor din încăpere să spună cîteva cuvinte, pentru ca pe bandă să existe un specimen al vocii fiecăruia.

– Să începem cu numele dumneavoastră, îi spuse Muriel lui Collins.

După ce acesta își spuse numele, Muriel îl întrebă ce pseudonime folosise ca adult. Acesta înșiră vreo șase.

– Dar Faro Cole? L-ați folosit și pe acesta?

– E adevărat.

– Ca pseudonim?

– Mai mult ca să încep o viață nouă, zise Collins și zîmbi, îndurerat. Sînt ca mulți alți oameni. Am tot încercat să am o viață nouă, pînă cînd am reușit în sfîrșit să-mi fac una, spuse el și se uită la avocatul său. Pot să-i spun ce-am vrut? îl întrebă el pe Aires, care-i făcu semn spre Muriel. Mi-am imaginat treaba asta într-un anumit fel, îi spuse Collins procuroarei. Puteți să mă întrebați tot ce vreți, dar mai întîi mi-ar plăcea să vă spun cum mi-a venit ideea.

Muriel știa că le-ar fi povestit oricum. Collins putea să se prezinte cum voia: ca un păcătos pocăit, ca un om chinuit și crescut în rele. La sfîrșitul zilei, ea va pune totul în cadrele rigide ale legii. Așa că îi spuse să continue.

Collins își aranjă haina. Purta o cămașă albă și o cravată îngustă. Era încă elegant.

– Pînă la urmă e o poveste despre mine și unchiul meu. Au existat și alți oameni care ar fi trebuit să conteze. Dar n-au contat. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l știți. Eu și unchiul Erno am parcurs împreună un drum lung. N-au existat pe fața pămîntului doi oameni care să se urască atît de mult cum ne-am urît noi. Probabil pentru că nici unul din noi nu avea pe cineva mai apropiat. Eu îi eram ca un fiu, iar el îmi era aproape ca un tată. Și nici unul din noi nu credea că făcuse o afacere bună. Toți văd că sînt negru, dar unguroiul ăla cu nas mare voia să mă port exact ca el. Cum aș fi putut să fac așa ceva? Collins se uită în jos, la crucea și la Biblia aflate în poala lui. Aveam, probabil, treisprezece-paisprezece ani, cînd am rupt legăturile cu cei din vechiul cartier. Eram negru, indiferent ce-ar fi zis ei, cel mai rău negru care putea exista. Numai că unchiul Erno nu m-a lăsat niciodată în pace. Hoinăream pe străzi, făcînd numai prostii, vindeam cocaină de proastă calitate, fumam și eu din ea, iar unchiul meu se purta de parcă ar fi fost polițist – îi plăcea chestia asta – venea

și mă scotea din vâgăunile alea și-mi spunea că-mi irosesc viața. I-am spus că era viața mea și am continuat să fac ce-mi plăcea. Sigur l-am sunat pe Erno, atunci cînd m-a înhățat poliția. M-a ajutat și mi-a spus să nu mai fac vreodată așa ceva. Am fost condamnat prima dată ca adult în 1987. Erno a obținut să fiu trimis la Honor Farm. Știți, cînd am ieșit de acolo voiam cu adevărat să fac numai lucruri bune. Cei de acolo îți șterg trecutul din minte. Erno și mama m-au trimis în Ungaria, să scap de influențele dăunătoare. Eu m-am dus în Africa. Cînd m-am întors, i-am cerut unchiului meu să mă ajute să intru într-o agenție de voiaj. În 1988, Erno era foarte fericit. Făcusem tot ce-mi spusese să fac. M-am dus la școală și am învățat, am luat examenul de agent de voiaj și am obținut o slujbă la Time To Travel. Mă duceam la muncă în fiecare dimineață. Treceam pe lîngă frații de pe stradă, de parcă nu i-aș fi cunoscut. Omule, era greu. Era greu. Erno și mama îmi spuneau mereu cît de greu fusese în Ungaria – mîncau veverițe și vrăbii, pe care le prindeau prin parcuri – numai că eu munceam, munceam și n-aveam nici un ban. La douăzeci și ceva de ani locuiam cu mama mea. Cînd am devenit agent, primeam un comision. Nici una dintre corporațiile mari nu voia să facă afaceri cu un negru tînăr. În cele din urmă am zis: „Unchiule Erno, nu reușesc! M-am străduit, dar chestia asta n-o să meargă!"

Collins se uită în jur, să vadă dacă-l asculta cineva. Molto profită de întrerupere ca să verifice dacă funcționa casetofonul procuraturii, aflat pe biroul lui Aires. Bineînțeles că Jackson și-l verifică și el pe al lui.

– Erno vedea că înclinam să mă întorc la viața de dinainte și era disperat. La un moment dat, i-a venit ideea să înșele compania de transporturi aeriene, în favoarea mea. O idee tîmpită după altă idee tîmpită. Așa a început povestea cu biletele. La început

a pretins că erau bilete pierdute. Ce prostie! Mi-am dat repede seama de realitate.

Larry își drese glasul și zise:

– Pot să întreb ceva? Vocea nu-i sunase prea prietenoasă. Collins, prins în vraja istorisirii sale, avu nevoie de un timp ca să se uite spre el. Îl văzu și zise:

– Întreabă-mă, Starczek.

Prima întrebare a lui Larry fu simplă:

– De unde veneau biletele?

– Pe atunci, biletele abia începuseră să fie scoase pe calculator. Imprimantele nu funcționau bine – mototoleau formularele, nu scriau pe rîndurile potrivite. Jumătate din timp, agenții scriau bilete de mînă, apoi le treceau prin mașina de validat, cu matrița proprie. Dacă făceai o greșeală atunci cînd scriai biletul, îl anulai și-i treceai numărul într-o dare de seamă privind erorile. Erno îmi dădea bilete necompletate, validate, trecute pe lista de greșeli, de aceea nu le căuta nimeni.

– Cei de la liniile aeriene mi-au spus că o persoană care zbura folosind un bilet de felul acela urma să fie prinsă, mai devreme sau mai tîrziu.

– Probabil că aveau dreptate, răspunse Collins. Numai că nu zbura oricine cu biletele acelea. Le foloseam ca să acopăr costul altor bilete.

Muriel se uită spre Larry, crezînd că acesta înțelesese, dar și Larry părea zăpăcit.

– Să zicem că am un client, spuse Collins. A plătit cu banii gheață o călătorie la New York. Luam un bilet dat de Erno și-l completam pentru un zbor pînă la New York, dar pentru o dată anterioară celei plătite. Validarea făcea ca biletul să arate ca și cum ar fi fost eliberat la o casă a companiei TN. Apoi schimbam biletul lui Erno cu un bilet adevărat și băgam banii clientului în buzunar, în loc să-i dau agenției. Mă alegeam cu prețul complet al biletului, nu cu un comision amărît. Și mai primeam și

comisionul! Contabilitatea liniei aeriene îmi dădea un cupon de zbor în schimbul unui bilet validat şi nu verifica nimic.

– Deşteaptă chestie, zise Muriel.

– N-a fost gîndită de mine, îi explică Farwell. Erno a imaginat totul. Văzuse toate escrocheriile cu bilete. Presupun că pînă la urmă a găsit una care să meargă. Poate că se considerase provocat. Aşa era Erno.

– Bine, zise Larry. Mă întreb ce îl apucase pe Erno. De ce n-a făcut ce-ar fi făcut o persoană pe jumătate normală, adică să-ţi dea bani?

Collins clătină din cap, în timp ce se gîndea ce să răspundă.

– Ştii, Erno era un om ciudat...

– Nu mai spune! replică Larry.

Collins se strîmbă. Nu-l deranja ideea că Larry ar fi jignit amintirea lui Erno. Muriel se uită spre detectiv. Îl privea pentru prima oară în ochi pe Larry, de cînd acesta intrase în încăpere. Avînd în vedere modul în care se despărţiseră în urmă cu o săptămînă, Muriel se aşteptase să fie privită provocator, dar Larry îi răspunse doar dînd din cap.

– În primul rînd, Erno era zgîrcit, spuse nepotul lui. Ăsta-i adevărul. Dacă punea mîna pe un dolar, nu se îndura să-i dea drumul. Pe de altă parte, se poate să se fi supărat pe compania aeriană, care nu l-o fi tratat corespunzător în vreo privinţă. În plus, viaţa de borfaş este foarte atrăgătoare, întreabă-i pe cei care ştiu! Erno se plîngea tot timpul că a ratat totul, cînd a fost dat afară de la Academia de Poliţie. Ştiţi, cînd îmi ţin copiii în braţe, le spun întotdeauna: „Aş face orice pentru voi". Şi Erno îmi spunea cam acelaşi lucru: „Încearcă să faci ceva în viaţă, eu aş face orice ca să te ajut".

Collins se uită, să vadă dacă Starczek era mulţumit. Larry se strîmbă, iar Collins îşi continuă povestea:

– Oricum, simţeam că sînt în lesa lui Erno. M-am dus în vacanţă la Amsterdam şi m-am apucat iar de droguri. Cînd

m-am întors, Erno m-a lăsat baltă. Riscase totul, iar eu îl răsplătisem făcînd ceea ce făcusem. Cam ăsta a fost discursul pe care mi l-a ţinut. Eram în închisoarea de nivel mediu de securitate, de la Jensenville, şi nu m-a vizitat nici măcar o dată. Nu mi-am dat seama cît de rău ajunsesem pînă n-am ieşit din închisoare, în 1990. Mă pricepeam doar la două lucruri: să vînd droguri şi să fiu agent de voiaj. Negru şi alb, gîndeam eu, dacă vreţi să ştiţi adevărul. Nu mai puteam să practic nici una din meseriile mele. Dacă mai primeam o condamnare pentru narcotice, deveneam triplu X şi intram la închisoare pentru toată viaţa. Îmi pierdusem licenţa de agent de voiaj în 1989, cînd fusesem condamnat. Ar fi trebuit să mă mut în alt stat, dar tinerii îşi imaginează că pot să învingă sistemul. Mi-am zis Faro Cole, mi-am falsificat diploma şi am dat din nou examen pentru obţinerea licenţei.

– Aha! exclamă Muriel, iar Collins îi răspunse cu un zîmbet liniştit.

– M-am angajat la Mensa Travel. Primeam doar comision. Era ca la început: munceam din greu şi nu aveam bani. Chestia cu biletele mersese prima oară. Trebuia să găsesc pe cineva care să le anuleze aşa cum se cuvenea. Nu puteam să mă duc la TN, pentru că Erno m-ar fi alungat. S-a întîmplat ca într-o seară să mă ţîlu într-un loc nepotrivit. A apărut Gandolph, care, ca de obicei, încerca să vîndă lucruri furate. Ştiam cine era. Lucrasem la aeroport cîteva luni, după ce terminasem liceul. Atunci, Gandolph cumpăra marijuana de la mine. Nu ştia cum mă cheamă. Dar ştia dacă se putea fura ceva, de aceea mi-am închipuit că ar putea să cunoască vreun vînzător de bilete de la DuSable, unul dornic să facă ceva bani. I-am promis că o să avem grijă de el, dacă îmi face vreo legătură. Aşa am ajuns să lucrez cu Luisa. La început n-a vrut să se bage. Am convins-o cînd i-am spus că Erno făcuse acelaşi lucru. Chestia asta a făcut-o să marşeze, pentru că nu voia să

fie considerată fraieră de Erno sau de altcineva.

Muriel întrebă cînd se petrecuseră lucrurile acelea.

– Oh, probabil că am început în ianuarie 1991. În 1991 au fost ucişi, nu? Şi a mers totul bine pînă cînd l-am întîlnit din nou pe Gandolph, în acelaşi loc, la Lamplight. S-a dovedit că Luisa nu-i dădea nimic din ce cîştiga. Poate că nu înţelesese că trebuia să-l plătească. Ştiu că i-am spus, dar Luisa nu m-a ascultat, aşa că Gandolph s-a dus la aeroport şi s-a apucat să pălăvrăgească, pînă ce Luisa i-a dat medalionul ca să-şi ţină gura, pînă cînd avea să strîngă ce-i datora.

– Spuneţi că Luisa i-a dat medalionul? întrebă Muriel.

– Exact, răspunse Collins. A povestit că era o moştenire de familie. Numai că i l-a dat prea tîrziu, pentru că Erno aflase toată povestea, din cauza scandalului făcut de Squirrel. De îndată ce a auzit numele meu, Erno şi-a dat seama despre ce-i vorba şi mi-a spus-o direct. Nu avea de gînd să mă lase să fur sub nasul lui, din prăvălia lui, mai ales că el fusese cel care mă învăţase cum s-o fac. Mi-a spus să mă las păgubaş sau o să mă oprească el. Apoi am aflat că a dat ordin ca Luisa să fie percheziţionată. Dintr-un motiv inventat.

– Pentru droguri, îl ajută Larry.

– Exact. A zis că avea droguri asupra ei. Poate că Erno îşi închipuise că, din moment ce lucra cu mine, Luisa se vîrîse şi în traficul de droguri. Luisa nu putea fi tratată în felul ăla. Avea nevoie de bani, ca să-şi ia înapoi medalionul de la Gandolph. Mi-a dat de ştire la începutul lunii iulie, mi-a spus că fusese foarte atentă, dar reuşise să fure nişte bilete. Nu-şi făcea griji în privinţa lui Erno. Ascunsese biletele alea într-un loc în care nu le putea găsi nimeni. S-a gîndit că momentul potrivit era pe 4 iulie, cînd nu era nimeni în jur. Am stabilit să ne întîlnim la Paradise pe 3 iulie, de fapt pe 4 iulie, pentru că era după miezul nopţii. Nici n-a apucat Luisa să intre pe uşă, că Erno a năvălit în urma ei. Îi verificase listele cu bilete greşite, îşi vîrîse nasul peste

tot, o urmărise. „Te-am prins, doamnă! Îţi mai dau o şansă!" i-a zis el. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Tu pleacă naibii de aici! Iar tu, Luisa, să-mi dai biletele alea pe care le-ai ascuns în chiloţi şi scrie-ţi demisia chiar acum. Altfel, chem poliţia!" Omule, Luisa era o dură. Nu se lăsa călcată pe coadă. I-a răspuns: „N-o să chemi nici o poliţie! Dacă mă denunţi, te denunţ şi eu pe tine!"

Collins ridică o mînă, apoi îşi schimbă locul. Soarele îi bătea în ochi. Jackson se ridică şi aranjă jaluzelele. Din cauză că se străduia să-şi recapete cumpătul sau pentru că fusese copleşit de amintiri, Collins rămase tăcut un timp.

– Vedeţi, momentul în care Luisa i-a spus asta lui Erno poate fi numit momentul crucial. Lui Erno nu-i trecuse prin minte că aş fi putut să-i dezvălui asemenea lucruri despre el. Îşi imaginase că o convinsesem pe Luisa să fure, nu şi că i-aş fi putut spune un asemenea secret. Că aş fi fost în stare să spun aşa ceva cuiva care nu făcea parte din familie. Erno era un om coleric. S-a făcut roşu la faţă şi avea ochii cît farfuriile. Dacă-l vedeai, îţi dădeai seama că-i în stare să omoare pe cineva. Numai că nu voia s-o omoare pe Luisa, ci pe mine. Dacă ar fi avut un pistol în mînă, m-ar fi împuşcat pe loc. Însă atunci nu avea armă. Încă nu. Abia începuse să ne facă scandal şi să ţipe la noi, că a apărut Gus şi i-a zis să se care de acolo, dar Erno n-avea de gînd să-l asculte. N-a durat prea mult pînă cînd Gus s-a întors cu pistolul său. După aceea, lucrurile s-au petrecut cam în felul în care le-a povestit unchiul meu la tribunal. Erno i-a spus lui Gus că nu-i în stare să împuşte pe cineva, iar Luisa i-a luat pistolul lui Gus. Erno a încercat să i-l ia. Nu cred că Erno a împuşcat-o accidental. Mi s-a părut că-i luase arma din mînă. Dar totul s-a petrecut foarte repede. Bang! Am avut impresia că bubuitura zguduia restaurantul şi după ce trecuseră cinci minute. Luisa se uita la gaura din burta ei, din care ieşea *fum*, de parcă ar fi ieşit dintr-o

ţigară. Timp de o secundă, nici unul dintre noi n-am ştiut ce să facem. Stăteam şi ne uitam la ea, atît de ciudată era chestia aia. În cele din urmă, Gus şi-a revenit şi s-a dus la telefon. Erno i-a zis să se oprească, Gus nu s-a oprit, iar Erno l-a doborît, de parcă ar fi împuşcat un cal.

– Şi tu? îl întrebă Larry pe Collins.

– Eu?

– Ce-ai făcut?

– Omule, auzisem tot felul de poveşti, dar adevărul este că nu văzusem niciodată cum e împuşcat cineva. A fost teribil! Cu adevărat teribil! La început m-am gîndit: „Cum să-l fac să repare lucrurile?" O nebunie, dar nu-mi venea să cred că nu se putea face nimic. Că lucrurile nu puteau redeveni la normal. Nu crezi că se poate întîmpla un asemenea lucru, pînă nu treci prin aşa ceva. După ce Erno l-a împuşcat pe Gus, am început să plîng, iar unchiul meu a început să mă dăscălească: „A cui e vina, Collins? A cui e vina?" Atunci mi-am închipuit că o să urmez eu şi am început să mă uit pe fereastră, spunîndu-mi că fuseseră două împuşcături, trebuia să fi auzit cineva şi să fi chemat poliţia. Dar era 4 Iulie, oamenii se gîndeau doar la focurile de artificii. Apoi Erno l-a văzut pe ultimul individ. Se ascundea. Sărmanul! Se vîrîse sub masă. Erno l-a ameninţat cu pistolul şi l-a pus să coboare pînă la camera frigorifică. După aceea am auzit împuşcătura. N-a răsunat atît de tare ca primele două. Dintr-un anumit motiv. Fusese ceva mai rău. Şi pentru Erno fusese ceva mai rău. Cînd unchiul meu s-a întors şi s-a uitat la mine, îi trecuse furia. S-a aşezat şi mi-a spus ce să fac. Urma să aranjăm astfel lucrurile, încît să pară un jaf. „Ia aia. Şterge aia." Eu am făcut totul.

– Te-a ameninţat? îl întrebă Muriel.

– Erno avea revolverul, dacă asta voiaţi să ştiţi. Dar, după cum arăta, nu mi-am închipuit că voia să mă împuşte. Adevărul este că se poate să nu-i fi trecut prin minte că n-aş fi făcut ce-mi

spunea să fac, pentru că nici mie nu-mi trecuse prin minte așa ceva. Făceam parte din aceeași familie, zise Collins, care se opri și oftă din greu.

– Tu ai tîrît cadavrele la subsol? îl întrebă Larry.

– Da. Și am plîns tot timpul, răspunse Collins, întorcîndu-se spre Larry. Te gîndeai la urmele de pași?

– Da.

Medicii legiști arătaseră că pantofii lui Paul Judson se potriveau cu urmele de pași de pe dîra de sînge lăsată de cadavre.

– Cînd am urcat, Erno a văzut că încălțările mele se mînjiseră de sînge. Mi-a zis: „Nu poți să mergi pe stradă cu așa ceva. Du-te jos și vezi dacă ți se potrivesc pantofii unuia dintre morți". A fost prima dată cînd l-am refuzat. I-am spus că n-o să-mi vîr picioarele în pantofii unui mort. Vă puteți imagina că l-am refuzat? Ne-am certat un timp, dar pînă la urmă am făcut cum a zis el, ca în toate celelalte privințe. Collins îi spuse apoi lui Larry: Verificați pantofii celui de-al treilea individ, omul de afaceri. Pantofi de lac *gris-perle*, italienești. Cred că marca Faccione. Erau prea mari pentru el. N-am crezut că n-o să observe cineva. Ce om de afaceri umblă cu pantofi de lac *gris-perle?*

Muriel văzu că se schimbă ceva în expresia lui Larry. Chestia cu pantofii se potrivea. Iar Larry începea să creadă că Farwell spunea, în mare parte, adevărul. Lucru de care ea nu se mai îndoia de mult.

– Ne pregăteam să plecăm, ajunseserăm lîngă ușa din față, cînd Erno pocni din degete și zise: „Ține astea!" Strînsese totul, portofele, bijuterii, cărți de credit, revolverul. Înfășurase lucrurile într-un șorț de-al lui Gus. Coborî pe scări, la subsol, iar cînd reveni, ținea în mînă un cauciuc.

– Vrei să spui un prezervativ? îl întrebă Muriel.

– Exact. Unul folosit. După tot ce se întîmplase... zise Collins, clătinînd din cap. Erno mi-a zis: „Își ascunsese biletele în fund. Nu le-aș fi găsit, dacă n-aș fi văzut un capăt al prezervativului". Femeia strînsese sul vreo cincisprezece bilete și le vîrîse în cauciucul ăla.

Pentru prima dată, Collins se uită la Anne-Marie. Soția lui stătea în spatele lui, cu gura apăsată de dosul palmei. Muriel avu impresia că femeia se străduia să nu reacționeze. Dar cînd Collins se întoarse spre ea, Anne-Marie îi răspunse imediat. Pentru o secundă, cei doi se ținură de mînă.

– Te simți bine? își întrebă Aires clientul.

Collins vru să bea niște apă. Făcură o pauză. Toți simțeau nevoia unei întreruperi. Muriel se uită spre Larry, dar acesta părea speriat și cufundat în gînduri. În timp ce stătea pe hol, așteptînd să intre la WC, Muriel îl întrebă pe Tommy Molto ce credea. Molto își răzui cu unghia o pată de sos de roșii de pe cămașă și de pe cravată, apoi mărturisi că nu știa ce să creadă. Nici Muriel nu era prea sigură.

Cînd se întoarseră, Anne-Marie își trăsese scaunul lîngă cel al lui Collins și-l ținea de mîna liberă. În cealaltă mînă, Collins strîngea Biblia. Pierdură un minut, două, cu înlocuirea casetelor. De îndată ce casetofoanele porniră, Muriel spuse data și ora. Apoi îl întrebă pe Collins ce s-a întîmplat după ce au plecat de la Paradise.

– Am mers cu Erno la el acasă și am stat amîndoi un timp în mașină. Trecuse prin niște schimbări în noaptea aceea. Amîndoi trecuserăm. La Paradise fusese mai întîi furios, apoi izbucnise, după aceea fusese copleșit. Acum era îngrozit, încercînd să prevadă totul, ca să nu fie prins. Îmi ținea lecții. Să am grijă să spun cuiva că în noaptea respectivă am fost cu el, să bem ceva. Să nu mă îmbăt și să nu încep să pălăvrăgesc despre toate cele întîmplate acasă sau cu vreuna dintre gagicile mele. Cel mai mult îl preocupa cum să scape de șorțul ăla plin

cu lucruri, pe care-l avea în mașină – revolverul, portofelele, bijuteriile, toate se aflau acolo. Trecuse de ora trei, iar noi eram prea zăpăciți și prea obosiți ca să ne înțelegem. Nici eu nu voiam să am de-a face cu lucrurile alea. Iar Erno devenise paranoic. Nu se gîndea decît la faptul că vom fi prinși dacă vom arunca șorțul în rîu, dacă vom face un foc și-l vom arde sau dacă îl vom îngropa în pădure. Pe la ora cinci se lumina de ziuă. Dar în dosul curții lui se afla un șopron pentru unelte, cu podeaua murdară. Dacă săpam acolo, nu avea să ne vadă nimeni. Așa că ne-am apucat să săpăm, de parcă voiam să ajungem în China, și am aruncat șorțul acolo. Erno a zis că o să facem un plan mai bun după ce o să se calmeze, dar eu știam că nici unul din noi nu va mai dori să-l vadă pe celălalt. După aceea m-am dus spre mașina mea, iar el a venit și m-a îmbrățișat acolo, în mijlocul străzii. Nu se mai întîmplase așa ceva de cînd aveam zece ani, iar cea mai mare nebunie dintre toate a fost că în momentul ăla m-am simțit bine. Omorîse trei oameni și m-a îmbrățișat! Am plecat de acolo plîngînd ca un copil. După noaptea aceea, nu reușeam să mă împac cu mine însumi. Am continuat un timp să fiu Faro, pentru ca poliția să nu descopere nimic despre bilete. N-a trecut o săptămînă și m-am apucat iar de droguri. Erno s-a străduit din greu să mă oprească, dar, gîndindu-mă bine, nu mai aveam nici un chef să-l văd. Într-o zi am ajuns la Lamplight și l-am văzut pe Gandolph. Asta se întîmpla la vreo două luni după asasinate. Tipul s-a căutat în buzunar și, în văzul a vreo douăzeci de indivizi, a scos o cîrpă, în care ținea înfășurat medalionul Luisei. L-am recunoscut de îndată. Îl văzusem la gîtul ei. „Faro, mi-a zis el, pentru că așa știa el că mă cheamă, ce-o să fac acum cu chestia asta? Nu valorează nimic pentru altcineva." Eu i-am răspuns: „Negroteiule, ascunde-l imediat! Scapă de el. Poliția o să creadă că tu ești ăla care a curățat-o". Și el îmi zice: „Cum să creadă așa ceva, din moment ce n-am făcut nimic? Mă

gîndesc să-i caut neamurile. Vor plăti bine pentru lucrul ăsta, acum cînd ea e moartă. Neamurile ei îmi datorează asta, pentru ce mi-a furat ea." Şi eu i-am spus: „N-ai decît să faci ce vrei, frate, dar ar fi mai bine să-l laşi la cineva, atît timp cît obiectul ăsta e căutat de poliţie. Şi nu vreau ca poliţia să afle de bilete." El mi-a zis: „Nici o şansă să afle." Cînd i-am povestit despre întîlnirea asta unchiului Erno, l-a apucat nebunia. L-a căutat un timp pe Gandolph, ca să-i ia bijuteria înainte să intre în vreo belea şi să ne facă şi nouă necazuri. Presupun că Erno nu l-a găsit. Nu venise iarna, deci Gandolph nu hoinărea prin aeroport.

Muriel scoase un sunet. Iarnă. Oricît de bine se străduise Erdai să ascundă rolul lui Collins, nu acordase atenţie amănuntului acestuia, atunci cînd inventase întîlnirea sa cu Gandolph, cea în care văzuse medalionul. Iar ea îl prinsese, în timp ce depunea mărturie. Acela fusese primul moment în care ea fusese convinsă că Erno minţea.

– Curînd, am dat eu însumi de necazuri, continuă Collins. Pe data de 2 octombrie am fost prins în timpul unei afaceri babane. Cu înregistrare video şi tot tacîmul. Poliţiştii ştiau că am încurcat-o, de cînd m-au urcat în maşină. „E a treia oară, băiete! Uită-te bine pe fereastră, pentru că n-o să mai vezi strada tot restul vieţii." Erau foarte calmi. Trebuia să le ofer ceva. M-aş fi apucat să vorbesc în drum spre secţie, dacă n-aş fi ştiu că indivizii din Gangster Outlaws, pe care urma să-i torn, m-ar fi omorît în prima noapte petrecută în închisoare. Oricum, după cîteva ore petrecute în puşcărie, mi-a intrat în cap că totul se întîmplase din vina unchiului Erno. Dacă nu i-ar fi împuşcat pe oamenii aceia, n-aş fi încurcat-o. Dacă l-aş fi denunţat pe unchiul meu, nu m-ar fi omorît nici un gangster. Erno era un tip deştept. Şi-a dat seama ce aveam de gînd să fac. Şi a fost primul care m-a vizitat. M-a întrebat: „Le-ai spus ceva?" M-am făcut că nu înţeleg, dar nu s-a potolit. „Nu

te apuca să vinzi castraveţi la grădinar. Ştiu la ce te gîndeşti. Îţi spun să nu faci aşa ceva. Nu pentru mine. Pentru tine. O să spui adevărul şi o să te trezeşti implicat. Ai cui pantofi sînt în picioarele mortului? Cine fura bilete cu fata aia? Poţi să fii condamnat la închisoare pe viaţă, pentru droguri. O să te alegi cu cincizeci, şaizeci de ani pentru asasinat. Nu vrei aşa ceva, nu?" Sigur că nu voiam. Nu-l puteam învinovăţi pe unchiul meu, mai ales în momentul în care mă uitam la el. Şi avea dreptate. Erno ştia cum lucrau poliţiştii. Mi-a zis că avea o idee mai bună. Să dăm toată vina pe amărîtul de Gandolph. Pălăvrăgise că o s-o omoare pe Luisa. Prin asta se făcuse suspectul numărul unu. Eu trebuia să conduc poliţia pe drumul cel bun. Nu eram sigur că Squirrel fusese atît de tîmpit, încît să păstreze medalionul după ce-l avertizasem, dar Erno mi-a spus să nu-mi fac griji, avea treburile acelea îngropate sub şopronul pentru unelte, dacă lucrurile vor merge rău, va găsi el o metodă ca o bijuterie să ajungă în mîna lui Gandolph. Sau poliţia va descoperi un loc în care Gandolph îşi ascundea lucrurile. Undeva, pe aeroport. N-a fost nevoie de toate astea, pentru că amărîtul ăla mai avea medalionul, cînd a fost arestat. Mai spera încă să capete banii care-i erau datoraţi. La indivizii de felul lui, dacă le intră o idee în cap, nu mai poţi să le-o scoţi. Singura chestie rămăsese că nu puteam să cred că o persoană care-l vedea pe Squirrel putea să-şi imagineze că-i un ucigaş. „Cîinele aleargă după orice căţea, dacă-i în călduri", mi-a zis Erno. Unchiul meu îi cunoştea pe poliţişti.

Muriel se uită să vadă cum reacţionase Larry la remarca aceea, dar el părea iarăşi confuz şi se uita la parcare, prin jaluzele. Din cîte vedea Muriel, Erno îşi imaginase bine lucrurile. Riscase mult în momentul arestării lui Squirrel, pentru că acesta ar fi putut să vorbească despre bilete, ca să explice cum ajunsese medalionul la el. Se părea că Gandolph îşi dăduse seama că o asemenea poveste l-ar fi băgat şi mai mult la apă.

Faptul că amenințase că o s-o omoare pe Luisa conducea la ideea că el fusese cel care o asasinase. Însă chiar dacă Squirrel ar fi spus tot adevărul, Erno și Collins știau că poliției îi va fi greu să-l descopere pe Faro.

– De aceea ne-ai spus în 1991, în închisoare, că n-o să depui mărturie? îl întrebă ea pe Collins. Atunci cînd ne-ai povestit despre medalion.

– Exact, recunoscu Collins. Nu puteam să depun mărturie. Rommy ar fi știut imediat că eu sînt Faro. Și nu aș mai fi putut face nimic ca lucrurile să nu iasă la iveală. Dar chestia a mers. Eu m-am ales cu zece ani, iar unchiul Erno se purta de parcă oamenii aceia muriseră într-un accident pe șosea. Cît am fost în închisoare, unchiul meu a fost bun cu mine, mă vizita, îmi trimitea pachete, mă învăța ce să fac, pentru a avea cît mai multe șanse cînd o să ies. Asta s-a întîmplat în 1996, spre sfîrșitul anului. Nimeni nu-l căutase pe bietul Faro, așa că am redevenit Faro, gata să lucrez într-o agenție de voiaj. Adevărul e că m-am apucat de droguri înainte de a petrece patruzeci și opt de ore în libertate. Totul era ca înainte. Eu mă drogam, Erno nu mai voia să audă de mine. Însă mi-era teamă să mai vînd droguri. Știam că o să fiu condamnat la închisoare pe viață, dacă în momentul arestării aveam asupra mea o cantitate mare de droguri. N-aș fi putut să-l torn pe unchiul meu pentru crimă, pentru că-l vîrîsem deja în închisoare pe Gandolph și n-ar fi crezut nimeni o altă poveste. Într-o noapte, m-am simțit rău. Trebuia să cumpăr droguri, iar în buzunar nu aveam nici măcar molii, ca în desenele animate. Mi-am adus aminte că Erno îmi spusese că toate lucrurile pe care le luasem în noaptea aia de la Paradise erau încă sub șopronul lui. M-am dus acolo cu o cazma și am început să sap. Am găsit sorțul ăla. Cîrpa era plină de găuri, dar în ea se găseau toate lucrurile. M-am gîndit să vînd o parte din ele – ceasurile și inelele – ca să-mi cumpăr ce-mi trebuia, dar am văzut

revolverul şi mi-a trecut prin cap că aş putea să-l scutur de bani pe unchiul meu. Poate că amprentele lui se găseau încă pe armă, deci n-ar fi avut de ales, trebuia să-mi dea ce-mi datora. Mă întorsesem la asta. Că-mi era dator. Îmi era dator şi-mi era dator. Mătuşa mea s-a întors acasă şi mi-a spus că Erno era la Ike's. Am alergat acolo, ţinînd revolverul de ţeavă, ca să nu şterg vreo amprentă lăsată de Erno pe mîner. Ţipam că m-a vîrît în belea şi că-mi era dator. Evident că nu mă gîndisem prea bine ce fac. Jumătate dintre clienţii de acolo erau poliţişti înarmaţi, iar la zece secunde după ce am spus primul cuvînt scoseseră pistoalele şi le aţintiseră asupra mea. „Dă-mi chestia aia", a zis Erno, mi-a luat pistolul din mînă şi m-a împins afară, încercînd să mă potolească, explicîndu-mi că puteam fi ucis dacă umblam cu o armă şi că nu puteam să-l acuz pe el de crime, după ce l-am acuzat pe Gandolph. I-am zis: „Revolverul ăsta e acoperit cu amprentele tale". „Şi ce dacă? mi-a răspuns el. Douăzeci de poliţişti m-au văzut cînd l-am luat din mîna ta." Probabil că avea dreptate, dar din punctul meu de vedere, revenisem la rahaturile dinainte, el fiind alb şi bun, iar eu negru şi rău. Şi i-am zis: „Da? Am luat restul lucrurilor de unde erau şi în dosul casei tale a rămas o groapă. De data asta n-o să scapi, mă întorc în restaurant şi le spun tuturor că eşti un laş şi un criminal". Lui Erno nu-i plăceau surprizele. Absolut deloc. M-am dus spre uşă, iar el a început să ţipe după mine: „Nu face asta!" Dacă aş fi fost într-o dispoziţie mai potrivită, mi-aş fi amintit de Gus. Dar nu mi-am amintit. Îmi amintesc doar că am intrat pe uşă. Nu îmi mai aduc aminte de bubuitură. Doar de lumină. În seara aceea am văzut figura lui Iisus. Chiar am văzut-o! I-am auzit vocea. Zăceam pe podea, muribund, dar ştiam că acum toate erau în regulă. Şi erau. M-am mutat în Atlanta, la scurt timp după ce-am ieşit din spital. Am rămas acolo. Am avut viaţa mea şi, în cele din urmă, mi-a mers bine. Sigur, lucrurile se inversaseră. Erno era în

închisoare, iar eu eram afară. Acum eu mă duceam să-l vizitez și să-i spun că Iisus poate să aibă grijă și de el. Nu sînt sigur, dar se poate să mă fi ascultat. Însă s-a întîmplat ceva cu el, după ce-a aflat că-i bolnav. Nu putea să moară împovărat de păcate. M-am dus să-l văd la scurt timp după Anul Nou. I se spusese cît de grav este cancerul de care suferea. Am încercat să-l sprijin, dar el m-a întrerupt și mi-a zis: „Prostul ăla o să fie executat în curînd". Știam la cine se referea. Nu discutam pentru prima dată despre subiectul acela. „Nu putem să-i lăsăm să facă așa ceva", mi-a spus Erno. „Fă ce trebuie să faci", i-am răspuns eu. „Nu, mi-a zis el, nu te-am împușcat pe la spate ca să salvez viața ta și pe-a mea, doar ca să te vîr în belea acum. Lucrurile au rămas așa cum ți-am spus: poliția n-o să creadă că n-ai avut nici o vină. O să le spun doar cît e nevoie. Nu-s convins că o să mă asculte cineva. Dar o să încerc. Tu să-ți ții gura. Ia legătura cu avocatul Aires. Să invoci tot timpul Al Cincilea Amendament."

Collins își ridică privirea, se uită la Muriel cu aceeași franchețe de la început și-i zise:

– Așa s-au petrecut lucrurile.

Era una din zilele acelea în care se face tot mai cald, pînă la apusul soarelui. La ora patru după-amiaza, pe cînd stătea împreună cu Molto și cu Larry în parcarea de lîngă biroul lui Aires, Muriel simțea asfaltul înmuindu-se sub picioarele ei. Își lăsase ochelarii de soare în mașină și-i privea cu ochii mijiți pe cei doi bărbați. Cînd înfrunți un asemenea soare tiranic, nu te miri că oamenii l-au adulat.

– Deci? întrebă Muriel.

Erau cu toții posomorîți.

– Trebuie să mă gîndesc, zise Molto. Trebuie să revăd dosarele. Lasă-mi douăzeci și patru de ore. Să discutăm cu toții vineri.

Larry şi Molto plecară de îndată spre maşinile lor, să scape de căldură. Muriel se duse la automobilul lui Larry, înainte ca acesta să apuce să plece. Simţi un pic din răceala aerului condiţionat din interior, cînd Larry lăsă geamul în jos.

– N-am avut discuţia aceea, îi zise Muriel.

– Nu, n-am avut-o.

Larry îşi pusese ochelarii de soare, iar Muriel nu-i putea zări ochii.

– Vreau să-ţi spun ceva.

Larry ridică din umeri şi-i răspunse:

– O să fiu în casa aceea mîine-seară. Fac o listă cu lucrări pentru echipa mea. Dacă vrei, treci pe acolo să bem o bere.

– O să trec, răspunse Muriel.

Larry plecă, fără să se uite la ea.

Muriel îşi deschise maşina şi rămase afară, aşteptînd să iasă căldura. Jackson apăru pe uşile de sticlă şi se îndreptă spre Cadillac-ul său, ţinînd servieta sub braţ. Se grăbea.

– Ai o întîlnire? îl întrebă Muriel.

Jackson, care arăta foarte vioi, zîmbi încîntat şi-i răspunse:

– Exact. Mă duc cu o doamnă minunată la un concert simfonic, în Park.

Aires rămăsese văduv cu doi-trei ani în urmă. Muriel îl întrebă ce făcea Collins. Cînd plecaseră, acesta rămăsese în birou, îmbrăţişîndu-şi soţia.

– Stă şi se roagă, aşa cum se cuvine. După un timp, o să se simtă bine. Muriel, ai auzit adevărul spus în faţa lui Dumnezeu. Sper să fii destul de deşteaptă şi să-ţi dai seama.

– Dacă Dumnezeu ar vrea să facă munca mea, nu m-aş mai obosi. Dar aşa, trebuie să mă descurc singură.

– Nu glumi, Muriel. Fiecare cuvînt spus de tînărul acela e adevărat. Nu-mi imaginez că gîndeşti altfel. Jackson se aplecă, pentru a porni automobilul şi ca să coboare geamul. Atinse volanul, înjură căldura şi-şi linse degetul, dar asta nu-l

împiedică să se întoarcă spre Muriel și să-i spună: Trebuie să știi ceva. Îl reprezint pe tînărul acesta de cînd era un delincvent juvenil. A fost un golan, rău ca toți ceilalți, dar Erno – odihnească-se în pace! – nu înceta să spună: „E în regulă, va fi bine". Nu poți să știi care dintre ei va reuși. Voi nu faceți nimic. Îi țineți în pușcărie cît mai mult timp și pe cît mai mulți puteți, iar dacă aveți ocazia, îi omorîți.

– Jackson, ai folosit cumva cuvîntul „golan"?

– Golan sau nu, nu poți să abandonezi un om. Știi de ce? Pentru că asta nu folosește la nimic. N-ar mai exista nici o justificare pentru ceea ce facem aici, dacă abandonăm oamenii.

Dacă Jackson Aires ar ajunge peste noapte procuror, ar condamna jumătate dintre clienții săi cît ai zice pește. Dar nu refuza nici o cauză, cît timp aceasta însemna să se opună unui acuzator.

– O seară plăcută, Jackson.

– Va fi, cu siguranță.

Aires rîse, apoi se așeză pe scaunul din piele roșie, rămînînd cu tălpile pe asfaltul parcării. După aceea își trase picioarele cu mîinile sub volan. Se părea că avea probleme cu spatele, dar, în ciuda infirmităților sale, Jackson nu se considera prea bătrîn pentru dragoste. Nimeni nu era. Aires porni motorul cu entuziasm. După plecarea lui Larry, Muriel fusese cuprinsă de regret. Cu cîteva zile în urmă se întrebase dacă ar fi în stare să renunțe la tot pentru dragoste. Își dădu seama brusc de ironia bizară a felului în care se desfășura cazul respectiv. Într-un fel, cîștigătorul lua tot. Jackson și Arthur își vor salva clienții și vor avea parte de dragoste. Muriel nu va obține nimic.

– Ai auzit ultimele zvonuri? îl întrebă ea pe Jackson, înainte ca acesta să închidă fereastra.

– Care?

– Arthur Raven și Gillian Sullivan. Se iubesc.

– Nu mai spune! exclamă Jackson, chicotind, așa cum făcuse cu puțin timp înainte. De cît timp durează povestea asta? Muriel ridică din umeri. Asta întrece orice închipuire! zise Jackson. Arthur Raven și Judecătoarea Drogată!

– De cine vorbești?

– Așa i se zicea. Judecătoarea Drogată. Gillian, Judecătoarea Drogată. Am avut clienți care jurau că au văzut-o cumpărînd droguri de pe stradă, pe cînd era judecătoare.

– Cocaină?

– Heroină. Așa se spunea.

– Ești sigur?

– Sînt doar zvonuri, dar străzile sînt pline de zvonuri. Probabil că vagabonzii vor fi fericiți să-ți spună și ție același lucru, dacă vrei să-i asculți. Ai grijă să-i înfurii înainte s-o vadă. Chiar și bandiții știu ce-i corect.

Muriel nu-și dădea seama dacă-i uimită sau amuzată. O umflă rîsul, cînd se gîndi.

– O drogată!

– A fost. Acum nu mai este. Acum e îndrăgostită. Vezi că am dreptate? o întrebă Jackson, vîrînd schimbătorul în viteză și zîmbindu-i satisfăcut lui Muriel.

– În ce privință?

– Nu folosește la nimic să abandonezi un om.

39

23 august 2001
Mai întîi

Mai întîi făcură dragoste. Larry o auzise spunînd că voia să-i vorbească, dar știa de ce venise. La treizeci de secunde după ce Muriel intrase pe ușă, ajunseseră în pat. Larry nu știa cine avusese inițiativa. Nu avea nici un motiv să se opună. Lucrurile nu aveau să fie nici mai bune, nici mai rele.

Fuseseră mai puțin șocați de ei înșiși și se simțiseră mai în largul lor. Merseseră la esență, la locul acela din afara timpului, în care plăcerea devine singurul nostru țel pe pămînt. La sfîrșit a existat un moment în care și-au schimbat pozițiile, mîna ei rămăsese pe el, mîna lui, în ea, pe deplin satisfăcuți, iar cînd Muriel deschise pentru o clipă ochii, îi zîmbi cu o încîntare absolut cerească.

După aceea stătură un timp întinși pe același covor, care nu fusese încă dat la curățat. Goi și tăcuți.

– Grozav! Minunat! zise Muriel, în cele din urmă.

Larry îi repetă cuvintele, apoi se duse în bucătărie, să aducă pentru fiecare cîte o sticlă cu bere. Cînd se întoarse, se așeză pe treapta unei scări folosite de zugravi.

– Consider că a fost o chestie de adio, zise Larry.

– Crezi că am venit să-ți spun adio?

– Nu-i așa?

– Nu chiar.

Muriel, goală, se ridică, ținîndu-și mîinile la spate. Larry se întrebă unde-i dispăruseră sînii. Nu avusese mare lucru nici pe vremuri, dar acum rămăseseră doar niște boabe de fasole pe o

farfurie. Nu era el cel în măsură s-o judece, cu burta pe care o avea. Dacă înfrunți viața, descoperi că-i plină de cruzime.

– Larry, m-am gîndit mult. Îmi doresc lucruri care se bat cap în cap.

– De exemplu?

– Candidez pentru postul de procuror-șef.

– Candidezi. Ce urmează pe listă?

– Crezi că viața ta e limpede precum cristalul? îl întrebă Muriel, uitîndu-se urît la el.

– E viața mea.

– Larry, cum ai putut să faci dragoste cu mine în felul acela, iar peste zece minute să mă urăști?

– Pentru că n-o să mai fac dragoste cu tine. Așa e?

– Ce-ar fi să te liniștești, să vii să stai lîngă mine și să faci ceva prostesc, cum ar fi să mă ții de mînă și să-mi vorbești ca și cum am fi două persoane care se preocupă unul de celălalt, în loc să ne jucăm de-a palestinienii și israelienii?

Nu erau ei genul de oameni care să se țină de mînă. Larry și Muriel nu găsiseră niciodată o cale de mijloc. Ei erau sau foarte apropiați, sau complet separați. Oricum, Larry o ascultă și se așeză lîngă ea pe covor, iar Muriel îi înconjură bicepsul cu brațul.

– Ai dreptate, Larry. Mi-ar plăcea să candidez. Numai că nu-s sigură că-mi va permite cazul ăsta care a luat-o razna. Oricum, n-o să-l părăsesc pe Talmadge acum – din motive bune și rele. Nu pot să cîștig fără el, ăsta-i cruntul adevăr, Larry, și el merită ceva mai mult din partea mea. Trebuie să-l privesc în ochi și să-i spun că mariajul nostru n-a mers prea bine. N-am făcut niciodată asta.

– Și crezi că așa vei pune lucrurile la punct?

– M-am căsătorit cu Talmadge pornind de la premise dubioase. Nu mă refer la faptul că-s ambițioasă și că el e ambițios, asta-i singura parte care a mers și o să meargă. Mă refer la modul în care mă văd pe mine și îl văd pe el. Tu ești

singurul care m-ai înțeles. Dar am să-mi rezolv problema discutînd cu soțul meu, nu cu tine. Indiferent unde ar duce asta. Probabil că mă va da pe ușă afară.

Larry își dădu seama că Muriel îi cerea să aibă răbdare. Îi spunea că s-ar putea să mai aibă o șansă.

– Și ce-ar trebui să fac? Să vedem dacă-mi amintesc cuvintele din *You Just Keep Me Hanging On?* Ți-am spus că nu pot să trăiesc cu fundul în două luntri.

– Am auzit. Nu-ți propun o viață de pasiuni secrete. E mai bine pentru amîndoi să încetăm cu așa ceva. Voiai să știi ce gîndesc. Cine știe ce-o să se întîmple? Acum zece ani mi-ai spus că o să divorțezi, dar locuiești la aceeași adresă.

– Nu-i aceeași situație.

– Ai înțeles la ce mă refeream.

Înțelesese. Larry se uită în jos, la covor. Mădularul lui, care-l băgase în atîtea belele, se ridicase ca un copil. Dar nu partea asta îl durea. Încerca, disperat, să rămînă furios, pentru că astfel restul trupului îi rămînea liniștit. Între timp, Muriel îi strînse mai puternic brațul.

– Mai trebuie să-ți spun ceva. Ce s-a întîmplat cu cazul Gandolph? Ce s-a dezvăluit și ce nu? O parte din toate astea sînt din vina mea. Acum văd că așa stau lucrurile. Mi-ai spus că nu ești ca mine, iar eu nu te-am ascultat. Există un motiv pentru care oamenii nu se cacă acolo unde mănîncă și nu se reglează acolo unde lucrează. Iar eu am făcut asta. Pentru că trebuia să știu cum e în afara căsătoriei mele. Voiam să știu cum o să simt.

– Și cum a fost?

Muriel se uită îndelung la el.

– Al naibii de bine! îi răspunse ea. Dar a fost ceva prostesc și egoist. Și lipsit de profesionalism. Deci, dacă va trebui cineva blamat pentru a încheia cazul ăsta, atunci să fiu eu aceea. Indiferent care ar fi impactul asupra planurilor mele.

Lui Larry îi plăcu. Îi plăcuseră multe din cele spuse de ea în ultimele minute. Muriel vorbise cinstit. De obicei, Muriel era groaznică față de toți ceilalți, nu și față de ea.

– Apropo, dacă tot vorbim de caz, ești pregătit să afli bancul zilei?

– Să-l auzim.

Muriel îi povesti că Aires îi spusese că Gillian cumpărase droguri de pe stradă.

– Nu cred, zise Larry.

– Am făcut ceva săpături azi. Am sunat-o pe Gloria Mingham, de la DEA. Din punct de vedere juridic, nimic din zvonurile astea nu pot s-o aducă pe Gillian în fața Marelui Juriu, dar Gloriei nu-i place să vorbească despre subiectul ăsta. Mi-a zis că s-a auzit că Gillian fuma.

– Gillian se droga? Fuma heroină?

– Așa se pare.

– Normal. Nu poți să înfigi un ac într-un aisberg.

– Gloria zice că au avut ceva informații, dar nimic care să ducă la arestare. Martorii erau cu toții narcomani.

– Doamne, oamenii ăștia sînt niște ipocriți!

– Te referi la poliția federală?

– Nu, la Arthur.

– Poate că Gillian nu i-a spus nimic.

– Grozav! Asta-i o chestie pe care trebuie să i-o dezvăluim?

– Nu cred, zise Muriel, zîmbind. Tribunalul va considera că Arthur a avut posibilitatea să obțină informații de la sursă.

Apoi, brusc, Muriel păru preocupată.

– O idee nouă? o întrebă Larry.

– S-ar putea. Ceva ce trebuie luat în considerare, legat de cazul ăsta. Lasă-mă să mă gîndesc un pic.

– Încotro merge cazul? Ce ți-a trecut azi prin minte?

Muriel se gîndi un timp, apoi îl întrebă ce credea despre interogatoriul luat lui Collins.

– Un spectacol memorabil, răspunse Larry. Exact la fel ca al unchiului său. Demn de ţinut minte.

– Crezi că a fost la Paradise?

– Collins? Ştiu că a fost.

– De unde?

– Am verificat pantofii lui Judson, la Dovezi. Collins avea dreptate în ceea ce priveşte marca fabricantului. I-am bătut toată ziua la cap pe tipii care se ocupă de ADN. Aveau deja configuraţia ADN-ului lui Collins, obţinut din sîngele de pe cămaşa lui Faro. Au găsit o mulţime de resturi de transpiraţie în pantofi. Tipii spun că ar avea nevoie de şase ani ca să termine treaba, dar au concluzionat că ADN-ul din sudoare nu se potriveşte cu sîngele de pe pantofi, dar seamănă cu cel din sîngele de pe cămaşă. Sînt pantofii lui Collins – dar tipii care se ocupă de ADN n-ar fi putut să-ţi spună lucrul ăsta în 1991. Muriel sorbi o înghiţitură de bere, în timp ce medita la cele auzite. Asta îţi schimbă în vreun fel opiniile? o întrebă Larry.

– Cu nimic.

„Deci, îşi spuse bărbatul, şi ea credea că Farwell fusese la locul crimei."

– Atunci să-ţi spun ce nu cred, continuă Larry. Nu cred în povestea cu spectatorul inocent. Erno nu i-a zis degeaba lui Collins că poliţia va crede că şi el a fost implicat în asasinate. N-o să-mi spui că tîrăşti cadavre, dacă n-ai nici o legătură cu omorurile.

– E o poveste ciudată, recunoscu Muriel. Dar chestiile de familie sînt ciudate. Ştii că Farwell a mutat cadavrele pentru că ţi-a spus el. Tot aşa ai aflat şi de pantofi.

– Deci, nu crezi că a fost implicat?

– E adevărat că numai amprentele lui Erno se află pe trăgaciul şi pe patul revolverului, imprimate cu sîngele Luisei?

– Sînge din grupa ei. Nu i-am pus pe tipii de la ADN să verifice dacă era al Luisei, pentru că ar fi făcut scandal, iar rezultatul serologic fusese edificator.

Sîngele de pe pistol era din grupa B negativ. Doar doi la sută dintre oameni au această grupă de sînge, iar Luisa Remardi fusese una dintre ei. Judson, Gus și Collins aveau sînge din grupa 0. Larry sperase că Erno avea grupa B negativ, dar spitalul închisorii îl contrazisese. Larry nu credea totuși că Erno fusese singurul vinovat.

– Opinia mea a rămas aceeași, zise el. Nu cred că Rommy n-are nici un amestec. Poate că Erno și Squirrel s-au înfruntat cu Luisa și cu Collins. Iar Collins a terminat treaba începută de unchiul său, salvîndu-l pe Rommy, pentru că el fusese cel care l-a turnat.

– Larry, crezi că Rommy e un tip dur? Nu-i în stare să se descurce singur. Și nu avem nici o dovadă că el e asasinul.

Larry mai avea o idee. Convocase pentru a doua zi șase studenți de la Academia de Poliție. Voia un mandat care să-i permită să sape sub șopronul lui Erno, în speranța că va găsi vreun lucru luat de la victimele de la Paradise. Collins spusese că Erno se gîndise să sape și să scoată șorțul, pentru a-și confirma mărturia, dar își dăduse seama că pe unele obiecte puteau fi găsite amprentele lui Collins. Larry bănuia că Erno ascunsese și amprente sau urme de ADN lăsate de Squirrel.

– Vei avea mandatul la ora zece dimineața și o să sap pentru tine. Dar dacă nu găsim nimic care să-l implice pe Squirrel, o să se lase cu scandal. Toți medicii legiști susțin afirmațiile lui Erno și pe ale lui Collins. Dacă lucrurile sînt acolo, după cum a spus Collins, iar pe ele se găsesc doar amprentele lui și ale lui Erno, am încurcat-o! O să aibă loc un nou proces.

– Un nou proces?

– Putem să tragem de timp cam un an și jumătate, în fața lui Harlow, după ce Curtea de Apel va respinge cazul, dar, dacă ținem seama de dovezi – mărturii, amprente, ADN, documente care sugerează că Squirrel era în închisoare în momentul asasinatelor – Gandolph o să obțină fără probleme *habeas*-ul.

Poate că avea dreptate din punct de vedere juridic, dar Larry vedea că nu-i convenea ca ştirile rele să se răspîndească şi să determine apariţia zilnică a unor articole folositoare adversarului ei în alegeri.

– Dar nu asta reprezintă partea cea mai rea.

– Şi care ar fi partea cea mai rea?

– Cazul acesta nu poate fi judecat încă o dată.

– Din cauza lui Collins?

– Collins a spus două poveşti diferite, l-a acuzat şi apoi l-a salvat pe acelaşi individ. A mărturisit singur că-i traficant de droguri şi hoţ, că a fost condamnat de trei ori. Poate să se roage la Iisus cît vrea. Juriul nu-l va crede. Problema mea o reprezintă felul în care putem face ca medalionul să fie considerat dovadă.

– Ce-ar fi să facem cum am procedat ultima oară? Voi depune mărturie.

– Nici o şansă! Larry, în tribunal se întîmplă multe lucruri ciudate. Nu mă refer la faptul că uneori lumea chicotea cînd vorbeam eu. Dar n-am adus pe nimeni la bară ştiind că o să săvîrşească un sperjur. Şi n-o s-o fac nici acum.

– Sperjur?

– Aşa se numeşte fapta de a ascunde lucruri, cînd ai jurat să spui adevărul.

Procuroarea se uita drept la el. Nu aşa cum se uitase înainte. Îl privea Muriel Cea Fără Frică.

– O să reprezinţi acuzarea?

Muriel se gîndi, apoi zise:

– Cred că trebuie să mă recuz.

– Chiar crezi că treaba asta e un delict? o întrebă Larry.

– Cred că-i un lucru greşit. Cu adevărat greşit. Şi n-o să te las să depui mărturie că ai găsit medalionul în buzunarul lui Squirrel, din moment ce nu l-ai găsit.

Larry nu fusese niciodată convins că Muriel îşi respecta principiile. Muriel credea ceea ce spunea. Dar nu înlăturase

niciodată propriul interes din socotelile ei. Dacă Muriel l-ar fi lăsat să mintă, atunci el ar fi avut-o cu ceva la mînă.

Larry încercă să-şi imagineze ce alternative avea. Primiseră aprobarea lui Arthur şi înapoiaseră medalionul fiicei Luisei în luna iunie. Deci, nu mai puteau să caute amprente, pentru a dovedi că fusese în mîna lui Squirrel.

– Şi dacă o să recunosc că am minţit prima oară?

– Ai face meseria de ruşine, Larry. O să fii concediat şi o să-ţi iei adio de la pensie. Şi tot n-o să aduci vreo dovadă că medalionul a fost în buzunarul lui Squirrel. Doar dacă poliţistul care a furat bijuteria şi-ar recunoaşte fapta, lucru care nu se va întîmpla, pentru că şi el ţine la pensia lui. Şi dăm de belea în ambele cazuri.

– Cum aşa?

– Va trebui să recunoşti că ai minţit ca să obţii condamnarea lui Rommy.

– Ca să obţin condamnarea unui ucigaş.

– Şi cine spune că n-o s-o faci din nou? Eşti singurul martor care ştie ce s-a întîmplat între Rommy şi tine la secţia de poliţie, în octombrie 1991. Arthur o să spună că ai obţinut mărturia cu forţa. Şi îl va contrazice un poliţist care a comis un sperjur.

– Vom pierde mărturia?

– Există mari şanse s-o pierdem. Vom pierde şi medalionul. Iar tu vei fi distrus. Larry, lucrul cel mai rău care ţi se poate întîmpla – dacă recunoaştem că ai minţit în privinţa medalionului şi dacă află cineva că ai aruncat raportul lui Dickerman – este ca Biroul Federal al Procuraturii să te acuze că ai obstrucţionat justiţia.

– Biroul Federal?

– Sîntem într-un tribunal federal.

– Rahat!

Cei de la Biroul Federal condamnau poliţişti ca să se distreze, ca o manifestare a conflictului nesfîrşit dintre forţele poliţieneşti federale şi cele statale.

– Larry, nu putem aduce din nou cazul acesta în tribunal.

Larry ura legea – și pe Muriel, cînd devenea avocata acesteia. Își strînse genunchii cu brațele și o întrebă dacă puteau să încheie o înțelegere cu Gandolph, pentru o condamnare la închisoare pe termen lung.

– Asta ar fi cea mai bună opțiune. Dar cum i-ai zis tu lui Arthur? Iepurele Cruciat? Cruciatul crede că are un client nevinovat. Cruciatul va refuza și va dori să se judece.

– Și ce-o să se întîmple atunci? Muriel nu-i răspunse. Larry se întinse în patru labe și o prinse de braț. Nu vreau să aud că și-a ispășit pedeapsa! Nu vreau să-l întîlnesc pe stradă. Mai degrabă îmi încerc norocul la tribunal, riscînd să-mi pierd pensia și înfruntînd obstacolele. E o chestie între noi doi, Muriel. Promite-mi că o să mă sprijini.

– Larry...

– Promite-mi! Cum îl chema pe grecul ăla care împingea o stîncă pe un deal și nu ajungea niciodată la vîrf? Sisif? Eu nu-s Sisif. În cazul lui fusese un blestem. Asta îmi faci și tu mie!

– Încerc să te salvez.

– Așa numești tu chestia asta? o întrebă Larry, strîngîndu-și hainele.

Dar Muriel nu mai era atentă la el. Se gîndea la altceva. Iar Larry avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama că Muriel credea că găsise calea de a-l salva.

40

24 august 2001

Heroină

Secretarele de la firma O'Grady, Steinberg, Marconi şi Hogan ajunseseră s-o cunoască pe Gillian. Aceasta trecea pe lîngă ele făcîndu-le un semn cu mîna şi intra în holul firmei de avocatură, fiind salutată cu zîmbete lipsite de entuziasm atît de cei care n-o cunoşteau cît şi de cei care o cunoscuseră foarte bine. După cum anticipase, alegerea lui Arthur nu se bucurase de mare succes printre partenerii săi. În loc să răspundă zîmbetelor acelea, Gillian preferă să-şi privească brăţara nouă pentru gleznă, în formă de şarpe, pe care o cumpărase în dimineaţa aceea. În timp, îşi tot schimbase opiniile referitoare la acest tip de accesorii. Mama ei îi spusese că brăţările pentru gleznă erau vulgare. Ca urmare, Gillian se încăpăţînase să poarte una, în adolescenţă. Mai apoi, în tinereţe, evitase să mai umble cu aşa ceva. Dar acum, la sfîrşit de vară, cînd pînă şi ea se bronzase un pic şi putea să umble fără ciorapi, lănţişorul acela arăta foarte senzual pe pielea sa. Era o dovadă. Îi amintea de Arthur, din motive neclare. Gillian bătu la uşa biroului lui Arthur şi-şi vîrî capul prin rama de metal.

– Mergem la masă? îl întrebă ea.

Arthur stătea pe scaun, cu spatele către ea şi cu faţa plecată. Gillian crezu că citea ceva, dar cînd Arthur se întoarse, îşi dădu seama că plîngea. Arthur era un om bun şi plîngea tot timpul, de aceea Gillian nu se sperie. Pînă în clipa în care Arthur spuse un singur cuvînt:

– Heroină? Arthur repetă întrebarea de mai multe ori, dar Gillian nu găsi puterea să-i răspundă. În dimineața asta, Muriel i-a înaintat lui Harlow o moțiune de urgență, prin care îi cerea să redeschidă cazul pentru a se descoperi dovezi noi și să te pună să depui mărturie sub jurămînt.

– *Pe mine?*

– Pe tine. Moțiunea afirmă că s-ar putea să deții informații favorabile apărării. Mi s-a părut ceva atît de ridicol și de josnic, încît n-am vrut să te supăr, pomenindu-ți de moțiune. Am intrat în tribunal furios, folosind cuvinte pe care nu le-am spus niciodată în public altui avocat. Mă enervase ideea de a transforma cazul în ceva personal. În cele din urmă, Muriel i-a cerut judecătorului o pauză de zece minute și mi-a înmînat șase declarații, toate de la oameni care ți-au vîndut heroină sau care te-au văzut cumpărînd. Nu eram dispus să cred pe cuvînt niște tîrfe narcomane. Dar în după-amiaza aceea m-am întîlnit cu două dintre martore. Amîndouă se lăsaseră de narcotice. Una e consilier în probleme de droguri. Mi-am dat seama că nu le făcuse plăcere să dea declarațiile. Nu aveau nimic cu tine. Una din ele apăruse în fața ta, în tribunal. Ai decis s-o pui în libertate, sub supraveghere. Tipa își dăduse seama de ce ai decis astfel. Era clar că spuneau adevărul. Mi-au spus *mie* adevărul despre *tine*. Îți imaginezi cum m-am simțit? Doamne Iisuse! Heroină?

Nu exista un cuvînt care să descrie starea ei. Gillian se așezase pe un fotoliu, dar nu avea idee cum ajunsese acolo. Se simțea ca și cum ar fi fost într-un ascensor care se prăbușise zeci de etaje, apoi se oprise brusc. Coborîse cu o viteză atît de mare, încît se zdrobise. Simți pentru o clipă nevoia de a nega spusele lui Arthur, ceea ce o umplu de disperare.

– Arthur, zise ea în cele din urmă, lucrurile vor fi foarte neplăcute.

– Este evident că vor fi.

– Pentru mine. Totul pare mult mai degradant. Am îndurat tot ce puteam îndura. Ştii foarte bine. Şi ai înţeles asta.

– Gillian, acesta a fost primul lucru despre care te-am întrebat. Mi-ai spus că erai trează în timpul procesului lui Rommy.

– Ţi-am răspuns la întrebare. Ţi-am spus că nu m-am îmbătat. Eram martoră, Arthur. Una instruită. Ţi-am răspuns la întrebare.

– Dar după aceea? Nu te-ai gîndit deloc ce problemă există din punct de vedere legal?

– Legal?

– Din punctul de vedere al lui Rommy. A fost judecat de o narcomană!

– Nu-i primul acuzat care a avut parte de un judecător care nu era în deplinătatea puterilor sale. Rommy a făcut apel. De două ori. Au avut loc proceduri juridice nesfîrşite, după proces. Nici un tribunal n-a găsit ceva să semene a greşeală care să ducă la anularea cazului.

– Şi de Constituţie ce spui?

Gillian nu înţelese la ce se referise şi întrebă, mirată:

– Ce-i cu Constituţia?

– Gillian, Constituţia făgăduieşte fiecărui acuzat un proces corect. Crezi că asta înseamnă un proces condus de un judecător care comite zilnic ilegalităţi? Nu-i vorba doar de un judecător care ar putea avea afectată gîndirea, ci de unul care cumpără droguri de pe stradă şi de aceea are motive puternice să nu se certe cu procuratura şi cu poliţia.

– Ah! Gillian se rezemă de speteaza scaunului. Nu se gîndise la asta. Meditase un pic în ziua în care-l întîlnise prima oară pe Arthur, discutase cu Duffy, apoi îşi văzuse de treburi. O interesase justiţia numai în măsura în care o afectase pe ea. Dacă s-ar fi gîndit cu atenţie doar o clipă, şi-ar fi dat seama de implicaţiile legate de Gandolph, aşa cum i le prezentase Arthur. Era vinovată, aşa cum credea şi Arthur.

– Muriel m-a sunat şi m-a întrebat ce am de gînd să fac.

– Şi?

– I-am spus că o să-mi completez cererea pentru *habeas corpus*, susţinînd că faptul că te drogai a dus la încălcarea dreptului lui Rommy la un proces corect.

– O să mă obligi să depun mărturie?

– Dacă va trebui.

Gillian era gata să-i spună că devenise cabotin sau impulsiv. Cum să o interogheze pe femeia cu care se culcase? Însă răspunsul era clar. Îşi spuse cu tristeţe că nu mai era atît de ageră la minte cum fusese cîndva. Şi, desigur, în ce-l priveşte pe Arthur, ea nu mai era femeia cu care se culca.

– Doamne, nici măcar nu pot să suport ideea! Tu, la colţ de stradă, cumpărînd droguri de la tîrfe! Iar apoi întorcîndu-te să judeci alţi oameni! Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva! Şi cine eşti tu?

Da. Ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, Arthur va avea bunul-simţ să pună întrebarea asta.

– Arthur, te aştepţi să cîştigi mergînd pe calea asta? Se temea că vocea ei suna ca şi cum ar fi implorat milă. Apoi îşi dădu seama că asta făcea.

– Crezi că fac asta doar ca să termin cu tine? Nu. Nu. Pamela a început să facă investigaţii. Un proces nou înseamnă dovezi flagrante. Poziţia mea e că rejudecarea cazului se va face sub acuzaţia de risc dublu. Statul nu şi-a îndeplinit responsabilitatea de a convoca un for competent. Muriel pare să fie de acord cu punctul meu de vedere.

Pentru o clipă, Gillian îşi imagină cum vedea lucrurile Muriel. Chiar şi atunci cînd era învinsă, tot ea rîdea la urmă. Un succes deosebit într-un litigiu: să fii în stare să zdrobeşti inima adversarului.

– Să vedem dacă am înţeles, zise Gillian. Eu sînt ţapul ispăşitor. Un individ care a asasinat trei oameni va fi eliberat pentru că eu am consumat heroină. Aşa vor fi explicate lucrurile în presă?

Arthur preferă să nu-i răspundă. Poate pentru că nu putea s-o contrazică. Comunitatea o considerase o ticăloasă, o individă care dezamăgise. Acum o va avansa la rangul de monstru. Arthur o vedea deja ca fiind un monstru. O privea cu ochii congestionați, cu o obiectivitate îngrozitoare.

– E vina mea, Gillian. M-ai avertizat. Mi-ai spus ce le-ai făcut bărbaților din viața ta. Mi-ai povestit întreaga istorie a cazului tău. Iar eu n-am ținut seamă de nimic.

În ciuda confuziei, Gillian simți o durere, de parcă cineva i-ar fi împlîntat un cuțit chiar în apropierea inimii. Era evident că se sfîrșise totul între ea și Arthur. Pînă acum, Arthur nu-i vorbise niciodată cu cruzime...

Ieși împleticindu-se din birou, merse pe hol către ascensor. Ajunse în stradă și se opri pe trotuar. „Heroină." Auzea fără încetare cuvîntul rostit de Arthur. „Heroină." Cum fusese în stare să-și facă așa ceva? Avea nevoie cu adevărat să-și amintească. Și, pentru prima oară după mulți ani, Gillian retrăi senzația de uitare totală pe care o aduceau drogurile.

41

27 august 2001
Midway

Muriel şi Larry se plimbau pe sub crengile lungi ale stejarilor şi ulmilor din Midway, căutînd o bancă. Fiecare ţinea sub braţ cîte un sandviş enorm, înfăşurat în hîrtie cerată, iar în mînă aveau cîte un pahar roşu, cu băutură răcoritoare. Locul de promenadă îngust şi lung de cîţiva kilometri fusese proiectat şi apoi plantat imediat după Războiul Civil – un spaţiu verde de-a lungul unui drum pe care tropăiau cai înhămaţi la trăsuri. Acum drumul se transformase într-o autostradă cu patru benzi, două spre est şi două spre vest, iar zgomotul maşinilor descuraja orice tentativă de discuţie. Cei doi tăcură pînă cînd ajunseră în faţa unei bănci.

– Stăm aici? întrebă Muriel.

– Mi-e indiferent, răspunse Larry, care nu era încîntat de plimbare.

– M-am gîndit la noi doi, Larry, şi mi-am dat seama că am fost împreună doar în spaţii închise. Ştiai? Îmi povesteşti despre grădini, dar noi doi am stat doar între ziduri. La tribunal. La birou. La hotel.

În momentul acela, răsună zgomotul provocat de un autobuz uriaş ce accelera, răspîndind mirosuri otrăvitoare.

– Într-adevăr, rustic! comentă Larry. Muriel, oare de ce am avut impresia în timp ce mergeam că ăsta e un marş funerar?

Femeia nu-şi putu reţine zîmbetul, apoi îşi despachetă sandvişul, dar îl lăsă jos. Avea nevoie de ambele mîini pentru ce avea să spună.

– Am decis să retrag acuzațiile împotriva lui Rommy Gandolph, zise ea.

Nu fusese o hotărîre dificilă. Goana după comori a lui Larry scosese la iveală încă șase obiecte pe care se găseau amprentele lui Erdai sau ale lui Collins și nici o dovadă împotriva lui Squirrel. Cu toate acestea, Muriel se temuse să spună cuvintele acelea.

Larry mușcase o bucată mare din sandvișul său și continuă să mestece, cu o figură inexpresivă. Cravata lui, lărgită cu vreo trei centimetri, fu ridicată de vînt și timp de cîteva clipe flutură în aer.

– Ești prima persoană căreia îi spun acest lucru. După Ned, bineînțeles.

Larry înghiți ce avea în gură, apoi zise:

– Am venit aici ca să nu mă audă nimeni țipînd. Așa e?

Muriel nu se gîndise la asta. Probabil că luase hotărîrea din instinct, ca de obicei.

– Cred că glumești. Ești într-o poziție avantajoasă. Ai spus că Arthur n-o să vrea să încheiem o înțelegere, dar nu are de ales, dacă nu vrea să-i facem prietena harcea-parcea, atunci cînd o s-o interogăm în fața judecătorului.

După atît de mult timp, Muriel nu-și dăduse încă seama de deosebirile dintre mediile lor. Larry era unul dintre cei mai deștepți bărbați pe care-i cunoscuse. Citea cărți. Putea să gîndească abstract. Însă pentru el legea însemna doar o tactică. Nu se amăgea ca avocații, acceptînd și rîndurile de importanță redusă. Avea doar o imagine globală, în care practicanții găseau motive logice pentru a face ceea ce voiau să facă.

– Mă îndoiesc că ar face așa ceva, zise Muriel. Își va vinde clientul, ca să o salveze pe Gillian.

– Merită să încerci.

– E o chestie lipsită de etică pentru amîndoi, Larry. Pentru mine să-i propun așa ceva și pentru el, dacă acceptă.

– Muriel, cui îi spui chestiile astea?

– Nu-s mai bună ca alții, știu foarte bine, dar o să încerc. Cred în chestia aia, că nu poți obliga pe cineva să respecte regulile, dacă tu nu trăiești conform acelor reguli. În plus, adăugă ea, simțind că inima îi bate foarte puternic, nu mai cred că Squirrel e vinovat.

Știuse ce face încă înainte de a începe să vorbească, dar, cînd îl văzu pe Larry cum se crispează, simți că i se rupe sufletul. Larry înlemni, figura îi deveni țeapănă, precum betonul. Era singurul bărbat de pe pămînt care o iubise așa cum i-ar fi plăcut ei să fie iubită, iar acum avea să-i devină dușman.

– A mărturisit, zise calm Larry.

Asta era esența poveștii. La sfîrșit, Muriel putea să spună că Larry o amăgise. Dar Larry, care fusese detectiv mai mult de douăzeci de ani, putea să spună că se amăgise singur. Ceea ce se întîmplase putea fi lipsă de integritate sau lipsă de competență. Sau puțin din amîndouă. Iar în faza aceea, ar fi fost și mai rău pentru el să-și atribuie greșeala patimii cu care încercase să-i fie ei pe plac.

Cu o zi înainte, Muriel crezuse că Larry va deveni melodramatic, cînd spusese despre ea că nu putea să-i facă o asemenea figură. Dar Larry o învingea pe linia de sosire, cu o frecvență neegalată de altcineva. O făcuse și atunci. Trebuia să nu mai aibă pic de respect de sine, ca să-i accepte decizia. Nimeni nu face așa ceva, din devotament.

– Larry, după cum merg lucrurile, doar Gillian va fi de vină. Nu se va gîndi nimeni la Dickerman sau la Collins. Nu vor exista îndoieli cu privire la anchetă. Între noi fie vorba, vom susține că nu putem risca să deschidem porțile închisorii tuturor celor care au fost judecați de Gillian în decursul timpului. Nu putem să ne încăpățînăm într-un caz cu condamare la moarte, în care legea este foarte strictă.

În timp ce-i explica, Larry n-o pierdea din ochi. În cele din urmă, bărbatul se ridică și aruncă sandvișul neterminat într-un

coș de gunoi. Apoi se întoarse, mergînd pe aleea neîngrijită, lăsînd urme de noroi pe iarbă.

– Știi că ești în rahat pînă-n gît? Dînd vina pe Gillian, te aperi pe tine de o grămadă de necazuri, nu pe mine.

– Am înțeles că treaba asta ne folosește amîndurora.

– De îndată ce o să-i dai drumul lui Rommy, Arthur o să declanșeze un proces civil uriaș – și toate chestiile alea cu Dickerman și Collins vor ieși la iveală.

– Larry, n-o să iasă nimic la iveală. Arthur n-o să rîște să-l pună pe Squirrel să depună mărturie. Cazul se va încheia repede și murdar.

– Imediat după audierile preliminare.

Pentru el, Muriel nu mai avea nici o valoare. Calcula, nu simțea. Dar Muriel dădu din cap, drept răspuns. Era cum era. Și nu fusese întotdeauna ceva frumos. Muriel se întrebă dacă merita să-i spună cît de mult o va durea despărțirea de el. Va avea parte de nopți groaznice. Va trebui să fie ocupată tot timpul. Probabil că momentele cele mai dificile vor fi peste cîțiva ani.

Cu o zi înainte se rugase în biserică. Îi mulțumise Domnului pentru binecuvîntările Sale. Pentru o viață plină de sens. Pentru nepotul lui Talmadge. Nimeni nu are totul. Ea nu va avea dragoste, dar probabil că asta se întîmpla pentru că și-o dorise mai puțin ca alții. Se simți din nou amețită, cînd se ridică în picioare. În acel moment, dori teribil de mult să se agațe de el. Alesese însă să fie singură. Larry stătea aplecat în față, cu gura sprijinită în palmă, roșu de furie. Știa ce gîndea despre ea, va fi întotdeauna femeia care-i distrusese viața.

– Trebuie să-l văd pe John Leonidis, zise Muriel. I-am spus că o să ne întîlnim la Paradise.

– Ne întoarcem la scena crimei.

– Exact.

– Să nu-mi ceri să te sprijin, cînd discuți cu el. Sau să apăr poliția. Nu vreau. O să spun adevărul în privința ta tuturor celor care mă vor întreba.

Dușmanul ei. Adevărul lui. Se uită la el pentru ultima oară, apoi se întoarse să facă semn unui taxi.

Jumătate din timpul petrecut în drum spre restaurant Muriel plînse. Apoi, pe ultimii kilometri, începu să se gîndească la ce trebuia să-i spună lui John. Voia să-i spună totul, toate amănuntele. John nu avea s-o dea de gol, iar dacă o s-o denunțe, atunci așa să fie! Încercă să-și imagineze ceva care să-l consoleze. John Leonidis așteptase un deceniu moartea care să-i răzbune tatăl. Chiar dacă l-ar fi convins că Erno fusese cel care-i ucisese tatăl – lucru de care Muriel era sigură – John va fi chinuit de gîndul că Erdai părăsise viața nepedepsit. După un deceniu în care acuzase criminali și discutase cu familiile victimelor, Muriel rămăsese cu convingerea că majoritatea supraviețuitorilor credeau, în adîncul ființei lor – în partea aceea care se speria de întuneric și de zgomote puternice –, că doar atunci cînd murea o persoană care merita să dispară din lumea asta, persoana iubită pe care o pierduseră urma să revină la viață. Asta era logica patetică a răzbunării, învățată încă din copilărie, și a altarului pentru sacrificii, unde încercăm să schimbăm o viață cu o altă viață.

Muriel văzuse pînă atunci trei execuții. În primul caz, tatăl victimei – o mamă cu doi copii, împușcată într-o benzinărie non-stop – ieșise de la execuție plin de amărăciune și supărat, pentru că acea execuție, care ar fi trebuit să-i aline durerea, îl făcuse să se simtă și mai rău. Dar în celelalte două cazuri familiile pretinseseră că se aleseseră cu ceva – un punct final, sentimentul că echilibrul lumii fusese restabilit, pace sufletească la gîndul că nu va mai suferi nimeni așa cum suferiseră ei din cauza ticălosului care fusese executat. Dar în momentul acela Muriel suferea și nu-și dădea seama cum puteai să faci viața mai bună pe pămînt provocînd altă suferință.

Muriel împinse ușa grea din sticlă de la Paradise, amintindu-și foarte limpede că atunci cînd intrase în local cu un deceniu în urmă, împreună cu Larry, simțise în arșița verii un curent

de aer rece în jurul picioarelor ei goale, ce-i tremurau încă de pe urma „activității" avute cu Larry, în urmă cu o oră. Activitatea aceea dispăruse. Larry dispăruse. Muriel înfruntă din nou această situație. Poate din cauză că se gîndise la Larry și la modul în care acesta se dedicase unui scop pe care acum Muriel îl considera o poveste, ajunse să se gîndească la Rommy Gandolph. Pentru o clipă, îl văzu pe Squirrel ca într-un desen animat, într-o temniță slab luminată. Îi venea să rîdă, numai că lumina aceea, pe care o vedea ca în vis, o lumină ca de felinar, era singura geană de lumină în întunericul durerii ei în creștere. Va trebui să înfrunte timp de decenii, timp de o viață întreagă, gîndul la ce-i făcuseră lui Rommy și la motivul pentru care făcuseră asta.

John o primi cu căldură, ca de obicei. O îmbrățișă și o conduse în biroul lui, care fusese cîndva al tatălui său. Fotografiile lui Gus rămăseseră în aceleași locuri de pe pereți.

– Nu-i o știre bună, nu-i așa? o întrebă el.

John văzuse ziarele din timpul week-end-ului, în care apăruseră articole despre Gillian. Expresia lui Aires, „Judecătoarea Drogată", fusese titlul preferat al jurnaliștilor.

– Nu știu, John. Nu știu ce să zic.

În timp ce-o asculta, John își mușca unghia degetului mare atît de tare, încît Muriel se temu că o să-i dea sîngele și fu gata să-l oprească. Însă Muriel nu știa să-i spună cum să înfrunte evenimentele. John fusese loial, ca întotdeauna. Înțelegea concluziile în urma analizării amprentelor digitale și a probelor de sînge, era mai dornic decît se așteptase Muriel să accepte ideea că Gandolph nu avea nici un rol în crime. Fie că merita sau nu, John avea încredere în ea ca jurist, așa cum aveau și mulți alții. Singura consolare pe care și-o dorea era cea pe care o și anticipase:

– Ai fi cerut pedeapsa cu moartea pentru individul ăla? Pentru Erdai? Dacă ar fi făcut un tratament miraculos și n-ar fi murit?

– Aş fi cerut-o.

– Dar n-ai fi reuşit?

– Probabil că nu.

– Pentru că e alb?

Primul ei impuls a fost să nege. Juraţii apreciau gravitatea crimelor în funcţie de numărul de vieţi pierdute. În calculul acela, rasa şi statutul social deveneau greu de distins. Juraţii ar fi ţinut seama mai degrabă de faptul că victimele lui Erno fuseseră oameni cu familie, care munciseră din greu. Dar ar fi contat şi faptul că asasinul şi-a mărturisit crimele. Culoarea lui avea puţină importanţă.

– De fapt, juraţii condamnă la moarte doar persoanele despre care cred că sînt periculoase şi care nu se pot schimba. Pentru ei ar fi contat faptul că Erno făcuse şi un lucru bun, îi explică ea lui John. N-a lăsat un nevinovat să moară în locul lui. Poate doi nevinovaţi. A avut grijă de nepotul său.

„Carne din carnea mea. Sînge din sîngele meu." Ar fi contat şi faptul că Muriel îi înţelegea patima.

– Toată povestea asta are vreun înţeles? o întrebă John. Toţi au murit. Tatăl meu, Luisa şi Judson. Din ce mi-ai spus, am înţeles că individul ăla, Erno, a fost un nenorocit. Un criminal. Un mincinos. A minţit sub jurămînt. Un hoţ. O canalie. De două ori mai rău decît s-a crezut că-i Gandolph. Şi ar fi trăit?

Nu aveai cum să-l contrazici. Erno fusese cu adevărat ticălos.

– Aşa se întîmplă în cazurile de condamnare la moarte. Totul este deosebit de grav: delictul, pedeapsa. Sentimentele tuturor. Încerci să stabileşti nişte reguli, dar nici una nu se potriveşte, nici măcar nu pare logică.

Muriel adusese o copie a declaraţiei lui Collins. John răsfoi cîteva pagini, apoi îi dădu hîrtiile înapoi.

– S-a terminat, spuse el şi oftă. Măcar atîta am făcut. S-a terminat totul.

Cînd ajunse în ușă, Muriel își ceru încă o dată scuze pentru rolul pe care-l avusese ea în lungirea lucrurilor, dar John nu voi să audă.

– Nici nu mă gîndesc! afirmă el, cu aceeași fervoare cu care descrisese idioțenia justiției. N-o să mă convingă nimeni că n-ați făcut tot ce puteați. Tu și Larry. Tommy. Toți.

O îmbrățișă la fel de sincer ca la sosire, apoi se duse să-și caute un plasture pentru deget.

Afară, Muriel se opri să privească restaurantul în care, cu zece ani în urmă, trei persoane avuseseră parte de o moarte groaznică. Știa că n-o să poată privi niciodată clădirea aceea simplă, din cărămidă cafenie, cu ferestre mari, fără să simtă un pic din groaza pe care o simțiseră în ultimele lor clipe Luisa, Paul și Gus. Stînd acolo, Muriel își imagină încă o dată momentul acela insuportabil în care fiecare dintre cei trei își dăduse seama că viața lui – cea pe care o iubea mai mult decît orice – urma să se sfîrșească din voința altui om, un sfîrșit în fața căruia puterea rațiunii și omenia erau neputincioase.

În restaurant, John repetase ceva ce mai spusese și altă dată: că pînă în ziua aceea continuase să vadă sînge pe podea. Cu toate acestea, John nu închisese restaurantul. Paradise era monumentul lui Gus, găzduia spiritul acestuia. Un loc luminat, într-o noapte întunecată. Un loc cald, într-o noapte rece. Hrană pentru cei flămînzi. Tovărășie pentru cei singuri. Plin de viață, cu oameni care se străduiau, precum Gus, să fie prieteni între ei.

Muriel își făgădui să se întoarcă.

42

30 august 2001
Eliberarea

Hainele în care fusese îmbrăcat Rommy Gandolph la proces şi în care fusese predat sistemului penitenciar se rătăciseră de mult. Poate că administraţia nu se obosise să aibă grijă de bunurile unui Om Galben. Arthur şi Pamela opriră în apropierea oraşului Rudyard, la un supermarket Kmart, şi cumpărară pentru Rommy o pereche de pantaloni prespălaţi şi cîteva cămăşi. Apoi îşi continuară călătoria spre sud.

Cînd ajunseră la închisoare, văzură în parcare un număr mare de camionete noi. Reverendul doctor Blythe ţinea o conferinţă de presă. Ca întotdeauna, era însoţit de o mulţime de oameni. Arthur nu înţelesese niciodată de unde veneau oamenii aceia care se strîngeau în jurul lui Blythe – unii erau enoriaşi ai bisericii sale, cîţiva asigurau paza, dar rămînea un mister cu ce se ocupau ceilalţi. În mulţimea de cel puţin treizeci de oameni apăruse şi un frate vitreg al lui Rommy, de a cărui existenţă Arthur aflase abia în urmă cu o săptămînă, cînd ziarele începuseră să vorbească de procesul civil pentru daune. Întreaga legiune a lui Blythe clocotea, bucurîndu-se atît de ocazia aceea cît şi de faptul că, datorită numărului şi atenţiei acordate de presă, putuseră să ocupe o parte din curtea închisorii.

Se părea că Blythe adusese o tribună portabilă în limuzina cu care călătorise şi pe care o parcase la o oarecare distanţă, ca să nu apară în imaginile camerelor de luat vederi. Blythe fusese suficient de amabil ca să-l sune pe Arthur şi să-l felicite, după ce Muriel prezentase moţiunea pentru abandonarea cazului lui

Rommy. De atunci, Arthur nu mai auzise nimic despre reverend sau despre echipa acestuia, dar nu fusese surprins să-l vadă pe Blythe acolo. Blythe – cu chelia lui sclipitoare și cu mustață albă – arăta ca orice om în vîrstă, pînă începea să vorbească. În timp ce se apropia, Arthur îl auzi tunînd și fulgerînd împotriva nedreptății unui sistem social în care judecători narcomani condamnau la moarte negri nevinovați. Arthur își închipui că știa el ceva, dar mai știa că lucrurile arătau altfel de aproape.

Întrucît o parte dintre reporteri se repezîră spre Arthur, reverendul îl invită să urce pe podium. Blythe îi strînse mîna, îl bătu pe umăr și-i spuse din nou că se descurcase bine. Arthur aflase în timpul ultimei sale discuții cu Blythe că procuratura îi luase o declarație nepotului lui Erno, iar Muriel își acoperise greșelile dînd vina pe Gillian. Jackson Aires, care insistase ca declarația să fie păstrată secretă, pentru binele clientului său, îl trimisese pe Collins înapoi în Atlanta și refuzase să confirme ceea ce îi împărtășise în particular lui Blythe. Aires se mulțumise să-i spună un singur lucru: „Omul tău e nevinovat. Nici măcar n-a fost la locul crimei. Restul nu mai contează. Ai făcut o treabă grozavă, Raven. N-am crezut că poți să fii un bun avocat al apărării, dar se pare că m-am înșelat. Ai făcut treabă bună!"

Adevărul despre Collins putea ieși la iveală în timpul procesului civil, mai ales dacă procuratura se va încăpățîna să nu plătească daune. Arthur spera ca în timpul călătoriei de întoarcere să-l convingă pe Rommy să completeze plîngerea. Cu o zi înainte, Arthur îl informase pe Ray Horgan că se aștepta să conducă procesul lui Rommy și că în aceste condiții va părăsi firma.

Cînd ajunseră la camera de gardă, Arthur și Pamela înmînară pantalonii și o cămașă ofițerului de serviciu, dar acesta nu acceptă hainele și le spuse:

– Individul de afară, reverendul, i-a adus un costum. Pun pariu că-i unul scump.

Ofiţerul, care era alb, se uită prudent în jur, dîndu-şi seama prea tîrziu că n-ar fi fost bine să-l fi auzit cineva.

Dupa un moment, intră şi Blythe. Îl însoţea un tînăr cu înfăţişare impresionantă, înalt şi frumos, îmbrăcat foarte elegant, un afro-american a cărui figură îi era cunoscută lui Arthur. Nu era din oraşul lor, îşi zise avocatul, bănuind că-i vreo celebritate, poate un sportiv.

Ofiţerul ridică telefonul şi după cîteva minute apăru directorul închisorii, Henry Marker. Acesta – şi el negru – îl salută cu căldură pe Blythe şi invită întregul grup să-l însoţească. După ce trecură de prima poartă, merseră într-o direcţie în care Arthur şi Pamela nu fuseseră niciodată şi intrară în clădirea din cărămizi portocalii a administraţiei. Clădirea semăna cu celelalte şi avea paznici, dar scopul acestora era să-i ţină pe deţinuţi afară, nu înăuntru.

Marker îi conduse în biroul său spaţios, dar puţin mobilat. Acolo aştepta Rommy, în costum, cu cravată şi foarte agitat. Rommy tresări cînd grupul intră în încăpere, probabil neştiind ce trebuia să facă în continuare. Avea părul tuns şi – cînd ridică mîinile în semn de bun venit – Arthur remarcă faptul că-i fuseseră scoase cătuşele. Fără să vrea, Arthur, care plînsese destul de mult în ultima săptămînă, izbucni din nou în plîns. Observă că şi Pamela plîngea. În acest timp, Blythe îl strîngea în braţe pe Rommy.

Directorul închisorii pregătise o serie de hîrtii, pe care urma să le semneze Rommy. Arthur şi Pamela le verificară, iar Blythe îl conduse pe Rommy în cealaltă parte a camerei. Arthur îi auzi rugîndu-se, apoi avînd o conversaţie animată. După ce Rommy îşi mîzgăli numele pe documente, se pregătiră de plecare. Marker îi conduse pînă la poarta din faţă. Se auzi soneria, iar directorul se duse, ca un majordom, să deschidă uşa. De îndată, Blythe trecu înaintea lui Arthur şi a Pamelei, apărînd lîngă Rommy cînd acesta ieşi la lumina zilei.

Ca de obicei, ziariştii nu aveau pic de respect, se agitau şi răcneau. Blythe îl prinse pe Rommy de cot şi-l conduse pe podiumul din parcare. Apoi îi invită pe Arthur şi pe Pamela să urce şi ei pe estradă, plasîndu-i în al doilea rînd, în spatele său şi al lui Rommy. Pamela pregătise o scurtă declaraţie pentru Rommy, acesta ţinea hîrtia în mînă, dar Blythe i-o luă şi-i dădu altă foaie. Fratele vitreg, care apăruse lîngă el, îi şopti cum să citească unele cuvinte. Arthur îşi dădu seama pentru prima oară că fusese nevoie de multe repetiţii înainte ca Rommy să citească declaraţia aceea, înregistrată pe casetă video, cu un deceniu în urmă. Arthur rămase locului, neştiind la ce să se aştepte, şi fu copleşit de monstruozitatea care i se întîmplase lui Rommy Gandolph. Şi de satisfacţia de a şti că el şi Pamela folosiseră puterea legii în folosul lui Rommy, făcînd ca legea să corecteze ceea ce greşise prima oară. Arthur credea, în momentul acela, că-şi va aminti că făcuse un asemenea lucru, indiferent cît de ramolit ar fi devenit spre sfîrşitul vieţii sale.

Gandolph reuşi să-şi termine declaraţia. Vînzoleala reporterilor şi a tehnicienilor prin parcarea acoperită cu pietriş ridicase un nor de praf, iar Rommy clipea deranjat şi se freca la ochi.

– Nu pot să spun altceva decît că mulţumesc tuturor, zise Rommy.

Reporterii continuau să răcnească aceleaşi întrebări: cum se simţea după ce ieşise din închisoare, ce planuri avea. Rommy spuse că avea poftă de o friptură. Blythe anunţă că intenţiona să sărbătorească eliberarea în biserica sa. Conferinţa se termină.

De îndată ce Gandolph sări de pe estradă, Arthur îşi făcu loc prin mulţime, încercînd să ajungă la el. Se înţeleseseră la telefon că Rommy se va întoarce în ţinutul Kindle împreună cu ei. Arthur căutase o slujbă pentru Rommy. Aveau de discutat despre proces. Dar Rommy se opuse, atunci cînd Arthur voi să-l conducă spre parcare.

– O să merg cu ei, zise Rommy.

Nu schiță vreun semn că-și dădea seama că-l dezamăgise pe Arthur. Însă îl rodea curiozitatea și întrebă:

– Ce mașină ai? Arthur zîmbi și-i spuse marca și modelul. Rommy se uită în parcare, dar spuse: O să mă întorc cu ei. Avea o expresie nesigură. Paznicii lui Blythe țineau reporterii la distanță. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Din suflet, zise Rommy și-i întinse mîna.

Arthur își dădu seama că era prima oară cînd îl atingea pe Rommy Gandolph. Mîna acestuia era plină de bătături ciudate și mică, precum a unui copil. Gandolph se duse lîngă Pamela, care îl îmbrățișă.

– Păcat că nu te-ai măritat cu mine, zise Rommy. O să-mi iau o nevastă frumoasă ca tine, dar una neagră. O să fiu bogat. O să-mi cumpăr acțiuni.

În momentul acela, tînărul arătos care-l însoțise pe Blythe în închisoare veni și-l chemă pe Rommy, iar Rommy Gandolph plecă împreună cu el și nu se mai uită în urmă, spre vreunul dintre avocații lui.

Se aflau în mașină, întorcîndu-se în oraș, cînd Pamela îi spuse lui Arthur cine era tînărul acela: Miller Douglas, un celebru avocat din New York, specializat în drepturi civile. Nu mai exista vreo îndoială cu privire la avocatul care va conduce procesul lui Rommy. Gandolph va semna înțelegerea cu avocatul în limuzină – dacă nu făcuse deja acest lucru în biroul directorului închisorii. Arthur trase mașina pe dreapta, ca să-și revină din șocul aflării acestei vești.

– Groaznic! exclamă el.

Pamela, încă tînără și, ca atare, neimplicată în aspectul material al avocaturii, ridică din umeri, fără a fi surprinsă, apoi întrebă:

– Nu crezi că-i avocatul cel mai potrivit? Firma noastră nu s-a ocupat niciodată de cazuri de drepturi civile.

Arthur, care nu se sinchisise de acest lucru, continuă să numere ironiile sorții. Rommy era liber, Arthur nu era. Probabil

că Horgan va rîde şi-l va primi înapoi, dar povestea asta îl va costa, în anii următori. Măcar Ray îi ceruse să se mai gîndească. „Vei descoperi că-i mare secetă de clienţi nevinovaţi", îi zisese el. „Vei mai găsi unul peste un deceniu, poate peste două decenii..." Arthur se gîndi o clipă cum să-i prezinte lucrurile lui Ray, apoi renunţă. Ca dezamăgire, faptul că Rommy alesese un alt avocat rămînea pe locul doi. În ciuda vîrtejului provocat de eliberarea lui Rommy, a telefoanelor primite de la reporteri şi a stării de exuberanţă din firma de avocatură, unde Arthur descoperise că avea o mulţime de admiratori, exista ceva care-l chinuia, către care gîndurile i se întorceau fără încetare. Se gîndi şi acum la problema care-l chinuia.

„Gillian. Gillian a mea, Gillian a mea", îşi spuse el şi începu să plîngă. Muriel reuşise foarte bine s-o facă să pară o ticăloasă. În urmă cu două zile, *Tribune* prezentase fotografiile luate de FBI lui Gillian, atunci cînd fusese arestată în 1993, împreună cu un articol de cîteva mii de cuvinte, despre faptul că Gillian se drogase. Articolul folosea surse diferite, precum agenţi antidrog, avocaţi ai apărării şi narcomani de pe stradă. Povestea Judecătoarei Drogate ajunsese în mai multe jurnale naţionale de ştiri, în special în acelea specializate în bîrfe despre celebrităţi. Doar cîteva articole menţionau că Gillian fusese cu mintea limpede de la condamnare şi pînă în prezent.

N-ar fi fost potrivit ca Arthur, în calitate de avocat al lui Rommy, s-o sune pe Gillian ca s-o consoleze. Şi se simţea prea jignit ca să facă aşa ceva. Din cîte îşi amintea Arthur, Gillian nici măcar nu se scuzase. Dacă Gillian s-ar fi străduit să-şi exprime regretul pentru că-l dezamăgise, atunci poate că ar fi existat o cale de a se strecura prin maldărul incredibil de obligaţii faţă de clientul său, fără a intra în conflict cu acestea, îşi spuse Arthur. De cîteva zile îşi verifica mesageria vocală la fiecare jumătate de oră. Luni, în timpul pauzei de prînz, fugise pînă acasă, ca să vadă ce scrisori primise. Poate că fusese prea dur în reproşurile sale – mai ales în ceea ce privea fraza finală,

despre „istoria cazului ei", frază pe care o regretase imediat. Se putea ca Gillian să fi stat deoparte, din cauza cerințelor situației legale. Era posibil ca Gillian să fi renunțat la tot, după ce profețiile privind sfîrșitul lumii se adeveriseră. Cu trei nopți în urmă, Arthur se trezise brusc dintr-un vis agitat, îngrozit că Gillian se apucase din nou de băutură. Apoi își amintise că nu băutura reprezentase problema ei. Între timp, fanteziile lui deveniseră înfiorătoare – imagini încețoșate ale lui Gillian mergînd pe străzi ude de ploaie și dispărînd în ganguri întunecate, unde doar Dumnezeu știa ce făcea...

În oraș, Arthur parcă lîngă IBM Building, dar pe cînd se pregătea să intre în clădire, împreună cu Pamela, avu un moment de ezitare. Își dădu seama că nu mai era avocatul lui Rommy Gandolph. În ciuda dezamăgirii pe care o suferise în privința procesului civil și a dispariției șansei de a se îmbogăți – șansă în care nu crezuse cu adevărat, pentru că era fiul tatălui său, deci pesimist – avu în clipa aceea o senzație clară de ușurare. Purtase o povară imensă, uneori se împleticise sub greutatea ei, dar o cărase pînă la sfîrșit și merita, din multe motive, să fie eliberat de ea.

Stînd în fața ușilor rotative ale clădirii în care se afla biroul lor, Arthur o sărută pe Pamela pe obraz și-i spuse că va ajunge un avocat mare. Apoi, cuprins de temeri, se duse pe jos pînă la magazinul Morton. Gillian nu se afla la tejghea. Argentina, colega ei, se aplecă peste vitrina din sticlă, avînd grijă să n-o atingă, ca să nu lase urme pe ea, și-i spuse lui Arthur că Gillian nu venise la serviciu toată săptămîna, nici aici, nici în magazinul din Nearing.

– Reporterii sînt niște jigodii, șopti ea. Cred că Gil a renunțat la slujbă.

– A renunțat?

– Așa spune toată lumea. Nimeni nu se așteaptă să se întoarcă. S-ar putea să fi părăsit orașul.

În timp ce mergea pe strada Grand, cu magazine luxoase și clădiri înalte, Arthur se gîndi ce opțiuni avea. Nu avea nici un fel de experiență ca strateg în probleme de dragoste și era prea îndurerat ca să știe sigur ce voia. Însă, la urma urmei, era cine era. Arthur Raven nu se pricepea la subtilități, nici nu avea stil. Știa doar să meargă înainte, cu pas grăbit.

În casa lui Duffy Muldawer exista măcar o persoană care fu încîntată să-l vadă. Duffy îl văzu prin fereastra ușii laterale și se dezlănțui, încă înainte să apuce să desfacă lanțul de la ușă.

– Arthur! strigă bătrînul și-l îmbrățișă, de îndată ce avocatul intră în holul îngust.

Continua să-i strîngă mîna lui Arthur, văzîndu-se limpede că se bucura de șansa de a auzi amănuntele evenimentelor din ultima săptămînă, lăsîndu-se cuprins de bucuria tagmei avocaților apărării, care aveau rareori ocazia să sărbătorească ceva. Dar Arthur nu avea ochi decît pentru Gillian, care apăruse în capul scării, auzind zarva făcută de Duffy. Se părea că făcea curățenie, pentru că era îmbrăcată în haine de lucru. Arthur ar fi pariat că Gillian nu are așa ceva. Picioarele ei albe ieșeau dintr-o pereche de pantaloni scurți. Își suflecase mînecile tricoului. Purta mănuși de cauciuc și nu se machiase – era prima oară cînd Arthur o vedea astfel. În spatele ei se afla o valiză.

– S-a terminat, îi spuse Arthur. Rommy a ieșit din închisoare.

Gillian îl felicită, privindu-l de jos, de la capătul scării. Apoi puse un picior pe prima treaptă. La un moment dat, Duffy avu bunul-simț să dispară.

– Pot să te îmbrățișez? îl întrebă Gillian.

După un minut, se desprinseră din îmbrățișare și se așezară pe trepte. Gillian îl ținea strîns de mînă. Ea, care nu plînsese niciodată, plîngea acum, iar Arthur, cu ochii plini de lacrimi, savura plăcerea uriașă de a o strînge lîngă el. Și descoperi că avea o erecție uluitoare. Și Gillian se simțea copleșită de dorință, dar în timpul îmbrățișării trăise un sentiment de consolare suficient de curat pentru a fi considerat frățesc. Nici unul din ei nu

avea idee ce-o să se întîmple în continuare. În cele din urmă, Arthur o întrebă:

– Te simţi bine?

– Nu-s drogată, dacă asta te îngrijorează. Duffy a avut grijă să nu mă ating de narcotice.

– Te muţi?

– Arthur, trebuie să plec. Patti Chong, o femeie pe care am cunoscut-o în timpul facultăţii, a fost de acord să mă angajeze ca asistent juridic la firma ei din Milwaukee. O să fac cercetări. Poate că, în timp, dacă totul merge bine, s-ar putea să fiu reprimită în barou, aşa cum ai sugerat tu. Dar trebuie să plec de aici. Simt că am îndurat destul. A trebuit să-l trimit ieri pe Duffy la farmacie, să-mi ia o reţetă. Fotografia aia! Gillian închise ochii şi se cutremură, cînd îşi aminti. Fotografia fusese luată cînd Gillian arăta încordată şi obosită, după ce fusese anchetată toată noaptea de agenţii FBI-ului. Arăta ca o vrăjitoare, cu părul zburlit. Şi, bineînţeles, avea ochii lipsiţi de expresie.

– Mi-ar fi plăcut să mă suni, zise Arthur. Ar fi fost groaznic să vin aici şi să descopăr că ai plecat.

– N-am putut să te sun. Nu puteam să-ţi cer înţelegere, cînd fiecare lovitură dată mie era în folosul lui Rommy. Şi mi-a fost ruşine. Mi-a fost teamă de reacţia ta. Şi am fost prea tulburată. Nu puteam să rămîn aici şi ştiam că tu n-o să pleci niciodată.

– Nu pot să plec. Din cauza surorii mele.

– Bineînţeles, îi răspunse Gillian.

Arthur să bucură că-i spusese acest lucru, pentru că simţi că se deschise ceva în el, ca o poartă. Nu-i spusese adevărul. Putea pleca. Oamenii de la Franz Center o vor ajuta pe Susan. Mama lui putea să încerce să ajute şi ea cu ceva. Iar dacă toate acestea nu mergeau, putea s-o ia pe Susan de aici. Firma avea o filială în Milwaukee. S-ar putea să reuşească. Ar putea să reuşească amîndoi. Partea lui cea mai bună şi cea mai de neclintit, cea care spera întotdeauna, porni din nou la treabă.

– Nu ştiu de ce fac anumite lucruri, zise Gillian. Am încercat de mult timp să mă înţeleg şi cred că merg spre bine, dar mai am de parcurs o cale lungă. Însă cred cu adevărat că încerc să mă protejez. Şi a fost exact atît de rău pe cît am crezut că va fi. Trebuie să fii de acord cu mine.

– Ţi-ar fi fost mai uşor dacă ai fi avut pe cineva alături.

– Nu s-a putut să fii tu acela, Arthur. Şi asta reprezintă o parte a problemei.

Arthur avu impresia că vorbele ei sună a scuză, iar Gillian îşi dădu seama, văzîndu-i expresia. Însă pentru ea lucrurile erau clare.

– Ştiu cum e atunci cînd vrei să rănești pe cineva. Ştiu foarte bine. Îţi jur că n-am vrut să-ţi fac vreun rău.

– Te cred.

– Oare?

– Sînt convins că te interesa mai mult să-ţi faci ţie rău.

– Acum vorbeşti ca Duffy.

– Vorbesc serios. Continui să te discreditezi singură. Faci eforturi remarcabile în privinţa asta.

– Arthur, te rog să încetezi. Nu mai suport analize ale firii mele. Nu vreau să îndur singură asemenea lucruri. Perioada asta a fost foarte, foarte grea pentru mine. Am petrecut nopţi în care am strîns din dinţi. Uitasem ce simţi cînd tînjeşti după starea aceea produsă de drog.

Arthur se gîndi la spusele ei, apoi replică:

– Gillian, vreau să fiu cu tine. Să plec cu tine. Să locuiesc cu tine. Să te iubesc. Vreau toate astea. Însă trebuie să-ţi dai seama cît de mult te-ai străduit să te distrugi. Ca să nu mai faci aşa ceva vreodată. Dacă-mi promiţi că-ţi vei da seama şi te vei strădui, pentru binele amîndurora...

– Te rog, Arthur! Nu-s nici proastă, nici oarbă. Ştiu exact ce fac. Mă ridic, ca să pot să mă prăbuşesc. N-am nici o speranţă.

– Nu-i adevărat. Pot să-ţi dau tot ce ai nevoie.

– Şi anume ce? zise ea, încercînd să fie sceptică, dar, întrucît cel care-i făgăduise fusese Arthur, îl crezu de îndată.

– Pe mine. Sînt omul potrivit. Pot să-ţi spun ceva, ce n-ai mai auzit pînă acum. Uită-te la mine, îi zise el, prinzînd-o de ambele mîini. Ascultă-mă! Arthur o privi cum îşi îndreptă figura slabă, elegantă, cu ochi perfecţi, inteligenţi, şi bucle blonde, către el. Te iert, îi spuse Arthur.

Gillian îl privi un timp, apoi spuse:

– Te rog să mai spui o dată.

– Te iert, zise Arthur, ţinînd-o de mîini. Te iert, te iert, te iert.

Şi, după aceea, repetă aceste cuvinte de mai multe ori.

Notă

Ca de obicei, am scris această carte cu ajutorul prietenilor mei. Am primit sfaturi tehnice foarte importante de la Colleen Berk şi Joe Tomaino în privinţa modului în care se lucrează cu bilete la liniile aeriene; de la Jeremy Margolis în privinţa armelor de foc; de la Jay Reich în legătură cu ungurii; de la doctorii Michael Kaufman şi Carl Boyar în legătură cu patologia post-mortem. Am mai beneficiat de comentariile unor cititori plini de discernământ, în primul rînd Annette şi Rachel, ca de obicei; apoi Jennifer Arra, Debby şi Mark Barry, Leigh Bienen, Ellie Lucas, Jim McManus, Howard Rigsby şi uimitoarea Mary Zimmerman. Le sînt îndatorat tuturor. Jon Galassi şi Gail Hochman rămîn luna şi stelele vieţii mele literare. Iar Laurie Brown va avea întotdeauna un loc special în viaţa mea. Asistentele mele, Kathy Conway şi Margaret Figueroa, s-au dovedit a-mi fi absolut necesare. Deci, mulţumiri oameni buni!